

Đáng tiếc không phải anh

Contents

Đáng tiếc không phải anh	1
1. Chương 01-02	2
2. Chương 03-04	6
3. Chương 05-06	14
4. Chương 07-08	20
5. Chương 09-10	25
6. Chương 11-12	33
7. Chương 13-14	39
8. Chương 15-16	47
9. Chương 17-18	53
10. Chương 19-20	62
11. Chương 21-22	71
12. Chương 23-24	79
13. Chương 25-26	89
14. Chương 27-28	96
15. Chương 29-30	106
16. Chương 31-32	114
17. Chương 33-34	126
18. Chương 35-36	134
19. Chương 37-38	143
20. Chương 39-40	155
21. Chương 41-42	165
22. Chương 43-44	180
23. Chương 45 (end + Ngoại Truyện)	193

Đáng tiếc không phải anh

Giới thiệu

”Nhắm mắt lại anh nhớ đến ai nhất, mở mắt ra người cạnh bên là ai, tình yêu ta nuôi tiếc đã qua rồi

1. Chương 01-02

Chương 1

Cuộc sống nhiều khi phải hối tiếc,

vì thế đừng dễ dàng từ bỏ, cũng không nên cứ cứng đầu nắm giữ ...

Edit: devil1703, puha1182

Tháng 8 năm đó, khí áp xuống thấp, thời tiết nắng gắt chói chang không có lấy một gợn gió.

Ở trong phòng máy lạnh nhàn nhã hưởng thụ đồ ăn, cánh cửa rộng lớn ngăn cách với khu vườn hơn trăm mét bên ngoài, Lâm Sâm hung hăng, còn tôi bình thản. Dường như sẵn sàng đón nhận những gì sắp xảy ra.

“Tại sao lại nói dối anh?” Lâm Sâm cảm tức nhìn tôi. Đột nhiên cảm thấy đôi mắt lạnh lẽo của anh so với việc dùng điều hòa không khí còn tốt hơn, rất nhanh sau đó, mồ hôi trên người sợ hãi ùa về.

“Em dối anh cái gì?” Tôi vô tội chớp mắt, biết rõ còn cố hỏi.

“Cho anh xem lá đơn thông báo nhập học đó.” Anh tiến đến giật lấy túi xách của tôi, tôi sống chết giữ lại.

Ta cẩn thận dè dặt “Của anh cũng giống thế, có gì đâu mà xem.”

Anh hừ lạnh, thân hình cao lớn chậm rãi tiến về phía tôi, tôi sợ hãi bước lùi lại “Cho anh xem, nghĩa là sao?” Không đợi anh trả lời, tôi miễn cưỡng lôi lá đơn trong túi ra, ném cho anh, lo sợ cúi đầu, chuẩn bị khi tình thế bất ổn, chạy là thượng sách.

Anh giận dữ mở phong bì, khuôn mặt xanh xao đỏ ngay lập tức, sau một hồi chuyển hẳn sang xám. Tôi thảm than, vừa nhón chân chuẩn bị chạy thì đã bị cánh tay mạnh mẽ của anh giữ lại, không cho thoát. Những giọt nước mắt mau chóng chảy ra nhưng vẫn đùa cợt nói: “Xem xong rồi thì trả em, em còn phải mang đi để làm thủ tục”

“Em...” Lâm Sâm cúi đầu giận dữ mắng vài câu, tôi không nghe thấy gì, cũng không hỏi lại, ý thức nhanh chóng quay về, lập tức giãy dụa, nhưng lại bị anh nắm chặt hơn.

“Diệp Tử, rốt cuộc em có trái tim hay không?”

Tôi cười trừ, nhún vai “Lâm Sâm, anh rõ ràng không hiểu em”

“Anh không hiểu em?” Nhìn biểu hiện như phát điên của anh, tôi không nói nên lời. Con người đó rất lý trí, lịch sự tao nhã, luôn bình tĩnh, riêng khi đối mặt với tôi thường hay nổi giận, đôi khi tôi cũng tự hỏi bản thân, phải chăng mình đã quá cự tuyệt đối với anh?

Khóe miệng tôi nhếch lên, sờ sờ cằm, ngẩng đầu nhìn trời, a , không một gợn mây, thời tiết thật đẹp.

“Món ghét nhất ... ”

“Hồ tiêu.”

“Màu thích nhất ...”

“Màu tím.”

“Ngôi sao âm mộ là ...”

“Gabriel Batistuta”

“Ca sĩ yêu thích...”

“Trương Tín Triết” (Jeff Chang)

.....

“Không nói nữa sao”

.....

“Em còn nói là anh không hiểu em?”

Lúc này trong khu vườn đã dần đông người, hàng xóm ngẩng đầu không gặp, cúi đầu gặp, không đứng đắn đứng nhìn chúng tôi, tôi được đà tốc chiến tốc thắng. Mỉm cười lắc đầu nói “Lâm Sâm, vậy anh có biết em thích kiểu con trai thế nào không?”

“...” Sau một hồi im lặng ngẩn ngui, anh rất tự tin mở miệng “Kiểu như anh”

Tôi cứng họng, một đợt rùng mình lướt trên da đầu, rất tốt, với một mức độ nhất định nào đó thì tự đại cũng trở thành một đức hạnh

“Lâm Sâm, ngay từ đầu em đã từ chối anh, bởi vì em biết em không muốn anh”. Anh hiểu rồi chứ, kỳ thật em đúng là không có trái tim. Trái tim em phải trao cho người em yêu nhất, là nơi chứa đựng hết sức an toàn.

Anh hít một hơi thật sâu, tay nắm chặt “Anh vẫn nghĩ rằng, đến một ngày nào đó, em cũng sẽ cảm động”.

Phải, không sai, ba năm trung học, mỗi lần về muộn đều là anh hộ tống về nhà, nếu không có anh bổ túc cho ba năm, thành tích của tôi cũng không cao vượt bậc như thế. Ngay cả giáo viên và bố mẹ đều đem chúng tôi gán thành một đôi, nhưng vì kết quả học tập của tôi tiến bộ nên cũng mở một mắt nhắm một mắt, cam chịu cho chúng tôi “Yêu sớm”.

Chính là cảm động, không phải yêu. Quy cảm động thành tình yêu và lòng thương hại thành tình yêu cùng một dạng, tôi khó lòng chấp nhận được.

“Lâm Sâm, đừng lãng phí thời gian với em, vô ích thôi.” Lời đã nói ra, tôi nghĩ chúng tôi ngay cả làm bạn bè thông thường cũng không được rồi.

Anh dùng ánh nhìn hồ hững lướt qua tôi, làm tôi không khỏi nôn nóng. Nhìn anh từ từ nâng tay lên, tôi nhắm mắt lại nhưng lòng thầm rửa “Lâm Sâm, nếu anh đánh tôi, anh đúng không phải đàn ông”

Bàn tay đột nhiên cảm thấy thứ gì đó, tôi mở mắt nhìn, hóa ra là tờ đơn thông báo nhập học Lâm Sâm đưa tôi. Xong, anh nhẹ nhàng chân thành nói lời “Tạm biệt” rồi xoay người rời đi.

Tôi nhìn bóng lưng anh, cứ nghĩ thoát khỏi anh thì sẽ vui vẻ mà cao hứng, cũng không biết vì sao lại nảy lên một tia buồn bã. cũng không biết vì sao lại có một cảm giác mất mát.

Về nhà, ném mình vào ghế sofa, không khỏi trầm ngâm.

Trong ba năm qua, tôi rõ ràng còn nhớ cảnh đầu tiên tôi gặp anh. Trong vòng một ngày, tôi tình cờ gặp anh tới ba lần. Lần đầu tiên, tôi đi học muộn vô tình đụng phải anh ta ngay cửa lớp, làm cả hai ngã xuống gạch đá lạnh trên sàn, nhìn nhau dờ khóc dờ cười. Khi xếp chỗ chúng tôi lại được xếp ở trên dưới lại nhìn nhau cười đùa, rồi chào hỏi. Buổi tối lúc tan học, vào nhà xe thấy xe tôi bị ai đó khóa chung cùng xe khác. Khi chủ nhân của chiếc xe đó đến, tôi phát hiện đó chính là anh.

Lâm Sâm là một nam sinh ưu tú, gần như hoàn hảo. Ngay năm đầu tiên, anh luôn đứng đầu trong học tập, sớm trở thành ngôi sao trong trong mắt các giáo viên. Ngoại hình cao to xuất chúng, trở thành bạch mã hoàng tử trong lòng các cô gái. Tôi vẫn không hiểu vì sao, anh vẫn luôn chung tình, đặt tình yêu lên đầu trong những thứ anh tôn trọng trong khi những điều kiện của anh quá tốt với tôi.

Anh trước giờ luôn bày tỏ những ấn tượng tốt về tôi không che giấu, nên tôi sớm cũng trở thành kẻ thù chung của năm cấp nữ sinh trong trường. Tôi cười khổ một tiếng, mọi người đều ghen tị với tôi, và tôi từ một người không có tiếng tăm gì đột nhiên trở thành tiêu điểm của dư luận.

Tờ đơn Lâm Sâm để lại thấm ướt dấu tay anh, tấm giấy mỏng trong tay tôi giờ nặng như chứa đá bên trong. Đêm trước, anh không chỉ hỏi ý kiến của tôi một lần, tôi nhất quyết trả lời là xin học ở đại học ZJ, đợi đến ngày cuối cùng rồi chính thức điền vào chỗ quan trọng nhất. Anh còn ra vẻ cao thâm khiến tôi vừa bực mình vừa buồn cười. Tôi cũng không hy vọng bốn năm nữa phải tiếp tục gặp anh cùng ánh mắt sát thủ của các bạn cùng trường. Thế là đại học ZJ đổi thành đại học JT, những tôi sẽ không để anh có được điều

anh muốn. Mà Z và J ở hai thành phố khác nhau, dù sau này có thể nào, chí ít có thể hưởng thụ bốn năm thanh tĩn.

Cửa phòng bị đẩy ra, kéo tôi trở về thực tại. Mẹ mang vào hai túi to, tôi vội vươn tay đỡ lấy. Nhìn xuống, toàn là đồ ăn vặt, hoa quả và bánh ngọt, bất giác bật cười: “Mẹ, mẹ mua nhiều như vậy làm gì?”

“Để con mang đến trường, nghe người ta nói đồ ăn ở thành phố J không tốt, sợ con lại bị đói”. Mẹ bẻ cổ áo, ngồi xuống cạnh tôi.

Tôi vội tay rót nước, bĩa môi: “Nhiều như vậy ăn sao hết”.

“Con không ăn hết còn có Lâm Sâm ăn”

Tôi á khẩu không nói được gì, lời vừa vòng vo đến đầu lưỡi lập tức quay vào, rốt cục cũng yên lặng nuốt trôi.

Như thấy tâm trạng thay đổi của tôi, mẹ tôi kinh ngạc hỏi: “Vừa rồi Lâm Sâm sang nhà chúng ta chơi, nó nói hôm nào trở lại thăm con. Hai đứa xảy ra chuyện gì thế?”

Tôi cảm thấy mình toàn điều đen tối, thường nghe nói cha mẹ vì con cái yêu sớm mà dùng mọi cách ngăn cản, chỉ vì ngọn lửa tình yêu bị áp bức mà tình cảm lại càng nảy sinh, còn bố mẹ tôi chẳng những không cản mà còn áp dụng chính sách bỏ mặc cho tự do yêu đương.

“Mẹ, con và anh ấy đã không học cùng trường, mẹ đừng bận tâm về anh ấy nữa.” Tôi nói rất nhỏ nhẹ nhưng vẫn không tránh được cái cốc vào trán.

Tôi chán nản chép miệng, thì thầm vài câu, mẹ hừ một tiếng. “Làm như mẹ không biết là con dùng thủ đoạn ấy.”

Biết không giấu nổi mẹ, tôi ngượng ngừng cười gượng.

“Con được nuông chiều từ bé, cái gì cũng không biết, trước giờ cũng không phải xa nhà, có Lâm Sâm thay chúng ta chăm sóc con, con lại còn không lấy đó làm biết ơn.” Mẫu thân đại nhân bụng đầy bực tức, ít nhất trong vòng hai giờ cũng chưa nguôi. Tôi nhướng mắt về phía chiếc đồng hồ treo tường ngoài phòng khách, thâm kêu khổ.

“Thằng bé Lâm Sâm này cư xử rất biết điều, học rộng tài cao, đối với con cũng rất tốt...” Tôi quay đầu sang một bên, nghe tai trái ra tai phải, nói cách khác, phía trước phía sau nghe qua không dưới trăm lần, vết chai trên lỗ tai cũng dày lên thêm mấy tầng.

“...”

“Thật không hiểu con cả ngày nghĩ những gì”. Mỗi lần “thành thật với nhau” nói chuyện thì tôi lại thâm kháng nghị trong im lặng, nhất quyết đợi cuộc thẩm tra kết thúc. Tôi thở dài một hơi, cuối cùng cũng thoát.

Tôi không thể bỏ qua những lời mẹ tôi, bởi vì những lời bà nói đều chính là tội lỗi của tôi khiến tôi vô hình chung càng thêm hổ thẹn.

Tôi hồi hộp cùng lo lắng mong ngóng đón lễ khai giảng, cuộc sống đầy màu sắc, mới mẻ ở đại học sẽ giúp tôi quên đi tình cảm áy náy đối với Lâm Sâm.

Chương 2

Chúng tôi là một mùa thu và một mùa hè

Chu Xuân, không biết rằng có ngày chúng tôi lại trở thành bạn thân...

Edit: puha1182, devil1703

Chu Xuân là người bạn đầu tiên tôi biết khi vào trường đại học. Ngày hôm đó, tân sinh viên đi trình diện, thực tại có chút hưng phấn, đây là lần đầu tôi rời xa bố mẹ, độc lập sinh hoạt. Sau khi làm thủ tục đăng

ký, nộp học phí, nhận được thứ cần thiết hàng ngày, tôi đẩy cửa phòng kí túc 430, lúc đó thấy cô nàng run lấy bầy đứng trên thang nhỏ cố hết sức mắc cái màn, nhưng vẫn ngoài đầu lại nhìn tôi, gương mặt dính đầy mồ hôi và bụi bẩn như mèo, trông thật buồn cười, cô chớp chớp đôi mắt đen láy hướng về phía tôi cười ngọt ngào, vẻ mặt chân thành khiến tôi cảm động.

Không để tôi tự mình giới thiệu, điều tiếp theo xảy ra kì lạ ngoài mong đợi. Thấy cô nàng dửng dưng cảm từ trên cầu thang nhảy xuống, tôi trợn mắt há mồm nhìn cô gái xinh đẹp rơi tự do trên không, ngay sau đó là tiếng bình bình bang bang vang lên, các bình các lọ, cả chậu rửa mặt rửa chân từ trên góc tủ bồn bê rơi xuống, cô ngồi trong đó ngậy thơ nhìn tôi vẻ vô tội. Tôi sửng sờ vài giây sau đó cũng chợt cười điên điên, đúng là màn ra mắt ấn tượng thật đáng nhớ.

Đây là điều đầu tiên tôi chứng kiến sau màn anh dũng ấy, không thể lường trước được, đó mới chỉ là bắt đầu. Buổi tối, trong phòng ngủ, một lần nữa tôi lại được lãnh hội những lời nói và hành động vô cùng cường hãn của cô ấy.

Sau khi dọn dẹp phòng kí túc, buổi chiều là lễ khai giảng và đại hội. Thời trung học, mỗi học kì đều có nghi lễ như vậy, thực không nghĩ ra, khi vào đại học những quy định đó vẫn không thay đổi. Sau một ngày bận rộn, các bạn cùng phòng mệt mỏi trở về kí túc xá, đám con gái tụ tập một chỗ, nói không hết chủ đề, rất nhanh chóng lâm thân.

Với không mặt trẻ con, lại là người lớn tuổi nhất trong 7 chị em, nghiêm nhiên Mai Mai trở thành trưởng phòng kí túc.

Nói đến Bùi Tử Du, một cô gái tính cách ôn hòa, lặng lẽ ngồi đầu giường nghe chúng tôi thảo luận. Tuy không nói nhiều nhưng mỗi lần nhả nhận mỉm cười lại làm tôi nghĩ đến nụ cười nghiêng nước nghiêng thành, thật khiến người khác ngưỡng mộ.

Trần Đông, không ôn nhu dịu dàng như Tử Du, luôn ồn ào, náo nhiệt, lập tức được đặt cái biệt danh: Dưa. Đúng vậy, da trắng nõn nà lại có hai má lúm đồng tiền khả ái, cái ngoại hiệu này quả thực rất thích hợp với cô.

Cô gái thơ mộng nhất phòng chính xác là : Liễu Như Yên. Theo suy đoán của chính mình, thời điểm khi mang thai mẹ cô rất mê đọc truyện của nữ văn sĩ Quỳnh Dao, bởi vậy mới điên cuồng mong con gái có thể giống nữ chính trong truyện Quỳnh Dao. Đáng thất tha như liễu, tựa sương khói mộng ảo. Theo Chu Xuân, có chút ghen tị với Như yên là cô trông thật xứng đáng là mẫu người chuẩn mực cho mọi người, mọi người đều nhất trí, các tên đó quá đẹp, nhanh như mây khói tan biến ... linh hồn ma quỷ

Trình Anh là nữ sinh duy nhất trong phòng có niềm đam mê võ hiệp, mang theo hai cái vali, nguyên một cái đĩa chất đầy truyện Kim Dung toàn tập, kêu gọi chúng tôi theo phương châm : tinh thần lương thực, tức là :có thể không ăn cơm, nhưng không thể không đọc Kim Dung. Cô đối với tiểu thuyết võ hiệp là hoàn toàn mê luyện, nghe tên là thấy rõ đó là điều hiển nhiên. Đẹp như thiên thần, đối với Dương Quá một lòng thủy chung, lại đem phần tình cảm cố kiềm chế gửi gắm cho đảo chủ Hoàng Dược Sư (1), cũng từng làm tôi có ấn tượng rất sâu sắc.

Không biết là trùng hợp ngẫu nhiên hay thầy cô giáo vụ sắp xếp có chủ ý mà cả 7 đứa chúng tôi, tính cách thì khác xa nhau nhưng lại cùng thuộc cung Thiên Bình, điều này làm chúng tôi rất vui mừng.

Mười giờ là thời điểm cả ký túc phải tắt đèn đi ngủ, cả lũ mới tức giận miễn cưỡng đứng dậy chui vào màn. Thời tiết cuối hè, đầu thu, không khí đầy hơi ẩm, chỉ một chút động đậy trên trần cũng dính một tầng mồ hôi mỏng.

Tôi lấy cái gối nhỏ kê đầu, với tay bật quạt, một làn gió mát thoả mái tùy thích thổi. Âm thanh của chiếc quạt kêu ù ù khiến cho tôi cảm thấy mệt mỏi. Vào lúc đang buồn ngủ, Chu Xuân đột nhiên mở miệng nói : “Chị em, có muốn nghe mình kể chuyện cười không ?”

“Được” Tôi bất giác nói ngay theo.

Mấy bạn cùng phòng hứng trí, bản tính tò mò cũng được khai quật, lên tiếng giục: “Nhanh nói”

Chu Xuân hắng giọng, tỏ vẻ thần bí : ” Là truyện cười không trong sáng lắm đâu. Tổ nói trước rồi đó, về sau tổ không muốn bị mang tiếng hư hỏng đâu nha.”

Không biết tiếng cười từ đâu đột nhiên vang ra, Chu Xuân không thèm để ý đến, thấy chúng tôi không phản đối gì liền “vèo” một cái ngồi xuống, khoanh hai chân lại, như Đường Tăng nhập định (2), chậm rãi nói: “Có một người đàn ông, thân hình cao lớn, diện mạo anh tuấn, lại gia tài bạc triệu, là ước mơ của mỗi phụ nữ. Một người toàn diện như vậy, lại không thể tìm được một nửa lý tưởng của mình, không phải do anh đòi hỏi quá cao, mà bởi vì anh ta mắc bệnh khó nói.”

Nói đến đây, Chu Xuân dừng lại, Liễu Như Yên nói leo: “Không phải anh ta có tật xấu gì đó chứ?”

Chu Xuân “hắc hắc” cười gượng, nói tiếp: “Anh ta chỉ cần mở miệng nói chuyện, các cô gái sẽ lập tức trốn mất xác, nguyên nhân chính là, giọng nói ẻo lả của anh ta cũng chả khác thái giám là mấy. Vì điều này, anh ta trầm mặc trong thời gian dài, rốt cuộc có ngày không cam chịu bị mọi người cười chê, liền tới bệnh viện tìm bác sĩ. Bác sĩ sau một hồi kiểm tra kỹ lưỡng thân thể, nói cho hẳn không muốn đổi giọng không phải không có biện pháp, cách duy nhất là trở thành thái giám thật sự, ngoài ra vô phương cứu chữa. Là một người đàn ông trẻ khỏe sung sức, sao chịu dễ dàng đi vào khuôn khổ, do dự hồi lâu, vẫn quyết định thôi không chạy chữa. Tuổi tác ngày càng tăng, thấy bạn bè bên cạnh đều có vợ có chồng, sinh con sinh cái, còn mình vẫn bơ vơ một hình một bóng, trong lòng càng thêm cô đơn buồn tủi. Thế là, trong một buổi nọ, anh một mình tới bờ biển giải sầu. Thấy nhiều người ở đó bơi lội, liền cũng ngứa chân ngứa tay xuống nước. Anh được biết trong vòng phạm vi 1 km là an toàn, ra ngoài vùng là có cá mập. Anh ngâm trong nước một hồi, thấy tâm tình cũng tốt lên rất nhiều, quăng lời cảnh báo ra khỏi đầu, hứng chí bơi ra xa, càng bơi càng xa, dần dần rời khỏi khu vực an toàn

Một trận gió cùng mùi tanh thổi qua, anh nghe bên đường như có tiếng người hét to, lúc này mới nhớ ra lời cảnh báo, cuống quýt định bơi trở về thì đã quá muộn. Hoa mắt lên, chợt thấy con cá mập hung dữ lao về phía anh, đột nhiên cảm thấy hạ thân đau buốt, trên mặt nước nổi lên vài giọt máu nhỏ, lúc này chỉ còn biết hoảng loạn mở miệng kêu to: “Cứu mạng a, cứu mạng a.”

Chu Xuân hét lớn, miêu tả rất sinh động, dường như được tận mắt nhìn thấy, tôi hoàn toàn đắm chìm trong bầu không khí căng thẳng. Cô trước dùng giọng lạnh lạnh kêu vài tiếng “Cứu mạng,” sau đó ôm đầu, dùng tay giữ cổ họng mình ngăn lại âm thanh thô lỗ yếu ớt nói: “Cá mập tới.”

Trong phòng ngủ im lặng như tờ, như thể ngay cả giọt nước rơi cũng có thể nghe rõ ràng. Tôi vẫn đang chờ Chu Xuân kể tiếp, cô nàng chậm chạp không lên tiếng. Đây kết thúc rồi sao? Không đầu không cuối thật chẳng rõ ràng gì. Tôi thật sự không nhịn được, mở miệng hỏi: “Chu Xuân, giọng cậu thay đổi là thế nào?”

Một hồi im lặng, phòng ngủ bỗng chốc phát ra một tràng cười lớn, Liễu Như Yên và Mai Mai cười nghiêng ngả, Trình Anh và Trần Đông vẫn cố gắng ôm bụng. Một người hòa nhã như Bùi Tử Duy cũng không ngừng phát ra tiếng cười nhỏ. Chu Xuân từ trên giường nhảy lên, găm mạnh: “Diệp Tử đáng chết, chính cậu đổi giọng!” Lại chọc được cả phòng một phen che miệng cười không thôi, chỉ có tôi vô tội nhấp nháy cặp mắt ngây thơ, không hiểu chính mình đã nói sai cái gì.

Cho đến khi giáo vụ đi qua kiểm tra các phòng, bọn họ mới im lặng chưa thỏa mãn.

Rất lâu sau này, tôi mới hiểu ý truyện cười này. Từ ngày đó, mỗi lần nói “cá mập đến”, tôi và Chu Xuân trở thành đối tượng bị cả phòng cười nhạo. Cũng vì thế, lỗi tai tôi không ít lần bị Chu Xuân chà đạp thảm hại.

Đương nhiên, sau buổi trò chuyện ấy, cả phòng chúng tôi trở nên thân thiết hơn. Hướng đến thời gian bốn năm chung sống hòa bình, cùng nhau tiến bộ và có một nền tảng tình cảm vững chắc

2. Chương 03-04

Chương 3

Đôi khi, định mệnh con người nằm trong khoảnh khắc của một ánh nhìn thoáng qua

Edit: devil1703, puha1182

Trời đêm cuối mùa thu, thời tiết mát mẻ khá là dễ chịu .

Không can tâm tình nguyện bị mẹ đẩy ra khỏi nhà, bắt đầu một cuộc hành trình dài.

Cảm giác mới mẻ ban đầu biến mất, tôi bắt đầu chán ghét ngày cuối tuần, chán ghét từng chủ nhật phải ngồi trên xe buýt đi cả nửa Thượng Hải trở lại đây. Tên trường vàng chói hiện lên, người người ở phía sau chen chúc xuống tầng chừng vỡ đầu, chỉ mong mau chóng có thể thoát khỏi nơi chật chội này.

Khoác cái ba lô nặng trên vai, tay xách hai túi táo, tôi dùng đầu gối đẩy cửa vào phòng

“Diệp Tử, cậu về rồi”. Chợt một thân hình lao xuống từ trên giường như chiếc máy bay ném bom tự sát, “Để mình đi chết đi”

Tâm tôi đến cao nhân còn chẳng làm lung lay được: “Thật không biết, mình lại được hoan nghênh như vậy ?” Tôi nheo mắt nhìn Chu Xuân, đưa túi hoa quả trên tay: “Cậu định bỏ lỡ những thứ này à?”

“Ờ mà là loại đó à?” Chu Xuân bĩu bĩu môi cười khỏ. Trong góc có các chai nước nhãn đỏ, riêng Chu Xuân lấy hai chai. Tôi ném hai cái túi đó lên trên, cười: “Cậu mất một chai, ha, ai nói với cậu nhất định phải mua chai màu phần xanh lam mới nổi bật.”

Tôi cười đau cả bụng, mắt híp lại thành một đường kẻ.

“Mình gây họa cậu còn cười được à?” Chu Xuân hung hăng véo mạnh tay tôi một cái “kể từ khai giảng thì đây là lần thứ ba.”

Tôi kêu đau oai oái: “Sợ cậu rồi, Chu Xuân, xuống tay mạnh vậy sao.”

“Không quan tâm, bây giờ cậu phải đi mua đồ với tớ,” cô lay lay cánh tay tôi nũng nịu, “Được không?”

Tôi nổi cả da gà: “Ờ nói này Chu Xuân,, cậu dùng chiêu này với bạn trai cũ không phải tốt hơn sao, chứ cái này với tớ không tác dụng đâu.”

“Này Diệp Tử đáng chết, cậu còn dám nhắc tới anh ta, đừng trách tớ không nể mặt.” Chu xuân trợn tròn mắt nhìn tôi, hừ lạnh một tiếng.

Tôi biết mình đã động đến vết sẹo của cô ấy, lấy từ trong túi quả táo đưa cho cô nịnh nọt:” Này, cầm đi, cho mình xin lỗi.”

“Thế còn nghe được,” Chu xuân vui vẻ cười tít mắt nhận lấy, tiện tay giặt chiếc khăn lau lau, xoa xoa, cho vào miệng gặm “răng rắc” một miếng. “Giòn, ngọt, táo cậu mang đúng là ngon.”

“Này này, không rửa táo trước à?” Giờ đến phiên tôi trợn tròn mắt.

“Không sao, không sạch thì sao, không bệnh được đâu”, cô tinh nghịch thè lưỡi, ăn tới miếng cuối cùng rồi phủi tay, kéo tôi. “Đi mua nước thôi.”

“Ờ vừa tắm xong đây, bỏ cái tay bẩn của cậu ra.” Tôi lùi một bước, bắt chéo hai tay trước ngực ra vẻ tự vệ. “Đồ thô thiển!”

“Đừng nói cái giọng của ông giáo sư bảo thủ lạc hậu đó nữa. Tớ hận chết ông ta.” Thấy Chu Xuân nhăn mặt như ăn phải mướp đắng, tôi che miệng cười khì.

Nhắc đến vụ bê bối của Chu Xuân hôm đó, tôi bây giờ vẫn còn nhớ như in, ai bảo cô lười biếng dậy muộn, lại đúng ngay vào buổi học của giáo sư Vương – người được giới sinh viên mệnh danh Vương sát thủ. Lúc đó, tiếng hét “Có mặt” vang to thu hút ánh mắt mọi người hướng về phía cửa lớp, đầu tóc bù xù, áo sơ mi cúc trên cúc dưới cài lộn xộn, cứ thế cô nàng “thô thiển” lao vào lớp điểm danh. Cũng vì thế, cô trở thành tâm điểm truyện cười lúc rỗi rãi của cả khoa ngoại ngữ, phòng 430 của chúng tôi cũng nhờ phúc cô mà thanh danh đại chấn khắp nơi.

Nghĩ lại chuyện này, tôi không khỏi cười phì một tiếng. Nhưng thấy cô ấy không vui, tôi cũng không dám đùa dai. Tôi đung đung tay Chu Xuân, chỉ chỉ mấy chiếc giường trống “Những người khác đâu? Sao còn chưa lên?”

“Hẹn hò, còn ở nhà chưa lên, chỉ riêng có hai chúng ta một mình ở đây cùng nhau tâm sự.” Ngữ điệu còn pha đầy khinh thường.

Nhắc tới cũng lạ, có thể trung học là thời kì bị kiểm soát quá mức, tới khi bước vào cánh cửa trường đại học, mỗi người giống như con ngựa hoang được thoát cương. Khoa ngoại ngữ luôn luôn nữ thừa nam thiếu, vì vậy thật thuận lợi cho tên đàn ông nào chuyên nghiệp rình bắt con mồi. Đặc biệt hoa khôi của chúng tôi, Bùi Tử Du (biệt hiệu do chúng tôi cấp cho nàng), cũng là hoa khôi của khoa (do toàn bộ nam sinh công nhận), số nam sinh ngưỡng mộ theo đuổi cô có thể xếp hàng dài từ quảng trường nhân dân tới tận bến Thượng Hải.

“Chưa lắm đừng uống, để tớ mua cho cậu một chai,” tôi lục lọi trong túi xách nặng trĩu hai vai lấy ví tiền ra, vừa quay đầu lại, bắt gặp Chu Xuân vẫn đứng đó lăm lăm bầu, :”Diệp Tử, cậu nói tớ cả tài sắc đều không tôi, sao lại không có ai theo đuổi nhỉ?”

“Cậu quên câu chuyện mười đại nữ sinh viên J ..tựa như Tử Du tài mạo song toàn, đều là hiếm có.” Tôi đột nhiên vỗ nhẹ cô từ sau lưng, dọa cô thần siêu phách lạc.

“Đó là sự xúc phạm với chúng ta, cậu còn đùa được à.” Chu Xuân cuối cùng đang trong trầm tư chưa tỉnh lại, tôi đẩy cô ấy ra, khoá cửa lại, vừa đi vừa nói chuyện:” Là xúc phạm+vu khống, cậu đang ghen tị với những cái mình không có đấy.”

Nói thật, Chu Xuân là một cô gái đáng yêu có nét như con gái phương Nam và hào khí như nữ tử phương Bắc, đây thật là mâu thuẫn phức tạp, vì vậy làm bạn cùng phòng với cô ấy tuyệt đối sẽ không cô đơn.

Từ kí túc xá đến căng tin trường phải đi một đoạn đường dài, khuôn viên trường là một trong những nơi truyền thuyết về câu chuyện ma quỷ, một nơi khác chắc hẳn là kí túc xá trong các tầng hành lang.

“Chu Xuân, cậu kéo tớ đi cùng, không phải sợ ... ma đúng không?” Tôi cười xấu xa, cố tình nói mỗi lần đi qua nơi này. Chu Xuân rùng mình, nhẹ nhàng nói thầm “Diệp Tử đáng chết”, cô nàng phản thủ, lại véo tay tôi. Tôi cười khanh khách, trêu chọc Chu Xuân là một niềm vui của tôi, làm cho cuộc sống nhàm chán đại học của tôi có thêm nhiều màu sắc tươi sáng.

“Suýt” tôi đột nhiên đặt ngón trở lên môi.

“Cậu lại làm cái quỷ gì thế”Lời vừa nói ra khỏi miệng, chính cô còn cảm thấy hối hận, với tay vào cổ sờ bùa hộ mệnh Phổ Đà Sơn, miệng lẩm bẩm “Nam mô a di đà phật, nam mô a di đà phật”

Tôi vốn không tin vào thần phật, thấy cô nàng vẽ mặt thành tín, không nhịn được cười khom người xuống.

“Diệp Tử, đừng cười, cậu nhìn xem kia”. Chu Xuân thần bí chỉ cái ghế đá dài bên đường mòn, kéo tôi trốn phía sau cây, loáng thoáng thấy 2 cái vai nhấp nhô bên cạnh.

“Người yêu cũ?”Tôi có chút tò mò.

“ Đội trưởng đội bóng đá, chủ tịch hội sinh viên, đại soái ca khoa máy tính – Hướng Huy”. Chu Xuân nói mà nước miếng sấp nhỏ giọt ra ngoài.

“Cậu chẳng phải đã thề sẽ không kết hôn cho đến già sao? Sao giờ định phá vỡ quy tắc ?” Tôi nheo mắt, nhìn kĩ, thật tình cận 3 Ớp mà không đeo kính, hậu quả là chỉ nhìn thấy một thân hình mơ hồ.

“Xì, sắc đẹp thay cơm. Nhìn lại toàn diện đi” Từ khi kết thúc mối tình đầu đau khổ, cô liền nói muốn đi du học rồi vô tư thưởng thức các anh tiêu soái đẹp trai.

Tôi nhìn thật kĩ “Người này nổi tiếng thế sao, sao tớ chưa từng nghe qua?”

“Diệp tử, cậu từ Sao Hỏa đến đây à?”Chu Xuân bất ngờ cốc vào đầu tôi, thần sắc mờ mông “Không biết cô gái bên cạnh anh ta là ai ...”

“Cậu quan tâm nhiều chuyện vậy sao? Thôi, đi đi”. Tôi kéo tay cô ấy đi, không cho cô nàng có cơ hội tung tin đồn, anh chàng này chắc chắn có tiềm năng lớn với các tay săn ảnh

Căng tin trường như một siêu thị náo nhiệt bùng nổ, hai nhân viên bán hàng hôm nay không thèm để ý, nếu không, phải xếp một hàng dài từ cửa, một số học sinh còn có chút nóng vội bắt đầu nói kháy.

Trong căng tin bị chen không kê hở tôi cau mày dùng một tay quạt gió, một tay với lấy mấy gói mì ăn liền. Quả thật không ngoài dự đoán, khẩu vị của Chu Xuân không thay đổi, vẫn là hai chai nước màu xanh lam

“Không sợ mất lần nữa?”

“Lần này viết tên bồn cô nương lên, xem ai dám ăn cắp” lại nhìn đồ ăn trong tay tôi, giật lấy, sau đó nói “Cậu lại ăn cái này”

“Tớ đang giảm béo, đừng cản tớ”. Tôi lại cướp về .

“Ăn cái này không dinh dưỡng”. Thật tốt, có bạn cùng phòng quan tâm.

“Tớ còn tiền mua vé cho những việc khác”. Con gái thường gặp một số vấn đề chung, ham mê thời trang đồ hiệu, mua sắm điên cuồng, vừa đến cuối tháng túi tiền trống trơn, chỉ có thể ăn mì gói cho đỡ đói, đúng là vòng luẩn quẩn.

“Oh, vì thế tìm một vé cơm lâu dài, là mục tiêu cuối cùng của mình”. Chu Xuân nhún vai, miệng hơi hơi cong lên, thổi lên trên tóc mái, gió đêm phất qua, mái tóc dài bay trong gió. Đối với tôi trăm năm không biến đổi, để tóc ngắn có phần nữ tính hơn.

“A! Diệp Tử” Chu Xuân bắt đầu liếc mắt.

“Mắt cậu bị chuột rút à?” Tôi cố ý trêu

“Đi! Phản ứng của cậu so với người khác chậm nửa nhịp”, ghé lỗ tai tôi nói nhỏ “Soái ca đến, tay nắm tay, thực sự lãng mạn”. Cô nàng rung đùi đắc ý, say sưa nhìn.

Tôi theo tầm mắt nhìn lại, vền vền thấy hai cái bóng lưng, cô gái cao, gầy, có vóc dáng mảnh mai, người đàn ông còn cao hơn hẳn một cái đầu, vai rộng, thân hình cao lớn. Như trong truyền thuyết soái ca, thật có phúc mới được tận mắt nhìn thấy.

“Này, người đi rồi mà cậu vẫn còn nhìn đấy.” Khi nói chuyện, xếp hàng trả tiền, hàng chờ đã rút ngắn đi nhiều, rất mau chóng đến phiên chúng tôi, Chu Xuân vẫn đứng đó nhìn đông nhìn tây, tôi gần như kéo đến lỗ tai cô ấy mới hồi tỉnh.

Kí túc xá sau khi thấp đèn, chỉ riêng cửa sổ phía bên trái tầng bốn là vẫn tối đen một mảnh, “mấy con nha đầu chết tiệt kia còn chưa trở lại.” Chu Xuân đá một cước lên đồng đá vụn. “Chúng ta đều cũng vào trường đại học, vì sao bọn họ lại được coi trọng? Khoa ngoại ngữ tỉ lệ nam nữ luôn luôn không đồng đều, ra trường muốn mau mau lấy một đổi một.”

Tôi mỉm cười, mặc dù cô ấy nói không phải không có lý, nhưng tôi cũng không nghe ra một từ

“Diệp tử phòng 430 phải không?” Quản lý kí túc xá tiến đến chỗ tôi hỏi.

“Đúng vậy, dì Ngô.” Tôi ngọt ngào cười.

“Cháu có thư này, kí nhận đi.” Tôi với tay kí tên vào quyển sổ, cầm bức thư cao hứng bước lên trên tầng.

“Tớ nói này Diệp Tử, với số lượng thư mỗi tuần cậu nhận được, chẳng trách dì Ngô nhận ra cậu ngay.” Chu Xuân chu cái miệng nhỏ nói.

“”Ghen tị sao, sổ mình vẫn tốt mà.” Tôi thuận tay gõ vào trán cô.

“Khốn nạn, đồ tiểu nhân đắc chí.” Mở cửa, Chu Xuân không nói thêm nữa, bỏ giày xăng đan, không để ý hình tượng, nằm bò lên giường.

“Cậu đấy, văn dốt võ nát, dùng từ linh tinh.” Tôi giơ lá thư dày lên. “Cậu còn phải học tập nhiều, như tớ và Nhiên Nhiên này, năm tuổi xem hồng lâu, tám tuổi đọc tiểu thuyết ái tình.” Nhắc tới người bạn thân, trong chột dăng lên cảm giác âm áp.

Leo lên cái thang nhỏ bên cạnh giường ngủ, tìm chỗ ngồi cho thoải mái, tôi cẩn thận gỡ bức thư ra, thần nhiên tự đọc ngồi đọc những tâm sự vui buồn của Uông Nhiên.

“Diệp Tử, Diệp Tử,” giọng nói phát ra phía giường bên kia, ” ‘Thâm mền’ tiếng Anh là gì?”

“Không biết, tự tra từ điển đi.” Không để ý đến cô, cô bạn này rất là lười biếng, lười lấy từ điển, lười tra tài liệu, rốt cuộc đều muốn chỉ cần mở miệng hỏi một tiếng là có đáp án.

“Tớ khoa tiếng Pháp, cậu mới là khoa Anh văn chuyên nghiệp, không hỏi cậu thì hỏi ai.” Cô đập quyển từ điển bay sang từ phía đối diện xuống.

Nghiêng người sang bên, tôi cười hì hì, “Cậu không biết tớ phát huy trình độ siêu cấp của mình mới chui được vào đây sao? Năm đó tớ thi thử vào trường cao đẳng, không may lại rớt. Nhất là khi thầy chủ nhiệm đoán số mình mình chỉ có thể vào trường đại học hạng hai, tớ thực hận không thể đánh vào miệng ông ta. Ha!” Có một thứ bị tôi cố tình bỏ qua, nếu không có Lâm Sâm giúp tôi hệ thống những trọng điểm bài học, phụ đạo học tập, các trường đại học lớn chắc chỉ tồn tại trong giấc mộng mà thôi.

“Đắc ý ít thôi,” Chu Xuân nhanh như con khỉ nhảy đến chỗ tôi, cầm cái gối ôm chen đến cạnh tôi, “Nói đi nói lại, Hường Huy và mẫu người lý tưởng của cậu cũng có điểm giống nhau.”

“Mẫu người lý tưởng của tớ mà cậu cũng biết sao? Chu Xuân, cậu từ lúc nào đã thành con giun trong bụng tớ vậy?” Cô ấy bắt đầu dụ dỗ tôi khai ra, tôi cũng cẩn thận đề phòng.

“Không phải lại là mấy cầu thủ bóng đá XX sao, bí mật nào cậu có thể giấu được tớ?” Cô tự hào vỗ vỗ ngực, bản chất nữ quái lộ rõ.

“Không biết đừng nói bừa, tớ xem bóng không xem người, thường thức đơn thuần mà thôi,” gương mặt cô thoáng ánh hồng, tuổi này rồi còn ham hố đi theo đuổi hăm mộ mấy ngôi sao, nói ra thật xấu hổ quá

“Ha! Tin được cậu mới lạ” Cô nàng một đẩy mặt tôi, một tay với lấy chồng thư, liếc nhìn : “Uông Nhiên, Lâm Sâm, Trương Lâm, Tiểu Yến ... thật sự rất nhiều đấy”.

“Đấy, cậu mang về mà xem, tớ đã đọc đâu?” Tôi không hài lòng nói.

“Diệp Tử”, trời sinh ra cô nàng này vốn trước nay không nhận thức được sự bất mãn của tôi, tiếp tục cao hứng nói : “Này, anh chàng Lâm Sâm này vẫn không từ bỏ hi vọng, mỗi tuần một lá thư, thật kiên trì, vậy mà cậu vẫn không động lòng sao ?”

“Tớ và anh ấy là bạn thân, là bạn thân đấy, hiểu không?” Tôi giật lấy lá thư từ tay Chu Xuân, nhét dưới gối, ngồi bất định nghe nàng ta giảng giải.

“Thôi đi, tớ không tin có tình bạn đơn thuần giữa nam và nữ chứ” cô nàng nhip nhàng gõ ngón tay lên thành giường ra chiều khiêu khích.

“Tin thì sao, mà không tin thì sao?” Tôi có chút không vui

Chu Xuân lấy bút bi tung lên rồi vưng vàng bắt lấy, tay còn khua khoảng một hồi, “Cậu cứ nghĩ kĩ đi, EQ cậu còn kém lắm, bốn cô nương sẽ chỉ bảo dần dần”. Cô nàng nhanh chóng ra khỏi giường, tay còn múa may giả bộ uyên thâm.

Hơn mười giờ, mấy bạn cùng phòng cũng lục đục trở về, sau khi tắt đèn chính là thời gian sắp bắt đầu một ngày mới, còn khuôn viên trường là nơi hầu hết những tin đồn đều từ đó mà lưu truyền ra.

Chương 4

Không phải là không yêu

nhưng khi số trời đã định, cũng sẽ không còn đường trốn thoát.

Edit: devil1703, puha1182

“Đinh linh linh, đinh linh linh.” 5h30 , đồng hồ báo thức vang lên, tôi nhanh chóng tắt đi, sợ làm đánh thức các bạn cùng phòng còn đang ngủ say.

Phương pháp của Lâm Sâm đưa ra cho tôi đã trở thành thói quen, năm giờ rưỡi rời giường học từ mới. Mùa xuân năm nay, khoảng thời gian đẹp nhất trong ngày là buổi sáng sớm, anh nói thanh niên trẻ khỏe ngủ nhiều không tốt cho sức khỏe. Lâm Sâm nói câu này tôi nghe còn lọt tai. Thời trung học thành tích tôi chẳng xuất sắc, có thể may mắn lọt vào ngôi trường cao cấp thể này, so với người khác phải nỗ lực gấp hai lần mới được.

“Diệp Tử, cậu dậy sớm vậy sao?” Bên giường đối diện, Chu Xuân lim dim mắt ngái ngủ.

“Trật tự đi, đừng đánh thức người khác,” tôi giơ ngón tay lên làm cử chỉ im lặng, cô nàng than thở một tiếng, xoay người đi tiếp tục ngủ

Bưng chậu nước rửa mặt ra khỏi phòng ngủ, trên hành lang không có lấy một bóng người, phòng rửa mặt cũng im ắng, chỉ có cái vòi rỉ nước cũ hỏng vẫn kiên trì nhỏ giọt. Đã báo nhiều ngày, đến giờ vẫn chưa thấy có người tới sửa chữa, thái độ này thật đúng là phải xem xét. Thỉnh thoảng cánh cửa nhà vệ sinh bị gió lùa phát ra tiếng đập cửa “bang bang”, lúc mới đến đây tôi còn thấy tê tê gờn gợn giờ thì cũng quen dần rồi.

Nắng sớm ban mai đến, tôi hoàn tất mọi việc xong thấy tinh thần sảng khoái. Trở về kí túc xá, lấy dưới gối ra quyển từ điển tiếng Anh, dòng chữ huỳnh quang màu vàng chói mắt bên bìa ngoài nhắc nhở tôi sáng nay phải đọc nó vào buổi sáng.

Đeo kính sát trùng mới lên, thấy trước mắt mọi thứ đều rõ ràng hơn rất nhiều, hôm nay đúng là một ngày tốt đẹp.

Bước nhẹ nhàng xuống phòng trực của kí túc xá, thấy dì Ngô cúi đầu dựa trên ghế đánh một giấc ngon lành, tay định đẩy cửa, may là cánh cửa đã bị đẩy ra từ trước, không lại đánh thức làm phiền dì Ngô, mỗi ngày như vậy, tôi cũng thấy rất ngại.

Đối với tôi, buổi sáng nơi này là thích hợp nhất để đọc sách. Không khí trong lành tươi mát, mặt hồ phản chiếu ánh sáng nhiều màu sắc, những cơn gió nhẹ tạo thành từng đợt sóng gợn lăn tăn, một không gian thật đẹp.

Hôm nay, cái ghế đá mà tôi hay ngồi lại bị một người chiếm trước, thậm chí còn ra sớm hơn cả tôi, đúng là mặt trời mọc đằng Tây.

Tôi không khỏi nhìn kĩ anh ta. Anh ta mặc trên người một áo sơ mi trắng, với một chiếc quần jean phong cách đơn giản. Bình thường đến mức không thể bình thường hơn. Nhưng màu da ngăm đen, đôi mắt sáng ngời đã để lại cho tôi ấn tượng đầu tiên rất tốt. Tiến lại nhìn gần hơn, phát hiện anh ta rất giống với người đã được Chu Xuân nhắc đến n lần.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của tôi, anh ta nhanh chóng hướng mắt thoáng qua, tôi không khỏi đỏ mặt, chết tiệt, vừa mới thấy người lạ bệnh cũ đỏ mặt liền tái phàm. Chả trách mẹ tôi luôn nói da mặt tôi thật mỏng

Anh nhìn tôi nở một nụ cười thân mật như gió mùa xuân ấm áp. Nụ cười lộ ra một hàm răng trắng, đều. “Bạn học, dậy sớm vậy, cũng tới học từ mới sao? “. Anh ta giơ lên quyển từ điển giống y hệt của tôi, đứng lên và nhường cho tôi một nửa ghế ngồi.

Tôi chần chừ một lúc nhưng cuối cùng vẫn ngồi xuống. Có chút chật hẹp, chóp mũi còn toát ra ít mồ hôi. Tháng 10 cuối mùa thu, thời tiết mát mẻ, vậy mà tôi có thể nhanh đổ mồ hôi, thật sự phục chính mình.

“Tiểu muội năm thứ nhất phải không?” Thấy tôi không lên tiếng, anh ta chủ động mở miệng nói chuyện.

“Dạ” Tôi tích chữ như vàng [1]

“Hiếm khi thấy một sinh viên năm nhất chăm chỉ như vậy”. Anh ta tự giễu. “Nếu anh chăm chỉ được như em thì chắc chưa đến bốn năm đã tốt nghiệp rồi”

“Vẫn có thể bổ sung sau.” Tôi tuyệt không mở miệng nhiều

Anh ta có hơi giật mình, nhếch miệng, rồi mở ra một nụ cười lớn “Em thật thú vị”

Tôi nở một nụ cười trả cho anh, tiếp tục làm theo nguyên tắc của mình, không nói chuyện quá nhiều với người lạ, mở quyển từ điển ra, quyết định giữ lại mấy trang đêm qua học xem lại một lần.

Thấy tôi không dễ tiếp cận, anh ta cũng biết điều ngậm miệng lại.

Tôi khép nửa mắt lại, nhớ lại những từ vựng tiếng Anh về ngành điện ảnh, trí nhớ lúc sáng sớm thật tốt, hiệu suất cũng rất cao. Ngược cặp mắt nhìn người bên cạnh đang vò đầu bứt tai, lật từ đầu quyển từ điển, quay trở lại xem cái này, sau lại quay về chỗ cũ, lật qua lật lại, không tuân theo quy tắc gì cả.

Tôi nhin không được bật cười, nam sinh nói chung căm thù tiếng Anh, vài người bạn thân của tôi khi thi vào trường đại học bị đánh trượt đều là vì môn này. Đột nhiên hỏi: “Học trưởng, sao anh có thể học từ như thế này?”

“Từ vựng của anh không được tốt cho lắm.” Anh ta ngại ngừng cười.

Tôi với tay lấy quyển từ điển trong tay anh, đặt lên đầu gối, tùy tay lật đến trang vắn “F“, chỉ vào từ tháng hai February: “Thầy giáo cũ của em nói, mỗi từ đều có một cách đọc, để xem anh có thể tìm được hay không. Chẳng hạn như từ February, , bỏ đi lỗi chính tả trong cách phát âm bên ngoài chữ, cấu trúc của nó cũng rất đặc biệt. Từ trung gian bru, đọc nó không giống xi đánh giày theo giọng Thượng Hải sao?”

Anh cười phá lên, tôi dừng lại một chút, nói: “Giáo viên không phải dạy trường đại học chuyên nghiệp, chẳng phải cũng có những phương pháp rất hữu dụng sao?”

Anh gật đầu, “Đúng là một phương pháp học không nhằm chán tí nào. Anh nhớ rồi, bạn học, cảm ơn em.”

“Dừng khách sáo,” Trả quyển từ điển lại cho anh ta, cúi đầu xem đồng hồ, kim đồng hồ chỉ sáu giờ mười lăm phút, thời gian trôi qua thật chậm, từ bảy giờ đến tiết học đầu tiên còn hai tiếng nữa.

“Hi,” chợt từ phía sau vang lên tiếng gọi, đang đắm mình trong mấy vắn ABC, tôi giật nảy mình, quay đầu nhìn lại, mới biết cô gái đó không gọi tôi, mà là gọi anh chàng bên cạnh.

Cô gái có thân hình cao, gầy, làn da trắng nõn, đôi mắt trẻ trung tươi sáng, hai người trông rất xứng đôi.

“Đi ăn sáng đi anh, em đói rồi”. Lời nói mang phần nũng nịu mềm mại, điển hình của con gái Thượng Hải.

“Được”. Soái ca quay sang tôi nói : “Hôm nay cảm ơn em”.

“Không có gì”.

Hai người họ đi một đoạn xa, vẫn có thể nghe thấy một hỏi một đáp

“Cô gái ấy là ai ? Thế nào mà hai người lại ngồi cũng một chỗ ? Anh làm sao lại muốn cảm ơn cô ấy ? Hai người quen nhau lâu chưa .... ? ”

“ Em hỏi anh nhiều như vậy, muốn anh trả lời cái nào trước ? Anh không quen cô ấy, cảm ơn vì cô ấy vừa giúp anh thảo luận về phương pháp học Tiếng Anh”

“Anh đùa em à ? Tiếng Anh của anh .... ”

Âm thanh dần dần đi xa, càng xa càng nhẹ, cho đến khi hoàn toàn không nghe thấy, nhưng có thể thấy rõ giọng điệu rõ ràng không hài lòng của cô gái ấy. Tôi cũng không biết được rằng, hôm nay gặp nhau đó chỉ là sự khởi đầu, cũng là cả cuộc đời .....

“Chu Xuân, ở đây”. Tiết học đầy tiên Quản lý học của Giáo sư Vương, như thường lệ đầu giờ sẽ điểm danh. May mắn giáo sư Vương vừa mới vào lớp, Chu Xuân đã kịp chạy đến, không uống công tôi ngồi giữ chỗ hộ cô nàng.

“Đã điểm danh chưa ?” Vừa mới ngồi xuống, Chu Xuân không chờ đợi, vội vã hỏi.

“Cậu may đấy, Giáo sư Vương vừa mới vào, còn chưa kịp điểm danh” Tôi vừa nói vừa lấy ra sách giáo khoa và giấy ghi chú, đặt bút máy sang một bên.

Chu Xuân thở phào một hơi “Hại tớ chạy đến đau cả hông”

“Cậu cố gắng dậy sớm hơn 10 phút đã không phải chạy như vậy sao ? Còn cố ở trên giường ngủ đến phút cuối cùng”. Tôi không hài lòng oán trách, mỗi lần thay cô nàng giành chỗ cũng không phải là chuyện tốt, bị người khác ghen ghét không nói làm gì, bị người khác châm chọc khiêu khích lại còn phải giả vờ không nghe thấy.

“Nguy rồi,” Chu Xuân bất ngờ vỗ đùi.

“Lại sao nữa đại tiểu thư. Làm tớ giật cả mình, cậu định dọa chết người không đền mạng à ?” Chu Xuân chính là khó sửa được tính khí bất cần, đến người tính hiền hòa như trưởng phòng Mai Mai còn bị cô chọc tức, xoay người trừng mắt liếc nhìn cô một cái.

“Tớ quên mất sách giáo khoa” Chu Xuân cười khỏ, đưa tay với lấy từ điển của tôi “Mượn một chút” thực hiện mưa dầm lừa dối quên sách.

Trên bục giảng, giáo sư Vương xóa xóa bảng đen, viết một hàng chữ tên bài học, đẩy đẩy cặp kính cận, tự cho rằng phần mở đầu hài hước và di dỏm “Từ Tính” tiếng nói đã bắt đầu giải thích chủ đề....

Chu Xuân lén lén lút lút lấy ra quyển truyện, đặt dưới từ điển khoái chí đọc.

“Cậu đến sách giáo khoa không mang, vậy mà cái này lại không quên”. Tôi hừ lạnh, chỉ chỉ quyển truyện ngôn tình « Tiểu thư Hoàng Đài Loan »

“Không rate không xem, có rate tất xem, càng rate càng xem, mục đích của tớ chính là vậy” Cô nàng hạ giọng nói, chẳng để ý bị trêu chọc, mặt không đỏ, tim không nhảy.

Lúc này, Giáo sư Vương không biết vô tình hay cố ý liếc về hướng chúng tôi, dọa chúng tôi sợ hãi cúi đầu. Từng nghe một chị tốt nghiệp khóa trước cho biết, Giáo sư Vương có tính năng không bao giờ nhắc tên trên lớp nhưng cuối năm bảng điểm sẽ nói thay điều đó.

“Bây giờ chúng ta chuyển sang trang 150 ... ” Tôi theo yêu cầu mà lật trang sách, Chu Xuân cũng giả bộ lẩm nhẩm từ điển, “Được lắm Diệp Tử, cậu dám giấu tớ cơ à ?” Cô nàng như thể phát hiện một châu lục mới, đột nhiên bóp chặt cánh tay tôi, vẻ mặt hung hăng.

“Cậu nhỏ giọng chút đi, hiện giờ chúng ta đang là trọng tâm ánh nhìn của giáo sư Vương đấy”. Tôi gờ sách vở lên chắn ở phía trước.

“Hừ, cậu xem đây là cái gì ? Còn không mau thành thật khai báo. Thằng thẩn sẽ được hưởng khoan hồng, khách cự quyết không tha ... ”. Chu Xuân đem từ điển để trước mặt tôi, trang tiêu đề viết ‘Hướng Huy khoa máy tính 98’, nét bút cường tráng, rắn rỏi của một chàng trai. Quan trọng nhất là các nét chữ đường viết bằng bút mực, đầu năm nay, tôi cũng thích viết loại bút mực cổ đó nhưng cũng không thấy nhiều. Nhưng từ điển thế nào lại bị đổi, tôi thật sự nghĩ không thông.

Tôi kể lại tóm tắt cuộc gặp gỡ ngắn ngủi của chúng tôi lúc sáng sớm. “Đại khái là như vậy, không có gì to tát đâu.”

“Chuyện chỉ đơn giản thế thôi ?” Cô nàng không tin tưởng hoàn toàn vào biểu hiện trên mặt tôi.

“Chỉ có vậy, rất đơn giản, cậu đừng nghĩ nhiều” Tôi dùng ngón bút gõ vào trán cô nàng một cái.

“Không đúng vậy, theo tớ được biết, Hướng Huy Anh văn rất giỏi, nghe nói năm ngoái được giải nhất trong cuộc thi diễn thuyết của trường.” Cô nàng gãi gãi đầu, hiển nhiên cũng nghi ngờ độ tin cậy nguồn tin của chính mình.

“Không phải chứ” Tôi trợn mắt há mồm, không lẽ mình bị anh ta lừa ? Tôi không can tâm trả lời “Chính anh ta nói từ vựng không tốt ”

“Diệp tiểu thư à, tớ hiện tại có thể xác định anh ta đang đùa giỡn cậu, anh ta chưa qua bốn năm học vì khi làm bài thi bị cảm lạnh, ở trường thi thì đánh một giấc ngủ ngon lành, việc này đã trở thành truyện cười hot nhất trong khoa máy tính bọn họ. Tớ nghe sư huynh kể, tuyệt đối không có sai”. Chu Xuân bịt miệng cười xấu xa, “Diệp Tử, có phải anh ấy đã nhầm cậu rồi không?”

“Thần kinh à” Tôi bực mình nói “Không phải chính cậu cũng thấy anh ta đã có bạn gái.”

“Cất, cất, trai chưa vợ, gái chưa chồng, bạn gái thì đã sao ? Mà có kết hôn thì vẫn có thể ly hôn ”. Chu Xuân có tư tưởng kì lạ mà khác người, tôi thường không theo kịp suy nghĩ của cô nàng.

“À này “, trong lòng tôi không khỏi than thầm, giống như dùng đại đao đùa giỡn với Quan Vũ, biến thành trò cười cho người ta [2] “Vây xin nhờ sư huynh của cậu giúp tớ đem đến đổi từ điển đi, tớ quen dùng bản kia rồi.”

“ Diệp Tử, cậu không cho rằng đây là cơ hội tốt sao?” Chu Xuân hai tay nâng má, khao khát vô hạn.

“ Tớ sẽ mang nhiệm vụ vinh quang này giao cho cậu ” Tôi nhún vai

Bài học của Giáo sư Vương buồn tẻ vô vị, ngay cả đứa luôn luôn hiếu học như tôi cũng không nghe nổi nữa. Mở túi xách và lấy ra một tờ giấy viết thư cho Ông Nhiên, lại được cười sặc sụa một trận khi kể đến những người bạn mới ở đây.

Đúng lúc đặt nét bút kí tên Diệp Tử, giáo sư Vương truyền đạt mệnh lệnh cuối giờ học, thời gian vừa khít, chưa bao giờ sai.

3. Chương 05-06

Chương 5

Nếu bạn quan tâm quá nhiều về một người, chứng tỏ rằng bạn từ lâu đã bị anh ta thu hút

Edit: puha1182, devil1703

“Nhiên Nhiên chết tiệt,” tôi vò bức thư trong tay, vừa đọc bức thư hồi âm của Nhiên Nhiên vừa thầm mắng cô, người ta rõ ràng là hơi chủ quan, ý nghĩ đơn thuần, lại bị cô nói thành tôi có ý đồ riêng.

Mắng xong, tôi tự hỏi mình một câu, mình thực sự không có chút ý đồ gì thật sao?

Tôi rút chén nước “Gu Gu” nuốt ực một cái, trong thư Ông Nhiên có nhắc tới sở thích của cô về cuộc chiến giương thương múa kiếm của Tiêu đại hiệp.

“Diệp Tử phòng 430, có điện thoại,” âm thanh khó nghe phát ra từ chiếc loa nhỏ ngoài hành lang chắc chắn dành cho chúng tôi.

Trong phòng ngủ không có điện thoại, điện thoại di động đối với chúng tôi ngày đó đúng là thứ “bóc lột” sức lao động của cha mẹ học sinh, để gọi điện qua được đến căng-tin, lại đến mấy trăm người cùng chung nhau một cái mã số , cách liên lạc nguyên thủy nhất là thông qua chỗ nhà quản lý kí túc xá ở mỗi tầng.

Phòng 430 và văn phòng quản lý kí túc xá ở 2 đầu hành lang, mỗi lần tới phải chạy thở hồng hộc, lại còn phải gặp bà bác kiêu căng ngạo mạn.

“Alô, xin hỏi ai gọi vậy?” Tôi vỗ ngực trong khi thở phì phò

“Diệp tử, là tớ”. Đầu dây bên kia điện thoại, thanh âm nghe rất quen thuộc.

“Quý Vũ?” Tôi không chắc chắn, trời sinh ra đã không nhạy cảm để phân biệt mọi tiếng nói, như làm hình học không gian, tôi vĩnh viễn không tìm thấy góc độ giống nhau hai vấn đề.

“Phải, Diệp Tử, cuối tuần có rảnh không? Đã lâu rồi không gặp, mấy đứa lớp mình định tụ tập một hôm”. Quý Vũ là bạn trung học với tôi, lại ngồi chung bàn, nghĩ lại những năm đó, Ông Nhiên hay khó chịu khi tôi và cô ấy tiếp xúc với nhau quá nhiều. Vào năm thứ 3 cuối cấp, lịch học ở trường nặng nề nên không thân nữa. Chúng tôi đã từng hẹn ước cùng chọn một trường đại học, sau này được biết, cô ấy được chọn vào trường Đại học sư phạm SH, suốt ngày kêu khóc, oán thán trời đất bất công.

“Còn có ai nữa không?” Tính ra tốt nghiệp có mấy tháng từ tháng 7 vậy mà cảm giác như đã qua mấy đời.

“Mới thông báo được vài đứa, số lượng cụ thể chưa rõ.” Quý Vũ định kéo tay tôi, nhắm mắt tôi cũng có thể đoán được.

“Được, thế địa điểm? Thời gian?” Tôi quay sang nhờ bà bác lấy quyển sổ ghi nhớ, một tay vẫn cầm điện thoại, một tay đã chuẩn bị ghi.

“Một giờ chiều ngày thứ bảy, tại Quảng trường Nhân Dân, gặp nhau dưới màn hình lớn.” Tôi “phì” cười ra tiếng, “Tiểu Vũ, cậu không thể đổi lấy địa điểm mới được sao, mỗi lần hẹn lại là nơi này”. Tiện tay đem tờ giấy vừa viết vút vào thùng rác

“Đây là công trình kiến trúc mang ý nghĩa biểu tượng nhất,” cô “huýt” một tiếng, “Diệp Tử, đừng cười, nếu không cậu tự nghĩ chỗ khác đi.”

Tôi nghĩ ngợi, “Phía trước nhà hát lớn hay bảo tàng đều rất ổn, hoặc là cửa hàng KFC McDonald’s Pizza Hut cũng không tồi.”

“Biết là cậu sẽ nói luyên thuyên mà,” không nhìn khuôn mặt cô lúc này tôi cũng đoán ra thái độ khinh khỉnh của cô ấy. “Không chém gió nữa, nhớ lúc đó không gặp không về nha.”

“Được rồi, chỉ cần có người chủ trì là cậu không đến muộn là ổn thôi.” Đến muộn vốn là sở trường của Quý Vũ, cho nên khi cô nói một giờ, thì một rưỡi đến nơi cũng vẫn kịp.

“Diệp Tử...” Quý Vũ bỗng trở nên nhăn nhó, “Lúc đó, mình... sẽ mang thêm người nữa đi cùng.”

Lúc đầu tôi hơi ngạc nhiên, nhưng rất mau sau đó liền lĩnh hội được ý tứ của cô, “Tiểu Vũ, cậu có bạn trai?”

“Ah” Cô lặng lẽ cười, “Chúng ta chả phải nói khi có bạn trai nhất định phải cho bạn bè xem mắt sao?”

“Ừ đúng, thế cậu còn nhớ được.” Còn nhớ tuổi trẻ năng nổ hay nói những câu phù phiếm.

“Lần này là tớ, lần sau đến lượt cậu.” Giọng Quy Vũ mang chút ngượng ngùng ngọt ngào của cô gái đang yêu.

Lần sau là tôi, tôi còn không biết một nửa của tôi đang ở phương nào? Đặt điện thoại lên bàn, thu lại tâm tình, để dành cho ngày thứ bảy tụ họp đáng mong đợi.

Vừa ra cửa phòng quản lý, đã bị bà bác gọi lại, “Diệp tử, lại có điện thoại”. Khẩu khí có vẻ không kiên nhẫn.

Tôi cẩn thận dè dặt cười: “Cảm ơn bác”

“Alô”. Năm phút đồng hồ nói hai cái điện thoại, thật sự đúng là có một không hai.

“Xin hỏi có phải Diệp Tử khoa Tiếng Anh 99 không ?” Một giọng nam rất trầm ấm và lịch sự.

“Là tôi, xin hỏi bạn là ai vậy ?” Tôi cũng làm theo nguyên tắc, lấy phép lịch sự đáp lại.

“Hương Huy khoa Máy Tính 98 , tôi thực sự mở to hai mắt, quả nhiên là anh ra. “Chúng ta đã gặp nhau vào buổi sáng mấy ngày trước, em không nhớ à ?”

“Nhớ rồi” Tự nhiên nhớ rõ, bị đùa giỡn như vậy thế nào lại quên được.

“Không biết sao từ điển của chúng ta tự nhiên bị nhầm, vốn hai quyển như nhau nên không quan trọng, nhưng tôi thấy từ điển của em có nhiều ghi chú rất hữu ích, em có muốn tìm thời gian đổi về lại ?” Anh ta nói chuyện rất rõ ràng, đặc biệt còn nhấn mạnh ba chữ “đổi về lại”.

Bao nhiêu công sức ghi ghi chép chép tích tụ trước giờ, đương nhiên muốn trả về lại. Tôi háng giọng “À, cảm ơn anh, còn về thời gian ...”

“Vậy sáu giờ chiều nay, tôi ở thư viện tầng hai chờ em.” Vội vàng cúp điện thoại, cười khỏ một tiếng, đúng là đưa mồm quạ đen Nhiên Nhiên đó nói chuẩn, chỉ là ánh nắng bình minh từ phía đông ló lên giờ đổi thành trời chiều tây chiếu nắng hoàng hôn, còn có phải cô nam qua nữ hay không còn phải xác minh đã.

Trở lại phòng ngủ, đột nhiên bị Mai Mai ném cho tờ giấy. “Diệp Tử, đăng kí đi cho tớ.”

“Cái gì?” Tôi buồn bực, vừa đi tiếp hai cuộc điện thoại thôi, giờ lại có chuyện gì nữa?

“Đoàn thể tham gia hoạt động xã hội.” Mai Mai miệng ngậm bút, nói líu nhíu không rõ, “Chọn cái cậu thích đi.”

Gần cửa sổ, Trinh Anh vẫn điếm tĩnh, đung đưa hai chân, tai nghe walkman [1], thỉnh thoảng bắt chợt hát nhảm vài câu. Thân hình cô thuộc kiểu mảnh khảnh điển hình, biệt danh “Tiểu bắt điếm” rất thích hợp với cô.

Liều Như Yên ở trên giường trên gờ cái gương lên ngắm nghía lại thấy xót cho bản thân, chẳng thèm quan tâm hoạt động đoàn thể xã hội nhà trường là cái gì, chăm sóc cái khuôn mặt này mới là việc chính.

Hai người đó ngồi trên cao, hai tai không nghe chuyện gì, những chuyện này đều không thể trông cậy vào bọn họ, tôi cầm cái bút bước vài bước đến trước mặt Bùi Tử Du, “Tử Du, cậu chọn cái nào?”

Không đợi Bùi Tử Du nói tiếp, Chu Xuân đã lớn tiếng nói leo “Đương nhiên là CLB vũ đạo”

Tôi nhún vai “Tớ từ nhỏ chính là vũ mù, các cậu định đẩy tớ vào hố lửa hay sao?”

“Đại học xóa nạn mù chữ này vì những người như cậu mà thành lập ra, thôi đi đi, nghe mình chỉ có chuẩn.” Nói xong Chu Xuân đẩy vai Tử Du “Cậu thấy tớ nói phải không? Nếu không tớ bắt cậu phải đi”

Tử Du tốt bụng mỉm cười “Diệp tử, đừng nghe cậu ấy nói, chính mình quyết định đi”

“Có đánh chết tớ cũng không đi” tôi tự hiểu rằng, đến giờ không phải sợ không đi, mà cả câu lạc bộ dẫn theo cây chổi đuổi mình đi.

Danh sách đăng kí chỉ chít toàn tên các tập thể tham gia, nhìn hoa cả mắt, ba chữ “CLB thanh nhạc” ánh lên sáng ngời đập ngay vào mắt. “Chọn cái này.” Tại chỗ trống điền tên người đăng kí, tôi cầm bút viết đại danh của mình lên, xong nhiệm vụ.

“Lại CLB thanh nhạc, trời ạ,” tôi đưa tờ giấy đăng kí cho Mai Mai, cô phát ra âm thanh khùng khiếp.

“Có rất nhiều thí sinh dự tuyển sao?” Nhìn lại, các bạn cùng phòng đều đưa ra biểu hiện như biểu tình

“Không sai, hàng năm đều thế, năm nay cũng không ngoại lệ, phòng chúng ta có 7 người, toàn bộ dự tuyển câu lạc bộ thanh nhạc”. Mai Mai thở dài “Nay cánh cửa CLB thanh nhạc ở cao, tất cả tỷ muội chúng ta phải chuẩn bị dự thi thật tốt!”

“Dự thi??” Trăm miệng một lời, chả trách Chu Xuân ra sức khuyến khích tôi dự tuyển CLB vũ đạo, nghĩ là bớt đi một đối thủ cạnh tranh, một cái liếc mắt ném quá khứ, lại thấy nàng thè lưỡi, khuôn mặt quái chiêu.

“Nghe nói là hát xướng ca, sau đó thi tiếp, lọt qua thì may, không qua đứt luôn”. Mai Mai làm điệu bộ đưa tay chặt ngang cổ. “Chủ tịch hội sinh viên đích thân xét tuyển, các tỷ muội, cố lên. Chúa ban phước cho chúng con, amen.” Cô lấy tay vạch hình chữ thập, vẽ mặt thành tín.

Tôi bật cười, ‘chỉ cần không luống cuống, không sợ sần khấu, cuộc thi nho nhỏ này không hạ được ta. Haha’. Ngẩng đầu thấy Chu Xuân liếc mắt nhìn tôi cười nham hiểm, xông lên xách tai cô nàng “Chu Xuân chết tiệt, đừng cho rằng tớ không biết rõ đâu cậu đang nghĩ gì”.

Cô nàng cười hòa, hạ giọng cầu xin tha thứ “Diệp Tử, tớ vẫn chưa nói gì mà”

“Hừ” tôi nghiêng đầu sang chỗ khác, xem giờ, thời gian cũng không còn nhiều lắm, “Chu Xuân, đi ăn cơm thôi, ăn xong còn tự học”

“Được” Chu Xuân lấy quyển sách từ mép giường. “Ngày mai có tiết Quản lý học, xem ra hôm nay không thức suốt đêm không được rồi”

“Trước kia sao không thấy cậu cố gắng như thế?” Liều Như Yên không mất cơ hội tranh cãi với cô.

“Đi đi đi, biết rõ giáo sư Vương này có thành kiến với tớ, lần này còn không thừa cơ làm khó sao, chắc lại cố hạ cái đồng điếm giả của mình xuống cho xem,” Chu Xuân mặt nhăn như trái khổ qua [2]trông rất buồn cười.

Tôi mở ngăn kéo rút ra hai tờ giấy viết thư, định viết một bức thư hồi âm cho Nhiên Nhiên, nhiều khi thật phục mình quá, một lần viết mấy phong thư, thế nào lại có lắm chuyện để nói thế nhỉ.

Cánh thư viện trường chật kín người tụ tập đúng là hiếm gặp. Chu Xuân chọn chỗ gần cửa sổ ngồi xuống, chỗ này yên tĩnh, tâm mắt thoáng đãng, muốn tìm người thế nào cũng tiện.

Mở tờ giấy viết thư, theo thường lệ vẽ cái mặt cười tươi tắn:

“Nhiên nhiên, còn nhớ Quý Vũ không? Tiểu nha đầu có có bạn trai, rất hào hứng đi họp lớp, bảo tớ thứ bảy cùng cậu phải báo cáo tỉ mỉ chi tiết để thỏa mãn các tin đồn.”

....

“Chúc mừng cậu đã nỗ lực và tìm đến cái gì khác ngoài mấy cuộc đánh nhau, có cơ hội mình nhất định muốn được giới thiệu với anh ta, để nói rằng mình vô cùng sùng bái ngưỡng mộ tôn thờ anh ấy vì rốt cuộc cũng giúp mình thoát khỏi số phận quanh năm bị cậu bắt nạt.”

....

Lưu loát viết được hai trang dài, vừa hài lòng bỏ bút, lần nữa nhìn lại đồng hồ, đã là bảy giờ tối, vẫn là không nhìn thấy bóng dáng ai đó, bỗng nhiên ý thức là mình đã bị cho leo cây.

Chương 6

Nếu bạn rơi vào tình yêu, đừng dễ dàng bỏ qua cơ hội.

Sự bông bột của tuổi trẻ có thể làm bạn hối tiếc trong một thời, nhưng hèn nhát lại làm bạn hối tiếc suốt đời

Edit: devil1703, puha1182

Vì bị leo cây, tôi chán nản khó chịu mấy ngày liền. May mắn thay, thứ bảy này có cuộc họp lớp nên sự tức giận của tôi cũng phai đi dần.

Sau khi ăn xong bữa trưa sớm, tôi ra cửa chuẩn bị đi, mặc dù xác định chắc chắn rằng Quý Vũ sẽ đến muộn, nhưng những người khác vẫn rất đúng giờ.

Đổi chuyển xe buýt sang tàu điện ngầm, may là hôm nay giờ cao điểm ngày cuối tuần không đông như mọi hôm, nhớ lại những hôm chen chúc chèn ép như cá mè [1], nghĩ đến mà hãi.

Tôi vẫn không thích đi tàu điện ngầm vì cảm thấy dưới này trong lòng đất âm u, cũng bởi đường sắt quang năm ẩm ướt nấm mốc, làm cái mũi nhạy cảm của tôi hắt hơi liên tục.

Từ nhà đến quảng trường nhân dân phải đi qua bốn, năm điểm dừng, tôi cứ dựa cửa mà ngồi, không bao lâu thì bị một người đàn ông thô thiển đẩy mũi mồ hôi ngồi cạnh, làm tôi chán ghét nghiêng đầu sang chỗ khác. Thoáng thấy một bóng dáng quen thuộc có chút ngỡ ngàng. Anh ta đứng bên cạnh toa hành khách, một tay bám cột tàu, lọn tóc đen dày hơi vểnh lên. Chiếc áo sơ mi trắng giản dị càng làm tôn thêm vẻ anh tuấn bất phàm. Bốn mắt gặp nhau, tôi mím môi không cười, tên của anh chuẩn bị bật khỏi môi tôi, nhưng đã bị anh ta cướp lời trước: “Diệp Tử?”

“Tùy Lễ sư huynh, đã lâu không gặp.” Tôi nhẹ nhàng chào hỏi mấy câu, khuôn mặt có chút nóng lên. Thật ngạc nhiên đã lâu quá rồi, vậy mà anh ta vẫn có thể nhận ra tôi.

Vẫn như nhiều năm trước, anh tiến lên vài bước đối diện với tôi, nở một nụ cười mê hoặc, xem ra độ quyến rũ của anh ta đã tăng lên khá nhiều, nhưng tiếc là bây giờ tôi đã hoàn toàn miễn dịch với anh ta.

“Đi đâu vậy?”

“Quảng trường nhân dân.”

“Oh? Vậy à, chúng ta cũng đường rồi.”

Tôi gật gật đầu.

Trầm mặc mấy phút đồng hồ sau, anh ta không chú ý hỏi: “Em giờ học ở đại học nào?”

“Đại học J”

“Tốt lắm”

Lần này lại là mười phút tẻ nhạt, may mà đoàn tàu đã nhanh chóng đến trạm – Quảng trường nhân dân. Đi dạo vào đoạn đường, tôi tự hỏi không biết anh ta sẽ nói tạm biệt tôi ở đâu. Nhưng đã đi xa nhất vậy mà hai chúng tôi vẫn đi cùng đường.

Cửa hàng Hương Cảng nổi tiếng nhất phố, nói là nổi tiếng, thực tế chỉ là những thương hiệu thấp dễ mua. Những người giàu có sẽ không bao giờ đến nơi này, nơi đây chỉ thu hút học sinh, sinh viên và tầng lớp lao động.

Tâm trí tôi nhớ đến lần trước cùng Chu Xuân đi dạo phố, nhìn thấy một cái túi ưa thích nhưng không đủ tiền mua, giờ cảm thấy tiếc nuối. Bất chợt trước mắt hiện lên một thân ảnh mang chiếc váy màu đỏ rực rỡ, Quý Vũ như một ngọn lửa xuất hiện trước mắt tôi, đầy trẻ trung lại quyến rũ động lòng người.

Cô chạy đến khoác tay Tuy Lễ, nói thật nhỏ câu gì đó, rồi mới chuyển hướng sang phía tôi, đôi lông mày nhíu lại mang ý cười, “Diệp Tử.”

Tôi đột nhiên hiểu ra lý do vì sao Tuy Lễ đến đây, đó là do Quý Vũ muốn hôm nay chính thức long trọng đưa người ra mắt, cũng là nguyên nhân vì sao cô lại nhắn nhủ như thế trong điện thoại

Tôi nhìn Quý Vũ làm bộ vung tay giơ một nắm đấm, “Tiền nha đầu, giấu kĩ quá nha.”

Cô đỏ mặt mỉm cười bối rối, nắm tay tôi, khẩn trương nói: “Diệp Tử, cậu sẽ không giận tớ chứ.”

Tôi cười khê, đúng thật là con nhỏ ngốc nghếch, quá khứ đã qua đi lâu vậy rồi, chính tôi còn quên mất, còn cô thì lại nhớ. Tôi chậm rãi lắc lắc đầu, bước lên ghé sát tai cô nói nhỏ, “Hai người là trai tài gái sắc rất xứng đôi, nhớ là về sau phải cho mình làm phù dâu của các cậu đó.”

“Về sau thế nào ai biết được.” Quý Vũ liếc xéo mắt nhìn Tuy Lễ một cái, lại gặp đôi mắt anh ta ngọt ngào đầy tình ý, hai người họ cứ thế không hẹn mà nhìn nhau cười.

Dưới màn hình lớn đã thấy tập tụ tốp năm tốp ba những gương mặt quen thuộc đều những người bạn cũ đã lâu không gặp, khó tránh khỏi nhớ lại quá khứ, nhìn về tương lai. Một buổi chiều dành để trò chuyện, uống trà, đánh bài, tán gẫu, tiếp theo là đi ăn tối hát karaoke. Hình như khi tất cả bạn học tụ tập lại, trò chuyện không bao giờ thiếu chủ đề.

Phòng hát karaoke vang lên những giai điệu quen thuộc, Quý Vũ và Tuy Lễ cùng nhau song ca “Có chút động lòng” [2]. Tôi đánh nhịp theo bài hát của bọn họ, suy nghĩ không khỏi trôi dạt về thời thiếu niên vô ưu vô tư, không hiểu tình yêu là gì, luôn nghĩ nó luôn đơn giản và dễ dàng, đúng thật chỉ như một giấc mơ.

Lúc ấy, Tuy Lễ là anh khoá trên với chúng tôi, ngoại hình đẹp trai lại thêm thành tích các môn tự nhiên xuất sắc, sớm đã trở thành đối tượng trong mắt các em nữ sinh. Anh ta và Lâm Sâm là hai thái cực, Lâm Sâm nhiệt tình nóng bỏng như lửa, có thể làm người ta choáng ngợp khó chống đỡ, cảm giác như trước mặt anh ta không chỗ nào che thân. Mà Tuy Lễ thì đối ngược hẳn, anh tinh tế, lịch sự chu đáo. Cũng giống như những bộ phim truyền hình chiếc tầm cao điểm, tôi và Quý Vũ cũng thường bàn luận về anh trên đường đi học, đương nhiên đối với anh là tình cảm ngưỡng mộ thâm kín.

Tôi có thể nhớ rõ lần đó, Tuy Lễ nhờ người nhắn với tôi, hẹn tôi tan học về gặp nhau tại công viên trường. Biết bao ánh mắt ngưỡng mộ của tất cả mọi người đang nhìn, tôi ưỡn ngực đi ra phòng học. Gặp mặt rồi mới biết nguyên nhân gặp tôi chỉ vì tôi và Quý Vũ là bạn tốt, mà anh ta muốn thông qua tôi để biết thêm nhiều điều về cô ấy.

Quý Vũ không muốn làm ảnh hưởng đến tình cảm của tôi và cô ấy nên quyết định cự tuyệt sự theo đuổi của anh ta. Giờ nhớ lại, hai người họ cẩn thận dè dặt chẳng qua sợ làm tổn thương tôi. Kỳ thật thì việc thân tượng sùng bái mù quáng này đối với tôi chẳng lâu dài. May mắn giờ bọn họ vẫn đến với nhau, nếu không lương tâm tôi cảm thấy rất có lỗi.

Hiện giờ, tôi muốn dành cho bọn họ lời chúc phúc chân thành và sâu sắc nhất.....

“Anh gọi nhầm số rồi.” Đây đã là cuộc điện thoại thứ ba Hướng Huy gọi tới trong ngày hôm nay, làm ảnh hưởng cả bác quản lý kiêu căng, nhận điện thoại của anh là tôi tức điên mà hét lên, thấy tôi dễ bắt nạt lắm phải không, từ điển không quan trọng, mà là cái khẩu khí đó khiến tôi nuốt không trôi.

“Bạn học Diệp Tử, em có thể bình tĩnh nghe anh giải thích không, thật sự là anh không thể đi, không hề có ý đầu...”

“Stop, tôi nhắc lại lần nữa, anh gọi nhầm số rồi.” Tôi hầm hầm hít một hơi sâu rồi cúp máy.

Ngoài dự đoán, cứ nghĩ sẽ phải nhìn thấy bộ mặt ngựa nhưng quản lý viên Lý lại biểu lộ mờ ám, tươi tắn hỏi “Sinh viên Diệp Tử và bạn trai cãi nhau hả?”

Trên đầu nổi lên các đường đen dài, người trước mặt là quan tâm hay tự xưng đại diện cho trường tra khảo vậy? Tâm hơi bất mãn, lại không dám đắc tội người trên, cố nặn ra một nụ cười, “Bác đừng hiểu lầm, anh ta không phải bạn trai cháu.”

“Cô cháu gái có giận dỗi gì thì cũng quên đi, đừng nên làm kiêu quá, lúc bạn trai nó bỏ đi rồi có khóc cũng không kịp, mấy chuyện đó bà Lý này xem nhiều rồi.” Bác ta lấy danh một người từng trải ra dạy dỗ tôi.

Tôi quả thực dở khóc dở cười, con người này thật muốn quản quá rộng. “Bác ah, cháu không có bạn trai đâu, nếu bác không ghét bỏ, là con cháu hay gì đó trong gia đình bác có thể giới thiệu cho cháu được không, là ai cháu đều không cự tuyệt.”

Bác ta kinh ngạc nhìn tôi, đành phải ngậm miệng, làm tôi suýt nữa bị nội thương nghiêm trọng rồi.

Tôi đá đá cái dép lê, lúc sắp đi vẫn trêu bà bác, “Có chàng trai nào phù hợp thì cũng đừng quên cháu nha.”

Đang nói dở, điện thoại lại lỗi thời vang lên, bác ta thấp giọng hỏi thăm vài câu, bực mình chuyển máy cho tôi “Lại là của cháu này”

Tôi trong lòng thầm nguyện rửa một câu, muốn yên cũng không xong, cầm điện thoại, ngay lập tức hét lên “Anh còn muốn tôi nói bao nhiêu lần nữa, không có người anh cần gặp, mong là anh sẽ không gọi lại nữa, cảm ơn”

Đầu bên kia điện thoại im lặng, một giọng nói nhẹ nhàng “Thế nào ? Ai đã làm cho Diệp tiểu thư tức giận như vậy ?”

Tôi vỗ trán “Nhiên Nhiên, là cậu à ... Vậy mà tớ tưởng .... ” Nuốt ngẹn nuốt bọt, cố gắng đem hai chữ sắp nói nuốt trở về.

“Thế cậu tưởng là ai ? Sao lại ngập ngừng ấp úng thế ? Nói nhanh, đừng nghĩ gạt tớ” Nhiên Nhiên ở đầu bên kia điện thoại ra sức hét “Oa oa” hỏi cho bằng được

“Không ai cả, uầy, cậu thường ngày vất cổ chày ra nước, thế nào mà hôm nay lại gọi điện cho tớ ?” Tôi nhanh chóng nói sang chuyện khác

“Diệp Tử, tớ thật đáng thương...” Ông Nhiên dùng ngữ khí khoa trương vẻ bi thảm . “Tớ mất nguyên tám trăm tệ đi mua kính mắt, lại sai phẩy, thế là bị hủy hoại dung nhan rồi...” Có thể tưởng tượng ra bộ dạng của cô bây giờ là không giống bình thường rồi.

“Cậu vẫn có thể gọi điện thoại cho tớ chứng tỏ chuyện cũng không có gì nghiêm trọng” Tôi cười xấu xa “Bình thường khi công chúa gặp nạn, sẽ có một hoàng tử luôn xuất hiện, haha”

Ông nhiên cười mắng “Cậu đúng là không phải một người phụ nữ tốt bụng, có biết điện thoại đường dài bao nhiêu tiền một phút không ?

“Sai, là cô gái chứ không phải phụ nữ ” Tôi phản bác “Xin đừng làm tổn hại danh tiếng của bốn tiểu thư”. Cùng Ông Nhiên tranh cãi nhưng cũng rất vui, mặc dù thời gian chúng tôi bên nhau rất ít, lại không kịp thư tín thường xuyên.

Đột nhiên, nhất quán nhanh mồm nhanh miệng Ông Nhiên vào lúc này bỗng trở nên trầm mặc “Alo, này Nhiên Nhiên, cậu cũng có lúc á khẩu không trả lời à ?” Tiếp tục trên trục cổ năng.

“Diệp Tử ... Tớ rất nhớ cậu.” Nghe miệng cô nàng thốt lên một câu đắm lệ tình như thế, tôi không khỏi giật mình tự hỏi mình liệu đâu có phải là Ưng Nhiên hay không ? Tôi nghi ngờ nhưng vẫn thấy có chút cảm động.

Nước mũi sắp chảy ra, tôi nhéo nhéo mũi, trợn mắt nhìn trừng trừng lên trần nhà, “Nhớ tớ thì bay tới đây gặp tớ, cũng mất hai giờ đồng hồ đi đường đấy, hay là tớ và cậu cùng nhau tâm sự qua điện thoại cũng lãng mạn lắm đó.”

“Chúng ta bao lâu không gặp nhau rồi nhỉ?” Nhiên Nhiên bình tĩnh hỏi tôi.

“Ba năm? Năm năm?” Tôi cố ý mơ hồ không rõ: “Thật sự là không nhớ rõ.”

Cô dường như lại chìm đắm trong những dòng hồi ức trước kia, “Bốn năm tám tháng” lâu như vậy cô ấy vẫn có thể nhớ rõ ràng.

“Nhiên Nhiên, tớ thay đổi rồi, càng ngày càng xấu.” Bầu không khí lúc này có chút buồn, nhất thời không thể thích ứng sự thay đổi như vậy, chỉ có thể hy sinh bản thân đi tự giễu cợt mình để hạ bầu không khí này xuống.

“Diệp Tử, có lẽ ngày nào đấy tớ thực sự xuất hiện trước mặt cậu, cậu đừng hòng kêu sợ hãi.”

“Đến ngày đó, tớ nhất định liều mình làm quân tử, bù đắp những tháng ngày gần đây khổ đau của cậu” Tôi cười ngượng một tiếng, nghe thấy đầu dây bên kia Nhiên Nhiên bỗng phì cười.

Tôi đang hăng say nói chuyện, hồn nhiên không để ý khuôn mặt bác Lý đang dần kéo dài ra, nói bóng nói gió, “Sinh viên Diệp Tử, còn không mau lên, sắp muộn giờ học rồi đó.”

Tôi không rảnh đáp lại, “ạ” một tiếng đối phó.

Thấy không có gì hiệu quả, bác ta đành ra đòn sát thủ, “Sinh viên Diệp Tử à, thỉnh thoảng để ý một chút, đây là điện thoại công cộng, cháu đã chiếm đến gần nửa tiếng, nghĩ cho lợi ích của những bạn học khác nữa chứ, OK?”

Ngạc nhiên phát hiện ngay người quản lý kí túc xá Anh vẫn cũng có thể nói năng lưu loát như vậy, không hổ đại danh mưa dầm thấm đất nhiều năm, tự thấy hổ thẹn cho bản thân, tôi lè lưỡi, quay sang chiếc điện thoại chảy nước mắt nói lời chào tạm biệt Ưng Nhiên.

4. Chương 07-08

Chương 7

Mãi đuổi theo một người, tôi đã quên mất thế giới của riêng mình,
vì vậy, bất cứ khi nào tôi rời khỏi thế giới của người đó, tôi hoàn toàn bị lạc lõng

Edit: puha1182, devil1703

Trước cửa Câu lạc bộ Thanh nhạc đã hội tụ rất nhiều sinh viên, cuộc thi vô cùng kì diệu sắp bắt đầu, nghe nói số lượng dự thi năm nay phải phân làm 3 ngày, mỗi ngày lại phân chia 3 tổ, tôi bị an bài vào tổ cuối cùng của ngày đầu tiên.

Chu Xuân bị tôi kéo tới, trong phòng ký túc có bảy người, số tôi gặp xui, lại trở thành người mở đường tiên phong cho nhiệm vụ gian khổ này, con đường phía trước còn nhiều hoang mang.

Sinh viên đã có người đi ra người khác đi vào, vẻ mặt ủ rũ có, vui mừng có.

“Tôi mới hát một câu đã bị mời ra, ách, một câu là có thể quyết định sinh tử sao?” Giọng nói khàn khàn trong đám nam sinh nói chuyện, vẻ mặt trẻ trung mỹ lệ, tôi và Chu Xuân liếc nhau, cúi đầu che nụ cười, người này không biết lượng sức mình, xứng đáng bị đuổi.

“Chủ tịch hội sinh viên luôn luôn hà khắc, người này nói vậy không phải tự rước lấy nhục sao?” Tiếng cười chế nhạo, âm thanh chậm chạp không ngừng, may mắn nam sinh kia đã đi ra, nếu không không thể tránh được một hồi tranh cãi.

Chủ tịch hội sinh viên? Hướng Huy? Tôi bỗng nhiên có chút đứng ngồi không yên, lần này thực là va vào miệng súng, hôm qua mới đắc tội, hôm nay đã rơi ngay vào tay anh ta, thật là năm hạn bất lợi, hôm nào đó nhất định phải xem lịch trước khi ra khỏi nhà.

“Diệp Tử, cậu chuẩn bị thế nào rồi?” Đang nghĩ ngợi lung tung, Chu Xuân đưa tay quơ quơ trước mắt.

“Còn chuẩn bị gì nữa, chắc không được đâu.” tôi kéo tay Chu Xuân, “Chúng ta về đi, không sao đâu mà.”

“Cậu làm gì thế, thử còn chưa thử đã bỏ cuộc giành người đàn ông của cậu rồi à” Chu Xuân hung hăng liếc tôi một cái, “Tôi nói này, chúng mình còn phải trông cậy vào cậu để có cái khởi đầu tốt đẹp đây.”

Tôi còn không kịp mở miệng phản bác, cánh cửa khép kín từ bên trong đã bị kéo ra, một nam sinh đeo kính lịch sự đi đến trước mặt chúng tôi lễ phép nói “Xin hỏi vị nào là Diệp Tử?”

“Là tôi” Lúc này mới phát hiện hành lang náo nhiệt giờ chỉ còn lại hai người là tôi và Chu Xuân, không có gì lạ khi anh ta không cần lớn tiếng gọi tên mình.

“Đến lượt bạn, xin mời đi theo tôi”. Thật sự là không nghĩ mất mặt xấu hổ, tôi nhìn Chu Xuân cầu cứu, nhưng nang ta không hề có nhân tính, cứ đẩy tôi vào phía trong.

Từ từ đóng cửa lại, tôi hít một hơi thật sâu, kiên định ngẩng đầu nhìn về phía trước hướng ban giám khảo.

Một chiếc quần tây dài màu đen, mặc đẹp thế này cho ai xem đây, bắt quá không thể phủ nhận được anh ta rất đẹp trai.

“Bạn học Diệp Tử, đầu tiên phiền bạn tự giới thiệu bản thân” Lời phỏng vấn đầu tiên cũng theo khuôn mẫu như bao người khác, anh ta đẩy kính lên sống mũi, trên đầu gối đặt quyển sổ tay, sẵn sàng ghi lại những điều quan trọng. “Diệp Tử, sinh viên đại học năm thứ nhất, khoa Ngoại ngữ, ban Tiếng Anh, có thể thôi?”. Công thức hóa giọng điệu, tôi như học thuộc lòng một cách máy móc, mặt không biểu lộ cảm xúc.

“Bạn hãy nói lý do bạn muốn ra nhập câu lạc bộ Thanh nhạc?” Im lặng suốt, Hướng Huy giờ mới cất tiếng hỏi.

Không phải nói chỉ cần hát một bài ưa thích là xong thôi sao, thế nào đến lượt mình lại phức tạp như vậy, không phải cố tình gây khó dễ cho mình đây chứ? Tôi liếc nhìn về phía người khởi xướng, vẻ mặt anh ta bình tĩnh, nhìn không ra biểu hiện gì khác.

“Tôi từ nhỏ thích ca hát, không hơn.” Lời nói đã bật ra khỏi miệng. Sau khi phẫu thuật, giọng nữ cao cao của tôi trước kia đã chuyển thành giọng thấp thấp oa oa như bị bóp nghẹt, cũng không biết rõ lần phẫu thuật đó mang lại cho tôi may mắn hay là bất hạnh đây.

“Xem ra bạn rất tự tin”. Hướng Huy khê nhếch miệng lên, “Xin mời bạn hát ca khúc bạn ưa thích nhất”

“Tôi có một yêu cầu”. Không biết lấy đâu ra dũng khí, tôi ngẩng cao đầu, không chút yếu thế nhìn chằm chằm Hướng Huy.

Hướng Huy nhướng đôi lông mày, hứng thú hỏi: “Lần đầu có người đưa ra yêu cầu ngược lại cho chúng tôi, được, bạn nói đi.”

“Dù có được tuyển chọn hay không, xin cho tôi được hát hoàn chỉnh hết bài.” Không dấn vào vết xe đổ đó, hy vọng chết không quá khó coi.

Nét cười phảng phất trên vầng trán anh, “Được, tôi chấp nhận. Bắt đầu đi.” Anh làm cử chỉ xin mời.

Thành thật mà nói tôi cũng không biết bài gì đặc biệt để hát cho hay nhất, hơn nữa mỗi một thời điểm tôi lại thích nghe những ca khúc không giống nhau, biết rõ trước khi ra nhập câu lạc bộ thanh nhạc phải có cuộc thi kiểm tra này, cũng tùy ý lựa chọn một ca khúc của Vạn Phương mà tôi khá thích “Tình không mới mẻ”[1], may là giọng hát của tôi và cô ấy cũng giống nhau, phần hát xem ra thuận buồm xuôi gió.

Hương Huy và nam sinh đeo kính nhanh chóng trao đổi ý kiến nhìn qua nhìn lại bản danh sách. Nam sinh kính mắt đưa tay bắt tay “Bạn học Diệp Tử, chúc mừng bạn ra nhập câu lạc bộ thanh nhạc”

Tôi cũng đáp lễ “Cảm ơn”.

Tôi thở một hơi dài nhẹ nhõm, qua được nhẹ nhàng, cũng may Hương Huy không nhân cơ hội này gây khó dễ, không bắt tôi chân to nhét giày chật “Thứ hai 6.00 giờ tối tới gặp mặt”. Tâm trạng có chút khấn trương, vội vã muốn ra ngoài ngay báo tin vui này cho Chu Xuân, nam sinh kính mắt ở phía sau dặn dò một câu.

“Ah vâng, tôi biết rõ”. Tôi tăng tốc bước tiến.

“Đừng đến muộn” Tôi thẳng mắt tròn tròn, làm sao mà người này lại cho rằng tôi có tính lề mề.

Chạy đến cửa, một giọng nam trầm thấp, lịch thiệp vang lên đỉnh đầu tôi, “Bạn học Diệp Tử, phiền bạn ở lại một chút, tôi có việc muốn nói chuyện với bạn”

Nam sinh đeo kính lúc này bị vứt qua một bên, vừa rồi lại còn chú ý đầu chính lý tư liệu, bây giờ đứng dậy bước đi, ra đến cửa còn quay đầu nói một câu, “Các bạn cứ nói chuyện đi, tôi ra trước.”

Tôi khinh.

Dừng bước lại, không còn cách nào khác, anh ta hiện nay đã trở thành lãnh đạo trực tiếp, dũng khí và sự quyết đoán của tôi lúc này cũng chả có ích gì.

Tôi đứng trước cửa CLB thanh nhạc, lại nhớ cảm giác lúc nhỏ trốn học kết quả bị bắt đứng ngoài cửa không được vào lớp. Lén lút thập thò nhìn vào trong, chỉ thấy anh lục ngăn kéo tìm kiếm cái gì đó.

“Đây, từ điển của em, trả cho em này.” Anh ta chậm rãi bước tới tôi, cao hơn tôi hẳn một cái đầu, làm tôi cảm thấy áp lực. “Tìm em thật không dễ chút nào.”

Tôi không đưa tay ra cầm lấy, nét tươi cười cứng nhắc hiện lên trên khuôn mặt, cũng vì cuốn từ điển này mà ngày hôm đấy Hương Huy cho tôi leo cây, kết cục là bị bầm thây mà vứt xác nơi hoang dã, và những gì tôi chịu đựng lúc đó phải trả lại hết ngay bây giờ. “Từ điển của anh... tôi vô tình làm mất rồi.” Không dễ chút nào mới tìm lại được giọng nói của mình, “Cho nên, quyển này, anh cứ cầm lấy đi.” Tuy nói cách nói nhanh mồm nhanh miệng như vậy là học tập được từ Ông Nhiên, nhưng đến tôi lần đầu nói kiểu đó thì vẫn ngập ngừng ấp úng.

Anh nhướn mắt nhìn tôi, sau đó khoé miệng nhếch lên nở một nụ cười, chỉ sợ anh ta không tin vì tôi nói dối quá vụng, cũng có thể biết trước được số phận bi thảm của cuốn từ điển. Anh nhún vai, “Cũng được, vậy tôi sẽ giúp em bảo quản nó cho tốt, cho đến khi em muốn mang từ điển trả lại cho tôi”.

Vậy là ý gì, nếu anh ta cho rằng tôi cố ý giữ cuốn từ điển ấy cũng chẳng có bằng chứng nào xác thực chứng minh là do tôi. Bất quá dù có bị hiểu lầm là giữ lại còn hơn nghĩ rằng tôi đã ném đi, cho nên tôi không phản bác chỉ thấp giọng đáp lại “vâng”.

“Bạn học Diệp Tử, tháng sau trường muốn tổ chức một cuộc thi văn nghệ, nhà trường có mời mười ca sĩ về để đánh giá, bảng tin và poster quảng cáo tôi nghĩ để em phụ trách”. Anh ta đưa cho tôi một túi văn kiện, cùng một chồng tư liệu dày, “ Đây là cuộc thi năm trước, diễn biến cuộc thi và hiện trường ngoài lề, em có thể tham khảo một chút ”

“Vì sao lại là tôi, tôi vẫn là thành viên mới CLB, các anh đã lão thành rồi ra tay có phải tốt hơn tôi không ?” Lời nói không cần lên đến đầu óc suy nghĩ ngay lập tức bật ra, tôi đã sớm nhận định anh ta có ý định trả thù. Lời nguyên đã theo từ bụng ngữ thăng lên đến thân ngữ.

“ Tôi đã xem qua những lời tốt đẹp của em viết trong bản đăng kí, hơn nữa người mới phải có cơ hội để rèn luyện, bằng không các sinh viên khác lại nói CLB ta từ trước chèn ép người mới, không dành cho cơ hội thể

hiện, thế có phải oan uổng tôi ” . Anh ta khinh miêu đạ m tả [2], đẹ m mâu thuẫn xung đọ t điể m đĩ nh ném xuống tôi “Hay em không có tự tin vào năng lực của chính mình” Lại một câu tối hậu thư nữa “ Nếu em không muốn, tôi cũng không miễn cưỡng”

Biết rõ anh ta dùng phép khích tướng, nhưng với cá tính ngang ngạnh không chịu thua của mình, tôi vẫn buộ t miệng nói ra, “Anh đánh giá thấp một người chỉ qua poster làm của người đó sao? Anh nói khi nào muốn?” Lời vừa nói ra, tôi đã hối hận gần chết, tôi có là gì mà có quyền nói điều này.

Quả nhiên, anh ta đặc ý nở một nụ cười ranh mãnh, tôi hận không tìm đượ c cái lỗ chui vào. “Chậm nhất là tuần tới, đây là chìa khóa chung của CLB thanh nhạc.” Chiếc khóa nhỏ màu bạc sáng loáng ngời ngời trước hiện ra mắt tôi. Tôi cơ hồ đưa tay cầm lấy, đúng rồi, tôi đượ c chọn, rất xứng đáng, chẳng trách đượ c ai.

“Không còn sớm nữa, về đi, có chuyện gì có thể gọi điện cho tôi, số điện thoại của em là gì?” Anh lấy từ túi quần ra chiếc điện thoại nắp màu đen Sony Ericsson có in hình Lưu Đức Hoa và Quan Chí Lâm làm quảng cáo.

“Tôi không có di độn g, cho nên, mời gọi đén số ở phòng quản lý kí túc, 64*****,” tôi đọ c nguyên số, người này khác biệt với người khác ở khoản dùng điện thoại di độn g tối tân, mà tôi và Ông Nhiên vẫn dùng lại ở cách trao đỏi thư từ nguyên thủy.

“Lần này sẽ không còn nhầm số, hay là con người này còn nói năng linh tinh nữa nhé.” lời nói thô tục lập tức nghẹn lại trong cổ họng tôi, suýt nữa là nhịn không nổi, cái gì mà con người này, thật không nghĩ rằng anh ta lại nhớ rõ đến thế.

“Phải, sẽ không,” tôi lập lờ đáp lại, chỉ cần anh không một lần nữa xúc phạm tôi, tôi cũng không cần phải phân rõ phải trái với anh như vậy.

Chương 8

Mỗi cô gái là một thiên thần đang bay, một khi gặp chàng trai của đời mình thì có thể bị tổn thương, đôi cánh có thể gãy rồi rơi xuống trái đất, nhưng cô sẽ không sao, cô không sợ, vì đã có trái tim anh mãi bay cùng cô.

Edit: devil1703, puha1182

Cửa hành lang tối không một bóng người, Chu Xuân cũng không có lòng cứu tôi, cũng tại tôi bị “bắt giữ” đến tận bây giờ, tự nguyện rút lui không một chút ý thức nào đứng ra đấu tranh đòi lại công bằng cho giai cấp vô sản.

Đi qua các phòng học, bóng tối thâm trầm dày đặc, mưa như trút nước, dường như đem trời và đất chậ p vào làm một, chẳng trách Chu Xuân đọ t ngọt làm phản biến về trước, bây giờ thì tôi có thể hiểu đượ c.

Vội vàng lui về hành lang, mưa lớn không biết bao giờ ngừng, cũng không thể vĩnh viễn chờ đợ i. Gió thu xào xạc mang một chút cảm giác mát lạnh, tôi quàng tay hai vai, hối hận trước khi đi không mặc nhiều áo hơn, bây giờ đúng là mỹ nhân “lạnh”.

Cẩn chặt răng, kí túc xá cách đây cùng lắm vài phút đi bộ, nhưng cơn mưa vẫn hoành hành làm chủ, thật nản chí.

“Không mang ô sao? Cầm lấy này.” Giọng nói năm phút đồng hồ trước còn trêu đùa tôi vang lên.

Đưa tay nhận lấy ô, nhẹ giọng nói câu “cám ơn”, từ điển cùng chiếc ô là hai thứ tôi nhận được từ anh. Tiện tay mở ô che mưa, xoay người định biến mất trong màn đêm, nghĩ lại lại cảm thấy không đúng, quay người hỏi, “Anh cho tôi mượn ô, vậy anh thì làm thế nào?”

Anh ta cười cười, cởi áo khoác trùm lên đầu, ký túc xá của nam sinh cách xa của nữ sinh, để trở về phải vượt qua cả nửa trường học, anh muốn đi về như vậy, không thể tránh bị ướt sũng, rồi lại cảm lạnh ho khan.

“Cùng nhau đi đi,” tôi chỉ chỉ chiếc ô đang che trong tay, không hề để ý sẽ đi chung một cái dù, điều kiện tất nhiên là anh ta cũng không sợ sẽ bị người khác hiểu lầm.

Hương Huy hơi do dự, nhận lấy nhiệm vụ cầm ô. Nam trái nữ phải, quả thực sắp xếp rất hài hòa.

“Tôi tuy là nữ sinh, nhưng cũng không cần đặc biệt chăm sóc, che ô rồi còn còn bị mưa ướt mặc bệnh tôi sẽ không chịu trách nhiệm”. Ô che hơn nửa về phía tôi, anh ta cả cánh tay đã bị ướt sũng, tôi không thể không nhắc nhở, nếu cứ tiếp tục như thế, có đi chung một cái cũng chẳng có nghĩa gì.

Anh khẽ khẽ mỉm cười, lộ ra hàm răng đều, trên tay vẫn không hề thay đổi tư thế. Tôi liếc nhìn anh ta, ánh mắt vừa đúng ngang đến vai anh. Nhớ lại đã từng xem một tờ tạp chí, viết nếu nam sinh cao hơn một cái đầu, nữ sinh vừa vặn đến đúng cằm, cho thấy một cặp đôi đẹp đôi có chiều cao chênh lệch đến hoàn hảo. Đầu óc bỗng nhiên suy nghĩ lung tung, làm tim tôi có chút giật mình.

Tiếng sấm âm âm, tia chớp nổ vang, mưa to hối hả, mặc dù có ô che nhưng khi tới ký túc xá nữ cũng khó tránh khỏi người ướt.

“Hôm nay cám ơn anh nhiều” Tôi lấy chiếc khăn từ trong túi đưa tới “Lau nước đi”

“Lúc về đun nước nóng, thay quần áo ướt đi, nếu không rất dễ bị cảm lạnh” Hương Huy chuyển hướng ánh mắt về phía bên kia, tiếp tục nói “Nếu bị bệnh sẽ không có ai làm bằng tin”

Tôi mới vì câu trước anh nói còn cảm động rơi nước mắt, đã nghe câu sau hận không thể đạp mạnh đôi chân anh, hung hăng trừng mắt một cái, im lặng vài giây, ổn định tâm tình “Yên tâm, tuyệt đối không làm hỏng đại sự”. Trước mắt thời gian không thành vấn đề, chất lượng thế nào còn tùy thuộc tâm tình bản cô nương.

Trịnh trọng cáo từ, tôi nhẹ nhàng vuốt mái tóc ướt, tương lai còn dài, sẽ không phải mỗi lần gặp đều để anh ta chiếm thế thượng phong, ba mươi năm phong thủy còn có luân phiên chuyển dời nữa là.

Bước chân lên tầng, dường như cảm nhận có một đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm mình cuối hành lang, nghiêng người nhìn lại, không thấy ai, thần kinh đúng có vấn đề, tôi thầm mắng mình quá nhạy cảm đa nghi.

Cái trường đại học này mang danh niên hiệu đến trăm năm cũng chẳng có gì đặc biệt, may có đủ nước ấm cung cấp cho học sinh, đây cũng là niềm an ủi duy nhất chúng tôi có. Vội vàng vọt vào tắm nước nóng, cởi hết đồng quần áo ướt sũng ngâm trong chậu rửa mặt, mùi bột giặt hăng hắc xông lên mũi khiến tôi chịu không nổi hắt hơi liên tiếp vài cái, nghĩ đến lời nói của Hương Huy, tôi lập tức trở về phòng nốc cạn cốc nước sôi.

“Cốc cốc” tiếng gõ cửa vang lên, tôi thuận miệng nói: “Cửa không khóa đâu, tự đẩy vào đi.”

Vừa lên tiếng cánh cửa liền bị đẩy ra, một bóng dáng cao gầy tựa vào cửa, hai tay khoanh lại trước ngực, vừa bỏ kính sát tròng ra, thị lực của tôi hiện tại không có cách nào phân biệt được diện mạo người trước mặt, Ngay cả Chu Xuân đứng đó tôi chưa chắc đã nhận ra, đừng nói là người không quen.

“Xin hỏi ai là Diệp Tử?” Âm thanh biếng nhác, mang chút mềm mại đáng yêu mê hoặc, rất điển hình phong thái con gái Thượng Hải.

Tìm tôi? Tôi nheo mắt đánh giá cô, xinh đẹp tươi trẻ, đôi môi hồng đào đang mỉm cười, khuôn mặt trái xoan điển cổ, lại thêm mái tóc vàng xán lạn, trông cũng không quá khó chịu.

Vấn đề là tôi cũng không biết cô ấy.

“Là tôi”, tôi bước lên phía trước.

Cùng lúc, cô ấy dường như cũng nhìn tôi từ đầu đến chân, nhìn xong còn khinh miệt nói một câu. “Trông cũng chả có gì đặc biệt”

Chuyện gì thế ? Tôi đã đắc tội với chủ nhân lời nói này à, ngay bản thân mình cũng không biết rõ.

“Cô có chuyện cần nói với tôi ?” Thầm nghĩ trong lòng, có gì mau nói, có rắm mau phóng.

“Không phải tôi tìm cô, là một người khác, tôi chỉ nhận được ủy thác, muốn cô đi một chuyến nói chuyện”
Cô nàng thẳng thắn không kiêng kị

Tôi nhìn cô ta một cái “Tôi không biết cô, chắc hẳn cũng không biết bạn của cô”

“Không biết ? Chẳng lẽ sợ tôi sẽ ăn thịt cô ?” Hay thật, đây là lần thứ 2 trong ngày linh hội hai kẻ khích tướng.

Căn nhà đã bé nhỏ, Chu Xuân lại còn phi từ trên giường xuống “Ầm” một cái đến cạnh tôi, kéo tay tôi, tiếp cho tôi thêm sự can đảm

“Tôi nghĩ tôi không có nghĩa vụ cũng như không có trách nhiệm cùng một người lạ đi trong ngày mưa lớn”
Không thềm cãi lý với cô ta, quần áo tôi còn đang ngâm, không rồi hơi quản nhiều việc như vậy.

“Cô một chút cũng không tò mò sao?” Khóe miệng cô ta hơi nhếch lên lại càng tăng thêm vẻ khả nghi

Bản tính tò mò ai chẳng có, tôi còn đặc biệt mạnh mẽ, bất quá cũng là muốn hoàn cảnh này được phân tích cụ thể. Tuy vậy kẻ địch này tôi không rõ tình hình, vẫn là ít tiếp xúc là kẻ sách tốt nhất.

Đúng lúc này, đèn phòng đột nhiên “phụt” vụt tắt, mượn ánh điện hành lang, miễn cưỡng nhìn đồng hồ, kim giờ đã điểm 23 giờ đúng, tiếng bác quản lý kí túc xá vang vọng “Tắt đèn, tắt cả trở về ngủ. Không được nói chuyện, không cảnh cáo thêm”

Cô nàng tóc vàng ngạo mạn lắc lắc mông đít liền đi, ra đến cửa còn ném lại mấy từ cho tôi “Ngày mai tôi lại tới tìm”

Tôi bần khoản nhìn bóng lưng cô ta khuất dần, thế nào cũng không nhớ được mình và cô ta đã từng gặp nhau. “Diệp Tử, cô nàng hung dữ kia, thế nào cậu lại quen với cô ta ?” Chu Xuân thở dài, vỗ nhẹ vai tôi.

“Bây giờ tớ đã biết tớ không đụng vào rắc rối, rắc rối còn tự mình tìm tới cửa.” tôi giật bản người, “A, quần áo của tôi còn ngâm,” vọt tới phòng rửa mặt, Chu Xuân vèo một cái lao đến bên tôi, thần bí cười hì hì bên tai lải nhải, “Có lẽ không phải chuyện xấu, cậu đừng lo lắng.”

Còn có chuyện tốt nào như vậy sao, Chu Xuân bị người ta nói sắt thép, quả thực không sai.

“Diệp Tử, tớ mua vé xe lửa đêm nay rồi, buổi sáng hôm sau là tới Thượng Hải, cậu tới đón tớ đi.” Nhận điện thoại của Uông Nhiên, đám mây mù của ngày hôm nay lập tức tiêu tan.

Buổi sáng hôm sau ở Thượng Hải, tôi tay chân luống cuống, sắp xếp thời khóa biểu cho kế hoạch dài hạn của lớp học tiếng Anh, nơi mà có vị Giáo sư Tưởng lớn tuổi có thể thực sự thu phục được Chu Xuân

5. Chương 09-10

Chương 9

Tình yêu chưa đến, những tháng ngày được vô tư, những đau khổ nhất là gì, là những bài kiểm tra và điểm số.

Nhìn lại quãng thời gian áp lực đó vẫn thấy chỉ là chuyện nhỏ

Mặc dù lạc trong đám đông ồn ào, nhưng liếc mắt nhìn một cái là tôi liền nhận ra Uông Nhiên. So với năm năm trước đây, cô ấy không thay đổi nhiều, quanh người tỏa ra một luồng khí ấm áp, nồng hậu, thật không thích hợp với cái không khí ồn ào nào nhiệt ở nhà ga.

Đạo quanh miếu Thành Hoàng [1], con đường của các món ăn bình dân trong ánh mặt trời ấm áp buổi chiều cùng nhau tâm sự, đến tận trời chạng vạng tối tôi mới đưa Uông Nhiên trở lại trường.

Tôi vừa ngân giọng hát một bài vừa sắp xếp lại giường ngủ, lúc tôi thu xếp xong, quay ra đã thấy Uông Nhiên ngủ say lúc nào không biết, trong miệng mơ hồ phát ra hai tiếng “Tiêu Hách”.

“Này, Uông Nhiên, dậy đi cho tớ,” tôi vừa đẩy vừa gọi Uông Nhiên ngủ như lợn chết, con bé này, làm bao hứng thú của tôi biến đâu mất tiêu. Cô dụi dụi mắt, than thở một tiếng. “Tớ chưa có chớp mắt một ngày một đêm rồi,” và lại ngủ thiếp đi.

Tôi ngắm nhìn tư thế ngủ thoải mái buông lỏng của Nhiên Nhiên, khẽ cười, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh năm năm trước đây, chúng tôi cũng thường xuyên như vậy, cùng nhau chen chúc trên một cái giường nhỏ trong khi vẫn còn cái giường khác rộng rãi hơn, còn bây giờ cũng vậy tôi và Nhiên Nhiên lại cùng được tận hưởng cảm giác gần gũi ấm áp thế này.

“Diệp Tử, cậu ngủ rồi sao?” Giường đối diện truyền tới giọng nói lười nhát của Chu Xuân, còn liên tiếp ngáp mấy cái.

“Chưa, sao?” Tôi quay người, mượn ánh sáng lờ mờ của ánh trăng cũng thấy nửa người Chu Xuân, hai tay cố bám vào mép giường ngồi dậy.

Cô hạ thấp giọng nói “Cậu rốt cuộc đặc tội gì với người đó? Mà hôm nay cô ta đến tìm cậu?”

“Tớ cũng không rõ, tớ cũng không quen cô ta” Uông Nhiên nói mê vài tiếng, chuyển người vài lần, tôi lấy chân đập lại cho cô ấy, nha đầu này, vẫn quen thói đập chân ra ngoài.

“Diệp Tử, tớ thật không chịu nổi cậu, nguy hiểm đến mà cũng không ý thức được” Chu Xuân ra vẻ thờ dài, lại thần bí hề hề nói “Hôm nay tớ nghe ngóng được, cô ta là Mao Lý, cùng phòng với Từ Văn Tiệp”

“Từ Văn Tiệp là ai?” Tôi buồn bực, đây lại là thần thánh phương nào

“Trời ạ” Chu Xuân tức tối. “Tớ sắp bị cậu làm cho tức chết rồi, Từ Văn Tiệp chính là bạn gái Hương Huy”

“Càng không liên quan đến tớ” Nói thì như vậy, đầu óc lại nghĩ ngay đến người con gái diện mạo xinh đẹp, thân hình thon dài, trắng trẻo, mặc váy trắng, duyên dáng dịu dàng.

“Thực sự cậu không liên quan?” Chu Xuân tặc lưỡi cười, tôi muốn phản bác, lại bắt gặp ngay ánh mắt khó hiểu của Uông Nhiên lúc này mở to ngay cạnh tôi, nghiêm túc lắng nghe cuộc đối thoại

“Nhiên Nhiên chết tiệt, cậu muốn dọa chết người sao” Tôi liếc mạt bịt miệng, vừa mới la hét to vậy, hành lang đã có tiếng lớn giọng quát “Phòng 430, không được nói chuyện”

Uông Nhiên kéo lấy lỗ tai tôi, “Tiểu Diệp Tử, lần này đến phiên tớ thẩm vấn cậu, lấy tổ tông thứ mười tám của cậu ra mà thề đi, kể chi tiết, sót một thứ cũng không được.” Tôi nhắm mắt lại không trả lời, rõ ràng cô không chịu buông tha cho tôi, thật sự làm khó tôi quá, “Cậu không có quyền giữ im lặng, khà khà, tớ trích nguyên lời nói.” Gậy ông đập lưng ông, cô ấy vận dụng xuất sắc thủ pháp của Cô Tô Mộ Dung Gia tuyệt học [2].

Tôi vuốt nhẹ tay cô, “Không có ai để mà nói, không có đâu, cậu nhầm rồi, mấy tin đồn vớ vẩn vậy mà cũng tin, Uông Nhiên, cậu với Chu Xuân thế nào lại cùng một kiểu quý quái vậy?”

“Xi, Diệp Tử, đừng đụng đến tớ, tớ chính là nghĩ tốt cho cậu thôi,” Chu Xuân nóng nảy “tăng tăng tăng” nhảy trên giường vài cái, “Đừng loạn nữa, sắp giường bây giờ.” Tôi nhanh chóng kêu to, tuy rằng ba người chúng tôi còn gọi là thon thả, nhưng tổng cộng trọng lượng cũng không nhỏ, phương tiện công cộng của trường học vốn đã dễ hỏng, tôi không nghĩ lại trở thành mục tiêu trong chiến dịch đàn áp của bọn họ.

Chỉ nghe thấy tiếng khung giường phát ra tiếng kêu “Chi Chi Cha Cha”, tấm ván gỗ được phủ nhiều tre hơi bị biến dạng trũng xuống một chút, Chu Xuân tay chân hoảng loạn, không hề nghĩ ngợi liền nhảy xuống, cô vừa rời đi, chiếc giường yếu ớt cũng phục hồi nguyên dạng.

Tôi cười đến sái cả hông, “Chu Xuân, giờ cậu biết cậu nặng thêm nhiều rồi đấy, mau mau đi giảm cân đi.”

Cô nàng hừ hừ hai tiếng không cãi lý với tôi, tôi đã có một cuộc thảo luận chẳng hề thú vị, nhún vai quay lưng về phía Ông Nhiên khép mắt lại.

“Đùng, đùng, đùng...” Một hồi đập cửa có tiết tấu trong cái yên tĩnh của đêm khuya có vẻ đặc biệt chói tai, tôi mở choàng mắt, đẩy đẩy Ông Nhiên, “Nhiên Nhiên, cậu nghe xem, là ai gõ cửa phòng chúng ta đúng không?”

“Có lẽ thế” Cô nàng cố nín thở hỏi “Lúc này quá nửa đêm, không phải là hồn ma gõ cửa phải không?”

“Đừng làm tớ sợ” Chu Xuân giọng run rẩy “Tớ ghét các cậu, tớ sợ những thứ này” Tôi và Ông Nhiên nhìn nhau, cố gắng nhịn cười đến đau cả bụng, mặt cũng không lộ vẻ gì khác thường. Hồi còn học trung học, chúng tôi thường hay cùng nhau đi trêu ma người khác.

“Ai ở ngoài đó vậy, đi mở cửa xem, người chết dẫm nào vậy, còn có để cho người ta ngủ hay không” Trưởng phòng lên tiếng, mấy người khác trong phòng thông minh giả vờ ngủ, chỉ còn giường Chu Xuân gần cửa, không can tâm tình nguyện nhảy xuống giường, trong miệng lẩm bẩm một chuỗi mắng chửi tiếng Pháp.

Cửa phòng từ từ bị mở ra, một trận gió lạnh trôi dạt vào, vì cuối mùa thu nên hơi hơi có cảm giác mát “Kì lạ, không có ai cả” Chu Xuân thở hổn hển, “Bang” đóng nhanh cửa lại, chạy đến đầu giường tôi “Diệp Tử, sợ muốn chết, tớ sợ muốn chết”.

“Cậu xác định chắc chắn vừa rồi mở cửa bên ngoài không có ai?” Tôi cười hỏi cô nàng.

Cô nàng sợ hãi gật gật đầu, tôi tiếp tục nói “Không có người, vậy cửa là ai đập nhỉ?”

Ông Nhiên phối hợp nói ngay “Không phải người thì tất nhiên là quỷ” Chúng tôi kể xướng người họa, Chu Xuân bị dọa liền mau khóc.

Trêu xong cô nàng, Ông Nhiên kẻ sát tai tôi thì thầm “Chúng ta dùng phương thức trước kia, thử một lần biết ngay”

“Làm thế nào?”

“Chính là vỏ chuối, đồ ngốc” Ông Nhiên liếc tôi một cái, đối với cô nàng trí nhớ và phản ứng rất nhạy bén, tôi luôn luôn tự than thở không bằng được,

“Ý kiến hay”, Tôi vỗ tay khen ngợi, có Ông Nhiên bên cạnh, cứ như không có chuyện gì không thể giải quyết được

Tôi nhẹ nhàng nhón chân nhón tay xuống giường, giữ lại Ông Nhiên đang định đi theo “Nhiên Nhiên, tớ có thể làm được, cậu ở đây xem kịch hay” Tôi đi đến giường Chu Xuân “Chu Xuân, cậu đem cống hiến cho tớ một quả chuối tiêu”

“Ồ trên bàn đấy” Chu Xuân nghĩ nghĩ gì lại hỏi “Cậu không phải không thích ăn chuối tiêu sao?”

“Ai nói tớ muốn ăn” Tôi dò dẫm lần mò trong bóng tối, cảm giác bàn tay dễ dàng tìm thấy, ba lần liên tiếp bóc trần quả chuối, đưa cho Chu Xuân “Tớ chỉ cần dùng cái vỏ chuối một chút”

“Ah” Chu Xuân dường như có chút hiểu được ý định của tôi, đút quả chuối vào trong miệng, còn không quên khích lệ tôi thông minh. Tôi đắc ý gờ lên hình chữ “V”, rón rén trốn phía sau cửa.

Lại là một trận gió lạnh, cả cơ thể tôi nổi da gà, vội vàng đem vỏ chuối ném ở cửa, nhanh chóng đóng cửa vào, trốn phía sau cánh cửa.

“Diệp Tử” Chu Xuân mới mở miệng đã bị tôi “Suýt” một tiếng chặn lại, bước chân tại bậc cầu thang đã xuất hiện. Ông trời thật công bằng, tuy cận thị nặng nhưng tôi có đôi tai nhạy cảm phi thường.

Bước chân càng ngày càng gần, tôi tâm tình cũng lên xuống, rất nhanh dừng lại tại phòng ngủ của chúng tôi “Tối rồi” Tôi thầm nói với chính mình. Quỷ thần nói không tin cũng không phải mà tin cũng không hoàn toàn, nhưng lúc đêm khuya này nhắc đến, gan tôi có lớn cũng không khỏi có chút rợn tóc gáy.

Tiếng đập cửa và “Bùm” ngã xuống đất, âm thanh cùng lúc vang lên, không ngoài dự đoán, mưu kế thành công, ngoài cửa kêu rên cùng tiếng chửi bậy. Chưa chắc là ma quỷ phát ra, cũng chưa nghe nói qua ma quỷ cũng sợ đau. Tăng thêm can đảm, tôi kéo cửa phòng. Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng nhìn một cái bóng cuộn tròn trên nền đất vẫn thấy giật nảy mình.

“Này, cậu không sao chứ?” Đưa tay ra kéo cô ta dậy, tuy biết hành động nửa đêm đi gõ cửa dọa người thật vô nhân đạo, nhưng xem lại bộ dạng của cô ta, cú ngã này cũng không nhẹ.

Lúc này Chu Xuân cùng Ưông Nhiên đứng phía sau tôi xem cảnh náo nhiệt, phòng đối diện cùng phòng sát vách thấy có chuyện cũng nhao nhao ra mở cửa, hiện trường giờ là một cảnh hỗn loạn. Ngồi trên mặt đất là một cô gái kêu oai oái “Ai u ai u”, tiếng kêu thảm này nhanh chóng lọt đến tai bác quản lý ký túc xá.

Chu Xuân ghé sát tai tôi nói nhỏ, “Diệp Tử, hình như là rất nghiêm trọng.”

Ưông Nhiên tự tin nói: “Không sao, lát nữa bà quản lý mà tới, chúng ta chạy là thượng sách.”

Nhiên Nhiên nói vậy chỉ để dọa người thôi, ai biết nói Tào Tháo là Tào Tháo tới. “Xảy ra chuyện gì thế? Có phải ngủ không đủ giấc? Phòng 430, sao lại là các người?”

Chúng tôi lại bị ghi tên vào sổ đen, phòng 430 nay lại thêm một tội danh nữa: nửa đêm gây sự làm náo loạn cả tầng nhà sinh viên, tội không thể tha.

Chu Xuân không phục, bĩu môi nhăn nhó nói: “Thế nào lại đổ lỗi cho phòng 430 chúng tôi, bác Lý làm cho rõ ràng đi nha, cô gái này đêm khuya không đi ngủ lại chạy đến chỗ chúng tôi gõ cửa, thế không phải ăn no rồi việc sao?”

Bác Lý nhú mày, dùng sức kéo cô gái ngồi trên mặt đất dậy, “Cô ở phòng nào? Sao lại chạy đến đây?”

“Phòng 526, đi qua mà thôi,” cô vẫn cúi đầu, nhưng tôi vẫn có thể nhận ra mái tóc vàng đặc trưng bắt mắt của cô ta. “Mao Lý” tôi nghe thấy tiếng Chu Xuân thở hổn hển phía sau, lập tức biết rằng cô cũng cùng ý nghĩ với tôi.

“Bạn từ phòng tầng năm đến tầng bốn còn tính là đi qua sao?” Chu Xuân lớn tiếng nói, đám người vây quanh xem được trận cười lớn.

“Được rồi, không ảnh hưởng những người khác nghỉ ngơi nữa, có gì có thể nói ngày mai.” Bác Lý nổi giận đùng đùng, “Mọi người trở về phòng mình hết đi, phòng 430 và phòng 526 về khóa cửa lại, một bà bác năm mươi một tuổi có thể đánh dấu chấm hết trận chiến này, không công bằng cũng phải nhận, mấy kịch hay trò vui trong trường này kết thúc là cả hai bên kẻ cùng bại trận quay về.

Mao Lý phủ bụi trên người, lúc đi qua không quên ném một ánh mắt khinh thường cho tôi, tôi không chịu thua trừng mắt nhìn lại, “Có việc gì thì trực tiếp đến tìm tôi, đừng giả thân giả quỷ dùng hành vi của tiểu nhân. Huống hồ vẫn còn kém cõi quá, phải không nào?”

Cô cười: “Được, và tôi hy vọng cô đừng trốn tránh tôi thêm nữa.”

“Diệp Tử là đúng lúc không có mặt, ai thèm trốn tránh cô,” Chu Xuân thấy việc không ngại can thiệp vào, cô không nghĩ ngợi gì gầm lên, “Cũng mong cái kẻ chủ mưu phía sau cô có thể ra mặt đi, cứ dẫu dẫu hổ đuôi như vậy chính mình còn không dám lộ diện cũng không tốt lắm đâu.”

“Có lời nói này của các cô rồi, tối mai tám giờ gặp nhau tại tòa nhà thực nghiệm,” Mao Lý tăng thêm khẩu khí, “Không gặp không về.”

“Tám giờ thì tám giờ, quyết một lời không hai.” Chu Xuân tự động thay tôi định giờ dự tiệc Hồng Môn Yên [3], thương cho tôi đến quyền phản đối cùng không có.

Mao Lý vênh vác tự đắc sau khi rời đi, không tiện nói rõ cho Ưông Nhiên, cô nàng hỏi “Diệp Tử, các cậu đã chính thức đắc tội với cô ta, cô ta đến gây sự không phải muốn tìm cơ hội ra tay sao?”

“Phải” Chu Xuân vỗ đùi “Đúng đấy Ông Nhiên, cậu sao không sớm nói. Diệp Tử, làm sao bây giờ ?”

“Tớ cũng vừa nghỉ đến” Nhiên Nhiên lay vai tôi, tôi không quan tâm nhún vai nói “Còn có thể làm sao, binh đến tướng ngăn, nước dâng đê chặn, Tớ có thể giải quyết tốt, các cậu phải đi với tớ, một lời không được từ chối.”

“Tớ nhất định sẽ ở lại đến cuối cùng, thế còn Ông Nhiên, cậu bao giờ thì đi ?” Chu Xuân quay về phía Ông Nhiên, cô nàng cười cười “Tớ mua vé trở về sau ngày mai, không thành vấn đề ”

“Ok” Tôi vỗ tay ‘Mau đi ngủ một giấc, dưỡng sức cho đủ tinh thần ngày mai lên chiến trường’

Sáng ngày thứ hai tôi bị Chu Xuân kéo dậy, tối qua não động như vậy, liền quên đặt đồng hồ báo thức, mà ngủ muộn là phải chịu hậu quả hai mắt thâm quầng và những cái nháp không ngừng.

“Nhiên Nhiên, cậu ngủ thêm đi, tớ đi học trước.” Giáo sư Vương lên lớp tiếp đầu tiên, làm Chu Xuân có to gan lớn mật cũng không dám trốn, đã vậy còn luôn luôn coi mình là học sinh gương mẫu với tôi. Nhiên Nhiên thấp giọng than thở cái gì, tôi vội đi cũng không thể nghe rõ ràng, nha đầu này, ngay cả nằm mơ cũng kêu tên người đàn ông, đợi tôi về sẽ xác định rõ ràng, tuyệt không thể bỏ qua cho cô nàng.

Trên giảng đường, Giáo sư Vương đang cao hứng phấn chấn, nói nước miếng bay tứ tung, nhưng tôi đến một câu cũng không nghe được, cơ hồ là một đường và buồn ngủ trùng làm bạn. Ngoài dự đoán, Chu Xuân bên cạnh tinh thần phấn chấn, nét mặt rạng rỡ.

Tôi khẽ đẩy cánh tay cô nàng “Cậu không thấy buồn ngủ à ?”

“Tớ nghĩ đến chuyện tối nay đã thấy hưng phấn, nào còn có thể buồn ngủ” Cô nàng chậm rãi đem sách vở nâng lên, cẩn thận dè dặt sửa sang lại đầu tóc của mình

Tôi như được đánh cái giạt mình, cơ buồn ngủ lập tức bị cưỡng chế, đúng vậy, buổi tối còn có một hồi ác chiến “Chu Xuân, cậu giúp tớ phân tích phân tích, rốt cuộc là ai muốn tìm tớ ? Mao Lý chắc chỉ là thứ hai, chúng ta cần bản là tám hướng đánh không lại một bên”

Chu Xuân cầm bút gõ trán tôi “Diệp Tử, cậu thật không biết hay giả vờ không biết thế ? Tớ đoán tám chín phần là cái cô nàng Từ Văn Tiệp tìm cậu”

Tôi hơi dờ dẫm, há mồm lại nói không ra lời nào, Chu Xuân tiếp tục “Này, nghe nói người phụ nữ này có tiếng bình dấm chua, bất kể là ai chỉ cần hơi đi lại gần Hướng Huy lập tức trở thành cái gai trong mắt cô nàng” Cô nàng cười nham nhở “Nói đi nói lại, cậu và Hướng Huy gần đây cũng thường xuyên tiếp xúc, phải không ?”

“Tớ thì có gì đâu chứ,” tôi nhẹ nhàng thở ra, “Tớ nói rõ cho cho mà biết này, tớ đôi với tên này không có chút hứng thú.”

“Oh,” Chu Xuân kéo dài âm cuối,” Vậy mà buổi tối hôm đó chính cậu nói, không cần bọn mình hỗ trợ, dù sao .... rõ ràng nói đều tốt cả...” Công phu chế giễu của cô ấy ngày càng tinh tế, một Ông Nhiên đệ nhị sắp được sinh ra.

Nhớ lại quá khứ, tôi lặng lẽ đưa tay ra, nhân cơ hội lúc cô không chú ý, liền luồn xuống nách cô gỡ nhẹ, lúc trước chính là dùng cách này uy hiếp, mỗi lần chỉ cần tôi xuất chiêu, bảo đảm cô cầu xin tha mạng ngay lập tức. Quả nhiên, đến khi thở không ra hơi cười không ra tiếng cô mới chịu khuất phục. Thật không dễ mới đến lúc tan học, tôi chạy như bay về phòng ngủ. Nhiên Nhiên đã ngồi thẳng ở đầu giường ngồi đọc sách, tính tình cô vẫn không thay đổi, chỉ cần đưa cho cô một quyển sách, cô liền có thể dành cả một ngày nghiên ngẫm nó.

Nhẹ nhàng rút quyển sách trên tay cô nàng ra, lấy lại tinh thần mỉm cười “Về rồi à”

“Nhiên Nhiên, buổi chiều định đi thăm nơi nào ?” Cởi giày, bò lên trên giường, tôi thích chí nằm bên cạnh cô.

“Không nghĩ ra, nếu không thì đi dạo một vòng quanh trường học các cậu” Cô nàng néo néo mũi tôi.

“Này, chính cậu nói, về sau đừng trách tớ chủ nhà không tận tình”. Vừa chuyển chủ ý, còn chưa mở miệng, Ông Nhiên liền đoạt trước nói : ”Tớ nhìn dáng vẻ cậu liền biết rõ cậu lại có chủ ý hư hỏng”

“Không hổ chúng ta là bạn bè tốt ” Tôi vỗ tay khen ngợi “Nhiên Nhiên, giúp tớ làm bản tin, tớ mời cậu ăn KFC”

Cô nàng nhìn lên xuống đáng giá tôi, “Này có cơn gió nào thổi sao ? Trước đây không thấy cậu tích cực như vậy”

“Trước khác nay khác, tớ hiện tại dù gì cũng là một thành viên của câu lạc bộ thanh nhạc, vì tổ chức nên làm một chút chuyện cũng là phải”

Cô nàng thờ dãi : “Có thời điểm giác ngộ được như thế sao”

Tôi gơ chân “Rất cuộc giúp hay không giúp đây, nói một câu thôi” Đối phó với Uông Nhiên, cần phải vừa đấm vừa xoa

“Yêu cầu người khác giúp đỡ còn hung hãn như vậy, cứ như vậy về sau không gả đi được đâu,” tự nhiên lại nói những lời như vậy, những mà tôi vẫn không đoán thấu tâm tư của cô.

“Không gả được thì ở lại bám cậu, mình nói trước cho cậu biết, nếu thực sự có ngày như thế, chắc chúng ta cũng phải làm nó thay đổi rồi.” Cô ấy gục mặt xuống giả bộ tâm trạng, tôi cười cười kéo cô dậy, “Thôi thì mình đáp ứng cậu. Đi nào, KFC thăng tiến.”

” Tớ muốn Hamburg cay, coca cola, khoai nghiền, chân gà, khoai tây chiên...” Uông Nhiên chết tiệt, cô nàng này thực sự không khách khí chút nào cả, quyết phải cho tớ phải sản mới chịu bỏ qua.

Chương 10

Vào thời điểm bắt đầu, chúng ta đều biết, luôn luôn có một kết thúc.

Cuộc đối đầu trực tiếp với Kim Mao Sư Vương không đến như mong đợi, Chu Xuân và tôi, còn có Uông Nhiên có mặt đứng giờ trước tòa nhà thực nghiệm, đột nhiên sự xuất hiện đột ngột của Hường Huy phá vỡ hoàn toàn kế hoạch chu đáo được sắp xếp từ trước của bọn họ, tự nhiên tôi khó khăn lắm mới thoát được khỏi kiếp nạn này.

Uông Nhiên nhìn ánh mắt Hường Huy từ xa nhìn chăm chăm vào bóng dáng sau lưng mình, lập tức hoài nghi đảo mắt sang phía tôi, nhe răng cười nói: “Diệp Tử thân mến à, mình nói cho cậu nghe nè, vì một chàng trai tuyệt vời như vậy, chịu đựng một chút cũng đáng nha.”

Tôi cau kính trả lời: “Được, vậy thì cậu đi đi.”

Cô nói một câu khinh người: “Tớ đối với đám con trai không hứng thú. Nhìn người đã trắng trẻo như vậy còn mặc đồ đen, cứ như chỉ thấy mặt ý.”

Tôi ôm bụng cười, đương nhiên không quên trêu cô tối qua khi ngủ đột nhiên bật ra tên ai đó trong miệng.

Sau đó, tôi rất hài lòng khi nhìn thấy đôi má cô thoáng hai sắc mây đỏ.

Tiêu Hách, Tiêu Hách, tôi phải nhớ kĩ tên này.

Ngày hôm sau, Uông Nhiên muốn về Bắc Kinh, mang danh bạn đến thăm, tôi không thể để cô ra về tay không, trong một ngày Chu Xuân giúp tôi chuẩn bị mọi thứ.

Được một túi nilông chứa đầy bánh kẹo ngũ vị, thịt bò khô, quà lưu niệm, đặc sản Thượng Hải tôi mới hài lòng gói vào.

Lưu luyến không rời , miễn cưỡng chia tay Uông Nhiên, lúc trở về trường học đã gần nửa đêm, cửa trường đã bị khóa chặt, Uông Nhiên này đứng mồm quạ đen, việc tốt không linh việc xấu lại linh nghiệm, xem ra lâu rồi chưa thử “Thần lẩn công” với tôi hôm nay lại phát huy đến tận cùng.

Để tránh bị bảo vệ trường học cho tôi là một tên trộm muốn lén vào trường, tôi tha thần đi dạo một vòng rồi chọn chỗ yên lặng kín đáo, xoa xoa hai tay với nhau chuẩn bị vượt tường. Thật may, đúng là có dự kiến trước, trang phục tôi mặc hôm nay quần bò rộng và giày thể thao rất thích hợp để leo trèo.

Tôi vừa bám tay vào tường, chợt nghe tiếng ồn ào từ phía sau, quay lại nhìn, cừ thật, còn kết bè kết đội này, xem ra những người cùng cảnh ngộ với tôi thật không thiếu.

“Hi,” một người trong đám mỉm cười và nói lời chào với tôi, tôi nheo mắt nhờ ánh sáng mờ tối của đèn đường cố xác định đó là ai, một hồi mới nhận ra. “Hi,” đây có tính là oan gia ngõ hẻm không nhỉ?

Chúng tôi còn chưa nói gì, người bên cạnh Hướng Huy đã lên tiếng, “Tiểu tử, một chân đạp hai thuyền à?”

Tôi không nói, trợn tròn mắt nhìn, nếu đây chỉ là hành vi rất bình thường với anh ta, chẳng lẽ những người bên cạnh Hướng Huy phẩm chất cũng thế này sao, chẳng trách Từ Văn Tiếp và Kim Mao Sư Vương đó không phân phải trái trắng đen liền tới tìm tôi hỏi tội, vật họp theo loài, người phân theo nhóm, lời này quả không sai chút nào.

Hướng Huy ngại ngùng cười với tôi, “Bọn họ uống nhiều quá, em đừng để trong lòng.”

Tôi nhún vai, tôi nghĩ thế nào cũng không đúng, vốn không đủ tiêu chuẩn làm người thứ ba, thế nào ba lần bảy lượt đều bị người ta hiểu lầm đây?

Thấy tôi không nói, Hướng Huy lại hỏi, “Em cũng về muộn vậy sao?”

“Phải” tôi nhẹ giọng trả lời. “Tiễn một người bạn ra nhà ga.” Nói xong lại hối hận tự cắn đầu lưỡi của mình, tôi sao lại phải khai báo rõ ràng với anh ta như vậy?

Anh ta gật đầu, “Chúng tôi cũng là vì đi tụ tập bạn bè nên mới về muộn”.

Tôi chỉ vào tường. “Tôi đi trước đây, nói chuyện sau, không thì phòng ngủ cũng bị khóa nốt.”

“Em định trèo tường vào?” Anh ta kinh ngạc nhìn tôi, vẻ không thể tưởng tượng nổi.

“Đúng vậy,” thừa lời, cửa trường đã khóa, ngoài cách này tôi chẳng nghĩ ra cách nào khác.

Anh ta đột nhiên bật cười lớn, tôi ngạc nhiên quay lại nhìn, cười đã rồi anh ta mới chịu dừng lại, tôi hơi tức giận, hơn nữa đêm bốn cô nương không rảnh lãng phí thời gian với người ở đây. Tôi xoay người đi không thêm quan tâm, tự hỏi có phải mình đang muốn tránh anh ta.

Cánh tay mạnh mẽ của anh ta chộp lấy tay tôi, không đợi tôi kịp phản ứng, Hướng Huy kéo tôi chạy, “Tôi đưa em đến một nơi.” Hàm răng trắng sáng trong bóng đêm của anh ta làm tôi liên tưởng đến một quảng cáo kem đánh răng trên truyền hình, “Vì một mục tiêu: Không sâu răng.” Tôi cười “phì” một tiếng, lần này đến phiên anh ta kinh ngạc nhìn tôi.

Mặt tôi ửng hồng, cố che giấu, nói: “Anh muốn đưa tôi đi đâu?”

Anh ta hướng về phía trước, cố gắng buông vài từ, “Đến sẽ biết.” Sau đó lại tiếp tục bổ sung: “Yên tâm, tôi không bán em đi đâu.”

Tôi liếc một cái, nghiêng đầu nhìn kỹ ánh mắt anh ta, rõ ràng anh ta đem những hành động nhỏ của tôi thu lại trong đáy mắt, khuôn mặt không chút biểu cảm.

Đi qua cả nửa khu vườn, chúng tôi dừng lại ở một bức tường thấp, nơi này cũng thuộc khu vực trường học, không biết vì sao đầu tường ở đây so với những chỗ khác thấp hơn rất nhiều, hơn nữa trên tường lại có một cái thang chống lên đó.

Tôi trước giờ không biết trường này lại có một nơi như vậy, con người này, đúng là loại điển hình đầu cơ trục lợi, vậy mà tôi vẫn nghĩ anh ta có phẩm chất tốt, giỏi nhiều mặt, là một học sinh gương mẫu.

Đầu tiên anh ta đạp cái thang, đứng vững sau đó đá thứ vài cái nữa, rồi mới nói: “Rất chắc chắn. em lên đi.” Anh duỗi bàn tay về phía tôi, tôi suy nghĩ một chút, vẫn không đưa tay ra cho anh. Dễ dàng bước lên, nhưng lúc đến đầu tường, nghĩ thế nào lúc xuống lại rất khó khăn.

Hướng Huy ngồi xổm người xuống, thả người nhảy một cái, rất phong độ tiếp đất nhẹ nhàng, khoanh hai tay nhìn tôi cười nhạt, tôi thở hắt ra, bất cứ giá nào, tôi cũng học cách của anh ta, cuối cùng hữu kinh vô hiểm [1], tôi ngẩng đầu kiêu ngạo nhìn anh ta, thấy thế nào, đừng vội xem thường người khác.

Nụ cười của anh ta mờ dần, đi phía trước, nơi này tối đen như được bôi sơn, ai biết từ phía đông tây trong bụi cỏ có cái gì đột nhiên nhảy ra không, tôi vội vàng theo sát phía sau anh ta, dáng vẻ kiêu ngạo bệ vệ vừa rồi biến đâu mất tiêu.

Lúc đến ký túc xá nữ, cả mấy dãy nhà hoàn toàn chìm trong bóng tối, ngay cả tầng dưới nơi phòng quản lý cũng tối lửa tắt đèn, tôi thầm than một tiếng, cửa trường khóa, cửa phòng cũng khóa nốt, cửa trường còn trèo tường vào được, còn đây là cửa ký túc được gia cố khung thép, trên dưới một vết nứt một khe hở cũng không có, kín đáo vậy làm gì cơ chứ? Tôi có thiên tính vạn tính cũng không tính đến điều này.

Tôi buông ba lô xuống, bên trong thứ nhất không có điện thoại di động, thứ nhì không có một xu tiền, bỏ đến cái phiếu ăn ra ngoài thì chỉ có tiếng leng keng của chùm chìa khóa.

Mắt tôi sáng ngời, chiếc chìa khoá màu bạc không phải là chìa khoá của câu lạc bộ thanh nhạc sao, tôi cầm nó trong tay tính toán, số tôi vẫn chưa tận, cuối cùng vẫn không phải lưu lạc đầu đường.

Đèn đường trong sân trường lúc sáng lúc tối, lúc đi qua đường mòn thông đến rừng tôi nghĩ Chu Xuân đã từng kể chuyện, trong lòng bất an, tay chân lạnh buốt, thực ra lúc bình thường cùng lắm tôi chỉ là hổ giấy, cứ bắt nạt trêu chọc Chu Xuân nhưng so ra gan tôi còn bé hơn.

Tay mò mẫn lên tường sờ soạng một hồi, một tiếng “Phụt”, đèn bật sáng lên, đột nhiên ánh sáng truyền tới, vì vậy tôi có chút khó thích ứng kịp, nhắm mắt lại thật lâu sau mới mở được mắt, hưởng thụ ánh sáng trở lại.

Trong không khí tựa hồ tràn ngập mùi thuốc lá thoang thoảng, tôi nhú mày, cuộc đời tôi ghét nhất là cái mùi gây khó chịu này, tôi chạy ra mở cửa sổ, tình nguyện rước gió lạnh vào phòng, so với chất nicotine độc hại này còn tốt hơn nhiều.

Khép lại phía sau cửa, tôi tìm cái ghế ngồi xuống, thoáng thở dốc một hơi, tối nay tạm thời cư trú tại đây, ngày mai tốt xấu thế nào để sau hẵng nói.

Khóe mắt liếc đến góc bảng đen và đồng poster màu trắng rắc rối, bắt đầu cảm thấy buồn bực bất an, cũng tại tôi chậm tốc độ công việc, hôm nay mới xứng đáng gặp xui.

Than thở một hồi, tôi chấp nhận số phận đem bảng đen treo lên, bắt đầu sắp chữ, lúc học trung học cũng đã từng trải qua khổ cực, nhưng hiện tại thì không can tâm tình nguyện.

Lúc trước Hướng Huy có đưa cho tôi chồng tư liệu thật dày, những tôi vẫn để trong ba lô, đại khái có vài lần lúi ra lướt qua, suy nghĩ qua loa. Tôi khoa tay múa chân trên bảng đen, đây là bảng thông báo trúng tuyển, ở đó có những hạng mục công việc chú ý, bao gồm danh sách mười người năm cuối biểu diễn và trao giải diễn xuất tình huống.... Tôi không khỏi cảm thấy buồn cười, cứ như đi trao giải Oscar, làm gì mà long trọng thế.

Giải thưởng này không phải của Hướng Huy sao, tôi kinh ngạc từ trong ra ngoài, mở to hai mắt, bài hát “Chia tay vẫn luôn vào ngày mưa” [2] làm xúc động trái tim vô số giám khảo, vinh dự đăng quang ngai vàng, đây là tin từ bọn cầu tử săn ảnh hâm mộ trong trường, không, là tin từ phóng viên của trường.

Khóe miệng tôi khẽ nhếch lên, không nghĩ ra con người này còn có những tài năng như vậy, khó trách sinh viên năm hai mà đã an vị lên vị trí chủ tịch hội sinh viên, cũng không phải hư danh.

Tôi một tay cầm tạp tài liệu, tay kia phác khoát lên chiếc bảng đen, vạn sự khởi đầu nan, tôi theo tiêu đề báo vẽ lên. Vừa dùng phân trắng phác vài nét mờ, liền nghe thấy bên ngoài hình như có tiếng vang nhỏ.

Tôi lấy chiếc dao từ chiếc bàn, hồi hận vừa rồi nhất thời không để ý lại không khóa cửa lại, muốn trộm là gặp trộm, số tôi đúng là xui. Tay cầm cửa thông thả chuyển động, hiện tại khóa cửa cũng không kịp, tôi cắn chặt răng, đứng sau chiếc cửa, quyết định chỉ cần kẻ cắp tiền vào là cho hắn một đòn trí mạng.

Cánh cửa “Kẹt” một tiếng bị đẩy ra, “Là ai ở bên trong?” Nghe giọng nói quen thuộc, tôi mở nhẹ nhàng thở ra, người cũng bình tĩnh lại, nhưng con dao trong tay vẫn còn run lẩy bẩy.

Hướng Huy thấy tôi ở trước mặt có đôi chút sững sốt, sau đó bờ môi thoáng cười cũng từ từ mở rộng ra.

“Có cái gì buồn cười sao” tôi cầm dao ném lại lên bàn, hỏi tiếp “Sao anh cũng tới đây ?”

“Sợ rằng lý do của tôi và em cùng giống nhau” Anh ta cũng đem ba lô ném lên bàn, đứng ở bên cạnh tôi
“Em đang viết bảng tin ?”

“Phải” tôi một bên trả lời, một tay cũng cũng không nhàn rỗi, chỉ trong chốc lát vẽ phác hình tượng một cô gái thanh tú cầm microphone. “Xem có hiểu không ?” Tôi không xác định hỏi Hướng Huy, anh ta tử tế phân biệt một lúc “Tạm tạm thôi”

Tôi nghĩ rất muốn đem phần viết trên tay ném vào mặt anh ta, nghĩ thì nghĩ vẫn nên nhịn xuống, tôi còn muốn làm thành viên của CLB Thanh nhạc, người này không thể đắc tội.

Tôi cầm danh sách điền lên bảng đen, Hướng Huy nhìn tôi bận tối mắt mà vẫn thông dong ngồi xem, không có chút nhả ý nào muốn giúp đỡ, tôi tức giận bất lực.

Cảm thấy ngứa mũi, tôi “Hắt xì” một cái, trực tiếp lên bảng đen, “Em bị cảm ?” Hướng Huy cau mày, mở ngăn kéo lấy ra một hộp thuốc Thái Khắc đặt lên tay tôi, tôi lắc đầu trả lại, “Không phải cảm lạnh, miễn cảm với bụi phấn viết thôi, một lúc là ổn”. Nói là như vậy, tôi liền hắt xì liên tiếp vài cái.

“Thực xin lỗi, nếu sớm biết rõ, tôi sẽ không giao cho em thực hiện việc này” Anh ta kéo nhẹ quần áo tôi
« Em nghĩ ngơi đi, phần còn lại để tôi làm nốt” Anh ta lấy danh sách từ tay tôi, cẩn thận chép lên.

Tôi nhàn nhã ngồi xuống, bây giờ tôi cảm thấy hoàn toàn an tâm, xem ra người này cũng không phải người xấu. Nhìn anh ta bận rộn, tôi ngồi cũng không yên, đem đồng poster trên bàn mở ra, bắt đầu bố trí thiết kế, đầu tiên phải xác định phong cách tổng thể. Tôi xem qua mấy quảng cáo trước, nếu chỉ bắt chước những quảng cáo của cuộc thi văn nghệ lớn trong nước, sẽ chẳng ra cái gì, thật khó mà vừa mắt.

Tôi cầm bút xem xét kỹ lưỡng, bỏ đi, vẫn là ý tưởng của mình, cần gì đem đi so sánh đâu đâu, vừa phải lo chi phí cho trường vừa lại chậm trễ không biết khi nào mới hoàn thành xong.

Tôi mở ba lô lấy máy tính xách tay, suy nghĩ một chút, liền bắt đầu viết, mới viết được vài dòng đã cảm thấy cơ thể mỗi mệt, khó mà tiếp tục kéo dài, hai mí mắt trên dưới bắt đầu đánh nhau, lặng lẽ tấn công bao trùm cơ buồn ngủ của tôi. Bất tri bất giác liền nhắm hai mắt lại, bên tai nghe văng vẳng giọng nói yếu ớt của Hướng Huy ,nhưng tâm thức tôi đã dạt trôi đi mất.

6. Chương 11-12

Chương 11

Vào lúc bắt đầu gặp gỡ, sẽ tốt hơn nếu không đáp trả

“Này, Diệp Tử, đây đã là lần thứ 101 cậu ngăn người hôm nay rồi đấy”. Đến nửa tiết Chính trị kinh tế học, Chu Xuân kéo áo tôi, lại còn hươ hươ cây bút vàng mỗi tình đầu của cô tặng trước mắt tôi.

“Đừng khoa trương thế! Cậu cũng biết môn chính trị kinh tế học nhàm chán, tớ có thể an tâm ngủ gật thoải mái ở đây, không đọc truyện giải trí đã là tốt lắm rồi cậu biết không?” Nhìn một vòng xung quang lớp, trên giảng bài, dưới bốn phía học sinh nằm bò trên bàn, thậm chí, nhóm nam sinh vẫy vào một chỗ, gây cuộc đại chiến tứ quốc.

“Diệp Tử, tớ thế nào lại cảm thấy cậu mấy ngày nay không ổn lắm phải không?” Chu Xuân cầm bút, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn tôi.

Tôi không đồng tình liếc cô một cái, tâm thức có chút mơ hồ.

“Chu Xuân, cậu nói thích một người là loại cảm giác gì?” Chính tôi cũng không biết sao đột nhiên lại bật ra câu này, nói xong hối hận tự cắn đầu lưỡi mình.

Chu Xuân chỉ liếc mắt nhìn tôi, hai mắt bắt đầu sáng lên, mặt tươi tỉnh, “Diệp Tử, cậu hỏi đúng người rồi,” cô bỗng nhiên nhắm nghiền hai mắt, đôi lông mi dài hạ xuống khẽ run run, giọng nói nhỏ nhẹ trầm thấp, “Khi cậu thích một người, thời điểm cậu ở bên người đó bỗng thấy trái tim vô thức nhảy nhót trong lồng ngực, cậu thường xuyên theo dõi hành động của người đó, những bên ngoài lại giả bộ không để ý. Khi cậu và người ấy cách xa nhau một khoảng cách, ánh mắt theo tiềm thức cố tình né tránh người ấy, nhưng khi người ấy rời mắt đi rồi, lại quay khắp nơi tìm kiếm bóng dáng ấy. Khi ăn cơm nghĩ đến anh ấy, khi ngủ anh ấy lại vô tình xuất hiện trong giấc mộng, chỉ cần nghĩ đến người đó, khoe miệng vô thức nhếch lên, trong đầu luôn hiện lên hình ảnh người đó, ah, chính là bộ dạng của cậu lúc này....”

Cô nàng cốc vào trán tôi “Cậu còn không thành thật thú nhận”.

“Tớ không thích anh chàng công tử nhà giàu đấy” Tôi lập tức phản bác, lời nói xuất ra mới biết là sập bẫy cô nàng.

Vẻ mặt cười xấu xa, tiếng “khà khà” gian xảo “Nhìn thế này xem cậu thế nào dám cãi”. Cô nàng sát gần, ghé vào tai tôi, thì thào “Cậu thích Hương Huy phải không?”

Tôi bỗng giật mình, mặt lập tức nóng dần lên, nói lấy “Chu Xuân, những điều cậu nói, một điều tớ cũng không có, làm sao mà gọi là thích được đây?” Kỳ thật, một hai điều trên vẫn đúng trong trường hợp lúc này của tôi, nhưng có đánh chết tôi cũng không thừa nhận.

Chu Xuân chưa bao giờ chịu thất bại, vào lúc này bản tính được đẩy lên đến cực điểm, cô nàng cười rục rịch, tôi trong lòng có chút sợ hãi, quả nhiên cô nàng giả bộ nghiêm trang nhìn tôi “Diệp Tử, đêm hôm qua ngủ cậu nói mơ”.

Tôi ngạc nhiên, từ nhỏ đến lớn giấc mơ của tôi không phải nhỏ, mỗi lần nằm mơ nhất định kinh thiên động địa, nếu không phải ngã từ trên giường xuống dưới đất, thì cũng là mồ hôi lạnh đầm đìa, tôi nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Chu Xuân, cố gắng xem kĩ lời nói có bao phần chân thực.

Đôi mắt cô nàng bình tĩnh, tôi nhất thời một nửa câu cũng khó mà phán đoán được. “Khi cậu nằm mơ đến tên của ai đó tần số xuất hiện nhiều chính là...”

“Không thể” tôi một mực phủ nhận, đừng nghĩ sẽ tự đặt lời nói cho tôi, không thể dễ dàng như thế.

“Này này, tớ nói rồi cậu không tin, muốn thì chốc nữa trở về phòng cậu cứ việc hỏi mọi người thử xem.” Cả vẻ mặt và giọng điệu của Chu Xuân đều rất chắc chắn nhìn tôi, còn tôi không thể làm vẻ tự tin như vậy.

Không phải ở chung với anh ấy một mình cả đêm, sáng sớm hôm sau lúc tỉnh dậy, phát hiện trên người được khoác thêm khoác nhiều áo, trong lòng có chút cảm động, lại còn bảng tin và poster toàn bộ đều đã hoàn thành, mừng thầm bây giờ mình có thể nhàn rỗi, trừ ý nghĩ này tôi không nghĩ ra còn lý do gì lại làm tôi siêu lòng được. Đương nhiên, tôi không phủ nhận ngoại hình và điều kiện Hương Huy đều rất xuất chúng, chỉ là tôi từ nhỏ đối với những anh chàng đẹp trai như vậy chưa từng siêu lòng, đến Lâm Sâm tôi còn không để mắt, chứ đừng nói là hoa đã có chủ.

Cũng không phải vô tâm quá, nếu như lúc học tiểu học, cậu bé ngồi sau lưng ngày nào cũng thích kéo tóc đuôi ngựa của tôi hay thời học trung học đã từng được đưa vài bức thư tình lời lẽ không rõ ràng, hoặc là ở cùng Lâm Sâm cũng miễn cưỡng gọi là yêu đương đúng quy cách.

Tóm lại, bây giờ ngồi đây trầm tư suy nghĩ, khuôn mặt hay mỉm cười hiện tại tuyệt đối không phải tôi của trước kia, hay đúng như Quý Vũ đã nói, tôi cũng đến tuổi thông suốt, hay nói là Tượng ca trung xướng [1],... phi phi phi, tôi đang nghĩ lộn xộn cái gì thế này.

“Diệp Tử, lần thứ 102” Chu Xuân gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, nụ cười càng ngày càng đậm hơn, “Tớ rất vinh dự có thể thấy một Diệp Tử lý trí bây giờ cũng có lúc si tình như vậy.” Cô nàng vừa nói vừa cười, gần như nằm rạp lên bàn.

Không có hứng cãi nhau với cô, không phải là vì chột dạ sợ nói không lại mà phải ... Tan học.

Tôi nhanh chóng đem sách giáo khoa và vở ghi chép chỉnh lại, kì kèo mè nheo cùng Chu Xuân đi đến cuối phòng, bởi vì, phòng bên cạnh sinh viên khoa máy tính phần lớn thời gian trong ngày đều ở đó, tôi không nghĩ sẽ phải chạm mặt anh, lại thêm lúng túng.

Đúng là sợ điều gì thì gặp phải điều đó, mới bước ra cầu thang phòng học, Chu Xuân liền giữ chặt ống tay áo, ánh mắt mờ ám, nháy mắt với tôi. Tôi dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được ý của cô nàng, ra vẻ không biết, hít thật sâu, ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, vẫn đi đường bình thường. Nhưng lúc Hường Huy đi qua, chỉ trong nháy mắt, tôi có thể nghe rõ tiếng tim mình đập nhanh, chết tiệt, lại bị Chu Xuân mồm quạ đen nói trúng rồi.

“Diệp Tử, cậu có biết mặt cậu hiện giờ thế nào không ? Quả táo chín, không, không, là táo thối, hahaha” Chu Xuân cười thờ không ra hơi, tôi thờ dài, trước giờ không có cảm thấy con đường hành lang này dài như vậy, rớt cục, cũng có thể đi đến nơi tận cùng. Xuống tầng dưới, Chu Xuân ồn ào đi vào nhà ăn, tôi nghĩ, vẫn là cảm thấy tiệm cơm ngoài so với căng tin trường học bảo đảm tăng số lượng bảo hiểm hơn.

“Cậu mời cơm ?” Nha đầu này, nhìn là biết rõ bỏ đá xuống giếng, than ôi, làm bạn bè tốt ah.

“Được rồi ” Tôi cắn chặt răng, gạt đầu đồng ý “Không thể nhiều hơn 5 đồng, nhiều hơn cậu tự trả”

“OK, tớ yêu cầu không cao, cơm chiên trứng tăng xương sườn” Cô nàng không một chút mơ hồ, tính vừa tròn.

Tiệm cơm ngoài trường là đồ ăn nâng cao hơn, cho nên giá cả so với trường học luôn đắt hơn một tí, đối với sinh viên nghèo như chúng tôi thường tính toán rất tỉ mỉ, nếu không không dám đến ăn. Hôm nay nơi này thật đáng ngạc nhiên, cơ hồ hết chỗ, tôi và Chu Xuân không dễ dàng gì tìm được một cái bàn bốn chỗ ở góc tường. Chỗ này với phòng bếp tương đối gần, mùi dầu mỡ, khói bếp hơn nữa đi lại cũng khó tránh va va chạm chạm, đó là nguyên nhân chủ yếu nên chúng tôi mới có thể thuận lợi ngồi xuống.

Người ăn càng nhiều, hiệu suất sai cũng nhiều, chúng tôi ngồi một lúc, cũng không có một người mang đồ ăn tới, gần như mất hết kiên nhẫn, đến lúc Chu Xuân suýt nữa định rời đi, thấy có đôi chân bước đến chỗ tôi liền dừng lại, tôi không hề nghĩ ngợi liền nói: “Một suất cơm chiên trứng tăng xương sườn, một suất cơm với thịt và cải trắng.” Tôi lấy tiền quay ra định đưa người vừa tới, vừa nhìn thấy người đó thì thật chỉ muốn đào cái hang chui vào.

“Bạn Diệp Tử, xin hỏi chỗ này có người ngồi không? Nếu không, các bạn không phiền, chúng tôi xin được ngồi đây.” Tôi nhớ lúc về nhất định phải kiểm tra lại hoàng lịch, hôm nay tuyệt đối là xuất môn bất lợi.

Được ạ, được ạ, các anh ngồi đi, không có ai nữa đâu.” Tôi còn chưa mở miệng, Chu Xuân đã một lời đáp trả, lại còn nháy mắt với tôi.

“Lúc trước tôi và Chu Xuân ngồi đối diện nhau, tôi ra hiệu cô ấy sang ngồi cạnh tôi, nhưng không biết rõ cô ấy có thực không hiểu hay không vẫn giả bộ chẳng hiểu gì, hoặc cố tình xoay mặt đi, để Hường Huy ngồi xuống chỗ cạnh tôi.

“Vị này là?” Chu Xuân tò mò chỉ người cùng Hường Huy bước vào và bây giờ là chàng trai đeo kính đang ngồi cạnh cô, thoáng nhìn chợt thấy có chút quen quen.

“Tôi tên Trần Vũ Hoa, cũng là thành viên CLB thanh nhạc, bạn Diệp Tử, chúng ta đã từng gặp qua rồi đúng không?” Chàng trai đeo kính tự mình giới thiệu một hồi, tôi tử tế gạt đầu mỉm cười đáp trả.

“Hóa ra đều là người quen cả, ha ha.” Chu Xuân mỗi lần gặp một việc trùng hợp thế này lại đặc biệt hưng phấn, tôi đá chân cô vài cái bên dưới bàn, cô cắn bản không thèm để ý, Trần Vũ Hoa này với cô cũng xem như hai người mới quen, liền nhanh chóng trở thành bạn nói chuyện phiếm, bỏ lại tôi và Hường Huy, ném lại cái nháy mắt.

Tôi một tay nắm chặt đôi đũa trên bàn, trong lòng có chút xôn xao kích động, lần nữa nhìn thấy Hường Huy xác định mình đã mất đi tâm trạng vô tư bình thản ngày xưa, vậy là không đứng ở chỗ nào, chính tôi cũng không rõ.

“Lần trước...” Chúng tôi cơ hồ đồng thời mở miệng, “Anh/em nói trước » lại là trăm miệng một lời, Hường Huy cười cười “Em nói trước đi”

“Lần trước thật sự cảm ơn anh” Tôi ngụ ý không chỉ là anh ấy thay tôi hoàn thành công việc thiết kế poster mà còn cả cái áo anh khoác để giữ nhiệt độ cơ thể cho tôi.

“Không cần khách khí, đúng rồi, tôi lên mạng tìm chút tư liệu, đối với việc chữa trị bệnh mãn cảm viêm mũi rất có ích, tí nữa tôi sẽ đưa cho em”. Anh mỉm cười, tiếng cười nhẹ nhàng đi vào trái tim tôi, gương mặt tôi có chút nóng lên, tự nhắc nhở chính mình, đây chỉ là cách anh đối xử bình thường với mọi người, tôi không hề đặc biệt gì.

“Vậy cảm ơn anh trước” Tôi gật đầu một cái, không phải là nụ cười rục rờ. Ở bên cạnh anh như ngồi trên đồng lửa, đứng trên đồng than, tâm thần không yên, không phải bởi vì anh không tốt, mà vì anh quá nổi trội.

“Còn một điều nữa” Anh quay sang tôi, nhắc bước chân gần hơn, dè thấp giọng “Cuối tuần này, Sở Giáo dục đến kiểm tra trình độ máy tính của sinh viên trường ta, em nên có chuẩn bị”

“Trường học nhiều người như vậy thế nào biết rõ tôi sẽ bị nhầm trúng ?” Từ nhỏ đến lớn, bất luận là có hoạt động gì, “chuyện tốt” trước giờ chưa bao giờ đổ lên đầu tôi, cho nên tôi cũng cho rằng vận tốt của mình vẫn tiếp tục kéo dài.

“Cứ phòng ngừa chu đáo vẫn không sai” Anh khước miệng nhếch lên thành hình vòng cung rất đẹp. Tôi vẫn cảm thấy anh biết cái gì đó, nếu không sẽ không dặn tôi như vậy “Danh sách thứ sáu mới công bố, đến lúc đó mới chuẩn bị e rằng không kịp”

Nói đùa gì thế, cuối tuần là thời gian chơi bời, cũng không thể đem thời gian lãng phí chuẩn bị cho những cuộc thi thế này. “Trường sắp xếp cho những sinh viên khoa máy tính các anh đi dự thi không được hay sao, vì cứ gì lại để chúng tôi khuấy nước trong thành nước đục.”

Anh nhún vai, “Tôi cũng vừa mới nghe tin.”

Chu Xuân và Trần Vũ Hoa bên đối diện đã ngừng nói chuyện, quay ra nhìn chúng tôi, Chu Xuân và tôi đều là dạng ngu dốt máy tính, nghe tin này không khỏi chấn kinh. Tôi vẫn nghĩ số tôi may, nhưng vào sáng sớm ngày thứ sáu, “tin dữ” vẫn truyền tới: Trong cả phòng, chỉ có tôi là người duy nhất được thần “may mắn” gõ cửa.

Chương 12

Khi yêu một người, luôn luôn sợ hãi, sẽ tìm mọi cách chiếm lấy anh, sợ có một ngày sẽ mất anh mãi mãi.

Vì sao “chuyện tốt” như vậy lại rơi trúng đầu tôi, tôi thật khóc không ra nước mắt

Giữa trưa trở mắt nhìn các bạn cùng phòng thu xếp đồ đạc vào ba lô chuẩn bị về nhà, mà tôi chỉ có thể ôm cuốn sách cũ về máy tính ngồi mà gặm.

Nhất là biểu hiện Chu Xuân vui sướng khi thấy người khác gặt nạn làm tôi ngứa ngứa răng, thật muốn đập cô ấy một cước cho hả giận.

Bực tức cả buổi chiều, người đến phờ phạc, đến lúc chập tối, tôi bỗng nhiên nhận được một cuộc gọi từ Hướng Huy.

Anh ta thần bí cười hì hì muốn đưa cho tôi cái gì đó, bảo tôi đi xuống tầng lấy, tôi cúp máy, trâm mặc đến gần năm phút, bỗng nhiên nhảy lên hưng phấn, bị Trình Anh giũa cho một trận, “Xem bộ dạng cô kia, nhận điện thoại của con trai mà vui thế ak.”

Tôi không hề để ý lời khiêu khích châm chọc của cô, bỏ nhào ra chạy đến chỗ anh, “Anh ah, tớ có một dự cảm mãnh liệt, anh ấy sợ tớ ngày mai chết quá khó coi, nên đến đưa tớ đề thi.”

“Đi chờ trời sập đi.” Trình Anh khinh thường liếc mắt nhìn tôi, tiếp tục vùi đầu vào cuốn sách cô đã xem qua vô số lần “Ý Thiên Đô Long Ký”.

“Số tớ luôn tốt mà.” Tôi không cam chịu yếu thế cãi lại.

Đi xuống cầu thang, chỉ thấy Hường Huy cầm trong tay một tập tài liệu, thoáng qua thấy rất dày, tôi trong lòng mừng thầm, quả thật không ngoài dự đoán, ông trời đã không bỏ rơi tôi.

Hường Huy mỉm cười, nhìn xuống tập tài liệu ở tay: “Chuyện tốt khó gặp thế này, em sẽ chuẩn bị gì để cảm tạ tôi?”

Tôi không nghĩ ngợi gì nói: “Tôi sẽ mời anh ăn cơm. Địa điểm ở đâu tùy anh quyết định, được không?” Dù là trẻ con cho sói già ăn, tôi cần chặt rằng, chỉ cần ngày mai kiểm tra qua thuận lợi, bữa cơm này coi như cũng đáng.

“Được, là em nói đấy. Không được đổi ý”

Lời nói này có ý gì, tôi là loại người đó sao. Tôi nhanh chóng đưa tay ra hứa, anh ấy vỗ tay hoan nghênh, “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.” Lời vừa nói ra, tôi lần nữa giật mình, lại trùng phép khích tướng của anh ấy rồi. Phỉ nhổ anh ta, khinh bỉ anh ra, người này thế nào lại có thể giậu đổ bìm leo, ném đá xuống giếng được cơ chứ. Thật đúng khóc không ra nước mắt.

Khoé miệng Hường Huy khẽ cong lên, đưa tài liệu cho tôi, tôi vội vàng nhận lấy, tập giấy dày nhiều dây buộc chằng chịt thật chướng mắt, tôi hận không thể dùng cả tay và miệng cùng lúc mở ra ngay lập tức, chỉ vì có Hường Huy ở bên, không thể làm chuyện phá hoại hình tượng được, phải từ bỏ, chậm rãi xoay một vòng, lại một vòng từ từ cởi chiếc dây ra, trong lòng gấp gấp như lửa cháy vậy.

Tôi đem tất cả hy vọng đặt vào tập tài liệu này, cho nên khi bệnh viêm mũi dị ứng tái phát, tôi tạm dừng trong khoảnh khắc, đưa tay dụi dụi mắt, lần nữa không để ý mình lại bày tật xấu ra trước mắt.

“Anh đưa tôi cái này sao?” Thở sâu liên tục ba lần tôi mới mở miệng được, kiệt sức giữ bình tĩnh.

“Không phải cái này thì em tưởng cái gì?” Hường Huy lặng lẽ lườm tôi một cái, tôi chợt dạ hướng mắt đi nơi khác, nắm chặt tay.

“Không có gì.” Tôi nuốt nước bọt, âm thầm suy nghĩ, thật không hiểu có phải Hường Huy vẫn muốn đem tôi ra đùa giỡn. “Vậy cảm ơn anh, tôi lên tầng đây.” Trong lòng cứ việc mắng anh ta một trăm lần, nhưng gương mặt một chút cũng không dám biểu lộ ra ngoài.

Anh ta cười thâm hiểm, bỏ lại một câu: “Em không cần lo lắng, đề kiểm tra ngày mai chắc chẳng khó...”

Tôi giả vờ không nghe thấy gì, tự động lên tầng, anh ta vốn là sinh viên máy tính chuyên nghiệp, tự nhiên như một bữa ăn sáng, nhưng đối với tôi là chuyện rất khó khăn.

Pha một ly cà phê, quyết tâm thiết lập quân lệnh suốt đêm học thuộc, hăng hái quyết không để người khác xem thường, hơn nữa còn nhờ Trình Anh giám sát. Thời gian điểm mười hai giờ đêm vẫn là không thể cưỡng lại sự cám dỗ của tiểu thuyết. Mò đến đầu giường Trình Anh, lấy quyển “Lộc Đỉnh Ký” phiên bản hoạt hình, quyển sách máy tính đáng thương không biết tôi từ lâu đã ném vào góc nào, đây có lẽ gọi là « đập chiếc bình vỡ vẫn thành bình vỡ » [1].

Cho đến ngày hôm sau khai mạc cuộc thi, Hường Huy thân nhiên không có bức bách ngời cách tôi một ghé, tôi mơ hồ nghĩ lại lời nói rõ ràng của anh ngày hôm qua.

Bài thi phát đến trong tay đồng thời, tim tôi lạnh run, lướt qua từ trên xuống dưới, nhìn đề chắc chỉ làm được ba mươi phần trăm, một phần ba dựa vào may mắn phần câu hỏi lựa chọn. Phần còn lại là các câu hỏi lập trình, căn bản không dành cho những đứa ngu dốt máy tính như tôi có thể qua được.

Cuộc thi đã quá nửa thời gian, không khí yên tĩnh của cả phòng bắt đầu náo động lên, làm hình thành hai thể hoàn toàn tương phản, một bên là nhanh chóng hoàn thành bài thi rồi liếc nhìn xung quanh, không có việc gì, thân sắc nhẹ nhàng, loại này cơ bản đều là sinh viên khoa máy tính, bên kia còn lại vô đầu bút tai, xoá lên xoá xuống sửa chữa, trán đầy mồ hôi, bài thi hầu hết là chỗ trống, ví dụ như tôi.

Theo lý thuyết trong cuộc thi này, giám thị mở một mắt nhắm một mắt, dù sao thành tích không tốt cũng ảnh hưởng đến danh tiếng của trường, chính là muốn xem hôm này có bốn vị giám thị vô cùng phò trợ, nếu muốn dưới mắt bọn họ gian lận một chút, thật không dễ dàng.

Khoé mắt tôi lén lút đảo qua chỗ Hướng Huy, môi giật giật, không biết bắt đầu ra sao. Chẳng lẽ anh ấy lại muốn giúp tôi gian lận? Nhiệt độ khuôn mặt lập tức tăng cao, nhìn cũng có thể đoán là làm chuyện xấu.

Tôi cắn môi sống chết không mở miệng được. Lần thứ hai nhìn về hướng anh, bắt gặp anh đem tờ nháp trong tay vò thành một cục, ném về hướng tôi, nhưng lại dùng lực đúng mức, cục giấy làm thành một đường cung vũng vàng tuyệt đẹp trong không trung tiếp đất ngay dưới chân tôi. Tôi khần trương nhìn xung quanh, thấy một vị nữ giáo sư cao tuổi tươi cười bước nhanh về phía tôi.

Tôi bối rối, tiêu rồi, xong rồi, đầu chỉ một âm thành “ừ ừ”, cả một đời anh minh của tôi thế là biến mất trong ngày hôm nay. Thở hổn hển giẫm tờ giấy dưới chân, trước giờ không có kinh nghiệm trong những việc thế này, tôi bị dọa đến phát run, tay lạnh buốt.

Vị giáo sư bước sát qua tôi, không hề liếc nhìn tôi, xoay người trở về bục giảng phía trước, lòng bàn tay tôi đầy mồ hôi, thần kinh thít chặt, cả người mau chóng sụp đổ tinh thần, tự nhiên không có dũng khí nhặt chứng cứ phạm tội lên tào bạo trắng trợn làm càn.

Tôi nằm bò trên bàn không dám nghĩ đến vị giáo sư kia, chỉ còn chờ tiếng chuông reo nộp bài. Từ nhỏ đến lớn đều là trung thực thi cử, không ngờ ý tưởng lần đầu tiên gian lận trong đời học sinh suýt nữa vạn kiếp bất phục.

Một lúc lâu sau tiếng tim đập liên hồi mới dần bình phục, Hướng Huy đột nhiên ho nhẹ một tiếng, nghiêng một nửa bờ vai về hướng tôi, hơn một nửa bài thi cũng theo đó mà chuyển dời, mặt tôi thoáng chút hồng, như được đốt cháy đến tận tai xuống cổ, này ... không phải bảo tôi chép nó sao ?

Ý chí không kiên định, hơn nữa cũng nghĩ điểm số kém này sẽ gây mất mặt quá, tôi ma xui quỷ khiến thế nào duỗi thẳng cổ, cổ hướng tầm mắt vào phạm vi đáp án bài thi, một chữ không sai, một bên không quên chú ý đến bị giám thị đáng kính trên bục giảng.

Rất nhanh chóng, tôi hoàn toàn chép tới đa các phần trọng điểm, phần còn lại chỉ là không thể xác định câu hỏi lựa chọn, nếu như không thể trả lời thì cũng không có gì đáng ngại, chỉ cần đạt tiêu chuẩn là được rồi, tôi cuối cùng thở phào một cái. Cơ hồ đối với đại ân đại đức lần này của anh mà muốn rút nước mắt.

Tôi nháy mắt về phía Hướng Huy, ra hiệu anh có thể nộp bài thi, ai biết anh nhìn bài thi liếc mắt một cái, thờ dài, hạ thấp giọng : “Tôi nhắc đáp án cho em, nghe cho kĩ, chỉ nói một lần”.

Nói xong, căn bản không cho tôi bất kì cơ hội phản bác thậm chí việc từ chối, nói chỉ để tôi nghe thấy âm thanh đều đều cấp tốc đọc đáp án “B ... D... B... D “. Tôi dựng lỗ tai hết sức chăm chú, thậm chí so với khi thi vào trường Anh ngữ thánh lực cũng không phát huy hết sức thế này.

Vội vàng nhìn qua một lượt, phát hiện trước mắt mình đáp án hoàn toàn ngược lại với tôi, có mấy câu rất chắc chắn cũng không dám đổi, tôi do dự một chút, nghĩ dù sao anh cũng là dân chuyên nghiệp, so gì với tay gà mờ như tôi, nhưng lời anh nói có thể tin tưởng được không đây.

Bài thi được lấp đầy trong nháy mắt, tiếng chuông nộp bài càng thúc tiết tháo tác càng nhanh hơn, có thành quả của Hướng huy, lòng tự tin cũng bành trướng đến cực điểm, phòng 430 ah, tớ không bôi nhọ mặt các cậu đâu, dù trong lòng lúc đó đang bứt rứt vì dùng hành vi vô nhân đạo, cũng không phải quang minh chính đại gì.

Chữ “cảm ơn” đã sẵn trong đầu lưỡi tôi, vẫn là không thể nói nên lời, tôi thừa nhận nếu là hôm nay không có Hướng Huy giúp đỡ, tôi xác định là chắc chắn chết rất thảm, đại ơn không lời nào cảm tạ hết được, đây là lần duy nhất tôi có thể tự cho mình lý do.

Rất lâu về sau, từ Hướng Huy tôi mới biết, việc tôi thuận lợi vượt qua cuộc thi này, chính là vì trong mọi người tôi là thí sinh duy nhất điền hoàn toàn đúng, mà rất nhiều thí sinh khác điền sai. Nguyên nhân rất đơn giản, nên điền B thì lại chọn D, nên điền D thì lại chọn B, cứ xáo lại như thế, lần này đáp án không phải B mà lại là D, tôi không biết là miệng Hướng Huy nói không rõ hay lỗ tai tôi có vấn đề, tóm lại là sai bất thường.

Thiên tài và kẻ ngốc ranh giới rất mong manh dù trình độ lập trình siêu cấp không chèn vào đâu được, mà khi áp dụng làm cơ sở kiến thức để lựa chọn đáp án thì hoàn toàn bị tiêu diệt, tôi suốt một thời gian dài cứ khi nào gặp giáo sư khoa máy tính là lại bị nhìn với ánh mắt khác thường

7. Chương 13-14

Chương 13

Con người cô đơn không phải từ khi sinh ra, mà là từ lúc bắt đầu yêu một người.

“Nhiên Nhiên, cậu biết không? Từ lúc sinh ra đây chính là lần đầu tiên tớ gian lận, nếu bị bắt được, tớ chỉ có nước đi chết thôi.”

...

“Nếu cậu và Tiêu đại hiệp có tiến triển gì, nhất định phải khai báo rõ ràng cho tớ, nếu có nửa lời giấu diếm, tớ nhất định sẽ vọt tới trường tìm cậu tính sổ.”

...

“Diệp Tử, Diệp Tử, Chu Xuân cao hứng tiến tới, cầm tay tôi lay tôi đến chóng mặt, vẫn không quên che nửa đi nửa bức thư đang viết dở, quay đầu lại hỏi: “Sao thế? Lại nhìn thấy soái ca ah?”

“Chuẩn rồi.” Chu Xuân tránh đám bạn cùng phòng kéo tôi sang một bên, cười nói: “Diệp Tử, lần này cậu giúp tớ đi.”

“Giúp thế nào?” Tôi có chút buồn bực. Sau khi đăng ký CLB thanh nhạc thất bại, Chu Xuân với khả năng hùng biện, tự tìm đến CLB văn học, vừa bước vào đã tìm được tiếng nói riêng của mình, dự kiến là tăng lớp kế thừa, cô so với tôi ăn nói giỏi trên mọi phương diện, còn có chuyện gì tôi phải nhờ tôi giúp đỡ đây.

Chu Xuân lấy một phong thư trong túi nhỏ mang theo bên mình, cười mê người mà sáng lạn, dùng ánh mắt cún con tội nghiệp nhìn tôi mà lại chững chạc đàng hoàng nói: “Diệp Tử, tớ rơi vào bế tắc rồi. Cậu nhất định phải thay tớ đem mảnh chân tình này chuyển tới tận tay anh ấy.”

Tôi đang uống một ngụm nước suýt phun ra ngoài, trợn mắt há mồm, không thể tin điều tai mình vừa nghe được.

“Cậu là hoa si, xác định hoàn tất” Cảm giác có một đám quạ đen bay qua đầu tôi, thỉnh thoảng vài sợi lông vũ rơi xuống rên rĩ vài tiếng nghe thê lương ai oán.

“Tớ là một cô gái trong sáng” Câu nói vừa phát ra từ miệng Chu Xuân, mọi người không hện mà cùng làm một động tác, chính là : xoay người buồn nôn. Không ai có thể chịu đựng được việc cô nàng miệng nói khoác không biết xấu hổ.

“Các cậu làm vậy có ý gì ? Chẳng lẽ tớ không phải là người trong sáng thuần khiết sao?” Cô nàng vừa dứt lời, gặp ngay Liễu Như Yên bước chân khỏi giường, đi thẳng đến phòng tắm, có lẽ để nôn hết ra. Hai người này không biết kiếp trước thế nào mà kiếp này lại được sắp xếp cùng một gian ký túc, suốt ngày chế giễu nhau cho vui, như cái vòi nước phun cả ngày không đóng. Đương nhiên, không loại trừ đây là bọn họ dùng cách khác để biểu đạt cảm xúc.

“Diệp Tử ... cậu xem bọn họ cười nhạo tớ ” Chu Xuân vẻ mặt bất bình, tôi chỉ có thể an ủi cô nàng, “Đừng để ý đến bọn họ”, Chu Xuân hai mắt sáng lên, giọng ngọt đến phát ngấy “Diệp Tử, tớ biết cậu vẫn luôn tốt nhất, cậu nhất định giúp tớ đúng không?”

“... Tớ có thể thu hồi lời vừa nói không ?” Tôi thấp giọng như nói thầm, Chu Xuân lập tức hung hãn cãi lại : “Không thể”

“Nói đi, cậu muốn gửi cho ai ?” Tôi bắt lực đồng ý, ai bảo chúng ta là bạn bè tốt.

“Viên Lang” Chu Xuân cười nịnh nọt, phảng phất thấy đôi mắt bất chấp của cô nàng lấp lánh, bờ eo vịn vẹo vài cái.

“Cái tên này nghe rất quen” Tôi lẩm bầm tự nói với mình

Lúc này Liễu Như Yên vừa vặn đẩy cửa vào, khinh thường bĩu môi nói

“Hội trưởng câu lạc bộ văn học chứ ai”

Tôi giật mình hiểu ra, Viên Lang xem như một tài sản cá nhân của trường chúng tôi. Thứ nhất xuất khẩu thành thơ, có thể ngâm thơ vẽ tranh, nhưng quan trọng là khả năng viết văn thiên tài, giống như thần đồng thiếu niên năm đó Hàn Hàn [1]. Thứ hai, đặc biệt quan tâm lý luận quân đội, nhất là lực lượng quân đội đặc chủng kiến thức thuộc như lòng bàn tay.

Tôi không khỏi thắc mắc hỏi Chu Xuân : “Viên Lang đã là sinh viên năm thứ tư, ngay cả nếu anh ta có thể chấp nhận tình yêu của cậu, hai người cùng nhau ở một chỗ tính toán đâu ra đấy cũng không quá nửa năm, tốt nghiệp liền nói chia tay, cậu không thấy ít sao ?”

Ai biết được cô nàng nói : “Chính vì thời gian chỉ có nửa năm, đến lúc đó không dài dòng, hợp nhanh tan nhanh thôi”

“Được. Cậu mạnh mẽ thật. Tớ phục cậu rồi đấy.” Chu Xuân và Liễu Như Yên luôn luôn chống đối nhau. Tôi lén lút lau mồ hôi, lời nói của Chu Xuân này thật là không làm kinh người quyết không tha.

“Tớ đã tìm hiểu rõ ràng lịch làm việc và nghỉ ngơi của anh ấy, bảy giờ tối là thời điểm anh ấy nhất định ngụ tại thư viện, Diệp Tử, hạnh phúc của tớ hoàn toàn dựa vào cậu.” Chu Xuân trịnh trọng tuyên bố, còn tôi thụ sủng nhược kinh [2]

Giao một nhiệm vụ gian khổ như vậy cho tôi, có phải tâng bốc tôi quá không? Nói chuyện với người lạ còn đỏ mặt, muốn tôi trước mặt mọi người làm những chuyện gây sốc như thế, cô ấy không sợ tôi sẽ làm hỏng sao?

“Chu Xuân...” Tôi do dự, Chu Xuân cười híp mắt thành một đường chỉ, mơ ước đến một tương lai tốt đẹp, “Chỉ cần anh ấy đọc thư của mình, nhất định sẽ quy lụy khúm núm dưới váy mình thôi. Lát nữa tớ ở bên ngoài thư viện đợi tin tốt của cậu.” Nói xong không đợi phân trần liền nhét luôn bức thư vào tay tôi.

Tôi miễn cưỡng gật đầu.

Chu Xuân ghé tai tôi nói: “Diệp Tử, hoàn thành xong đại sự, tớ sẽ mời cậu ăn cơm.”

“Thôi đi,” tôi đẩy cô ra, liếc cô với ánh mắt kỳ thị, “Tớ không ăn cơm cậu sắp sẵn đó đâu.”

Cô cười ha ha, véo má tôi, “Đi thôi, sắp 7 giờ rồi.”

Tôi hung hăng trừng mắt liếc cô nàng một cái, xem như phát tiết nội tâm oán khí.

Phía trước, poster trường vây kín một đám người, thỉnh thoảng đi lại bị người đụng vào, Chu Xuân như được khơi dậy hứng thú, cô nàng cực kì hào hứng đi đến chỗ đám đông, sớm đem mấy cái Viên Lang, Vương Lăng ném đi mất.

“Diệp Tử” Chu Xuân không để dành gì chen vào, lại ra sức quay về hướng tôi “Cậu mau đến xem xem”

Tôi theo dòng đám đông cũng bị đẩy tới, hao hết sức lực tiến về phía tủ kính, nhìn về phía ngón tay của Chu Xuân chỉ, trên poster quảng cáo một cuộc thi văn nghệ lớn, với tôi mà nói tự nhiên không hề xa lạ, trong đó còn có một phần công lao của tôi. Chỉ là không ngờ đến, góc phải phía dưới, danh sách dự thi phát hiện rõ ràng có tên tôi.

Tôi nhớ rõ không đăng kí tham dự cuộc thi, chẳng lẽ tôi lại trong trạng thái mộng du vô ý mà phạm sai lầm ?

Trầm tư suy nghĩ, một ý nghĩ trong đầu thoáng hiện lên.

Chu Xuân dùng ánh mắt biểu lộ vẻ kỳ quái xem xét tôi, tôi bị cô nàng nhìn khắp cả người có chút không được tự nhiên, chợt dạ nói : “Cậu làm gì mà nhìn tớ ghê vậy ?”

Chu Xuân cười cười, nụ cười hơi hợt có chút sồn tóc gáy, cảm giác như tôi thực sự đã rơi vào âm mưu gì đó của cô ấy.

Thông thường thư viện chỉ đông đúc trong thời giờ kiểm tra, bởi vậy, chẳng dễ dàng gì tìm được một gian chỉ có hai ba người đọc sách.

Chu Xuân lôi tôi trực tiếp lên tầng hai, xem chắc vì Viên Lang, lần này công tác chuẩn bị hành động hết sức nghiêm túc.

Lên tầng hai cô nàng thoảng nhìn một lúc, mặt lộ vẻ vui mừng, “Diệp Tử, anh ấy ngồi ở chỗ cạnh cửa ra vào” Tôi theo tầm mắt nhìn lại, nam sinh có vóc dáng cao, mặc một chiếc áo khoác vàng nhạt, cúi đầu đang đánh cái gì trên máy tính xách tay, nhẹ nhàng khoan khoái, khuôn mặt như ẩn hiện mờ ảo, thực không nhìn thấy rõ.

Tôi hít một hơi thật sâu, ôm trong lòng một đồng thư tình nặng trĩu, chuẩn bị khảng khái hy sinh, Chu Xuân vào lúc này lại kéo lấy tôi, tay có chút run rẩy, môi giật giật : “Diệp Tử, tớ thấy hơi lo”.

Tôi có một tia ngoài ý muốn, một Chu Xuân mạnh mẽ như vậy cũng có lúc lộ vẻ tiểu nữ nhi thẹn thùng. Tôi vỗ vai cô, “Tớ không hiểu, các cậu đều trong CLB văn học, bình thường không đếm nổi số cơ hội gặp mặt, cậu có thể trực tiếp nói với anh ta. Tại sao phải dùng phương pháp nguyên thủy thế này?”

Cô thè lưỡi, sôi nổi nói:”Cậu không hiểu cái tâm trạng này đâu.”

Tôi tí nữa ngắt xiu.

Ánh sáng trong phòng đọc sách mờ ảo, có thể bởi vì có ít người đến, chỉ mở hai cửa sổ cho ánh sáng ban ngày tràn vào. Bước vài bước đến chỗ Viên Lang, ọng nói nhẹ nhàng: “Bạn học Viên”

Cổ sức dề thấp tiếng nói, tôi cho rằng anh không nghe thấy. Nhưng thực tế anh ấy nghe rõ, chậm rãi ngẩng đầu, bờ môi khẽ thoảng nét cười, “Bạn học, bạn gọi tôi?”

Tôi bỗng nhiên hiểu ra vì cái gì mà Chu Xuân khi nghĩ đến anh ta ánh mắt lại trầm luân, khuôn mặt Viên Lang không được coi là đẹp, nhưng từng nét lại giống như đá chạm khắc sâu, tinh tế. Nụ cười của anh không chói chang như ánh mặt trời Lâm Sâm, không trầm tĩnh như Hướng Huy, mà một kiểu ôn nhu sâu lắng, thậm chí mang một chút tà khí ,đúng, là tà khí, chính là từ này.

May mắn thay người đàn ông như vậy không phải là kiểu ưa thích của tôi, nếu không sẽ bị ăn sống nuốt tươi, vạn kiếp bất phục. Đột nhiên, chợt thấy cảm thông với Chu Xuân, người này, chính là duyên mệnh của cô, tai kiếp khó tránh.

“Cái này...gửi cho anh...không phải là của tôi...là...của một người bạn...” Tôi nói năng có chút lộn xộn, lời hay ý đẹp qua miệng tôi, phản ý, liên tục qua lại mấy lần vẫn không thể nào nói rõ ràng. Ước tính rằng giờ phút này Chu Xuân ở bên ngoài có thể xúc động đánh chết tôi.

Viên Lang lưỡi biếng đưa mắt liếc tôi một cái, dùng hai ngón tay kẹp bức thư từ tay tôi. Động tác thành thực lưu loát, tôi cực chắc anh ta nhất định là người nghiện thuốc, nếu anh ta mà chưa từng hút thuốc tôi nguyện đem hai chữ Diệp Tử viết ngược lại.

“Hiểu rồi. Không phải thư của bạn” Anh ta tùy tiện trả lời.

Tôi khóe miệng run rẩy “Không phải của tôi, là của bạn tôi nhờ gửi anh, Chu Xuân, anh hiểu ?” Dưới tình thế cấp bách, cuối cùng cũng nói hoàn chỉnh một câu.

“Hiểu rồi, hiểu rồi.” Nụ cười của anh ta dường như sâu sắc hơn, hai cái núm đồng tiền như ẩn như hiện, như sắp làm điều ác cho sinh mệnh. Anh ta hơi nhíu mày, ngón tay thon dài nhẹ nhàng mở phong thư.Tôi há to miệng, anh ta không nghĩ lấy ra đọc trước mọi người đấy chứ ?

Tôi ý thức muốn vội vàng rút lui, Chu Xuân à Chu Xuân, cậu thiên tính vạn tính cũng không nghĩ anh chàng Viên Lang anh dũng này trính độ còn cao hơn cậu.

“Viên Lang”. Giọng nói của Hướng Huy truyền tới, giống như đã từng quen biết “Diệp tử, em cũng ở đây à ?” Tâm trí tôi nhất thời trống rỗng: “Hai người quen nhau ?” Giờ phút này, Viên Lang trong tay vẫn còn giữ lá thư tình, tôi thật muốn tìm cái lỗ để tự chôn mình.

Làm thế nào lại gặp anh ta ở đây !

Tử tế cân nhắc cẩn thận, bọn họ một người là hội trưởng CLB văn học, một người là hội trưởng CLB Thanh nhạc, quen nhau cũng chẳng có gì lạ.

“Bạn sinh viên này đến gặp tôi tặng đồ” Viên Lang không biết cố ý hay vô ý tay vẩy vẩy phong thư, mắt cười híp lại, lộ ra như hồ ly giáo hoạt tươi cười.

Thật vô liêm sỉ. Tôi oán hận nhìn trừng trừng về phía anh ta, lại khó khăn lắm dùng ánh mắt cân bằng nhìn Hướng Huy, xem anh có vẻ gật đầu suy nghĩ, tựa như đem tất cả giận giữ của tôi thu vào đáy mắt.

Hết đường chối cãi. Hẳn trong lòng anh sẽ nghĩ gì về tôi ? Nghĩ đến đây, tôi càng thêm căm hận Viên Lang sâu sắc.

Cẩn cẩn môi, tôi bỏ lại một câu nói : “Hai anh nói chuyện, tôi có việc đi trước”

Tôi gần như chỉ nhìn mũi chân mình đi ra phòng đọc sách, trong lòng không quên ân cần hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà Viên Lang.

“Lần sau còn có chuyện tốt thế này, xin đại tiểu thư đừng đến tìm tôi” Tôi đem hết những lời than phiền kể lể với Chu Xuân, Chu Xuân ủy khuất chẹp miệng, lại khảng định quyết liệt “Diệp Tử, cậu thích Hướng Huy”

“Đi về một bên” Hai đám mây đỏ nổi trên hai gò má, tôi không tự nhiên quay lưng lại, trong phút chốc tim như muốn trào ra lồng ngực, Hướng Huy đang đứng ở sau lưng tôi, trên mặt bình tĩnh điềm đạm, tôi không chắc liệu anh nghe được nhiều hay ít.

“Anh...anh...” Anh ta rút cuộc đến từ lúc nào, tôi cuối cùng lại bị mắc mớ vào tình cảm của chính mình, lại sợ anh thật sự đã nghe thấy Chu Xuân nói năng hàm hồ, nhắt thời ghen lời, không biết phải nói gì.

“Diệp Tử, tối nay là cuộc họp thường xuyên của CLB thanh nhạc, không phải là em đã quên mất chứ?” Hướng Huy làm như không để ý cười cười, thuận tay đưa tôi một tập văn kiện.

Tôi thở dài một hơi nhẹ nhõm, lại có chút buồn bã, ngưỡng ngừng đưa mắt xem tập văn kiện, lười nhác đáp lại, “Sẽ không quên...” Nói xong liền kéo Chu Xuân rời khỏi chốn nguy hiểm này, Hướng Huy giơ tay chặn tôi lại, tựa như đang cười, “CLB thanh nhạc nên đi hướng đó, không phải hướng này.”

Tôi xấu hổ đỏ bừng mặt, từ chỗ này không phải không thể đi đến CLB thanh nhạc, chẳng qua phải vòng qua phân nửa trường học, dù diện tích trường nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, bình thường nếu trường hợp không có xe đạp phải đi bộ, không ai đường nhỏ không đi lại chọn đường xa. Thời điểm này tôi căn bản không tìm ra lý do phản bác.

“Tôi... Tôi... Tôi muốn cùng Chu Xuân đi làm chút chuyện trước đã.” Tôi cho rằng có thể tự tin nói thẳng, cũng hơi sợ hãi hệt hơi, tự đứng lại rơi xuống thế hạ phong.

“Không cần, Diệp Tử, cậu có chuyện chính cần làm, cứ đi trước đi.” Chu Xuân hướng về phía tôi mơ hồ nháy mắt mấy cái, thời khắc mấu chốt, cô nàng bất ngờ bỏ rơi tôi.

“Này, cậu...” Cô không nói hai lời, quay đầu bước xuống cầu thang, tôi buồn bực thật chỉ muốn cạo đầu, Chu Xuân cái gì cũng tốt, nhưng chính là không có nghĩa khí.

“Ha ha, vậy chúng ta cũng nhau đi đi, tiện có chút chuyện tôi và em cần làm rõ trước ...” Hướng Huy tươi cười, dường như những tia nắng ấm áp lúc mặt trời mới lên, làm tôi có giây phút thất thần.

Tôi buộc mình phải rời mắt đi, lạnh lùng hỏi: “Học trưởng, vì sao tên tôi lại xuất hiện trong danh sách dự thi văn nghệ?”

“À, cái này là tôi thay em báo danh” Anh cười vô cảm, cứ như đây là điều hiển nhiên cần làm.

“Tại sao ?” Tôi hỏi

“Nghe em hát một lần, cảm thấy âm thanh tốt, có thể xứng với ba người đứng đầu, không tham gia thi quả thực đáng tiếc ». Anh nhướng mi, cười nói

Tôi ngơ ngác hỏi : “Anh nghe tôi hát khi nào ?”

“Chính là hôm em ghi danh vào CLB”

Tôi lặng lẽ lau mồ hôi, cứ tưởng vụ bê bối hát sai nhạc của tôi đã bị bại lộ. Chính là ... Tôi há miệng thở dốc, như vậy áp lực cuộc thi rất lớn, tôi có thể khắc phục bệnh luống cuống cũ không ? Nếu như tôi không thể, vậy ai sẽ chịu trách nhiệm ? Nhưng nhìn vào mắt Hường Huy tràn đầy hy vọng, lời từ chối không nói lên lời.

Anh chỉ tập tư liệu tay tôi nói “Lần này trường tổ chức cuộc thi lớn, theo thông lệ trường, tại trận chung kết, trước khi công bố người đoạt giải, các thành viên thể hiện tình hữu nghị bằng cách lên biểu diễn hát, nội dung là song ca một bài tình ca, em phải tham dự theo cặp, hai người một cặp, sau một hồi hội đồng sẽ rút thăm quyết định ai sẽ hát cặp với ai, sau đó theo dõi biểu diễn »

Tôi lướt nhìn sơ bộ một vòng, toàn những ca khúc khá phổ biến, phổ lớn ngõ nhỏ thường xuyên chơi các bài hát K này, khó khăn không phải lớn, quan trọng là cùng với ai song ca, nếu như người này là Hường Huy... Tôi không dám tưởng tượng, mặt có chút mây hồng.

Sau nửa giờ, đáp án đã biết rõ ràng, tôi bị ghép trùng hát cặp với Hường Huy, mà chúng tôi lại cùng biểu diễn ca khúc “Ánh mắt của em ”[3], bài hát do Hứa Như Vân cùng Tiêu Thiên Bình thể hiện.

Chương 14

Tình yêu có thể khiến hàng trăm ngàn người quay trở về bên nhau

Không từ bỏ , không được làm tổn thương bất kì ai, làm thế nào có thể hiểu được tình yêu?

Tình yêu ban đầu là một kinh nghiệm, hy vọng con người trải qua quãng thời gian dài để tìm được hạnh phúc

Vòng đấu loại tuần này diễn ra trong ba buổi tối, tôi lựa chọn ca khúc “Trời xanh” [1] của Trương Huệ Muội, giọng hát khàn khàn mà khoẻ xưa nay là điểm nổi bật của tôi.

Giám khảo là thành viên CLB thanh nhạc, cho nên bản thân tôi đã chiếm ưu thế, cùng lắm là đợi lâu thôi, lòng không hề trì hoãn tiến vào trận chung kết.

Đến chung kết thì hình thức khác, số phiếu hoàn toàn dựa trên khán giả bỏ phiếu kín, cho nên, từ nay đến chung kết còn hai tuần nữa, nhiều người nhanh chóng huy động người đến bỏ phiếu.

Chu Xuân vì tôi mà lo lắng, gấp gấp kéo bè kéo đảng, vừa uy hiếp vừa khuyến khích bọn họ bầu cho tôi, thậm chí lan sang đến chỗ Viên Lang cùng vào, tôi cười trừ.

Nhắc đến Viên Lang, Chu Xuân giống như tên lửa thăng thiên, càng nhanh chóng phát triển, cũng coi như một kỳ tích.

Chu Xuân tùy tiện ngang bướng mặc kệ sở thích của Viên Lang, câu chuyện của bọn họ trở thành một giai thoại trong trường, chuyện xưa vai nữ chính Chu Xuân bỗng nhiên trở thành tâm điểm, khiến cả tiếng tăm của người bạn thân như tôi so với trước cũng cao hơn mấy lần.

Từ ngày Chu Xuân và Viên Lang đã xác định mối quan hệ yêu đương, đương nhiên thời gian đồng hành cũng với tôi cũng giảm đi đáng kể, mới đầu tôi không cảm thấy gì, về sau ăn cơm cũng thấy ngon, sau giờ học là không thấy cô nàng đâu, cũng không nghe tiếng nói ồn ào của cô nàng trong phòng, tôi mới cảm thấy có chút không quen.

Đem bức thư viết cho Ưng Nhiên gấp làm hai, nhét vào phong bì màu lam, chuẩn bị sau khi ăn cơm sẽ gửi đi. Ưng Nhiên đối với nhan sắc gần như là loại điên cuồng cố chấp, cho nên tôi phải cố gắng để đáp ứng tác động thị giác của cô ấy.

“Phòng ta muốn cài đặt điện thoại, mỗi người nộp ba mươi đồng thế chấp cho tớ ” Tôi mới từ giường bò xuống, trưởng phòng Mai Mai liền thông báo.

“Thật không ? Quá tốt.”. Trong phòng âm ỉ tiếng nói hoan hô, cuối cùng có thể nói lời cáo biệt những năm tháng khó khăn gian khổ từ « tên loa hét », chúng tôi chịu sự quản lý của bà bác ấy cũng đủ rồi.

“Chu Xuân mấy trăm năm rồi cũng không thấy mặt, các cậu ai thay cô nàng này tạm ứng ra? Như Yên, cậu luôn rộng rãi, làm đi”

“Tại sao lại là tớ ?” Liễu Như Yên miễn cưỡng rút ra tờ một trăm đồng, Mai Mai cười toe toét, “Dựa vào mối quan hệ thân thiết của hai cậu”

Lời vừa nói ra, chúng tôi cười vui vẻ, ai cũng biết Liễu Như Yên và Chu Xuân hai người hễ cứ chạm mặt là như ăn phải hoả dược [2], không ai chịu nhường ai, Mai Mai nói như vậy, rõ ràng là đang châm biếm.

“Người ta đang có bạn trai soái ca bảo vệ, tất nhiên là vui quên đường về.” Khi nói chuyện, giọng điệu còn mang mùi vị ghen tuông nồng đậm, lại chọc cười cả nhóm.

“A Tử, tớ đi ăn cơm, có muốn ăn cùng không?” Từ khi Chu Xuân trọng sắc khinh bạn vứt bỏ tôi, tôi và Trình Anh thân hơn nhiều. Cô là người hướng nội, quen ở một mình, cùng không cố gắng tiếp cận ai. Nếu không phải cùng mê Kim Dung, chúng tôi cùng lắm chỉ là gặt đầu xã giao.

“Ah”, Trình Anh thuận tay cuốn mái tóc dài rồi tung cột thành cái đuôi ngựa, nhấc balo lên. “Diệp Tử, ngày mai tớ có chuyện phải đi, buổi nghe giảng sáng cậu giúp tớ điểm danh nhé.”

“Không thành vấn đề.” Chuyện này không biết tôi đã làm thay Chu Xuân bao nhiêu lần, sớm đã quen, cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả. Tôi hỏi một câu, “Cậu định làm gì?” Khuôn mặt Trình Anh lập tức trở nên nhăn nhó. “Tớ... đi mua vé xe lửa.”

“Oh, muốn về nhà hả, nhớ mang vịt muối lên đấy.” Trình Anh là người Nam Kinh, số lần trở về nhà một học kỳ có thể đếm được trên đầu ngón tay, cứ mỗi lần cô về nhà, cả hội chúng tôi đều yêu cầu cô mang chút đặc sản cực ngon ở quê lên.

“Không phải về Nam Kinh.” Cô mỉm cười, khuôn mặt tươi sáng, trong mắt mang theo tia khát vọng đẹp đẽ nào đó. “Tớ nghỉ nhân hai ngày nghỉ lễ sẽ đến Bắc Kinh chơi.”

“A, quá tốt rồi. Giúp tớ đưa thứ này cho Ưông Nhiên.” Phản ứng đầu tiên của tôi là như vậy.

“Cậu chạy đến Bắc Kinh xa thế làm gì? Bây giờ mà đi, thời gian hai ngày hoàn toàn tiêu phí trên xe lửa.” Đây là phản ứng thứ hai của tôi. “Cậu, tuyệt đối có vấn đề.”

Trình Anh cười trêu chọc: “Diệp Tử, hình như cậu và Chu Xuân đều cả kinh nhất chốt [3].”

“Đừng đánh trống lảng, nói mau.” Thực ra trong tiềm thức tôi một khi báo động làm những hành động qua khích, cũng đủ kinh người.

“Tớ đi gặp bạn trai.”

“Cậu có bạn trai?” Tôi hét lên một tiếng, Trình Anh mau chóng bịt miệng tôi lại.

Thật là tin động trời, tôi vẫn cho rằng người si mê tiểu thuyết võ hiệp như Trình Anh, muốn tìm trong một anh chàng Dương Quá trong cuộc sống hiện thực này, khó càng thêm khó. Việc này Chu Xuân mà biết, không biết sẽ kích động đến mức nào.

“Được lắm Trình Anh, cậu che giấu thật kín” Tôi tỏ ý tức giận, hừ nhẹ một tiếng, không có gì bất ngờ cô nàng nhanh chóng hòa hoãn.

“Này Diệp Tử, cậu đừng tức giận, sớm chuyện này cũng chưa có gì để nói» Cô nàng đung đưa cánh tay tôi lấy lòng.

“Muộn rồi”

“Không muộn không muộn, tớ cam đoan thú nhận” Cô nàng thề với trời, làm tôi có chút ngại ngần khó xử.

“Không phải người tên Dương Quá đấy chứ ?” Tôi vốn là nói đùa, ai ngờ cô nàng trịnh trọng đáp, “Diệp Tử, cậu như thần, sao mà biết rõ thế ?”

Tôi không nói lên lời, đúng là tai hại.

“Diệp Tử, kia chẳng phải là Chu Xuân và Viên Lang à?” Trình Anh chỉ tay.

Tôi ngẩng đầu nhìn theo, chỉ thấy phía trước một thân hình ngụy trang một bộ quân phục kiểu mới, lại còn thêm cái kính râm to lớn kì quái, có chút giống người lính Mỹ trong một số bộ phim. Chu Xuân như con chim nhỏ nép vào người anh ta, chiếc váy trắng liền áo, những lọn tóc thẳng trước kia không biết thế nào giờ hơi uốn cong, đeo bông hoa tai dài tua rua, chưa từng thấy cô nàng có bộ mặt dịu dàng đến thế.

Nhìn thấy Viên Lang, tôi không thể tránh nghĩ đến chuyện lúng túng trong tối đó. May mà Chu Xuân thoải mái kéo tay tôi, ba câu hai lời giới thiệu qua loa.

“Diệp Tử, tớ và Viên Lang tốt bụng, đến hôm đây bọn tớ sẽ đến cổ vũ. Vé xem vào hôm đó, cậu có thì cho bọn tớ”

“Sao lại vé xem?” Tôi ngây ngốc hồ đồ hỏi.

“Vì” Chu Xuân như là biết cái gì, ngại ngùng thế lười, trộm lườm Viên Lang liếc mắt một cái, thấy anh ta không có gì bất thường, mới nói tiếp “Cậu nghĩ rằng trận chung kết cuối cùng mèo chó cũng có thể đi vào đi ra xem được à, mỗi phòng đều quy định số người”.

Ra là vậy, tôi gật gật đầu “Vậy tớ đi thế nào? Lậu vé à?”

“Cậu thật là ngốc. Đi cùng Hướng Huy đấy. Anh ta chính là chủ tịch hội sinh viên” Chu Xuân dùng ánh mắt khinh bỉ xem xét tôi, tôi không chút yếu thế cãi lại : “Viên Lang của cậu không phải quen biết với Hướng Huy sao, sao không tự đi cùng đi ”

“Cậu không thể làm thảo mộc được [4] hả, Diệp Tử” Chu Xuân miễn cưỡng lắc đầu “Chúng tớ nghĩ đây là biện pháp khách quan, cùng lắm bọn tớ đi thêm được một phiếu bầu cho cậu thắng. Liên quan đến xếp hạng của cậu, sao cậu không lo lắng . Đúng là hoang đế chưa vội thái giám lại gấp” Chu Xuân như mở súng máy bị tiếng kêu bùm ngã xuống vừa thông suốt, Trình Anh che miệng cười nham nhở.

Này, anh cũng không phải thái giám đâu đấy.” Viên Lang chen vào.

“Em biết anh không phải thái giám.” Chu Xuân không suy nghĩ, buột miệng nói ra.

“Ha ha ha ha ha.” Chuỗi tiếng cười dễ nghe văng ra từ miệng Trình Anh, tri giác tôi sau vài giây sau cũng lĩnh ngộ được.

Mặt Chu Xuân tím lại biến thành màu gan lợn, tôi và Trình Anh ôm bụng cười lăn lộn, đối với kẻ dở hơi này rất thú vị, rất hài hước.

Ăn cơm trong phòng ăn cùng Trình Anh xong, chúng tôi chia tay, cô ấy đến lớp tự học tối, tôi muốn đến CLB thanh nhạc tập luyện, còn phải gánh vác nhiệm vụ gian khổ.

Khi tôi đến hơi trễ vài phút, có mấy người hình như đã bắt đầu tập, chiếm khắp các ngõ ngách trong phòng, hát song ca, hợp âm điệu, tâm trạng thoải mái.

Tôi dạo một vòng quanh phòng làm việc của CLB thanh nhạc, không tìm thấy Hướng Huy, đang buồn bực thì thấy anh cùng Từ Văn Tiếp tay trong tay đi vào, khi nhìn thấy tôi, bàn tay Văn Tiếp cầm tay Hướng Huy siết thật chặt, lập tức nâng lông mi lên, cười khiêu khích tôi.

Tôi cảm thấy cô ta hơi buồn cười, trong lòng không hiểu sao không thoải mái, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười méo mó đáp lại. Từ Văn Tiếp là mẫu con gái Thượng Hải điển hình, mắt to, tóc dài, làn da trắng nõn, thân hình cao gầy. Còn tôi, tóc ngắn ngang tai, so với cô ta thấp hơn nửa cái đầu, trên dưới toàn thân xem không ra chỗ nào đặc biệt, càng chưa nhắc tới nữ tính. Không phải tự ti, bất quá, vẫn phải tự mình hiểu lấy.

Kỳ thật không cần so, sớm đã phân cao thấp rồi.

Tôi vì cái gì mà lại từ lấy mình âm thầm so đo cao thấp với Từ Văn Tiếp, tôi lại không nguyện ý miệt mài theo đuổi.

Từ Văn Tiếp trước mặt tôi cố tình tặng cho Hướng Huy một nụ hôn gió, đôi mắt mê hồn, vô cùng phong tình, tôi quay đi, giả vờ không thấy. Lát sau nghe Hướng Huy ho nhẹ một tiếng, tôi mới quay lại.

Lúc này, Từ Văn Tiệp đã đi mất, còn gương mặt Hường Huy hơi hơi ửng hồng.

Tôi cười khẽ, Hường Huy không tự nhiên nói : “Nào, chúng ta bắt đầu đi ”

“Được ” tôi tỏ thái độ thờ ơ, nhún vai

Anh nhìn tôi hai giây, mở ngăn kéo lấy tập tư liệu, tôi cúi đầu nhìn lại, lời bài hát song ca của chúng tôi “Ánh mắt của em” .

Tôi thấp giọng nói thầm : “Không biết rõ tại sao, tự nhiên lời bài hát vẫn không thể thoát ra, ý thức mơ hồ”

Tôi không rõ Hường Huy có hay không nghe thấy tôi bụng đầu bực tức, tóm lại anh ta không có ý định lấy lại lời bài hát, ngược lại, đưa trước mặt tôi.

“Tôi không dùng đến” .Tôi dè bủ, đừng nghĩ tôi giống như anh.

Anh cười lắc lắc đầu “Em đừng tự cho là mình giỏi”

“Anh cho rằng anh hiểu rõ tôi sao ?” Câu này vừa mắc kẹt trong cổ họng, tôi nuốt trở lại trong bụng.

Hường Huy dùng ngón tay gõ gõ mặt bàn, lúc này tôi mới thấy lời nam, nữ có thay đổi đánh dấu bút đỏ, có một đoạn nam nữ cùng hát là phần quan trọng nhất.

Không nghĩ đến con người này quá cẩn thận, đương nhiên tôi cũng không cho đó là sai lầm. Tôi chống đỡ : “Tôi biết, không phiền anh chỉ dạy”

Lời vừa nói ra miệng, tôi liền cảm thấy có chút ý vị không đúng, thế nào nghe đầy oán giận. Tôi cúi đầu, lấy lời bài hát, than thở vài câu.

Hường Huy như không để ý, cười cười, chuyển qua ngồi trước đàn piano, mở nắp đây, ngón tay thon dài lướt nhẹ, một chuỗi âm thanh khoan khoái bắt đầu khởi động.

Tôi giật mình há to mồm, anh còn có thể chơi piano? Nhưng thật tôi không hề nghĩ đến. Từ trước cũng chưa từng nghe đến.

“Chúng ta trước thử âm”

Tôi gật đầu, háng giọng một cái.

Tôi chỉ thấy ngón tay mảnh khảnh của anh linh hoạt trên bàn phím, một khúc nhạc dạo tuyệt vời theo đầu tay anh chảy xuôi.

Hường Huy với giọng hát êm dịu có hơi cao, so với giọng hát của Tiêu Thiên Bình cao vút cách biệt một trời, cho dù như vậy, bài hát này lại có hương vị khác, cùng dung hợp giọng hát của tôi lại hòa hợp thần kì.

“Tình yêu làm anh quên thức giấc.

Anh nguyện nhắm mắt lại.

Không màng chìm trong giấc ngủ dài suốt cuộc đời mãi không tỉnh.

Anh chính là kiếp sau của em

Tình yêu là niềm hạnh phúc tốt cùng của những con người không chia xa

Không còn thu đến xuân đau khổ tìm kiếm nhau

Em nguyện cùng anh phiêu du không điểm dừng

Đừng để anh nhìn thấy đôi mắt buồn của em trong thế giới thương tâm này thêm nữa.

Hãy dựa vào nhau cùng đối diện vào bão tố phong ba

Hãy để anh hôn lên trái tim em bằng nỗi đớn đau của anh.

Nhìn thấy đôi mắt anh lệ rơi không ngừng

Những gian truỵ thử thách trên từng bước đường tình yêu của anh làm tan vỡ con tim em

Giấc mơ ấy tuy đau khổ nhưng ngày càng gần hơn”

Nguyên bản chỉ là hát thử một vài đoạn, không biết trong lúc vô ý thức hát hoàn chỉnh cả bài ca.

Lúc sau kết thúc, Hướng Huy ngẩng đầu nhìn tôi, bốn mắt giao nhau, anh dần dần thâm trầm, ánh mắt tôi mê muội, suy nghĩ hỗn loạn không thể kiểm soát. Nhớ lúc trước nói một câu đùa với Uông Nhiên, nếu như có người đàn hát với tình cảm sâu sắc cho tớ nghe, trọn đời tớ nguyện được gả cho người ấy.

Nhưng tại sao lại là người đàn ông này?

Tôi có chút tức giận liếc mắt nhìn anh, ánh mắt anh sáng ngời mang tính xâm lược mãnh liệt, chậm rãi duỗi tay ra.

Anh ấy muốn làm gì? Tôi lo lắng tưởng chừng như ngạt thở, trong giây phút miệng đắng lưỡi khô, cái gì cũng không nói ra được.

Anh ta ngừng tay trên vai tôi phũ phũ, cười nói: “Bẩn.”

Tôi thở dài một hơi, không hiểu vì sao lại như vậy.

“Muốn lại lần nữa không?”

“Cái gì ? À, vâng.” Tôi chắc chắn là bị chóng mặt, cũng tại nghĩ ngợi lung tung, thậm tự khinh bỉ chính mình.

Tôi nuốt nước bọt, giữ vững tinh thần, bên kia tiếng đàn lại vang lên, lần này bất luận cố gắng thế nào tôi cũng không theo kịp tiết tấu của Hướng Huy, hát được một đoạn, anh chủ động ngừng lại, ân cần hỏi han : “Em sao vậy ? Vừa rồi còn làm rất tốt mà”.

Tôi nguyên rửa trong bụng, muốn hung hăng tuôn ra một tràng quyết liệt, rõ ràng chính anh quấy nhiễu nỗi lòng tôi rồi lại giả vờ không có gì giống như người khác, nhưng chung quy thế nào, tôi cũng không thể như phụ nữ trung niên ở chợ khóc lóc om sòm, cố tình gây sự.

“Tôi nghĩ nên đi trước, chúng ra liệu có thể đổi thời gian tập lần nữa?” Tôi không thể ở lại, tôi có thể cười nghênh mặt cự tuyệt mấy lần đối với Lâm Sâm, nhưng tâm tình không thể bình thường đối mặt với Hướng Huy.

“Nếu như em khẳng định ngày diễn có thể phát huy như lần hát đầu, vậy lần sau không cần tập luyện cũng không sao”

Cái này có được xem như uy hiếp? Tôi cắn chặt răng, “Yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không làm anh phải bẽ mặt” Tôi nói xong liền đi, không cho mình lưu lại đường sống.

Đêm nay, lần đầu tiên tôi mất ngủ.

8. Chương 15-16

Chương 15

Phần lớn thời gian còn lại cuộc sống đều đồng nghĩa với cam kết ràng buộc, tuy nhiên chúng ta lại khao khát có được sự ràng buộc đó

Ném một đồng xu, lại ném đồng xu lần nữa lên cao, nhanh chóng hạ xuống, tôi quyết ngăn lại, miệng nhẹ nhàng lặp lại như đọc thần chú, “Mặt phải thích, mặt trái không thích. Mặt phải thích, mặt trái không thích”.

Tay dần mở ra, tôi chỉ liếc qua, miệng thấp tiếng chữ thề: “Chết tiệt, lần này không tính”.

“Diệp Tử, cậu lắm bả cả buổi chiều, rốt cuộc cậu đang làm gì đấy?” Chu Xuân ló đầu, cười híp mắt hỏi.

Tôi đem gạt đồng tiền xuống dưới gối, vẻ mặt vô tội hỏi: “Có sao? Cậu nghe nhầm rồi. Chu Xuân, tớ vô cùng thông cảm với cậu, trẻ tuổi rất hay bị bệnh hoang tưởng”

“Này, là tớ đây quan tâm đến cậu đấy” Chu Xuân cầm cây lược, không một chút nhìn, ung dung chải tóc.

“Cậu chẳng phải rất bận sao? Không hẹn hò với Viên Lang à?” Tôi lúc này mới để ý Chu Xuân cả chiều đều ở trong phòng, bọn họ vốn trong giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt, như keo như sơn, thế nào mà lại tách được ra?

“Oài, anh ấy có việc bận. Lại nói, chúng tớ cũng không thể một ngày hai bốn giờ đều dính đến nhau được”. Tuy nói vậy như gương mặt Chu Xuân vẫn điểm chút mất mát.

“Không phải hai mươi bốn giờ thì cũng đến hai mươi giờ” Liễu Như Yên không biết từ đâu chui ra, oai miệng chặn ngang một câu.

Chu Xuân quát: “Cậu nghe trộm bọn tớ nói chuyện”

“Này, cũng không phải bí mật, mọi người trên trái đất này đều biết rõ” Liễu Như Yên nhún nhún vai, bỗng nhiên hai mắt sáng lên “Đúng rồi, Chu Xuân, trả tiền. Ba mươi đồng, mau đem ra”

“Tớ vay tiền cậu lúc nào?” Chu Xuân không hài lòng trợn mắt, Như Yên bất bình than phiền với tôi “Diệp Tử, cậu xem cô nàng xấu tính chưa.”

Chu Xuân mặt nghiêm lại, muốn tấn công, tôi vội vàng ngăn lại, “Chu Xuân, là tiền điện thoại thế chấp, Như Yên giúp cậu ứng trước.”

Sắc mặt Chu Xuân có phần hoà hoãn, lấy tiền trong túi mình ra, “Đây, cầm đi.” Cô nhìn chằm chằm vẻ mặt đắc ý hả hê của Liễu Như Yên: “Lần sau không dám làm phiền cậu nữa.”

Sắc mặt Liễu Như Yên biến đổi, tôi thấy tình thế không tốt, hai người này chỉ thiếu nước đánh nhau một trận thật tàn bạo. Tôi cười đẩy Liễu Như Yên lên sân thượng, “Được, đừng so đo với cô ấy. Cô ấy nói chuyện là như vậy đấy, cậu cũng không phải không biết.”

“Vì có gì tớ phải nhường cô ấy?” Như Yên tức giận.

Chu Xuân và Liễu Như Yên tâm địa không xấu, chính vì nói chuyện không hợp, thích đụng chạm nhau, cho nên trong lời nói có xung đột cũng không có gì là lạ.

“Mỗi người nói ít đi một câu không được sao, đều là bạn học, lại là bạn cùng phòng, vậy mà còn giữ mối hận truyền kiếp vậy sao.” Tôi tiếp tục khuyên bảo, mọi lần người dập tắt ngọn lửa chiến tranh là Mai Mai, hôm nay cô lại không có mặt, nhiệm vụ gian khổ này liền giáng xuống đầu tôi.

Liễu Như Yên còn muốn cãi lại, chợt tiếng chuông reo vang lên, chúng tôi không hẹn mà cùng quay lại, từ khi phòng được trang bị điện thoại, cốp điện thoại mỗi ngày cũng trở thành niềm vui.

Chu Xuân ở cự ly gần chiếm được ưu thế bước một bước lên nhận điện thoại, lúc đầu gương mặt khá tươi tắn, sau khi nói vài câu, thu nét cười lại, lông mày nhíu vào nhau, quay đầu về phía tôi, đối mặt Liễu Như Yên nói: “Cậu.”

Hai người kia hình như thấy điện thoại một người nhiều một người ít, tên còn lại cũng cảm thấy khó chịu.

Các phòng đều đồng loạt dùng mã số 201, không có khác nhau, những khi muốn gọi cực kỳ phiền toái. Đầu tiên là phải mua thẻ điện thoại, quay số 201 để gọi, sau khi nghe tổng đài nhắc mới được nhập số thẻ và

mật khẩu 1806, nếu sai một số phải nhập lại toàn bộ từ đầu. Xong về sau, quay số cần gọi, đến lúc này tất cả quá trình mới hoàn thiện.

Tức nhất là khi bạn không dễ dàng gì mới hoàn thành tất cả các con số, thì đối phương ở đường dây bên kia hoặc bận hoặc tắt máy, lúc đấy thật tức chỉ muốn lật bàn lên.

Liễu Như Yên vừa đặt điện thoại xuống, tiếng chuông lần nữa vang lên. Cô thuận thể nhắc điện thoại, lười biếng nói “Alo”, chống một tay trên thành giường, bị Chu Xuân khó chịu đẩy ra.

Như Yên ngưng ngừng thu tay, “Trình Anh?” Ánh mắt cô chuyển sang phía tôi, “Diệp Tử, Anh nhi đi đâu rồi?”

“Đến Bắc Kinh.” Chu Xuân đang thử thổi son bóng mới mua màu bắt mắt của mình, nhìn lạ mắt, nghe cô hỏi vậy không để ý thuận miệng đáp.

“Cái gì? Bắc Kinh?” Tôi bị âm lượng của Liễu Như Yên làm giật bản mình, Chu Xuân nhú mày: “Kêu to như vậy làm gì, định dọa chết người ak?”

Như Yên vẫn không có phản ứng lại, vẫy tôi khuôn mặt khó coi, “Diệp Tử, cậu nên tới nghe đi.”

“Được.” Nghĩ đến khi Trình Anh đi cũng chỉ nói cho mình tôi, tôi không đứng ra nói cũng thật không tốt.

Tôi nhận điện thoại với giọng lịch sự nói: “Xin chào, tôi là Diệp Tử, bàn cùng phòng của Trình Anh.”

Đối phương do dự một lúc, “Xin chào. Tôi là Dương Quá, là...”

“Chính là bạn trai của Anh nhi.” Tôi cướp lời.

“Anh nhi có nói với bạn về tôi?” Anh ta dường như rất vui sướng ngắt ngảy.

Tôi gật đầu, “Đương nhiên rồi, Cô ấy hôm nay đến Bắc Kinh thăm anh, hai người không gặp nhau sao?”

“Bạn nói cô ấy tới Bắc Kinh?” Đối phương như không dám tin lặp lại lần nữa.

“Đúng vậy.” Anh nhi quả thật nói như thế, cô ấy trốn học đi mua vé tàu, tôi còn giúp cô ấy điểm danh.

Dương Quá cười khỏ, “Tôi hiện tại đang ở Thượng Hải, trong trạm điện thoại công cộng của trường các bạn, muốn dành cho cô ấy một niềm vui bất ngờ, thực không ngờ đến...”

“Ý anh là... Cô ấy đến Bắc Kinh, mà anh lại tới Thượng Hải?” Tôi cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

“Tôi nghĩ... Cô ấy cũng là muốn dành cho tôi một niềm vui bất ngờ.”

Chu Xuân kéo ống tay áo tôi, dùng ánh mắt hỏi. Tôi nhắc lại tóm tắt câu chuyện một lần, mấy đứa cùng phòng la hét chói tai.

“Quá lãng mạn, nếu Viên Lang mà vì tớ chịu làm như vậy, tớ có chết cũng cam tâm” Chu Xuân hai mắt khép hờ, lông mi dài mấp máy, hai tay đan vào nhau, vẻ mặt say mê.

“Phì” Liễu Như Yên nhỏ một tiếng, “Lãng mạn cái đầu cậu đấy, chả mấy mà bỏ nhau bây giờ”

“Cậu thì hiểu cái gì ? Cậu chưa hưởng hữu tình như nông dân hồng thì làm sao có tiếng nói chung” Liễu Như Yên làn da ngăm đen, nhưng trên gương mặt xương xương gò má hướng xuống hai má ửng hồng, cả năm không đỏ như nông dân hồng.

Lúc này Liễu Như Yên nhất định tức muốn học máu, cuộc đời hận nhất chính là người khác kêu cô nàng là nông dân hồng, nhớ rõ biết hiệu này là từ mấy cậu nam sinh, cuối cùng mắt họ bị khâu mấy mũi, về sau ra viện nhìn thấy Như Yên cũng biết đường vòng mà đi.

“Không tranh luận”. Cũng tại làm khó dễ Liễu Như Yên, tôi nhanh mở miệng trước “Bây giờ chúng ta nghĩ nên làm thế nào.”

“Rất đơn giản, ngay lập tức gọi điện thoại cho Trình Anh, một là trở về ngay lập tức, hai là ở yên đó không được động đậy” Chu Xuân ở lĩnh vực này phản ứng cực nhanh, ý tưởng có thể nói là có ích nhất.

Tôi sao chép nguyên văn lời nói này với Dương Quá, mong anh ấy an tâm một chút chớ vội nóng nảy. Anh ấy cũng là người khôn ngoan, nói là lập tức đến phòng, nhờ bạn cùng phòng giúp chuyển lời cho Trình Anh, nói với cô ấy rằng đừng đi đâu, anh ấy sẽ nhanh chóng quay lại.

Nếu như lúc này có điện thoại di động thì có thể chứng minh đầy đủ những ưu thế thực dụng của nó. Chẳng qua sinh viên nghèo vét túi quần cũng chỉ có thể mua vé xe lửa, loại đồ xa xỉ không nằm trong phạm vi suy nghĩ.

Không giống như ai đấy... phần tử tham nhũng. Tôi xấu bụng oán thâm, đã cố nén lại nhưng mặt không kìm được nóng lên.

“Này, Diệp Tử, cậu nói Dương Quá này vì sao lại không bảo Anh nhi trở về, thật bực mình chúng ta đây dù sao vẫn phải có kinh nghiệm về bất cứ kết cục gì của các anh hùng Thần điêu đại hiệp trong hiện thực.” Liễu Như Yên gian xảo đập vào trán tôi một cái, tôi lấy lại tinh thần cười ngây ngô, Chu Xuân há mồm liền mắng, “Đần độn, muốn để Anh nhi chạy qua chạy lại à, lại không làm cô ấy mệt chết sao? Tim cậu không đau, nhưng tên Dương Quá dường như coi cô ấy là bảo bối.”

“Các cậu ồn ào quá, hai người hợp lại âm vang khắp cả tầng đấy” Tôi bị các cô nàng làm cho vỡ đầu, tôi rất nhớ khoảng thời gian chung sống với Uông Nhiên, tuy mỗi ngày cũng cãi nhau, nhưng tình cảm lại càng tăng lên. Không như hai người này, chắc chắn kiếp trước là oan gia. “Các cậu tiếp tục ồn ào đi, tớ không quan tâm” Tôi dứt khoát chuẩn bị khăn gói, sẵn sàng chuồn đi, nhắm mắt làm ngơ

Chu Xuân cười khà khà “Diệp Tử, tớ còn nợ cậu bữa cơm, cái này phải vạch rõ”

Tôi trừng mắt “Cuối cùng cũng còn nhớ, thật chẳng đơn giản”

Cô nàng ngại ngùng sờ sờ cái mũi, Liễu Như Yên nấn ná muốn cùng với chúng tôi đi. Chu Xuân sớm dắt lấy tôi chạy như điên xuống tầng.

Chương 16

Gặp nhau, không phải ghét muộn mà là ghét sớm

“Sườn xào chua ngọt, thịt kho tàu om cà tím, hầm thịt mật ong, súp trứng, phục vụ tốc độ nhanh chóng nha”. Không cần phiền đến thực đơn, Chu Xuân nhanh nhẹn gọi tên mấy món ăn.

Từ trước, Chu Xuân và tôi giống nhau không quen gọi món ăn, bây giờ xa nhau có ba hôm, nhìn kẻ sĩ thay đổi đến ấn tượng, rõ ràng có Viên Lang dạy dỗ có hơn. Hơn nữa, khẩu vị bắt đầu thiên ngọt, quên mất, Viên Lang là người Tô Châu. (Người Tô Châu khi ăn thích có vị ngọt).

Tôi nhếch miệng cười vui, Chu Xuân không nói hai lời, kéo tóc tôi, hung dữ nói : “Còn cười nữa, đừng cho rằng tớ không biết rõ cậu nghĩ cái gì ”

Nha đầu này, quá ác độc, tôi vội vàng van xin khoan dung, cô nàng mới buông tha.

Đồ ăn nhanh được đưa lên, mới ăn vài miếng, trước mắt bị một bóng người che khuất, người này nhìn rất quen, còn vỗ vai tôi “Này, bạn học Diệp Tử”

Người này cũng không xa lạ gì, nhưng có cần tìm thời điểm đang ăn này không ? Tôi nhích sang bên cạnh “Xin chào”

“Tôi có thể ngồi đây sao ?” Anh ta đẩy đẩy kính trên sống mũi, cười thật thà phúc hậu

Tôi kinh ngạc : “Ah...”

“Cậu gọi Trần Vũ Hoa đi, hội phó CLB Thanh nhạc, tớ vẫn nhớ rõ” Chu Xuân hiểu khách dịch chuyển cái ghế nhựa ra, nháy mắt với tôi.

“Ha ha, em có trí nhớ thật tốt” Trần Vũ Hoa không chút khách khí đặt mông ngồi xuống, dù sao là Chu Xuân mời cơm, cô nàng không để ý, tôi cũng không quan tâm.

“Đúng rồi Diệp Tử, tiết mục chung kết của em chọn chưa có, hai ngày nay chưa báo lên ah?”

Trần Vũ Hoa chỉ tay lên mặt bàn, tự mình gọi suất cơm.

Tôi xấu hổ, mấy ngày nay tinh thần hốt hoảng thiếu chút đã quên sự kiện này rồi. Tôi suy nghĩ, cẩn thận dè dặt hỏi: “Có thể hát lại bài trong vòng loại không?”

Anh ấy ngại ngần gãi đầu, “Tốt nhất là không nên, giám khảo bình thường đều có tâm lý nghịch phản, hát lại bài cũ mất đi mới mẻ, chỉ làm em bất lợi thôi. Bài hát lúc em đi đăng ký vào CLB thanh nhạc đó, gọi là gì nhỉ, à là “Tình không mới mẻ”, anh thấy rất thích hợp với em.

“Vậy thì cứ vậy đi, phiền anh báo lên giùm em.” Vấn việc này do Hường Huy phụ trách, nhưng hiện tại cứ thấy anh ấy là tôi cảm thấy bất tiện, vẫn là có thể tránh tiếp xúc triệt để.

“Được, anh sẽ nói với Hường Huy.” Anh thản nhiên nói làm tôi chột giật mình. Chính mình trong lòng nghĩ đến là một chuyện, nhưng cái tên này từ miệng người khác nói ra lại là chuyện khác.

Tôi cầm khăn tay cầm phần gần như xé rách thành nhiều mảnh cho bỏ tức, người này lúc nào cũng quấy nhiễu cuộc sống của tôi, phá an sự bình tĩnh vốn có, nhưng tại sao anh ấy lại không biết gì cả.

Không khí có chút nặng nề, Chu Xuân ngày thường ồn ào hôm nay cũng như bức tượng ngồi yên đó, không nói một lời. Có lẽ muốn thay đổi không khí, Trần Vũ Hoa bắt chuyện, “Các ứng cử viên hát song ca sớm có quyết định từ trước, là anh cùng với em, chẳng biết Hường Huy làm cái quỷ gì, về sau lại quyết định lấy kết quả rút thăm mà chọn,” anh nhún vai, giọng trầm vẻ bất lực.

Tôi trừng mắt, có chuyện này sao?

Có khả năng này không đây, Hường Huy căn bản đi đăng ký mục đích là để song ca với tôi?

Tôi mừng thầm, trống ngực đập thình thịch, khuôn mặt vẫn bình tĩnh không biểu cảm.

Trần Vũ Hoa vẫn lăm lăm, “Giọng em rất cao, giọng Hường Huy thì trầm, sợ rằng không hợp với em, mà anh với em phối hợp lại rất hài hòa.”

Đúng thật anh ta nói không phải không có lý, nhưng tôi nghe lại thấy không vừa tai.

Tôi cúi đầu, từ chối cho ý kiến và cũng không đáp lại.

Chu Xuân bắt ngờ tuyệt vọng nháy mắt với tôi, tôi không hiểu ý, đã bị câu nói của Trần Vũ Hoa làm hãi gần như té khỏi ghế, chỉ nghe anh lấp bắp nói: “Diệp...Tử, khán phòng của trường tuần này có chiếu phim điện ảnh “Trái tim”, em... có muốn đi xem cùng anh không?”

Tôi thừa nhận đã sợ hãi, đặc biệt khi Chu Xuân dùng khẩu hình miệng nói ra hai chữ Hường Huy, tôi không dễ dàng gì quay người lại đụng trúng ánh mắt Hường Huy.

Dường như trên trán có mấy con kiến chậm rãi bò qua, trên đỉnh đầu cũng vô duyên vô cố vài đám mây đen cùng sấm sét xẹt qua.

Trong lòng không thể nói ra nỗi buồn bực.

Anh ấy sớm không đến muộn không đến lại chọn đúng thời điểm này đến. Còn anh ta sớm không nói muộn không nói lại chọn đúng thời điểm này nói. Tôi thật đáng chết, không muốn để Hường Huy hiểu lầm mối quan hệ tình bạn giữa tôi và Trần Vũ Hoa, dù anh ấy cũng chẳng là gì của tôi, tôi không cần vì anh ấy mà từ chối tất cả những người khác giới.

Đạo lý rất đơn giản, nhưng làm thì hiển nhiên không dễ chút nào. Mặt tôi đỏ bừng, nói quanh co nửa ngày giờ phút này sớm đã tiết lộ tâm trạng của tôi.

Tôi thầm cắn môi. Cơ thể trống kiện cùng chiếc quần jean khoẻ khoẻ, Hường Huy có vẻ đang cười, tôi bỗng nhiên nghĩ mình đang tự lừa ai đây, có lẽ anh ấy cũng chẳng nghe thấy gì.

Tôi đang định sắp xếp lại câu nói của mình thì Hường Huy bỗng nhiên mở miệng, “Bộ phim này rất hay, rất đáng xem.”

Trời ạ, anh thực không tốt bụng chút nào, tôi than thở.

Không ai tiếp lời, Hường Huy quét mắt qua mặt bàn, “Xem ra có người đang mời khách. Có phải tôi đến làm phiền mọi người không?”

Tôi sớm không có cảm giác ăn ngon miệng, hơn nữa Hương Huy vừa nói như vậy, càng thêm bực mình, tôi quay đầu “Anh đang làm phiền chúng tôi, nếu như anh không xuất hiện thì sẽ không làm phiền chúng tôi. Cùng lắm tôi bây giờ không sợ anh làm phiền, bởi vì tôi muốn đi làm phiền người khác.” Nói xong đoạn dài đến lú lười, để lại vẻ mặt không hiểu của Hương Huy và Trần Vũ Hoa, còn Chu Xuân thì trợn mắt há hốc mồm, tôi đứng dậy đi ngay.

Tôi vội vã ra đến cửa đựng ngay phải nữ sinh, một tiếng đầy áy náy từ tận cõi lòng “SORRY” buột miệng nói ra, lại nhận được chút trách móc “Đúng là khoa Anh Ngữ, mở miệng ra đã tiếng anh với tiếng ửng.”

Tôi vừa tức vừa xấu hổ, bước chân càng ngày càng nhanh.

Thăng đi ra cửa hàng, còn có thể nghe thấy tiếng Chu Xuân hỗn hển quát to “Này, đồ ăn còn chưa động đĩa, ông chủ, giúp tôi gói mang về. Diệp Tử, cậu chờ tớ một chút nha”

Được rồi, tôi thừa nhận tôi không nên không đầu không đuôi bỗng nhiên phát hỏa, càng không nên ném Chu Xuân ở lại, còn một mình đi trước. Nhưng tôi đã thành tâm chịu tội với cô nàng, lời nói tốt đẹp đều vị ném vào sọt, cô nàng vẫn kéo chân nghiêng người hướng vào phía trong, không để ý đến tôi.

Không cách nào khác, tôi thử phương pháp cuối cùng, lặng lẽ đem chân kéo ra một khe, hét vào lỗ tai cô nàng một câu, “Chu Xuân dậy mau, Viên Lang tới tìm này”

“A a a a .... Anh ta đến đâu rồi? Ai nha, Diệp Tử, váy tớ vừa mua để chỗ nào rồi, còn nữa, giày tớ đâu? Xong rồi xong rồi, tóc tai vẫn lộn xộn thế này sao gặp người được ...” Chu Xuân giống như lũ ruồi nhặng không đầu nhảy nhót lung tung, lúc thì từ dưới trèo lên giường lôi một áo len đan màu đỏ, lúc lại nhảy xuống, cả người chui vào gầm giường cố tìm bóng dáng mấy đôi giày.

Tôi nhin hết sức khổ cực, bờ vai khẽ run nhưng không dám cười ra âm thanh, Liễu Như Yên nhìn mặt Chu Xuân, lông mày nhướn cao, không chỉ bật cười mà còn khoa trương ghé vào tai tôi, thân thể run, cả hệ thần kịch run rẩy.

“Được lắm Diệp Tử, cậu và Như Yên liên kết trêu đùa tớ, xem tớ thể nào đối phó với cậu” Bận rộn suốt Chu Xuân lúc này mới nhận ra chính mình bị mắc mưu, cô nàng đem quần áo mặc chỉnh tề cởi xuống, tiện tay quăng ra, gương nanh múa vuốt về phía tôi

Tôi sợ hãi rên rỉ oa oa, Chu Xuân nhìn mặt đã biết không hề đùa giỡn. Tôi Tôi ôm đầu chạy vòng tròn quanh phòng mấy vòng, cứ thế băng băng chạy trốn, sức mạnh thể lực và sức chịu đựng so đấu bắt đầu.

Được vài vòng, Chu Xuân mệt mỏi không chống đỡ được, cô nàng thở hồng hộc thủ thế “STOP”. Lại ngoắc ngoắc tay phía tôi “Cậu lại đây”

Nói đùa gì vậy, tôi cũng không phải không muốn sống. Tôi lắc đầu: “Cậu tới đây” Thân thể lùi về sau, đề phòng cô nàng đột nhiên gây khó dễ.

Chu Xuân hừ lạnh, “Cậu tới đây tớ tha thứ cho cậu ngay”

“Thật ?” Tôi vẫn không tin

Cô nàng hắc hắc cười lạnh, tôi chỉ thấy sồn tóc gáy, đầu run lên.

Đúng lúc này, “Linh đình...” một hồi chuông điện thoại kêu đình tai như óc như muốn phá tường. “Là ai cho âm lượng to thế, ăn no không có việc làm hả ?” Chu Xuân thấp giọng mắng, không ai dám nhân cơ hội này chặn họng cô nàng, chỉ thông minh lựa chọn im lặng.

Cô nàng miễn cưỡng đi đến điện thoại, “Alo... phải... cô ấy có đây, chị chờ chút” Cô nàng đột nhiên nở nụ cười kì quái, “Diệp Tử, cậu có điện thoại”

Thật hay giả đây ? Tôi dùng ánh mắt hoài nghi xem xét cô nàng. Trong phòng bảy người tôi luôn dùng điện thoại ít nhất, đúng là trùng hợp ngẫu nhiên. Bất quá, có thể, nếu có, vạn nhất có?

Chu Xuân cười gian ác, “Không tiếp sao ? Tớ cúp đây”

“Đừng” tôi vẫn chịu thua dưới sức mạnh chuyên chế của Chu Xuân

“Alo...” Vừa mới nhận điện thoại, một cái gối khổng lồ từ trên trời giáng xuống, chuẩn xác vô cùng, nhằm chính trán tôi, cùng lúc tiếng cười vui sướng của Chu Xuân khi tôi gặp họa.

Gối bị ném lên trên đầu tất nhiên không đau, nhưng máu chốt vấn đề Chu Xuân ném gối chỗ nào, mà bên kia tôi dính đầy lông vịt, chặt vật gỡ tóc, Chu Xuân cười trộm không ngừng.

“Em gái, không nói gì ak?”

“Chị, em đang nghe đây.” Thấy cổ họng nghèn nghẹn, không biết có bị sặc lông vịt không.

“Ah, chủ nhật em tới đây sớm một chút, người trang điểm còn muốn làm tạo hình cho em.”

“Oh”, tôi tiếp tục xoắn xuýt mấy cái lông vịt.

“Quần áo tất cả đều không cần mang.”

“Vâng, em biết rồi.” Tôi mất tập trung, đều tại mấy cái lông vịt.

“VẬY CHỈ GÁC MÁY ĐÂY.”

“Vâng, tạm biệt chị.”

Cúp điện thoại, cố gắng đấu tranh vật lộn với cái đầu dính đầy lông vịt, nhưng vô tác dụng, tốt nhất là đi gội sạch đầu.

Ngâm mái tóc trong nhiệt độ vừa phải của nước nóng, cùng cảm giác khoan khoái ấm áp cực kỳ dễ chịu. Lúc trong trạng thái thoải mái thư giãn là thời điểm thích hợp để đem hành vi của mình ra kiểm điểm hay tự hào vui sướng. Tôi cũng không ngoại lệ, biểu hiện trước mặt Hương Huy thực sự kém cỏi, nói dụng bình bại như núi đổ thật không quá lời. Chuyện bê bối ồn ào ngày hôm nay, hoặc giả có thể giấu diếm được Chu Xuân, nhưng người thông minh như Hương Huy, chắc chắn sẽ có cảm giác khác thường. Chúng tôi cùng trong CLB thanh nhạc, cơ hội tiếp xúc không thiếu, nhưng sự bình thản tự tin của tôi trước đây đã mất, làm thế nào cùng ở một chỗ với anh đây?

Hương thơm của dầu gội đầu kích thích tất cả khứu giác mẫn cảm, tôi nhịn không được hắt hơi một cái, vô thức mơ hồ nhớ lúc Hương Huy tìm những tài liệu trị bệnh viêm mũi, biết rõ là tôi không sử dụng nhiều những vấn đề nguyên vẹn cho tôi. Còn nữa, về sau khi anh ấy biết tôi bị viêm mũi còn chủ động làm hộ bảng tin, những khoảnh khắc và ký ức chợt ùa về ngập tràn trong ánh mắt.

Thích một người chẳng đáng xấu hổ, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ lại là anh ấy. Mà theo lý thuyết của tình yêu, phải xét thứ tự đến trước đến sau, tôi muộn một bước, chung quy lại là kẻ thua cuộc.

Thở dài một hơi, xét về tương mạo, Lâm Sâm không hề thua anh ấy, điều chính là tôi tìm không thấy cảm giác tim đập thành thịch khi trước anh. Thích một người cần lý do sao? Sao không cần? Sao lại cần?

Tôi để đầu rơi bịch một cái vào trong chậu, bọt nước toé lên

9. Chương 17-18

Chương 17

Chỉ vì một người không hợp, chúng tôi tự hạ nhân phẩm của mình, đặt tính cách và sự cứng đầu sang một bên, trở nên quá khắt khe trong cuộc sống.

Hôn lễ của một người chị họ tôi được tổ chức vào chủ nhật tuần này.

Từ ký túc đến nhà chị họ phải vượt qua bốn quận ở Thượng Hải, Mãn Đạt, Trường Ninh, Tĩnh An, Áp Bắc. Chuyến xe buýt buổi chiều dừng ở ba điểm mới bắt đầu khởi động, thân là phù dâu tôi không được đi xe miễn phí, đã vậy, sáng sớm còn phải chui ra cái giường đắp chăn ấm áp, đi xe buýt xóc nảy.

Ước chừng khoảng một giờ đường là xe đến nơi.

Ngày kết hôn là khoảng khắc đẹp nhất trong cuộc đời, cô dâu cũng trở thành tâm điểm trong mắt khán giả, là ngôi sao chói sáng, nổi bật nhất. Khi mặc váy cưới vào chị họ của tôi có chút khác xưa, mất đi sự ngây thơ mà lại thấy rõ sự cao quý lịch sự hoà nhã.

Trong phòng ngủ cùng chị họ, còn có chuyên viên hoá trang và bạn thân của chị.

“Em tới rồi à” Chuyên viên hóa trang đang giúp chị trang điểm, chị gọi tôi lại bắt chuyện. Vỗ vỗ ghé ngồi bên cạnh, ra hiệu tôi ngồi xuống

Tôi gật đầu, nhìn vào làn da trắng mịn của chị, có chút thất thần.

“Làn da của em hơi khô, cần phải dưỡng ẩm.” Người hoá trang cao cao, có đuôi ngựa buộc gọn phía sau, khuôn mặt sắc sảo, trông vẻ ngoài thông minh lạnh lợi giỏi giang.

Chị họ theo lời gật đầu.

Được người hoá trang trang điểm nhẹ, nhìn chị họ xinh xắn lạnh lợi, kỳ thật tôi chẳng hợp ý chị để chọn làm phù dâu, bởi vì tôi cao mét sáu tám, hơn chị cả một cái đầu, mà muốn một người khác dáng hình gần giống chị, đã làm qua phù dâu hai lần, sợ truyền thuyết làm ba lần phù dâu sẽ không gả được ứng nghiệm, tôi bởi vậy mới trở thành người thay thế.

Đánh phấn, chuốt mi, đánh mắt mascara, đeo lông mi giả, tô son môi... Chỉ thấy những đồ trang điểm trong tay chị hoá trang truyền qua truyền lại, một lát sau, hình ảnh một cô gái xinh đẹp dễ thương như trong tranh xuất hiện trước mắt chúng tôi.

Phật cần vàng bạc, người cần ăn mặc, còn khuôn mặt thì cần trang điểm. Tác dụng của phấn hiệu quả kinh người, tàn nhang trên khuôn mặt chị họ biến mất hầu như không còn.

“Thật xinh đẹp.” Tôi tán thưởng chân thành.

Chị họ cười khúc khích. “Lát nữa em cũng sẽ rất xinh đẹp.” Cô không quan tâm đang làm tóc, nóng vội mở tủ quần áo lôi ra một bộ lễ phục ném cho tôi, “Đi thay đồ trước đi.”

Đây là bộ váy phù dâu màu phấn hồng pha bạc, áo ngực kiểu cách bó sát eo, bên dưới là những lớp váy ngắn rồi bù bách điệp, từng tầng từng tầng, lớp váy bên eo còn có chiếc nơ bướm mềm mại.

Không thể phủ nhận, quả thực rất đẹp. Chính là muốn tôi mặc chiếc váy này trước mặt mọi người? Trang phục thường ngày của tôi là quần bò áo T-shirt, bộ váy này quá nữ tính, có thể thích hợp với tôi sao? Tôi nghi ngờ, chị họ cổ vũ tinh thần, đẩy tôi vào phòng thay đồ.

Tôi mặc rất lâu, trước sau mặc ngược, khoá kéo phía sau lưng, không khỏi bực bội, tôi quả thực không hợp làm phận con gái. Cuối cùng khó khăn lắm mới mặc được vào, thế nào vẫn cảm thấy rất khó chịu, lại để chị họ thúc giục, tôi mới ngượng ngùng nửa khép nửa mở cửa đi ra.

Chị họ cười mắng: “Bên trong không có gương, sao em lâu thế?”

Tôi vừa mới dừng lại trước gương, còn chưa kịp thấy rõ hình dạng chính mình hiện tại ra sao, đã bị chị trang điểm ấn vào ghé ngồi, “Xem hiệu quả của tài năng trang điểm đây.”

Tôi để chị thao tác, cảm giác khuôn mặt đã không phải của chính mình. Tôi bị bắt phải chịu không được hắt xì, chẳng còn cách nào, muốn xinh đẹp cũng phải trả giá.

Không biết đã bao lâu, làn gió cùng sự ấm áp làm tôi buồn ngủ, chị hoá trang ghé sát tai tôi nói: “Tóc hơi ngắn một chút, thế này phải nối thêm.” Hai bàn tay trên đỉnh đầu tôi thao tác một lúc, vỗ tay nói: “OK, xong.” Chị đẩy tôi lên ngắm nhìn, đắc ý cười: “Thế này có thể đi soi gương rồi, không hài lòng chỗ nào bảo chị.”

Tôi đứng trước gương liên tục ngắm người

Trang phục như được làm cho vóc dáng tôi, hai nhánh tóc dài quăn thả trước ngực, trông thanh lịch, cùng cô dâu hoàn toàn rực rỡ, không mị không diễm, lại làm cho người có cảm giác không thực ở nhân gian, khỏi lừa ảo giác.

“Dạ, tiểu cô nương mặc trang phục của tôi thật là đẹp” Chị hóa trang không biết đứng phía sau tôi từ lúc nào, khen ngợi một câu.

Tôi giật nhẹ nơi đó, lại kéo kéo vào, chết mệt với dây áo ngực, sợ nhỡ rơi xuống, chị cười, nắm lấy vai tôi, “Thoải mái đi, đừng nôn nóng”

Đúng vậy, cô dâu mới là vai chính, muốn nôn nóng cũng không phải tôi mà cũng chẳng tới phiên tôi. Tuy nói vậy nhưng tôi vẫn cảm thấy cơ thể không được tự nhiên.

Nói chuyện phiếm vài câu, chị nhìn sang tôi, nheo mắt cười nói : “Em gái, em còn không có bạn trai đi ?”

“Ak” Tôi có chút phân tâm.

Chị mím môi, nướng mày, “Theo chị được biết, phù rể chính là đại soái ca nha”

Tôi âm thầm buồn cười, “Chị à, là chị hôm nay kết hôn, lại còn có tư tưởng này. Định để anh rể ăn đám đấy à”

Chị từ từ đứng lên, xoay mặt tôi, cười ra tiếng “Chị không quan tâm cái đó, chỉ lo cho em thôi. Em nhìn mình xem, Lâm Sâm tốt như vậy cũng không muốn ...” . Tôi làm bộ che lỗ tai, chị họ và mẹ tôi suốt ngày lải nhải khiến tôi phải đẩy mạnh công lực, liều mạng để chiến đấu.

Tôi nói có lệ, “Chị, em vẫn còn trẻ, chuyện này không gấp”

“Vì vậy cũng chỉ còn vài năm nữa, phải lập kế hoạch trước chứ, có hiểu không ?” Chị tiếp tục trách mắng, tôi trợn mắt, thế nào mà anh rể không thấy phiền chết.

“Chị không phải cũng mới kết hôn sao ?” Tôi từ từ nói. Hồi học trường trung học ngữ văn, chị cũng từng có một tình cảm lưu luyến khắc cốt ghi tâm, cũng là do bố mẹ dùng chính sách can dự vào, rưng rưng nước mắt chia tay, độc thân nhiều năm, năm ngoái mới quen anh rể, thử tìm hiểu một thời gian, sau chị nói cảm giác mối tình đầu chua chua ngọt ngọt đã qua, cuối cùng hiện tại cũng tu thành chính quả.

Chị vuốt ve cái khuyên tai, không trả lời thẳng câu nói của tôi, mà xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi sợ chị tự nhiên thương tâm chuyện cũ, nhanh chóng muốn nói vài chuyện cười cho có không khí. Nhưng đúng lúc này, dưới tầng vang rõ tiếng còi xe, những âm thanh của tiếng pháo hoa bùng bùng tanh tách hòa cùng giọng nói ồn ào tiếng người.

“Tới rồi, tới rồi, chú rể tới”. Anh rể từ cửa lớn xông thẳng vào, từ hôm nay anh đảm nhiệm tư cách anh rể của tôi, nhìn hứng phấn hết sức.

Tôi liếc đồng hồ báo thức trên bàn, mười một giờ tám phút, nghe nói đây là giờ tốt theo hoàng lịch, sớm một phút đồng hồ cũng không được.

“Mau đóng cửa lại”. Tôi không biết ai quát to một tiếng, tay chân luống cuống khép cửa phòng lại.

Chỉ ngay giây lát, âm âm tiếng đập cửa.

“Bà xã, mở cửa ...” Là anh rể kêu.

Chúng tôi cười vang, nào có dễ dàng như vậy. Chính cũng không có nhiều kinh nghiệm, nên cũng không biết làm thế nào để làm khó anh.

“Hát một bài đi, thể hiện tình cảm của anh đối với Tuệ Tuệ”. Tuệ Tuệ là tên chị họ tôi, còn người nói là cô bạn thân Kiều Xuân của chị.

Anh rể cười làm lành : “Anh giọng hát không tốt, bọn em không phải không biết rõ, thôi bỏ qua cho anh đi”

“Không được không được, nhất định phải hát” Tuy cách một cánh cửa, nhưng tôi cũng có thể tượng tưởng về mặt tội nghiệp của anh rể lúc này.

“Nhất định phải hát sao ?” Chú rể đáng thương nói.

Chị lặng lẽ kéo tay áo, “Nếu anh ta không hát, coi như chấm hết”

“Cậu còn không muốn nhanh kết hôn với anh ta” Kiều Xuân nhéo mũi chị, chị ngượng ngùng cúi đầu, chị hóa trang khe khẽ mỉm cười, còn tôi trốn sang một bên, phía ngoài vẫn ồn ào. “Để cho anh ấy hát, để cho anh ấy hát”

Chị trừng mắt nhìn tôi, “Chờ kết hôn rồi, xem làm thế nào chị chấn chỉnh em”

Tôi miệng cười bắt phục, “Em không sợ”

Ngoài cửa như đã thương lượng đối sách, sau một hồi chú rể lại nói, “Thay vì vậy để phù rể thay anh hát đi, bọn em cũng không muốn anh thành kẻ gốc nhĩ”.

Chúng tôi suy nghĩ, kết lại, dù sao đây cũng chỉ là một kiểu hình thức, cũng không thể anh ta không hát thì không cho vào cửa.

“Vậy phù rể định hát bài gì?” Chúng tôi hỏi.

[.....]

Anh sẽ không hối hận hãy tin anh

Anh đồng ý vì em buông xuôi mọi thứ

Là đàn ông không nên để phụ nữ rơi lệ

Ít ra anh đã làm hết sức mình...

Hãy tin anh đừng lẩn tránh nữa

Anh đồng ý anh sẽ bên em đến trọn kiếp

Là đàn ông không nên để phụ nữ rơi lệ

Ít ra anh đã làm hết sức mình

Hãy tin anh

.....] [1]

“Đoạn sau tôi quên lời rồi.” Lại một trận cười lớn rộ lên.

Tôi cứng lưỡi, giọng hát này rất quen tai.

Chắc không trùng hợp đến vậy đâu? Tôi bắt an đá chân, sẽ không đâu sẽ không đâu. Anh rể hơn chị họ tám tuổi, mà tôi so với chị họ kém ba tuổi, anh ấy không thể lại ở bên đó chứ.

“Được rồi, hát cũng đã hát, có thể mở cửa được chưa?”

“Vẫn chưa được.” Chị muốn tôi đưa ra một vấn đề khó khăn.

“Hít đất đi.” Một ý tưởng loé lên, vóc dáng anh rể cao lớn, dùng cách này thử anh ấy, cũng không làm hao tổn tâm trí anh.

Mấy chị nhìn tôi mỉm cười, “Quý nha đầu nhà cô, cách như vậy mà em cũng nghĩ ra được.”

“Hả?” Ngoài cửa anh rể bị dọa đến choáng váng, cả buổi mới lấy lại được tinh thần, ngây ngốc hỏi: “Muốn làm mấy cái?”

“Mười?” Chị quay đầu nhìn tôi.

“Hai mươi cái,” tôi ở phía dưới làm cử chỉ.

Em trai cao giọng kêu to, “Chị tôi nói, muốn làm hai mươi cái.”

Tôi cười thâm, chị này không phải chị kia, lại làm anh ấy hiểu nhầm rồi.

Ngoài cửa bắt đầu tích cực đếm, “Một, hai, ba... mười lăm, mười sáu... hai mươi.”

Anh rẽ gõ cửa, thở hổn hển, “Bà xã à, làm xong rồi, mở cửa cho anh.”

“Không kém cái nào,” chị lên tiếng.

Tôi ngẫm hiểu, tiến đến cạnh cửa, “Thật làm đủ hai mươi cái?”

“Đúng vậy, xem anh thở dốc này.” Nghe tiếng anh ấy thở dốc, không giống vừa hít đất xong lại giống vừa mới tham gia cuộc thi chạy marathon.

“Muốn hỏi lộ em thế nào đây?” Tôi cười trộm.

Anh rẽ vội vàng thúc giục, “Mau mau mau, có cầm tiền lì xì đến này.”

Tôi kéo cửa hé re một khe nhỏ, thò tay ra, lấy được tiền lì xì, rồi mở mạnh cửa hơn một chút.

Anh rẽ cười đùa cợt nhả. “Cảm ơn em gái, lúc em kết hôn, anh nhất định không làm loạn.

Mặt tôi hơi đỏ lên, làm như không nghe thấy.

Anh rẽ nghiêng mình đi vào, thân ảnh cao ráo với bộ âu phục đen cùng chiếc cà vạt màu làm có sọc kẻ, rất hài hoà.

Tôi nghiêng người nhường đường cho mọi người đi vào, liếc nhìn quanh, chợt thấy bên trái nhiếp ảnh gia thoáng thấy một thân ảnh quen thuộc, tôi còn chưa kịp phản ứng, liền bất ngờ không phòng ngự bị xô đẩy mà đụng mạnh vào anh.

Tôi kinh hoàng sợ hãi, vô thức dùng hai tay ôm ngực, bộ dạng tôi thế này, sao có thể cho anh nhìn thấy.

Trên gương mặt anh xuất hiện một tia âm đạm, không dễ dàng gì nở ra một nụ cười yếu ớt.

Tôi không mong lại gặp anh ở đây.

Càng không mong anh lại là phù rể. Tuy rằng tôi cũng đoán trước, nhưng bị chính mình bác bỏ đi lập tức.

Giọng anh không nhanh không chậm truyền đến tai tôi, “Xin chào, là em, Diệp Tử.”

Tôi nín thở. “Xin chào, thật trùng hợp.” Quả thực trùng hợp đến kỳ lạ.

Anh mỉm cười, “Trùng hợp thật.”

Tôi nhún vai không nói gì, một mực cười.

Do dự nửa buổi, cuối cùng vẫn là tôi nhịn không được hỏi: “Sao anh lại thành phù rể của anh ấy?”

“Chúng tôi là hàng xóm.” Anh đáp lại rất đơn giản. Sau tôi mới biết những người đàn ông cùng tuổi anh rể, hầu như đều đã thành gia lập nghiệp, thật sự là tìm không được mới phải kéo Hướng Huy kèm anh đến mười mấy tuổi cho đủ quân số.”

Hướng Huy hôm nay mặc bộ Tây phục màu xám bạc, cùng chiếc quần đồng bộ, anh cũng vì xem phong cách ăn mặc của chú rể mà chọn bộ lễ phục khác màu, chẳng những trông kém hơn, mà ngược lại khí chất càng siêu phàm thoát tục.

Chọn anh ấy làm phù rể, tuyệt đối là sai lầm.

Tôi khép mi, cười khẽ, lại ngẩng đầu phát hiện anh cũng đang đánh giá tôi, nhìn tôi chăm chú, thế nhưng trong đáy mắt hiện lên một tia quần bách, biểu hiện cổ quái.

Tôi sờ hai gò má, cũng không thấy chỗ nào không ổn. “Nhà chị họ rất là sạch sẽ.” Tôi ho nhẹ một tiếng.

Anh nheo mắt, “Cho nên?”

Tôi nhẹ giọng nói: “Cho nên tôi nghĩ mặt tôi không có bụi.”

Anh thả lỏng người, tựa lưng vào cửa, anh cao hơn tôi hẳn một cái đầu mang cho tôi cảm giác bị áp bách, “Em hôm nay rất xinh đẹp.”

Tôi mơ màng một chút, nhanh chóng đáp lại, “Anh cũng rất đẹp trai.”

“Mái tóc dài rất hợp với em, rất dịu dàng.” Anh chậm rãi đẩy nụ cười ra khỏi bờ môi, tôi giận dữ, ý anh nói là bình thường tôi rất dã man sao?

Sớm quên mất giây phút muốn lưu giữ nụ cười duyên dáng mê người, tôi tức giận liếc mắt anh, nếu như ánh mắt có thể giết người, anh ấy có lẽ sớm đã anh dũng hy sinh. Anh chăm chú nhìn tôi, dường như đang cười.

“Kìa, hai người vẫn còn nói chuyện ak, còn không mau vào ăn gì đó rồi còn lên xe cùng về.” Chị họ gọi Hường Huy vào nhà, tôi theo sau lưng anh, xem anh ngồi bên cạnh anh rể, tôi cố ý vượt qua, chọn chỗ sáng sủa cạnh cửa sổ ngồi xuống.

Một bát canh hầm hạt táo đỏ quế và hạt sen đậu phộng nóng được bưng lên bàn, tượng trưng cho sự đẹp đẽ và ngọt ngào.

Chị họ đang bận rộn đánh mắng chồng yêu lại còn bớt thì giờ chạy tới trêu gẹo tôi, “Thế nào, có cảm giác gì không?” Cô nháy mắt về phía Hường Huy, anh ấy vẫn điềm tĩnh tươi cười.

Ăn xong điểm tâm, như thường lệ, chú rể đưa cô dâu về nhà mới. Cô dâu chú rể được ngồi xe đầu, tự nhiên tôi bị đẩy lên xe thứ hai, điều tôi băn khoăn bất an là , lại cùng xe với Hường Huy.

Tôi chần chừ mở cửa xe, ngồi lên hàng ghế trước, bác tài nhướng mắt, “Tiểu cô nương à, ngồi phía sau đi, nơi này để người quay camera ngồi”

“Dạ”, tôi chui ra xe, Hường Huy lịch sự thay tôi kéo cửa xe phía sau, tay lịch sự đưa lên, “Mời”. Tôi ngần ngại ngồi ghế sau, Hường Huy cũng theo cùng lên xe, tôi quay về phía trong dựa vào, thật sự trong không gian có hai người khoảng cách rất ngắn ngủi.

May mắn trên cả đoạn đường Hường Huy đều im lặng, tôi không cần như con nhím xù gai bảo vệ, lúc nào cũng ở trạng thái sẵn sàng. Nhưng chính sự im lặng lúc này, lại khiến tôi cảm thấy thất lạc và bàng hoàng.

Chị họ ở Áp Bắc, nhà mới ở Hồng Khẩu, không xa, khoảng mười phút đi ô tô.

Xe vào khu vực, dần dần đi sâu mới tới nơi, còn chưa ngừng, pháo nổ nghênh đón cô dâu vội vã vang lên, sương khói tràn ngập cùng tiếng nổ lớn, tôi mất hiện lên vẻ hoảng sợ, từ nhỏ đối với tiếng pháo vang có phần không hiểu sợ hãi, theo thời gian lớn tuổi, chuyện này cũng không chẳng giảm bớt được.

Tôi nghĩ muốn ôm đầu, nhưng lại sợ bị Hường Huy nhạo báng, do dự một lúc, một cánh tay mạnh mẽ vòng qua đầu tôi, nhẹ nhàng trên tóc tôi, che tai tôi, sau đó cánh tay kia cũng giơ lên, giọng nói dịu dàng như đi đến bên tai, nhẹ nhàng và ấm áp, “Đừng sợ”.

Tôi khước mắt có chút hốt hoảng, khẽ giật, gương mặt anh dần mở rộng trước mặt tôi, ngay cả đáy mắt cũng mang theo ý cười, tôi nghe tim mình đập mạnh, hơi thở có chút không đều đặn, lẳng lẽ quan sát anh, ánh sáng trong mắt anh khẽ lướt qua, chậm rãi thu hồi tay.

Tôi tim đập càng nhanh, nhưng càng nhiều nghi vấn. Tôi khó khăn quay đầu, cuối cùng vẫn có cái gì đó không hỏi ra miệng.

Chương 18

Anh có thể nói những lời làm em thất vọng ... nhưng em không thích cách anh thể hiện sự quan tâm, càng nhiều em càng cảm thấy rất khó khăn.

Ở lại nhà mới một thời gian, cả đại bộ đội lại tiếp tục xuất phát, lần này là hướng đến công viên chụp ngoại cảnh.

Bởi vì mọi người biết tôi mãi cảm với phần hoa nên không ai ép buộc tôi cùng đi, chị họ còn cố tình để Hường Huy lại với tôi, ý muốn chúng tôi có cảm tình với nhau thì trao đổi thông tin liên lạc.

Hướng Huy nói câu gì đó, rồi theo sau xuống xe. Thừa lúc anh không có, tôi âm thầm xoa xoa gót chân, tôi gần như không đi giày cao gót, với đôi giày ba tấc này mà muốn đi một lúc cũng không dễ dàng gì, huống chi đi lại cả nửa ngày.

Có tiếng lộc cộc truyền tới, cửa xe lần thứ hai bị kéo ra, “Mệt không ?” Một chai nước đưa trước mặt tôi.

Tôi cũng không ngẩng đầu, cũng không đưa tay nhận, “Cảm ơn”

Hướng Huy nhẹ nhàng cầm tay tôi, đặt chai nước vào trong tay tôi, “Bây giờ bỏ giày ra thư thái chút, em còn có cả đêm để thưởng thức.”

Tôi ngẩng đầu lên, anh nhìn thấy bộ dạng tôi, cười “Yên tâm đi, tôi đảm bảo sẽ không cười em”.

Tôi không nhịn được cười, nghe lời cởi giày, mở nắp chai nước, “Gu Gu” uống một hớp lớn, thoải mái thở nhẹ một cái.

“Rõ ràng không phải là thực nữ, nhất định phải làm thực nữ”. Tôi nghe anh nhỏ nhỏ nói thầm, nhưng khi tôi ra sức hỏi, anh ta một mực phủ nhận, “Tôi không có nói gì, chắc chắn em nghe nhầm”.

Tôi liếc xéo anh ta một cái, được rồi, cứ cho là tôi nghe nhầm, ai bảo tôi không có chứng cứ gì.

“Diệp Tử” Sau một phút ngẩn ngui im lặng, anh đột nhiên gọi tôi

“Hà ?” Tôi theo quán tính nhíu mày nhìn anh.

“Nói thật, có phải em rất ghét tôi ?” Giọng anh nghe có vẻ vô tội.

Tôi thấy sững sờ, anh nói cái này có ý gì chứ ? Tôi giật mình nhìn anh, anh cũng nhìn lại tôi, tựa hồ chờ tôi trả lời. “Là thế nào ?” Tôi mở miệng, không thể từ chối đối diện anh đành khẽ cúi đầu xuống.

Anh điềm tĩnh nói, “Ah?”

Im lặng.

So về độ nhẫn nại, tôi vẫn kém hơn một chút, “Tôi không ghét anh.” Tôi nghiêm túc nói, giọng trầm thấp, nếu như anh ấy có thể nghe thấy, tôi hy vọng anh có thể hỏi tiếp, thế có lẽ tôi mới đủ can đảm thẳng thắn nói hết mọi thứ.

Anh dứt tay trong túi quần, hơi quay mặt, xoay người đi, tôi đoán không thấu là anh ấy thật không nghe rõ hay là ra vẻ không biết, nhưng lòng mơ hồ tự nhiên nảy sinh thất vọng, thế nên thời gian còn lại, trong sâu dưới đáy trái tim tôi vừa có khoảnh khắc vui sướng mừng thầm lại vừa có cảm giác buồn man mác.

Tiệc cưới được tổ chức ở đường khách sạn Hoàng triều đại trên đường Hoàng Lịch.

Anh rể là người hâm mộ nhà Thanh, dù có hàng ngàn hàng ngàn khách sạn ở Thượng Hải, anh vẫn nhất quyết lựa chọn nơi này, dù phải vượt qua phân nửa nội thành thành phố Thượng Hải cũng cam lòng.

Khung cảnh khách sạn thật không sai, sáng sủa rộng rãi, trang trí đơn giản nhưng không làm mất đi vẻ đẹp riêng của nó.

Đúng sáu giờ chiều, hôn lễ chính thức tuyên bố bắt đầu. Những người làm chứng chúc phúc cho cặp vợ chồng, cha mẹ hai bên nói chuyện, trao nhẫn, cặp vợ chồng ôm hôn, mở sâm panh, cắt bánh gatô, khai tiệc, làm từng bước từng bước một, theo đúng trật tự.

Chùng giữa nửa bữa tiệc là thời điểm thích hợp để cô dâu chú rể bắt đầu đi mời rượu.

Tôi và các chị em họ nhà gái ở phía sau bưng ly cùng bình rượu, ngay từ đầu khá ổn, dù sao các trưởng bối cũng không thể làm khó xử người mới. Khi tiến đến bàn cuối cùng, tôi thấy mỗi người chỗ đó đều hưng phấn xoa tay, tôi quyết định gọi đó chính là sắp lao vào hang sói.

Mỗi người trong bàn khách này đều là đồng nghiệp của anh rể, làm việc tại công ty bảo hiểm Bình Anh, về mức độ anh dũng của bọn họ tôi sớm đã nghe danh.

Nghe nói hiện tượng phổ biến làm náo loạn phòng tân hôn đều là từ thủ đoạn của họ. Ví dụ: vận dụng phát huy đầy đủ kỹ năng ngôn ngữ và văn học cùng sự kết hợp thân thể của hai người để tạo hình mười con số,

mỗi một số là nói ra một câu thành ngữ hay. Thực ra việc này không khó, nhưng trình độ đẽ cạo của họ lại lên một bậc, trực tiếp bắt người mới phải làm thành con số Trung Văn viết kép, yêu cầu cô dâu nằm thẳng trên giường, đem vài hạt đậu phộng (hoặc giả là thực phẩm khác) đặt lên những vị trí mẫn cảm trên người cô dâu, sau đó bịt kín mắt chú rể, bắt anh ta dùng miệng tìm những hạt đậu phộng, những tiết mục này lúc đấy thật đấy không khí lên đến đỉnh điểm.

Một người đàn ông trẻ cao gầy đứng lên, “Đại tẩu, lần này hai người kết hôn, các huynh đệ mặc sức hư hỏng, tôi cũng biết rõ hai người khó xử, cho nên quyết định không để đại tẩu lần lượt đi mời rượu”.

Không đợi chú rể vui vẻ kết thúc, người đàn ông kia lại nói, “Bắt quá có nghĩa hơn một chút”. Anh ta bưng lên từ trên bàn một ly đen sì sì, đưa cho cô dâu, “Mời đại tẩu uống hết cái này”.

Tôi cố duỗi cổ nhìn thoáng qua, có vẻ như là đồ uống, nhưng màu sắc đấy, thật sự khủng bố.

“Đây là cái gì?” Tôi nghe thấy giọng chú rể có chút phát run.

“À, cola thôi, nhưng mấy tiểu đệ có thêm chút gia vị”.

Chú rể mặt xanh rờn, anh sớm sớm cùng anh em huynh đệ quen thân đã lâu, cũng không nghề sẽ dính phải rắc rối này. Kỳ thật cũng không khỏi thắc mắc bọn họ, tôi nghe chị nói, bình thường anh rể cũng thuộc dạng cao thủ đùa dai, có lần đồng nghiệp kết hôn, anh dùng giấy vệ sinh xé thành nhiều mảnh, làm khó để chú rể mặc váy đó nhảy, đáng thương cho chú rể béo phì, uốn éo cả người rung cả thịt, làm trò cười cho thiên hạ. Lần này có cơ hội như vậy, bọn họ hiển nhiên muốn đùa cợt một phen.

Phù dâu để làm cái gì, chính là tại thời khắc mấu chốt giúp đỡ cô dâu, vì thế tôi không thể chối từ, tiến lên phía trước. “Tôi uống thay chị tôi”. Tôi cũng không biết lấy đâu ra dũng khí, đưa tay đoạt lấy, thật nhiều mùi vị, vị dấm chua, nước tương, rượu vang, bia, cay, tất cả đều có, khiến tôi buồn nôn.

Bây giờ mà rút lui hiển nhiên là không được, chị họ còn trơ mắt nhìn tôi, tôi nhắm mắt bịt mũi, cảm tưởng như chén thuốc, kiên trì nuốt toàn bộ xuống. Uống xong, lau miệng, không chế không được xúc động phun ra, tôi ra vẻ tươi cười, “Hương vị rất được”

Chú rể cảm kích nắm mu bàn tay tôi, tôi cười lắc đầu, rõ ràng nghe phía sau có âm thanh, “Thôi đừng cố, đáng quá cứ nói ra”.

Tôi không cần quay đầu lại cũng biết rõ lời này từ miệng ai, nhưng tôi lười tranh luận, cũng không thêm để ý.

Lúc này hành động đại nghĩa của tôi đã kinh động đến mọi người, có người đàn ông gầy lại nói, “Không tính không tính, không thay mặt uống được”.

Không là không thể nào, chết tiệt, tôi nghĩ lúc này nên học Chu Xuân nói tục.

Thấy anh ta muốn lặp lại chiêu cũ, tôi không muốn làm công sức lúc trước bị uống phỉ, cái khó ló cái khôn, “Tôi mời anh một ly”.

“Xin kính trước,” tôi lấy ly rượu uống một hơi cạn sạch, bất kể trong ly là rượu trắng hay hồng, tôi đặt chiếc ly xuống mặt bàn, khiêu khích anh ta, hào khí bừng bừng, tự cho mình chính là đại hiệp Kiều Phong [1] có một không hai.

“Tiểu muội tử lượng thực rất tốt.” Người đàn ông gầy kia vẫn cười trêu chọc, nhưng vẫn phải uống cho xong ly rượu này, trừ phi anh ta muốn mang danh ý lớn hiếp bé.

Để nung nóng bầu không khí, chén rượu thứ hai tương tự được đưa ra, “Chuyện vui phải nhân làm đôi, tiểu muội xin kính anh thêm một ly nữa.” Tôi cười thật sâu, ly rượu vừa chạm vào khoé môi đã bị người khác cướp lấy.

Là ai to gan dám phá hỏng chuyện tốt của bốn cô nương? Tôi hung tợn quay lại nhìn trừng trừng, lại bị một ánh mắt sắc bén dữ dội hơn dọa cho chí khí bừng bừng lúc này bay biến đâu hết.

Hướng Huy lạnh lùng liếc mắt nhìn tôi, chuyển hướng sang người đàn ông gầy, “Ly này tôi xin thay cô ấy uống.” Rồi anh ngửa cổ uống cạn, không để người đàn ông gầy kịp tiếp lời, nắm chặt cánh tay tôi, âm u nhìn tôi chằm chằm, âm thanh lạnh lẽo không mang một tia ấm áp, “Ra cùng tôi”.

Trước mắt bao nhiêu người, anh ấy dám đối xử với tôi như vậy, tôi không bình tĩnh đẩy anh ra, “Không đi.” Anh tăng lực trên cánh tay tôi, kéo tôi một mạch ra ngoài.

“Tiểu Hường, có chuyện gì vậy? Em buông Diệp Tử ra trước đi.” Anh rẽ từ phía sau tiến lên chặn lại, tôi thở ra.

Hường Huy hờ hững nói: “Cô ấy uống nhiều quá, em phải đưa cô ấy về thôi.”

Chú rể vừa nghe thấy lời này liền cười nói, “Oh oh, vậy phiền em chăm sóc cô ấy.”

Tôi còn chưa kịp phát ra tín hiệu cầu cứu, đã bị Hướng Huy túm lôi đến cửa khách sạn.

Đến cửa, tôi giãy giụa thoát ra định trốn vào bên trong, vừa chạy được vài bước, đã bị một cánh tay thon dài rắn chắc ôm trở lại, hung hăng đẩy áp tôi vào tường. “Một cô gái như em lại đi uống nhiều rượu như thế...”

Tôi giật mình hiểu ra nguyên nhân vì sao anh ấy lại tức giận. Nhưng mà, cái này thì liên quan gì đến anh ấy? “Cũng không khiến anh quản.”

“Độ rượu vang này quá mạnh, lại uống hết, chỉ bê mặt em thôi.” Anh dùng giọng điệu chế giễu nói, tôi vênh mũi lên, tôi cho đến bây giờ một chút cảm giác cũng không có, chẳng lẽ nói say là say luôn? “Ở đây đợi tôi, không được đi đâu xa.” Anh ra lệnh, xoay người rời đi, tôi nhún vai cười lạnh, đùa ah, tôi vì sao phải nghe lời anh ấy nói.

Dường như biết rõ tôi sẽ không ngoan làm theo, anh quay đầu nói: “Nếu như không muốn lại bị kéo lần nữa, làm những gì tôi nói đi.”

Chết tiệt, đây là lần thứ hai hôm nay tôi xúc động mất ngủ. Thế nhưng người này nắm tay uy hiếp tôi, tôi không nghĩ hôm nay lại là trung tâm tiêu điểm của mọi người, cho nên, chỉ có thể vô điều kiện chấp nhận.

Tôi thấy anh rẽ vào siêu thị tiện lợi hai mươi bốn giờ, một lúc sau đi ra, trên tay cầm hai chai trà Ô Long, “Cầm đi, uống cho tỉnh rượu”.

“Cảm ơn, anh nghĩ thật chu đáo”. Tôi gần như nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Anh mặt không đỏ, tim không nhảy, nói đơn giản, “Không cần khách khí”. Da mặt thật dày.

Uống nước lúc này thật là tốt, đột nhiên cảm thấy chóng mặt, khí huyết nhắm thẳng dâng lên, mặt biến thành quả cà chua, dạ dày khuấy lên, nôn thốc nôn tháo.

Đầu choáng váng hồ đồ, tôi dùng lực đánh vào đầu, mắt có chút mơ hồ, mơ mơ màng màng, chỉ biết rằng có một người nào đó nâng cơ thể tôi, tôi biết rõ là Hướng Huy, cho nên cũng yên tâm nhắm mắt.

“Có đỡ không?” Giọng nói dễ nghe truyền vào tai tôi, “Dám uống say thế, xem em về sau còn cậy mạnh thế không”.

“Tôi không say”. Tôi đầu đau muốn nứt, còn có thể duy trì một tai tỉnh táo, muốn tôi thừa nhận uống say, hiển nhiên là không có chuyện đấy.

Anh sang sảng cười lớn, “Không ai uống say lại tự nhận mình đã say. Lúc này kiên trì nói không say chính là thực sự say”.

“Hừ”, tôi liếc nhìn anh một cái, khuôn mặt háp dẫn chết người lúc này đang tươi cười nhìn tôi.

Hường Huy khuôn mặt tuần tú, lần trước còn hiện ra nét mặt cổ quái, lúc này ánh mắt lại hết sức dịu dàng, đương nhiên tôi không thể nhìn nhầm. Anh cúi đầu, hơi thở nóng mơn man trên cổ tôi, “Người ta nói uống rượu là nói thật nhất, Diệp Tử, em có gì cần nói với anh không?”

“Tôi?” Tôi hỏi ngu ngốc. “Không có”. Tôi không hề nghĩ ngợi liền thề thốt phủ nhận,

Anh vẫn hỏi: “Thật sự?”

Tôi cảm thấy buồn cười, hỏi lại: “Vậy anh có cái gì cần nói với tôi sao?”

Anh ngây cả người, rất mau khôi phục như thường, tay xoa bờ vai tôi, “Em cảm thấy Trần Vũ Hoa là người thế nào ?”

Bây giờ đến phiên tôi chờ dẫn, anh lúc này sao lại vô duyên vô cớ hỏi đến một người không liên quan vậy. “Không phải tôi”. Đợi một lúc mới ngộp ra được câu nói như vậy, gió lạnh thổi qua, tôi cảm thấy khuôn mặt đỏ bừng của mình cũng mờ dần.

Anh gật gật đầu, không để ý bàn tay của mình nhẹ nhàng đưa lên khẽ vuốt lọn tóc nhếch lên không tự nhiên của tôi. “Nếu nói xong rồi, chúng ta liền đi vào thôi.”

“Anh không thấy đang nợ tôi một lời giải thích sao?” Tôi ám chỉ lời nói không đầu không đuôi của anh, anh nghiêng đầu nhìn tôi hơi nôn nóng, “Hình như phản ứng của em hơi quá.”

“Cái gì?” Tôi nghĩ tôi thực sự không hiểu ý anh.

Anh nhíu mày, khoảnh khắc nín thở, bình tĩnh nói: “Đi đi”. Nói xong, sải bước mà đi, chỉ để tôi thấy một cái bóng lưng.

Tôi tức khí đá một cước vào cây thụ bên đường, mũi chân có chút đau.

Thế giới tốt đẹp như này, tôi lại cấu kính thế, không nên a không nên.

10. Chương 19-20

Chương 19

Cảm ơn sự vô cảm của anh đã khiến em học được cách từ bỏ mọi hy vọng ...

“Đồ con heo”. Sáng sớm, Chu Xuân đã để mắt đến Liễu Như Yên.

Như Yên bĩu môi, “Xiii, tớ là heo mới là lạ”.

Chu Xuân hoa chân múa tay nói : “A, tớ nghĩ cái biệt hiệu heo này rất thích hợp với cậu”.

Như Yên trợn mắt, những người cùng phòng cũng cười, cảm thấy Chu Xuân đúng là không có việc gì làm.

Trần Đông nhin cười, dùng quyển từ điển tiếng Pháp dày cộp gõ vào đầu Chu Xuân, “Này Chu Xuân kia, xem ra cậu quá rảnh rồi đấy. Cậu rảnh rồi như vậy, tối nay giúp Diệp Tử thiết kế một hình ảnh tiếp đi”.

Tay tôi run lên, suýt nữa đánh rơi cốc nước, nhíu mày, “Không cần đâu, cũng không phải tham dự cuộc thi sắc đẹp ”.

Chu Xuân hứng trí, tạm thời buông tha Liễu Như Yên, ngược lại quay sang tôi tấn công, “Không sai, không sai, ‘Dưa’ nói rất đúng, để tớ từ từ nghĩ”.

Cô nàng xoa cằm, tử tế đánh giá tôi, vừa nhìn vừa gật đầu, tôi bị cô nàng dọa mồ hôi lạnh, ngoài nụ cười khổ ra, còn có thể làm gì khác?

“Diệp Tử, buổi tối tớ giúp cậu trang điểm thành mỹ nữ, hôm mấy tớ vừa mua một cái váy mới, đảm bảo cậu sẽ diễm quán quần phương [1]“. Chu Xuân bàn tính như không sai, đáng tiếc ...

“Phụt ...”. Như Yên cười, thở không ra hơi, “Nói cậu không văn hóa còn không thừa nhận, cậu dùng loạn thành ngữ thế này”.

Chu Xuân cười mắng : “Cậu là đồ con heo thì biết gì, im miệng cho tớ”.

“Ha, chính mình sai còn không nghe người khác sửa”.

“Heo mới là lạ, heo mới là lạ”. Chu Xuân nhăn mặt, Như Yên mau phát điên, không thể nhịn được nữa, hét lớn một tiếng “Tớ không phải con heo mới là lạ !”.

Trong phòng nỏ lớn, Chu Xuân lúc trước còn cười lớn giờ run rẩy chồm chần che kín đầu, từ ngoài nhìn vào thấy cảnh tượng run như bị điện giật thế này có thể liên tưởng trốn trong đó là con mèo nghịch ngợm đầu đá lung tung, thế nào cũng không có cách giãy thoát.

Mai Mai cười ngã vào ngực Trình Ahh, Trần Đông cười đến lau nước mắt nhờ tôi xoa bụng, Bùi Tử Du cũng tới xem tình trạng của Trần Đông, cô nàng xưa nay đoan trang dịu dàng, không giống chúng tôi, cười mắt hình ảnh cũng chẳng đáng nói làm gì.

Liều Như Yên theo phản xạ vòng cung, thấy chúng tôi cười nghiêng ngả mới tỉnh ngộ, ấn chặt Chu Xuân không động đậy, lúc này thời gian cô nói câu kinh điển trước ước chừng không quá năm phút đồng hồ.

*

“Thở sâu, đúng, cười một cái nữa”. Tôi soi gương tập mỉm cười, thường xuyên nói với chính mình phải thư giãn. Lời bài hát vốn đã thuộc lòng, ngữ điệu và tiết tấu càng không là vấn đề, duy nhất cần điều chỉnh là tâm tình. Nói không nghĩ đến đoạt giải, chỉ tham gia là được, hoàn toàn chỉ là chuyện ma quỷ lừa người, hư vinh ai chẳng muốn có, huống chi đây là sự kiện mỗi năm một lần do trường tổ chức, được quan tâm không kém danh sách cấp học bổng hàng năm.

Vòng các thí sinh trình độ càng cao, áp lực càng lớn, tôi cũng rất khẩn trương, kiểu này dễ chết tuần hoàn theo định luật mà thôi.

“Diệp Tử, tớ và Viên Lang đến giúp cậu nè. Còn có vài chục người nữa cũng đã có mặt, yên tâm, lần này cậu không hạng nhất cũng hạng hai.” Chu Xuân chẳng biết từ lúc nào đã trốn đến hậu trường, kéo Viên Lang, chính xác hơn là bàn tay Viên Lang vẫn ôm chặt eo Chu Xuân, không hề buông.

Tôi buồn bực, “Tối nhiều vậy vé đâu ra?” Còn mấy chục người nữa, cảm giác họ đến để đập phá.

Chu Xuân đắc ý nói: “Hương Huy mới đưa, nói là tặng cho cậu. Mọi người vừa có vé lập tức chia nhau mà vào. Hiện tại vé nhiều vô kể, thật làm ánh mắt người khác xám ngắt vì ghen tị rồi đó nha.”

Tôi hỏi xin vé anh ấy khi nào? Tôi cẩn thận suy nghĩ lại, vẫn không nhớ ra lại có chuyện này.

“Được, chúng tớ ra ngoài đây. Diệp Tử, cố lên.” Chu Xuân đập một phát rõ đau lên vai tôi, tôi làm hành động hình chữ “X” thủ thế, gật gật đầu. Lúc cô vừa đi ra, còn không quên ném cho tôi nụ hôn gió, kết quả là bị ánh mắt phản đối cảnh cáo nghiêm trọng của Viên Lang.

Tôi giờ vẫn suy nghĩ, chẳng lẽ lần say rượu đó đi ăn nói bậy bạ? Trừ ý nghĩ này ra, tôi thật không nghĩ ra còn lý do nào khác.

“Diệp Tử, bốc thăm.” Hương Huy tiến vào trong tay mang theo một chiếc thùng giấy.

Tôi tùy ý chọn một cái mở ra, Hương Huy nghiêng đầu nhìn. “Số 20, may đấy.”

Tôi cũng biết rõ đêm chung kết sẽ có lợi nếu đứng vị trí gần đầu, cũng nói ra khỏi miệng: “Cái này có gì tốt, tôi tình nguyện xếp thứ gần phía trước, xong sớm cho nhẹ nhàng.”

Anh cười ranh mãnh, không nói gì thêm.

Vẫn là tôi nhìn không được hỏi, “Vậy tối hôm đó tôi có hỏi anh xin vé ah?”

“Tối hôm đó?” Anh chớp mắt mấy cái.

Biết rõ còn cố hỏi, tôi mắng một câu. “Chính là đám cưới chị họ tôi đó.”

“Oh, đúng vậy. Em quên ah? Em nói bạn bè em muốn vé vào, em lại ngại thoái thác, lại nói sợ bị cho có quan hệ với người trong...” Anh nói liền thoáng không ngừng, như sợ tôi không tin.

Vì sao một chút ấn tượng tôi cũng không có, tôi dựa vào tường chán nản nghĩ. “Vậy tôi còn nói chuyện khác không?” Say rượu thành hồ đồ, nếu nói chuyện không nên nói là thăm rồi, nếu may mắn tránh được kiếp này, tôi xin thề về sau không dám uống rượu nữa.

“Rất nhiều chuyện, để anh nhớ lại đã.” Hương Huy nhíu mày, tựa như đang trầm tư suy nghĩ, tôi lại gấp gáp, “Tốt nhất anh không nhớ ra thì hơn.”

Anh cười vui vẻ đang định nói cái gì liền bị nhân viên công tác phía trước gọi, anh vội vàng vàng đi bỏ lại một câu khi nào cuộc thi kết thúc sẽ lại nói chuyện với em.

*

Cuộc thi chung kết đúng 6 giờ rưỡi tại hội trường chính thức bắt đầu.

Các thí sinh bên cạnh liên tục thay nhau lên sân khấu, tôi vì xếp thứ cuối cùng nên nhìn qua có vẻ thảnh thơi hơn người bên ngoài sân khấu nhiều.

Đến vòng chung kết, có mười thí sinh nam và mười thí sinh nữ, vì vậy những ca khúc được lựa chọn cũng vô cùng phổ biến, từ Trương Tín Triết “Đừng sợ anh đau lòng” [2] đến Lý Văn “Tình xưa” [3], cả bài hát dân ca “Câu chuyện mùa xuân” [4] ..v..v, tôi ở đằng sau nghe không rõ, thấy ngựa ngựa, may là Chu Xuân đồng ý ở phía dưới quay lại toàn bộ cuộc thi mới làm tôi đỡ tiếc.

Số 15, rồi 16... Tôi đếm nhầm các con số, còn có bốn người nữa là đến tôi, lớp mồ hôi trong lòng bàn tay càng tăng thêm, chân không khống chế được bắt đầu run rẩy..

Bỗng nhiên, một giai điệu quen thuộc vang lên, tim tôi nhảy lên tận cổ họng, này này này ... Thế nào lại có chuyện này ? Phản ứng đầu tiên của tôi là có thể chỉ nhầm, phản ứng thứ hai của tôi là có thể trật tự thay đổi, nhưng vì sao lại không thông báo với tôi ?

Cho đến một giọng âm vang nữ từ từ truyền đến, tôi mới đột nhiên tỉnh ngộ, là người chọn cùng ca khúc với tôi, đó là một bài hát huyền thoại.

Giọng hát cô ấy rõ sắc, thanh thúy, sáng ngời, âm bổng ngọt ngào tú lệ, âm thấp thì trầm, êm dịu, thay đổi từ âm bổng đến âm thấp tự nhiên, không giống tôi trầm thấp, cách thể hiện bài hát cảm giác hoàn toàn khác nhau, kết thúc bài hát, bộc phát một loạt tiếng vỗ tay nhiệt liệt, hiển nhiên, cô ấy được hoan nghênh vì trình độ vượt qua trước mặt tất cả mọi người.

Tôi tâm tình bình yên đột nhiên trở nên nôn nóng, cứng cổ, đầu ong ong rung động, tiếng lòng kéo căng sắp đứt đoạn, trên trán mồ hôi chảy ròng ròng. Chuyện xảy ra kia tựa như một năm mới có một cơn đại hồng thủy [5] khiến đầu óc tôi quay cuồng, tôi ngồi liệt ở ghế, dùng hai tay vòng qua lồng ngực, tôi biết rõ sắc mặt lúc này tái nhợt sẽ làm cho người khác sợ hãi, có thể điều đáng lo ngại không chỉ như thế.

“Diệp Tử”. Có người ở sau thăm dò gọi tên tôi, tôi quay đầu lại, một khuôn mặt trang điểm tinh tế trước mặt không hề báo động phóng đến, gần như muốn cùng tôi đánh nhau.

Tôi theo bản năng há hốc mồm kinh hô, lại không thể phát ra nửa âm thanh, tôi nhận thấy điều tôi lo sợ nhất cuối cùng cũng xảy đến.

Đó là, tôi bị mất tiếng !

Bệnh đột phát này từ năm tôi mười năm tuổi đã từng trải qua, không ngờ cách nhiều năm như vậy, lại lần thứ hai được chiếu cố.

Bởi vì quá căng thẳng làm cho tôi tạm thời thất thanh, đó là kết quả mà chuyên gia y học chuẩn đoán bệnh cho tôi.

“Cô sao vậy ?”. Người tới nhướng mi, hơi lùi lại.

Lòng ngực tôi bị sốc mà kịch liệt nhấp nhô, cố gắng một lúc mới bình tĩnh đứng lên, người tới không phải quen thân cũng chẳng phải xa lạ gì, đây chính là bạn gái của Hương Huy – Từ Văn Tiệp.

Cô ta nhìn tôi không nói, bước lên phía trước, khiến cho tôi ngẩng đầu nhìn về phía cô ta, cô nhìn chăm chú tôi với ánh mắt dần mài thành lưỡi dao sắc bén, biểu tình tối tăm, tôi giật giật môi, không lên tiếng.

“Cô nghe cho rõ lời tôi nói, từ nay đừng nghĩ quần quít Hương Huy”. Cô ta khẩu khí kiêu ngạo, ngang ngược, tôi duy trì nụ cười, thế nào, cô ta cuối cùng không nhẫn nại được nên chính mình xuất thủ sao ?

“Cô nói gì đi, tôi ghét cái kiểu giả bộ người đáng thương”. Cô nàng lông mày nhướn cao, mang phần kính thường. Tôi thầm buồn cười, người này đối với bản thân mình còn không có lòng tin, vậy người khác làm sao đem lại cho hy vọng cho cô ra. Đáng tiếc, những lời nói này tôi không có biện pháp nào nói cho cô ta nghe.

Tôi tự rót chén nước, nhấp một ngụm, rất có hứng thú nghe cô nàng tiếp tục giảng đạo, nhưng là cô ta không cho tôi cơ hội. “Cô ...”. Cô ta tức giận, hất chén nước trong tay tôi, tiếng thủy tinh rơi, đúng là một vụ lộn xộn, rất tốt, tam khối tứ lộng, không biết liệu tôi có nên áp dụng quy tắc bắt người bồi thường.

Tôi chỉ chỉ đồng nát vụn thủy tinh, buông tay, ý là cái cục diện rối rắm này cô tự đi mà thu dọn. Cô nàng hung hăng trừng mắt liếc tôi một cái, tôi thật sự rất vô tội, từ đầu đến cuối toàn là cô ta nói, mà tôi đến quyền biện bạch cũng không có.

“Diệp Tử, còn một người nữa đến em, em còn chậm chạp ở đây làm gì?”. Hương Huy hùng hùng hổ hổ xông đến, liếc thấy tình cảnh này giật mình, “Chuyện này là thế nào?” Sau khoảnh khắc ngạc nhiên, anh chuyển hướng sang Từ Văn Tiệp, “Còn em, sao em lại ở đây?”

Từ Văn Tiệp phản ứng cực nhanh, tôi còn đang nhìn xung quanh tìm kiếm giấy bút, chuẩn bị lấy bút thay miệng trình bày nguyên do với Hương Huy, cô ta đã nhào vào ngực Hương Huy, gần như cùng một lúc, đôi mắt bịt kín tầng sương mù, “Em có lòng bưng nước mời cô ấy, ai ngờ cô ấy không nhưng không cảm kích, lại còn ...” Nói đến đây, cô ta cố ý dừng lại một chút, nhưng ý tứ muốn biểu đạt đã rõ ràng phân minh.

Hương Huy cau mày, tôi không biết rõ lời nói của cô ta có hiệu quả trong lòng anh hay không, chỉ biết anh ta rõ ràng bất mãn. Từ Văn Tiệp lộ ra tia cười chiến thắng, tôi nhún vai, cảm thấy không thú vị. Đừng nói tôi bây giờ là không mở miệng được, cho dù có thể nói chuyện, tôi cũng sẽ không thèm giải thích một lời. Bởi vì, cô ta dùng thủ đoạn thật sự không thông minh, hơn nữa còn nhầm chán cực kì.

Tôi cười lạnh, cuộc thi chung kết đã không có cách tham gia, ở lại đây cũng không phải tất yếu, chẳng qua ngồi đến lúc này cũng vì không muốn phụ sự kỳ vọng bạn bè đến cổ vũ.

Tuy nhiên, mọi thứ không hoàn thành, Từ Văn Tiệp cũng không buông tha quyết định của tôi.

Tôi bỏ ý định giải thích chân tướng sự thật cho Hương Huy, chuẩn bị chạy lấy người, Từ Văn Tiệp đột nhiên vén ống tay áo lên, trên cánh tay nhất thời lộ ra một vết bầm tím lớn, hiện trên da thịt trắng tuyết, lại có vẻ dữ tợn, cô ta nước mắt cuộn cuộn chảy xuống, chỉ tay về hướng tôi, môi son hé mở, chẳng hề nói gì, nhưng cho thấy sự bất bình rất lớn.

Thân thủ nhanh nhạy lắm, tôi từ nội tâm phát ra tiếng thầm tán thưởng, mặc Hoả Nhân Kim Tinh [6] của tôi cũng không phát hiện ra cô động tay động chân khi nào. Kĩ xảo biểu diễn cũng vô cùng tốt, cũng than thở tự chui vào cái bẫy vu oan giáng họa của cô ta.

Lúc này tôi quả thực hết đường chối cãi.

Vẫn là chỉ biết cười khổ.

Ánh mắt Hương Huy hạ xuống khuôn mặt tôi, ngạc nhiên phức tạp nhìn chăm chăm mắt tôi, trong đáy mắt ẩn chứa nhiều loại cảm xúc, tôi ngắm nghiền mắt, khe cắn chặt môi, lại cúi đầu, nén xuống tiếng thở dài.

Hương Huy không lên tiếng nhưng đôi khi chọn ngôn ngữ im lặng lại dễ làm tổn thương hơn lời nói ra thành tiếng.

Tôi mệt mỏi cực độ, nở nụ cười mờ nhạt, cười nụ cười của sinh vật vô tâm vô tính, vô ưu vô lo, tựa như mọi thứ ở đây mọi đều không liên quan đến tôi.

Tôi vội vàng tìm một cây bút, viết ngoáy xuống « Bỏ quyền ». Hai chữ giao lại cho Hương Huy, mặc anh ở sau lưng gọi to tôi cũng chẳng buồn quay đầu.

*

Kể từ lúc tôi đột ngột rời đi, bài hát song ca được sắp xếp từ trước cũng phải hủy bỏ, Hương Huy rất tức giận, hậu quả vô cùng nghiêm trọng, cái này là tôi về sau nghe nói.

Tôi bỏ đi làm CLB thanh nhạc không một người vào top ba người đứng đầu vòng chung kết, làm anh ấy thân chủ tịch hội sinh viên kiêm hội trưởng CLB thanh nhạc thật mất mặt, cái này cũng là về sau tôi được biết.

Khi trở về kí túc xá không bao lâu cổ họng tôi đã hồi phục, vì vậy không ai biết đã từng bị mất giọng, mọi người cùng phòng ít nhiều tránh né tôi, cả Chu Xuân cũng vô cùng khinh bỉ. Tôi quyết không giải thích mọi việc rõ ràng từ đầu đến cuối cho Hương Huy, vì anh ấy biết hay không cũng không còn quan trọng nữa.

Vài ngày qua đi lại đến kỳ họp thường niên của CLB thanh nhạc.

*

Như thường lệ, tới gần kì nghỉ đông, trường học sẽ không còn những hoạt động trọng đại, lại là giai đoạn ôn tập cho kỳ thi, mọi người đều có vẻ phờ phạc. Tôi ngáp dài, tối qua Chu Xuân bật đèn pin học Kinh tế chính trị trọng điểm đến ba giờ đêm, giáo viên chết tiệt, luôn cho rằng nếu ôn kĩ những câu hỏi được đề cập trong các bài giảng hàng ngày là có thể thuận lợi vượt qua. May là tôi rất hiếm khi trốn học, ghi chép cũng đầy đủ, nghiêm nhiên nhiệm vụ đốt dầu nửa đêm học cùng Chu Xuân không nhường ai rơi xuống đầu tôi.

Chiếc kim đồng hồ treo tường chỉ tám giờ, rốt cuộc cũng tan học.

Tôi cúi đầu thu thập sách vở, cuốn sách ôn tập ngôn ngữ học tôi vừa mang về trong đồng sách vở lý thuyết thanh nhạc ở tầng dưới, rãnh rỗi lại ghé qua vài lần, tôi vội vàng tìm kiếm chuẩn bị mang về thư viện, những người khác dần rời đi, đột ngột một trận gió lạnh từ cửa thổi đến, đúng lúc tôi ngồi bên cạnh cửa trên, lúc này, không chỉ gió đông lạnh làm tay chân lạnh buốt, chán nhất là sách vở giấy tờ bị gió thổi tung hết lên.

Tôi luống cuống tay chân vội đi nhặt, nhặt được quyển này lại rơi mất quyển kia, khó lắm mở có thể thu chúng lại, lại phát hiện tài liệu ôn tập quan trọng chẳng biết biến đâu mất.

“Đâu mất rồi?” Tôi lầm bầm than thở, ngồi xổm xuống, đầu gần như chạm vào mặt đất.

Đến khi tìm xuống dưới, mới thoáng nhìn thấy đồng giấy tờ trắng sáng giống như tài liệu ôn thi, tôi đứng lên, chân vẫn còn run rẩy vì gặp người lâu quá, vừa mới nhồm nửa người dậy đã có người đến trước mặt tôi bước từng bước nhặt lên.

“Cảm ơn”. Tôi đưa tay nhận, ánh mắt lang thang giao lộ với Hương Huy, tâm trí tôi cứng lại, chột dạ quay đi, lại nghĩ tôi vì sao phải trốn tránh anh, phục lại nhìn thẳng vào đôi mắt sáng của anh.

Anh cúi đầu nhìn tập giấy trong tay, nở nụ cười, tôi túm lấy, dường như khiêu khích nhìn thẳng anh.

Anh cười khê, hơi thở phảng phất qua mặt tôi, bên tai tôi không ý thức nóng dần lên.

“Vì sao muốn rời khỏi cuộc thi?”. Anh thở dài, tôi có thể thấy rõ lời nói anh hỏi trong ánh mắt đầy mong đợi.

Tôi nhìn anh, không nói gì, nâng tay vuốt nhẹ sợi tóc. Nếu như bây giờ tôi câu trả lời không phải anh nghĩ, như vậy, anh có tin tôi không?

“Vì sao không nói?”. Anh ngữ điệu như đã thiếu kiên nhẫn.

Tôi mỉm cười, bướng bỉnh cắn môi.

Cục diện bế tắc, nhất thời có âm thanh phá vỡ, “Diệp Tử, tôi có chuyện muốn nói với bạn”. Trần Vũ Hoa từ bên ngoài tiến vào, bước chân lướt nhẹ, thấy tôi và Hương Huy giằng co, lại đi ra ngoài, “Hai người có chuyện a, vậy tôi ra ngoài chờ bạn”.

“Không cần”. Cả hai chúng tôi đồng loạt, ăn ý thân kỳ.

“Có chuyện gì anh cứ nói đi”. Tôi rất thản nhiên.

Trần Vũ Hoa lén lút nhìn mắt Hường Huy, có lẽ nháy mắt ra hiệu, Hường Huy biết điều tránh ra, nhưng không có đi xa, chỉ là trở lại bàn, lấy máy ghi âm ra, thay đổi lại rồi lắp vào, lắp qua lắp lại nhiều lần cũng không thấy tiếng hát nào vang lên.

Tôi thu hồi tầm mắt, không phớt lờ, biểu tình lạnh nhạt. Trần Vũ Hoa thấy hơi chật hẹp, hắng giọng, áp úng nói : “Diệp Tử, anh thích em. Em có thể làm bạn gái anh không ?” . Anh ta dường như thu hết can đảm mới dám nói ra lời nói này, gương mặt đỏ bừng.

Tôi héch mũi, ánh mắt vô thức nhìn sang Hường Huy, anh tuy rằng đang đùa nghịch máy móc, nhưng tôi luôn cảm thấy anh vẫn lắng nghe cuộc đối thoại của chúng tôi.

Không gian im lặng không tiếng động.

Trần Vũ Hoa nôn nóng đổ mồ hôi, nhìn từ góc độ của tôi có thể thấy chóp mũi anh ta toát ra dòng mồ hôi trong suốt, bỗng nhiên cảm thấy anh ta rất dễ thương.

Tôi lấy từ túi nhỏ của mình một chiếc khăn tay đưa cho anh, dịu dàng cười, “Đầu tiên lau mồ hôi đi đã”.

Anh đưa tay tiếp nhận, lúng túng lau vài cái. Mặt vẫn như trước tràn đầy hy vọng, khiến tôi không dám từ chối.

Tôi nuốt ngụm nước bọt, nín thở, trong đầu một đống hỗn loạn, hạ ý thức nhìn sang Hường Huy, vô tình chạm đúng ánh mắt anh, lại thấy anh vội vàng né tránh, xoay người, đặt chính mình bên ngoài sự việc, tôi thấy trong lòng một tảng băng lạnh buốt, có chút mỗi một, mỉm cười “Được”.

Hường Huy có chút cứng lại, tôi tươi cười càng rực rỡ, thế là, trong đêm mưa đông lạnh buốt này, tôi chính thức trở thành bạn gái của Trần Vũ Hoa.

Mục đích của tôi rất đơn giản, nếu đó là điều anh vui sướng muốn nhìn thấy, tôi sẽ làm điều đó vì anh.

End

---

[1] diễm quán quần phương ( ) : đẹp nhất, nổi bật nhất trong số những người tham gia.

Diễm : đẹp

Quán : dẫn đầu, cầm đầu

Quần : nhóm

Phương : thơm ngát

Chương 20

Từ lúc yêu, tại sao không nói?

Có những thứ đã mất, sẽ không bao giờ trở lại!

Thời gian cuối kì dần tới gần.

Tôi phát hiện từ ngày kết giao với Trần Vũ Hoa, tôi trở nên sa đọa hẳn. Trước giờ tôi rất chăm chỉ, không những không nhiễm cho anh ấy đức tính đó, ngược lại còn bị anh làm ảnh hưởng.

Tôi bắt đầu táo bạo đến kí túc xá nam sinh, chỉ để — chơi game.

Super Mario và Contra ở thời đại này sớm đã là quá khứ, nhưng có một trò chơi vĩnh viễn không bao hết thời, đó chính là Tetris, khiến tôi lần nữa trở nên mê mẩn điên cuồng hết thuốc chữa.

Trong phòng Trần Vũ Hoa không biết từ đâu có chiếc bàn để TV có kết nối với máy chơi game cũ nát, miễn cưỡng sắp lại có thể gọi là dùng được.

Cứ buổi chiều nào không phải đến lớp học là tôi nhất định xuất hiện tại đây, chưa bao giờ thay đổi.

Phòng ngủ đối diện có tên nam sinh biệt danh “Trương Chim To”, tên thật thì tôi không biết, vì mọi người không ai gọi tên khai sinh của hắn, mở miệng ra là gọi “chim to chim to”. Người này bình thường không sao, hễ cứ mở miệng ra nói chuyện là kiêu ngôn ngữ của hắn chưa kinh chết người chưa tha, như tiếng loài gia cầm, không nói thì thôi, gáy lên một tiếng là ai nấy đều kinh ngạc, đã thành điển cố, biệt hiệu cũng vì như vậy mà được đặt nên.

Đến một ngày, tôi đã lên level cực cao, suýt đạt max, chính vậy tôi mặt mày hớn hở, Trương Chim To đi dèp lê, đứng đĩnh tới.

“Oh, hôm nay thật đỉnh nha. Anh không thể nói được, cứ thấy nhiều người là lắp bắp, cứ như shit đấy, không hợp ý em mong em thông cảm.” Một khoảng khắc yên lặng qua đi, hắn lại cười hì hì nói với tôi. “Khà khà, Diệp Tử. Hôm nay chiến tích ra sao?”

Câu này còn tính là bình thường, tôi hé miệng cười cười, “Có đột phá không uống em tu luyện hai tuần.”

“Vậy sao?” Hắn ngược mi, tiến tới xem điểm, mắt sáng rực, “Em được đấy, đủ trình đấu với anh rồi.”

“Thật?” Tôi có chút hưng phấn, nghe nói Trương Chim to là cao thủ Tetris, trong vòng một giờ có thể hạ liên tiếp mất người, kỹ lực này đến nay luôn được bảo toàn, hắn tự cho mình là Độc Cô Cầu Bại[1], thử dài hạn đời không có đối thủ, thật quá cô độc.

“Vậy hôm nay chúng ta đấu một trận nhé?” Tôi nóng lòng muốn thử, dù sao đấu cùng hắn ta, nếu thắng quá tốt, nếu thua cũng chẳng mất mặt.

Hắn đáp hết sức sảng khoái, “Được.” Lại tặc tặc lưỡi, hỏi xoáy lại, “Vậy nếu em thua thì sao?”

“Cô ấy mà thua không phải làm gì cả, tôi làm thay là được thôi.” Trần Vũ Hoa tiến đến choàng tay lên vai tôi, đôi mắt dưới tấm kính loé lên luồng sáng kiên định.

Anh ấy chính là như vậy, bình thường sẽ không cố nói lời ngon tiếng ngọt với tôi, nhưng khi cần là anh ấy xuất hiện đúng thời điểm, không thể chối từ.

Trương Chim to ngượng ngùng nói: “Cậu sợ tớ sẽ ăn cô ấy hay sao? Còn lâu nhá, đây cũng biết vợ bạn không được khi dễ.” Giữa lòng mày hiện lên vài tia tức giận.

Trần Vũ Hoa gãi gãi đầu, “Đương nhiên là không, tớ tất nhiên tin cậu.”

“Hừ.” Trương Chim to khịt mũi, “Giải thích là che dấu, che giấu chính là có chuyện.”

“Phi.” Tôi nhin không được phá lên cười, cười xong lại cảm thấy không ổn, bận rộn hoà giải: “Kệ anh ấy, anh nói thua xử lý thế nào, em đều làm theo.”

“Diệp Tử.” Trần Vũ HOa không vui trừng mắt nhìn tôi, hình như rất bất mãn với cách làm của tôi.

“Diệp Tử so với cậu dễ dãi hơn nhiều, lè mề như cậu không hiểu sao có thể theo đuổi được cô ấy.” Tôi cố nén cười, biểu hiện cứng nhắc, khẩu khí lập tức tăng vọt, “Thừa lời, còn không nói đi?”

“Em thua phải chạy đến phòng đối diện, gặp người con trai đầu tiên nhìn thấy là phải nói ‘Em thích anh’, thế nào?” Trương chim to chớp chớp đôi mắt ti hí, cười gian, khuôn mặt tràn đầy âm mưu sắp được thực hiện.

Tôi vừa nảy ra một ý tưởng đồng ý nhanh, “Xong luôn.” Rồi nói “Nhưng như vậy không công bằng với em, nếu là anh thua, phải chạy đến ôm cái cột điện có biển quảng cáo thuốc đông y chữa bất lực hết to ba lần ‘Ta rất cuộc được cứu rồi’, thế nào?”

Trần Vũ Hoa cố nén cười, khoé miệng chậm rãi nhếch lên, những người trong phòng ngủ nghe thấy đều đập tường mà cười, nhao nhao hét lên. “Nếu là như vậy thật có kịch hay để xem đó nha.”

Mặt Trương Chim To thoát đỏ thoát trắng, tôi cố ý huých tay vào hắn, “Anh thấy ý kiến này thế nào?”

Hắn phụt một cái đứng lên, vỗ mạnh bàn, “Thoả thuận.” Hắn mở tròn mắt nhìn tôi trừng trừng, mặt đỏ tai hồng nói.

Trận đấu bắt đầu. Một ván định thắng thua.

Quy tắc rất đơn giản. Không xem điểm, chỉ so tốc độ. Những mảnh ghép từ tầng dưới đáp lên, hết ba mươi tầng sẽ có một đĩa trẻ ra nhảy, ai cướp được trước thì thắng.

Quy tắc trận đấu do Trần Vũ Hoa thiết lập, chỉ có trời mới dám nghi ngờ. Bởi vì Trương Chim to có thói quen chơi mức độ khó nhất, lần này để hẳn chơi ở level đơn giản lại không phù hợp.

Tôi cảm thấy mình thắng là chuyện rất dễ dàng, bởi vì tôi hội tụ đủ ba yếu tố thiên thời-địa lợi-nhân hòa. Không chỉ có lợi thế đó, hẳn bị mấy người cùng phòng vây quanh, thỉnh thoảng hi hi ha ha lú lú, cố gắng quấy nhiễu hẳn, tôi biết rõ thắng dù không sử dụng bạo lực cũng thắng được, nhưng vừa nghĩ tới hình ảnh hẳn ôm cật điện nước mắt lưng tròng, một cội dây tâm tình, khiến tôi bình thường ngay trở lại.

Tôi thực sự rất thoải mái, không những tiêu sái tự nhiên, thỉnh thoảng còn có thời giờ liếc trộm tình hình chiến đấu bên kia, chỉ thấy Trương chim to đầu đầy mồ hôi, tay chân luống cuống, còn phải bận tâm đối phó với những người bên ngoài. Tôi nhếch miệng cười không ngừng, màn hình của hẳn đã xây cao cao thành lũy, mà của tôi vẫn một tầng mỏng, cao hạ lập quán, tôi càng vui vẻ.

Nhưng người tính không bằng trời tính, khi tôi tính kĩ thì “hai mươi năm, hai mươi sáu ...” một giọng nói ngọt ngào vang lên, một đĩa trẻ đột nhiên nhảy ra, vụn vụn mông đít, nhưng lại không phải xuất hiện trong giao diện của tôi.

Tôi không phục quay đầu nhìn lại, vẫn có thể nhìn thấy lâu đài vừa dài vừa hẹp, chính vì thế mà cứu được anh ta, nhưng lại làm tổn hại đến tôi.

Trương chim to đắc ý nhảy lên, vỗ tay, vung chân, động tác thực hiện liền mạch lưu loát, kết thúc xong, hẳn nhìn chăm chăm vào tôi.

Chấp nhận chịu thua, tôi không nói hai lời, chạy sang phòng đối diện “Cộc cộc cộc” gõ cửa.

Phong tiêu tiêu hề, Dịch thủy hàn

Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn [2]

Trong lúc chờ mở cửa, không biết vì sao tôi bỗng nhiên nghĩ đến câu này.

Cánh cửa vẫn thủy chung không có phản ứng.

Tôi có chút không tin tưởng mình có vận khí tốt. Trương chim to nói thầm, “Vừa rồi còn có người”. Đám người xem náo nhiệt nhìn thấy thế này cũng cũng phần nộ mà tản đi, Trần Vũ Hoa tự nhiên cao hứng nhất, lấy tay nhẹ nhàng gạt tóc mái của tôi, “Chúng ta đi ra đi!”.

Tôi gật gật đầu, chuẩn bị rút lui, nhưng ngay lúc này, cánh cửa lặng lẽ mở ra.

Hướng Huy vừa mới dậy, đôi mắt còn lim dim buồn ngủ, đầu tóc rối bời xuất hiện trước mặt tôi, trước là ngẩn ra, sau đã kịp nhận thức, dùng ngón tay gỡ gỡ tóc, thật lâu sau mới hỏi, “Em tìm tôi có việc gì sao?”.

Đám người vừa mới tản đi chẳng biết lúc này lại cùng nhau tụ tập lại, âm thanh thúc giục ồn ào bên tai, tôi cảm thấy xấu hổ đỏ bừng mặt, lại thẹn quá hóa giận, “Kêu gào cái gì, tôi nhất định sẽ nói”.

Tôi nhìn đôi mắt trong suốt của Hướng Huy, trên mắt lóe lên một đoạn ngắn, cứ như sao băng xẹt qua, tuy không thể bắt lấy nhưng trong lòng vẫn lưu lại vết tích.

Hướng Huy mỉm cười, yên tĩnh dịu dàng, anh không biết rõ tình huống đó, nhưng cũng không thúc giục không truy vấn, mặc cho tôi ngây ngốc nhìn, anh vẫn nhìn lại với ánh mắt dịu dàng.

“Cuộc sống như shit, có lúc bản thân đã rất cố gắng, nhưng có lúc lại là cái rắm”. Thời khắc mấu chốt, Trương chim to tổng hợp một câu kinh người, khiến cho một trận cười vang, tôi thật cảm kích hẳn ngay giờ phút này đã làm dịu đi cái không khí lúng túng khó xử.

Tôi nắm chặt quả đấm, hoảng loạn bất lực. Diệp Tử, đây chính là mày, thông minh lanh lợi, gặp chuyện không do dự, dường như không có gì là không thể, thực sự cứ cố chấp sẽ rất khó xử.

Nếu như mày không mở miệng lúc này, có thể sẽ phải hối hận cả đời. Có điều tôi không biết nữa .

Nhưng tôi vẫn không muốn bỏ lỡ cơ hội này, với tôi, có lẽ đời này chỉ có một lần.

Tôi chỉ có thể lắng nghe tiếng nói nội tâm của mình.

Miệng tôi lại mở một lần nữa, dường như cả một thế kỉ trôi qua, tôi thấy giọng mình từ rất xa bay tới, thấp đến nỗi không thể thấp hơn, “Em thích anh, rất lâu rất lâu rồi”.

Chờ đợi phản ứng của anh, hoặc là chế giễu, hoặc là im lặng, nhưng điều tôi không nghĩ đến, khóe miệng anh vốn thủy chung giữ ý cười dần dần mở lớn, trong mắt lóe lên ánh sáng, vẫn là nhẹ nhàng, dịu dàng nói, “Anh cũng thích em, từ rất lâu, rất lâu rồi”.

Tôi sững sờ ngơ ngẩn. Cả hành lang im lặng như tờ.

Tôi ngẩng đầu, ngữ khí của anh không đùa cợt nửa thật nửa giả giống ngày thường, cũng hoàn toàn không phải ra vẻ công thức hóa giọng điệu, có một kiểu ngôn ngữ như hứa hẹn, cái tôi muốn nói đến chính là trường hợp này.

“Chết tiệt, phối hợp ăn ý thật”. Vẫn là Trương Chim to đem tôi cùng với ảo tưởng trở về hiện tại.

Tôi mỉm cười chua xót, phối hợp, chỉ là phối hợp mà thôi.

Trong lòng hốt hoảng, một lần nữa nhìn Hường Huy, lần này ánh mắt anh không trốn tránh, ngược lại càng sâu thẳm hơn, tôi tránh cũng không thể tránh, chậm rãi bước lên phía trước, đột nhiên tay phải bị giữ lại, một giọng nam vang rõ ràng bên tai, “Diệp Tử, bọn họ đi rồi, chúng ta cũng đi thôi”.

Tôi nhất thời bưng tỉnh.

Trần Vũ Hoa mặt mày áy náy, nói lời xin lỗi Hường Huy, “Chỉ đùa một chút thôi, đừng để ý nha!”.

Hường Huy cười nhưng không đáp, chuyển tầm mắt về phía tôi, như thể đã phát hiện cả nội tâm tôi.

Tôi hạ mắt xuống, không dám nhìn anh nữa, cho đến khi Trần Vũ Hoa đưa tôi về ký túc xá, tâm trạng vẫn không thể bình phục.

End

---

[1] Độc Cô Cầu Bại: một nhân vật hư cấu trong các tiểu thuyết võ hiệp của nhà văn Kim Dung. Độc cô cầu bại chưa từng xuất hiện trong các tình tiết của tiểu thuyết mà chỉ để lại những triết lí đặc sắc về kiếm thuật. Tên của Độc Cô Cầu Bại có nghĩa là Cô độc một mình mong được bại trận, biểu thị khả năng kiếm thuật thần thông của nhân vật này.

[2] Phong tiêu tiêu hề, dịch thủy hàn.

Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn

Bản dịch:

Gió hiu hiu sông Dịch lạnh lùng ghê

Tráng sĩ một đi không trở về.

Còn một bản dịch khác :

Gió điều hiu sông Dịch lạnh lùng ghê

Tráng sĩ một đi không trở về

Là hai câu thơ mà Kinh Kha trước khi vượt sông Dịch (biên giới nước Triệu) đi ám sát Tần Thủy Hoàng đã để lại cho bằng hữu, ý nói quyết tâm sắt đá.

11. Chương 21-22

Chương 21

Nếu không hạnh phúc thì hãy buông tay,
nếu quá miễn cưỡng sẽ trở thành nỗi đau cho cả hai.

Lại một đêm không ngủ, có điều gì đó đã trở nên khá rõ ràng.

Nghĩ đến nhưng việc phải làm, tôi rời giường, Chu Xuân vẫn còn ngủ, lúc tôi nhắc máy chuẩn bị gọi điện cô ấy mới tỉnh dậy, nói không rõ : “Sáng sớm đã gọi điện thoại rồi ak ?”

“Uh, nói chia tay.” Tôi đáp không quay đầu, Chu Xuân sau vài giây kịp phản ứng, bỏ nhào đến cướp lấy điện thoại, “Diệp Tử, cậu điên rồi.”

Cậu mới điên đấy, tôi thảm than, tôi khó khăn lắm mới nhập mười tám số thẻ và sáu số mật khẩu, vậy mà ....

Tôi trừng mắt giận giữ nhìn cô ấy.

Cô ấy cũng trừng mắt nhìn lại tôi.

Nhất thời giường cung rút kiếm.

Độ mắt với tôi sao? Tôi cố mở thật to mắt. Vẫn ngoan cố không ai chịu nhúc nhích dưng trận đấu? Thật quá ấu trĩ.

Chu Xuân cười, không nể mặt, thấp giọng nói: “Cậu mới bắt đầu bao lâu mà đã đòi chia tay?”

Đây là Chu Xuân mà tôi biết sao ? Chà chà, chẳng lẽ Chu Xuân lại nói những lời chí lý thế sao, thế nào mà giờ tính tình lại bị đảo ngược lại rồi. Chẳng lẽ nói thật là Viên Lang giáo dục rất tốt.

Tôi bây giờ cảm thấy rất thoải mái, có một số việc đã nghĩ thông, cũng không cần phải che giấu. Tôi nghênh ngang đập bộp vào vai Chu Xuân, “Chu Xuân, tớ đã nghĩ kĩ rồi. Hơn nữa chuyện này càng kéo dài càng làm tổn thương lẫn nhau.”

“Cậu vẫn thích Hương Huy phải không?” Chu Xuân nhìn có vẻ căm thù, nhưng đôi khi vẫn tinh tế nhạy cảm, những nỗi lòng của tôi vẫn không thể giấu cô ấy.

“Uh.” Tôi đáp rất nhanh, rất thản nhiên.

Cô nhún vai, “Biết là cậu không bỏ cuộc mà.”

Tôi mỉm cười không nói, không phải là tôi không bỏ cuộc, chỉ là tôi thuận theo ý của chính mình, đồng thời cũng không muốn làm tổn thương Trần Vũ Hoa, bởi vì tôi biết rõ từ lâu, từ đầu đến cuối tôi chưa từng thích anh ấy, trước không, giờ cũng không, tương lai lại càng không thể. Chúng tôi chỉ thích hợp làm bạn bè, không thích hợp làm người yêu. Đã sớm biết kết cục như vậy, không như dao sắc chặt đay rồi [1] , thừa lúc tình cảm còn chưa sâu đậm thì sớm buông tay, như vậy sẽ tốt cho cả hai.

Chu Xuân thở dài, hai tay vòng quanh ngực, “Diệp Tử, cậu thật là nhẫn tâm”.

Tôi lười nhác cười, trước kia đối với Lâm Sâm như vậy, bây giờ là Trần Vũ Hoa, bởi vì tôi vĩnh viễn biết rõ bản thân mình muốn cái gì.

Chu Xuân không ngăn cản tôi lần nữa, chỉ nhắc đi nhắc lại tôi khi nói nhất định phải khéo léo nhẹ nhàng.

Điện thoại “Tút Tút” vang lên hai tiếng đã có người nhắc máy, người nghe điện thoại chính là Trần Vũ Hoa.

Tôi rất ít khi chủ động gọi điện thoại cho anh, vì thế khi nghe giọng nói của tôi chắc chắn lúc này anh rất hưng phấn.

Vốn định giải quyết trên điện thoại luôn, nhưng sau vài lời quan tâm hỏi han ân cần của anh, tôi chần chừ rất lâu cố tìm lời lẽ nhưng vẫn không có cách nào nói ra khỏi miệng.

“Diệp Tử, em có chuyện muốn nói với anh à?”. Ở đầu dây bên kia điện thoại dường như anh cũng cảm thấy sự do dự của tôi.

Tôi hít mạnh, “Ah phải, đợi đến giờ tự học đi, gặp nhau chỗ cũ”. Giáp mặt nói có lẽ với tôi cần thử nghiệm nhiều hơn, nhưng đối với anh ấy lại tôn trọng. Tôi không nên trốn tránh, cần phải đối mặt với sự tình.

*

Bảy giờ tối.

Tôi từ chối khéo đề nghị của Chu Xuân muốn cùng đi, một mình lên thư viện tầng ba.

Trần Vũ Hoa còn chưa tới.

Suy nghĩ quay cuồng. Tôi tùy tiện mở tài liệu ôn tập, suốt một thời gian dài cũng không nhìn nổi một hàng chữ, tâm tư vốn không dành trên trang giấy.

Tôi liếc nhìn đồng hồ, đã tám giờ, kỳ lạ, trước đến giờ hầu như chỉ có Trần Vũ Hoa phải đợi tôi, sao hôm nay lại thế này? Hay là từ trước anh đã có dự cảm xấu, cho nên dứt khoát không xuất hiện.

Mắt bình tĩnh đứng lên, xoa xoa cái mông ngồi đã lâu.

“Anh xin lỗi, xin lỗi, để em phải đợi lâu quá.” Trần Vũ Hoa chạy nhanh đến, vừa vào đến cửa liền nhanh chóng thở hồng hộc nhận lỗi.

“Có việc khẩn cấp không thể trì hoãn, không trách anh chứ?” Anh cười định giơ tay vuốt mặt tôi, đây là động tác rất bình thường của những người đang yêu, nhưng thấy làm nó vào thời điểm này không đúng lắm, cho nên tôi né tránh không chút do dự.

Anh đột nhiên ngưng cười, một hồi lâu mới cẩn thận dè dặt chùng khuôn mặt tươi tắn ra hỏi tôi: “Giận anh ah?”

“Không phải.” Tôi hơi ấp úng, không biết nên bắt đầu từ đâu.

Anh tìm chiếc ghế cạnh tôi chậm rãi ngồi xuống, bàn tay xoa nhẹ đầu tôi, vẻ mặt nghiêm trang: “Em không phải có chuyện muốn nói với anh sao?” Anh tươi cười, “Yên tâm, anh chịu được.”

“Em...” Tôi như trước không có cách nào mở miệng, như có cái gì mắc kẹt trong cổ họng mình.

“Thật sự không muốn nói chia tay với anh ah?” Tôi hơi giật mình, ngạc nhiên ngẩng đầu, thấy giọng điệu của anh nửa thật nửa giả, thật sự đoán không ra.

“Diệp Tử, anh biết rõ anh với em ở bên nhau chẳng hề vui vẻ.”

Tôi cúi thấp đầu, nhai lại lời anh nói.

“Diệp Tử, anh muốn em được hạnh phúc, anh đã cố gắng nhưng không có kết quả.”

Tôi càng cúi đầu thấp hơn, môi tiếp tục nhếch lên, không nói được một lời.

“Diệp Tử, anh không phải loại người không phân rõ phải trái.” Từng chữ từng chữ vang lên mạnh mẽ. Anh nâng cằm tôi, bắt tôi phải nhìn thẳng vào anh.

Tôi rất cảm kích anh đã không dùng những lời nói ác độc công kích tôi, cho dù chỉ một câu cũng làm tôi xấu hổ vô cùng.

Tôi lại hy vọng anh ấy có thể mắng chửi tôi để trút giận, nhưng hiện tại anh lại ôn nhu hiền dịu như nước càng làm tôi cảm thấy mình thật nhỏ bé thấp kém.

“Được rồi, những lời em muốn nói anh đều giúp em nói, còn có gì phải khó xử nữa?” Anh vuốt lông mày tôi, rồi đặt tay lên vai tôi, nở ra một nụ cười chân thành.

Khoé mắt có một tia ướt át, tự nhiên lúc này tôi xúc động muốn khóc.

Đôi mắt Trần Vũ Hoa cười híp lại thành một đường cong.

Có lẽ tôi trong lòng anh ấy cũng không quan trọng như tôi tưởng tượng, nếu thực là như vậy, tôi sẽ bớt khó chịu đi một chút.

Hoặc có lẽ...

Bỗng nhiên nghĩ câu nói của Trương chim to thật chí lý.

“Thế nào gọi là người lạc quan?”

“Chính là ... cùng dạng với bình trà này, ngồi lâu ê cả mông, nhưng vẫn còn có tâm trạng huyết gió, huyết sáo.”
Cũng vì câu này làm tôi nín khóc mỉm cười.

“Ngốc ạ.” Trần Vũ Hoa cười mắng, nhưng trong mắt vẫn là có một ánh buồn bã bị tôi dễ dàng nhìn thấu.

“Em xin lỗi.” Tôi không nói được nữa, giọng đã có chút nghẹn ngào.

Trần Vũ Hoa nhẹ nhàng đứng lên, ôm lấy tôi nhẹ nhàng an ủi, cảnh tượng này làm người xung quanh chú ý, hơn phân nửa số đó tưởng rằng anh ấy khi phụ tôi.

Tôi hốt hoảng, đột nhiên thấy có tiếng nói sắc nhọn như dao tấn công thẳng vào màng nhĩ, trong không khí yên tĩnh trong hiệu sách nghe càng chói tai: “Diệp Tử ở đâu?”

Tôi vô thức ngẩng đầu, giọng nói này có chút quen tai.

Trước khi tôi kịp nhìn rõ khuôn mặt người nào đang tiến tới, bóng đen đã xuất hiện ngay trước tôi, lập tức một cái tát mạnh rơi thẳng xuống mặt tôi.

Gương mặt tức thì nóng lên hừng hực

Nhận ra trước mắt là Từ Văn Tiệp hai mắt đỏ sưng lên vì giận dữ.

Tôi che mặt, kinh hoàng thất thố, không có chủ trương.

“Tôi mới đánh một cái vẫn chưa giải tỏa được nổi lòng đau”. Từ Văn Tiệp oán giận cay đắng nhìn tôi, đôi mắt tựa hồ phun ra lửa.

“Đâu là thư viện trường học, không phải nơi để cô hành động tùy tiện như vậy”. Trần Vũ Hoa không nguôi lửa giận.

Từ Văn Tiệp chỉ ngón tay vào tôi, giọng run run, “Tôi đánh cô ta không phải chuyện liên quan đến anh”. Nói xong liền bỏ nhào sang tôi, giương nanh múa vuốt, khua quyền đấm đá.

Tiềm lực con người thật sự vô tận.

Trần Vũ Hoa vừa phải bảo vệ tôi, vừa phải ngăn cản Từ Văn Tiệp liều lĩnh điên cuồng đến tuyện vọng, mọi hành động đều bất lợi cho cô ta, người chịu thiệt cũng là cô ta.

Cơn thịnh nộ của Từ Văn Tiệp trước mắt chẳng khác nào sư tử nổi giận, dáng điệu tao nhã từ trước đã không còn sót lại.

Mấy chục vị cùng trường vừa rồi còn vùi đầu vào học, vậy mà giờ cũng tranh nhau tới xem, khiến cái không gian eo hẹp của thư viện chật như nêm.

Việc tốt không ra tới cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm. Tôi cười khổ, cứ như thế này, nhất định sẽ đành chọn tiêu đề báo ngày mai. Lấy scandal để nổi danh, không khỏi cảm thấy châm chọc.

Trần Vũ Hoa không muốn cứ đấu tranh mãi với Từ Văn Tiệp, liền lui về phía sau, nhưng cô ta vẫn không quan tâm, từng bước ép sát. Cô ta đột nhiên dùng lực đẩy mạnh Trần Vũ Hoa, tôi không kịp phản ứng, cô ta đã nắm lấy cổ áo tôi, ngay lập tức giơ cao tay phải, tôi không làm gì được, ngay cả tránh cũng không kịp, im lặng nhắm mắt chuẩn bị nhận lấy đòn đánh sắp tung ra.

Nhưng cơn đau không đến như dự đoán, tôi lúc này mới mở mắt, trước mắt một màn giăng co khiến tôi ngạc nhiên, nhưng ngay lập tức lại yên tâm: Từ Văn Tiệp tay gờ cao, giờ phút này bị Hường Huy giữ chặt, vậy mà cô ta vẫn gắt gao túm lấy cổ áo tôi.

Tôi cảm thấy khí tức có chút khó khăn, hơi thở gấp gáp.

“Buông cô ấy ra”. Hường Huy cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng hai vai anh khẽ run, ngực đập phập phồng, ít nhiều cũng cho thấy giờ phút này tâm trạng anh rất mất bình tĩnh.

“Không buông”. Từ Văn Tiệp thà chết chống đỡ, nhưng ánh mắt lạnh lẽo của Hường Huy chiếu thẳng, khẩu khí mềm nhũn rất nhiều. “Trừ khi anh hứa với em phải thu hồi lời nói”.

Hường Huy mỉm cười, ánh mắt dừng lại trên người tôi rất lâu mới đáp, “Cô nghe kĩ, tôi với cô chia tay không liên quan đến người khác”.

Tôi thực sự cảm thấy chấn động, chia tay ...

Từ Văn Tiệp rất nhanh chặn đứng lời nói của anh, “Em biết rõ anh vì cô ra”. Nếu như ánh mắt có thể giết người, tôi sợ rằng mình đã sớm vỡ vụn.

Hường Huy khước miệng vi đắc, nhú mày, ánh mắt tập trung nhìn tôi, từng chữ từng chữ nói rành rọt, “Phải, tôi thích Diệp Tử, từ rất lâu rất lâu rồi”.

Tôi tâm trí hỗn loạn, trái tim dần dần nổi lên gợn sóng.

Tôi ... không nghe nhầm chứ.

Đây là lần thứ hai anh nói như vậy. Nếu như nói lần đầu tiên chỉ vì phối hợp với tôi, vậy lần này là vì gì?

Mới đầu khi anh thốt ra những lời này, bên trong phòng yên tĩnh đến ngạc nhiên, nhưng chỉ một giây sau lời nói ấy, có tiếng ồn ào, la ó, dường như có tiếng chế giễu, nhạo báng cũng theo nhau mà đến, Từ Văn Tiệp mặt từ hồng chuyển sang trắng bệch, chậm rãi buông tay ra.

Tôi rất cuộc cũng có thể tự do hô hấp, nhưng ngay sau câu nói đó, Hường Huy lại khiến tôi lần thứ hai rơi vào trạng thái thiếu dưỡng khí.

“Trần Vũ Hoa, tôi muốn cùng anh cạnh tranh công bằng”. Giọng anh trầm thấp, nhưng hoàn toàn rõ ràng, không làm ảnh hưởng mọi người nghe, bao gồm cả Trần Vũ Hoa, tôi và Từ Văn Tiệp.

Chỉ nghe Từ Văn Tiệp hét lên một tiếng, che mặt chạy ra khỏi vòng vây.

Tôi nhất thời hồ đồ, Hường Huy khẽ chạm vào cánh tay tôi, tôi lập tức nhảy lên như giật điện. Chuyện này xảy ra quá bất ngờ, tôi căn bản không có thời gian tiêu hóa.

Tôi không dám nhìn Hường Huy, càng không dám nhìn Trần Vũ Hoa.

Tôi sợ đây chỉ là giấc mơ khi tỉnh dậy sẽ kết thúc, tất cả sẽ tan biến hết, lại càng sợ hôm nay ở trước công chúng tôi trở thành vai chính, còn ngày mai lại là mục tiêu công kích.

Rất cuộc tôi sợ cái gì, chính tôi cũng không rõ.

Tôi cẩn thận di chuyển bước chân, bất luận ai ở đằng sau có gọi, tôi vẫn mắt điếc tai ngơ, đầu có chút lơ mơ, não hoàn toàn trống rỗng.

Chương 22

Đừng hứa những lời yêu thương, cam kết, đó là một món nợ chưa trả đủ.

Sau sự kiện ở thư viện, chỉ trong vòng một đêm danh tiếng của tôi tăng cao hẳn thêm mấy bậc, không chỉ phía trước có người ngoài lại nhìn, sau lưng có kẻ chỉ trở này nọ, ngay cả ở mấy tầng ký túc xá có những người không biết cũng đặc biệt tới xem, chỉ tò mò muốn được nhìn mặt người khiến sinh viên khoa máy tính

tài cao, thần hồn điên đảo các nữ sinh đã thổ lộ trước mặt công chúng, giờ chính thức gia nhập cạnh tranh hàng ngũ hoa khôi, thật đáng xem người này khuynh quốc khuynh thành ra sao.

Tôi nghĩ tôi nhất định sẽ làm bọn họ thất vọng.

May mắn thay sắp đến cuối kì, nguyên việc này làm sự chú ý của mọi người giảm bớt, phải chuẩn bị cho ba tuần nghỉ đông dài, có thể cho tôi tạm thời thở được, đến khai giảng chắc vụ việc có hồ ly mới này sẽ nhanh chóng bị quên lãng.

Hương Huy trong thời gian này từng tìm tôi mấy lần, dường như mỗi ngày đều có điện thoại, cũng thử đến phòng ôn thi chặn đường tôi, tôi đều tránh không gặp. Anh ấy cũng không biết thời điểm nào thực sự thành công khi kéo Chu Xuân làm phe đồng minh, thỉnh thoảng thay anh ấy nói vài câu tốt đẹp. Phòng còn lại năm người hoặc ít hoặc nhiều cũng được anh ưu đãi, trước khi ngủ câu chuyện thúy chung luôn xoay quanh anh ấy.

Tôi không nghĩ chiến dịch tấn công của anh ấy là mạnh mẽ quyết liệt như vậy, làm tôi có chút không chống đỡ được.

Chu Xuân mắng tôi lập dị, rõ ràng là thích anh ấy, lại sống chết không chịu thừa nhận, mà giờ tình thế đảo ngược lại thích giả bộ thanh cao.

Tôi cười khổ, không phải tôi lập dị, hoàn toàn là mọi việc đã thoát ra khỏi quỹ đạo ban đầu, làm tôi không biết phải theo ai, tôi cũng tưởng tượng cùng anh ấy bắt đầu, nhưng không nghĩ đến sẽ lại xảy ra tình huống này, hơn nữa lại mạnh mẽ như vậy.

Còn cả sự hiện diện của Trần Vũ Hoa nữa, nghĩ đến đây tôi lại không nín được một tiếng thở dài.

Kì nghỉ đông bắt đầu, tôi mỗi ngày đều ăn uống chơi bời vô cùng nhàn rỗi, duy chỉ có mấy ngày là phá vỡ quy luật sinh hoạt bình thường, nguyên nhân chính là do — Lâm Sâm trở về.

Tôi thực sự bỏ qua anh ấy quá lâu, lâu đến mức gần như hoàn toàn quên mất sự tồn tại của con người này.

*

Hôm đó, vừa nói chuyện điện thoại với Ưông Nhiên xong, tôi vươn vai vì mỏi lưng, tay vẫn còn giơ trên không trung đột nhiên thấy Lâm Sâm mỉm cười xuất hiện trước mặt tôi.

Bất ngờ không phòng ngự. Cho nên tôi quên rụt tay lại, lắp bắp nói: “Sao anh lại tới đây?”.

Anh thở dài buồn bã, “Gửi thư cho em không thấy hồi lại, cho nên vừa xuống tàu anh liền tới thăm em.”. Tôi nhìn theo tầm mắt anh, quả nhiên thấy trong tay có xách theo một chiếc rương lớn, còn mang theo những vết tích của một chuyến đi xa.

Người mẹ kính yêu của tôi đột nhiên xuất hiện, “Diệp Tử, con rồi thế, còn không mau rót nước cho Tiểu Sâm?”. Khuôn mặt tươi cười của bà chuyển sang hướng Lâm Sâm, “Con mau ngồi xuống, để má Diệp nhìn nào. Cũng gầy đi nhiều đấy, có phải cơm nước bên đó không hợp khẩu vị?”.

Tôi tròn tròn mắt, rốt cuộc ai mới là người bà sinh ra, sao mỗi lần tôi về nhà cũng gặp bà cũng không được hỏi han ân cần như vậy? Dường như là trong bụng tôi đầy giun dũa mẹ quay đầu trừng mắt liếc tôi một cái, tôi đành xám mặt lại nói: “Lâm Sâm, anh muốn uống gì? Cà phê hay vẫn là trà?”.

Lâm Sâm còn chưa trả lời mẹ đã nói chen, “Này con gái, Lâm Sâm không uống cà phê con không biết sao?”.

Tôi vô đầu, thiếu chút nữa đã quên Lâm Sâm dị ứng với cà phê.

“Cả ngày lúc nào cũng không tập trung, không biết nó nghĩ gì.” Mẹ tiếp tục buồn đưa.

Khoé miệng Lâm Sâm khê nhếch lên một nụ cười mờ nhạt, đứng dậy, quẹo vào phòng bếp quen thuộc, “Má Diệp, con tự pha thì tốt hơn.”. Không lâu sau liền bưng đồ uống ra, thuận tay lấy cốc chè cho mẹ tôi, pha cho tôi một ly trà sữa.

Mẹ vui vẻ cười toe toét, ánh mắt chuyển sang nơi khác, tôi biết mọi thứ về Lâm Sâm đều rất hợp ý bà, ở trong lòng sớm đã coi anh ấy là con rể tương lai, nhưng tôi...

Tôi bưng ly trà sữa ấm lên hớp một ngụm, anh ấy quả thật hiểu rõ tôi, biết rõ tôi nghiện trà sữa cũng biết phải pha nước ấm vừa phải mới hợp khẩu vị tôi.

“Tiểu Sâm này, hôm nay ở nhà má Diệp ăn cơm đi.” Lâm Sâm gật gật đầu, mẹ hài lòng cười nói: “Diệp Tử, con cùng Lâm Sâm nói chuyện, mẹ đi mua đồ ăn.”

“Vâng.” tôi miễn cưỡng ngồi xuống, tùy tay mở ti vi.

[Phùng Tiểu Cương : “Công chúa A Y Thổ Lạp là con gái duy nhất của thân vương Aska xứ Wales, thân vương Aska xếp trong danh sách 17 tỷ phú trên thế giới, rồi có một ngày...”

Ứng cử viên trẻ: “Việc anh nói thì có quan hệ gì với tôi?”

Phùng Tiểu Cương: “Cậu nghe đây, công chúa A Y Thổ Lạp chính thức có quan hệ ngoại giao với nước ta, mời cậu cùng đi ăn tối, khả năng sẽ cầu hôn cậu.”

Ứng cử viên trẻ: “Đây, đây là lệnh của chính phủ?”

Phùng Tiểu Cương: “Chính phủ nước ta phê chuẩn lời mời này, nhưng chưa có phê chuẩn cậu và cô ấy kết hôn.”

Ứng cử viên trẻ: “Vậy, vậy, tôi có được hạnh phúc khi làm điều đó không?”

Cát Ưu từ một bên bước ra nói: “Công chúa A Y Thổ Lạp đã có chủ!”]

Trên màn hình đang chiếu bộ phim hài Tết năm 97 “Nhà máy mơ ước”[1], tôi thấy đây là bộ phim rất nhẹ nhàng nhưng tuyệt không phải bộ phim thú vị, hàng năm cứ tết âm lịch là lại chiếu lại phim này, tôi vẫn xem trăm lần không chán.

Tôi ngồi trên ghế sofa cười lẫn lộn, không hề để ý chút hình tượng nào, Lâm Sâm trêu chọc, “Lời thoại em đã thuộc lòng rồi mà vẫn còn có thể cười được như vậy?”

Trong tâm tôi nghĩ, ai khiến anh lo, tôi vui kệ tôi.

Lâm Sâm thất vọng, liền lật tới lật lui chiếc tủ đựng đĩa dưới TV, chọn lấy một chiếc đĩa không có nhãn hỏi tôi: “Đây là phim gì?”

Tôi lắc lắc đầu, anh cười nhạt, “Xem sẽ biết.” Nói xong, không cho tôi cơ hội phản đối liền mở đầu đĩa ra, nhét chiếc đĩa vào đó.

Đầu tiên là hình ảnh thú vị của anh rể và chị họ, mặc bộ trang phục cưới. Thì ra chính là video ngày kết hôn của chị họ, tôi không khỏi nheo mắt, nhưng không hiểu rõ nguyên nhân.

“Này, lần đầu nhìn thấy em mặc như thế. Nhưng thật sự rất đẹp.” Lâm Sâm hứng trí trêu đùa, mắt không chớp nhìn chăm chăm vào màn hình rồi lại nhìn tôi.

Tôi cười không đáp, bên tai nghe thấy một người khen ngợi. Sau khi hưng phấn, tim đột ngột thất lại, nguy rồi!

Quay sang nhìn Lâm Sâm, đôi mắt anh như hiện lên hàn băng, nhìn cố định trên màn hình, không hề chớp mắt. Lúc này màn hình xuất hiện chính là hình ảnh Hướng Huy cưỡng ép kéo tay tôi rời khỏi đám đông.

Chín năm trời lạnh trong nhà tuy bật máy sưởi, nhưng tôi vẫn cảm thấy hàn ý lạnh thấu xương từ người anh lộ ra.

Tôi muốn chạy sớm, vừa mới động ý nghĩ, Lâm Sâm từng bước bước đến, dùng lực nắm chặt cổ tay tôi, trầm giọng quát, “Anh ta là ai?”

Khí tức của anh phun mạnh trên mặt tôi, tôi cảm thấy lửa giận của anh đã tới, như núi lửa sắp sửa bùng nổ giáp ranh, tôi chỉ thấy miệng đắng lưỡi khô, giọng xạo xạo nói, “Anh không nhìn thấy anh ta là phù rể sao?”

“Phù rể kiểu gì lại nhìn em thế này? Còn nữa, anh ta lôi kéo em làm gì?”. Lâm Sâm hiển nhiên không tin tôi giải thích, anh nhấn nút tạm dừng, suy nghĩ của tôi cũng theo đó mà lập tức đóng lại. Bởi vì lúc này

mắt tôi lơ đãng dịu dàng nhìn Hương Huy đã vô tình tiết lộ rất rõ ràng. Ánh mắt như vậy, sợ rằng, anh cũng không phát giác.

Tôi ngây ngốc một lúc, lấy lại tinh thần, lạnh lùng nói, “Lâm Sâm, em nói anh muốn tin hay không thì tùy, hơn nữa em không cần và không có nghĩa vụ phải báo cáo với anh nhất cử nhất động của bản thân.”

Lâm Sâm giận dữ, tay càng tăng thêm lực, tôi bị đau kêu nhỏ, anh mới chịu buông tay, tôi cúi xuống xem, trên cổ tay đã bị anh bóp in rõ một dấu vân tay.

“Anh xin lỗi.” Lâm Sâm nhẹ nhàng nói, tôi mũi hơi cay, nhưng vẫn nhịn xuống.

“Diệp Tử.” Anh cúi đầu nhận sai, không khí lại trở lại hòa bình như trước.

Tôi biết rõ nhược điểm của anh, anh sợ nhất là nước mắt của tôi, không muốn tranh cãi với tôi, cũng sẽ không bao giờ làm tổn thương tôi, cho nên tôi rất hèn hạ lợi dụng nhược điểm này.

Đột nhiên tôi cảm thấy một chút tội lỗi.

Im lặng.

Chu Xuân cũng nói tim tôi rất cứng, không phải là không đạo lý.

“Diệp Tử.” Tôi nghe tiếng Lâm Sâm gọi tên, ngẩng đầu, nhìn thoáng qua đôi mắt lo lắng của anh.

“Diệp Tử, đến giúp mẹ mấy thứ, mệt chết mất.” Tiếng mẹ gọi hợp thời điểm đã đánh vỡ không khí nặng nề này, tôi thấy nhẹ nhõm, đi đến lối vào, gặp mẹ hai tay xách đầy túi, hàng tá đồ lớn nhỏ nhỏ, gà vịt thịt cá đều đủ, tôi nhận lấy, ngạc nhiên nói, “Mẹ, mẹ đã bắt đầu chuẩn bị hàng tết rồi à?”

Mẹ đưa tay bóp bóp vai, cười nói, “Không phải, vừa rồi tiện gọi hai vợ chồng bác Lâm và em gái Lâm Sâm tới ăn bữa cơm rau dưa.”

Tôi lè lưỡi, lúc này Lâm Sâm cũng chạy tới, mẹ lại đem lời vừa nói lặp lại một lần. Lâm Sâm nhìn tôi, lặng lẽ gật đầu.

“Tiểu Sâm, con ngồi xem TV, nơi này không có chuyện cần con làm. Tiểu Diệp Tử, con đi nhặt rau đi.” Mẹ mà đã truyền một loạt mệnh lệnh xuống, không người nào dám không nghe theo, nhưng sự đả ngộ khác biệt quá nhiều.

Tôi chạy vào bếp nhanh chóng nhặt rau mà không hề chuyên tâm, trong lòng có chút bất an. Nhưng lúc nghĩ đến hình ảnh vừa nhìn thấy, trong lòng lộ chút ngọt ngào.

*

Gần 6h, gia đình bác Lâm xách theo bao lớn bao nhỏ tiến vào, tôi không cần xem cũng có thể đoán ra ngoài là não hoàng kim linh tinh thuốc bổ, bên trong là giỏ hoa quả. Năm nay không nhiều lễ, quà tặng chủ yếu là não hoàng kim được quảng cáo nhiều có thể nói là thâm nhập nhân tâm

“Đã đến bữa ăn cơm rồi còn mang những thứ này... thật quá tốn kém.” Mẹ khó xử nhìn đồng đồ lớn nhỏ, năm này qua năm khác, nói dễ nghe là phong tục nghi lễ, nhưng nó quả thật là sự lãng phí tiền bạc của cuộc sống lao động, nhưng bây giờ quả thực không sửa được tập tục xấu đó.

Lâm mẫu cười khê, bà là phụ nữ truyền thống Trung Quốc, tóc quấn thành búi, trên người mặc chiếc váy sườn xám màu xanh ngọc, trang điểm nhạt, ung dung cao quý, quay nhìn mẹ tôi, chiếc tạp dề bóng loáng giản dị ở thắt lưng, tóc trải dài, quần rộng màu đen, một điểm đường cong cũng không có. Cái này... rõ ràng không phải người cùng một thời đại.

Lâm bá khoác chiếc áo gió màu đen, bên trong âu phục, nghe nói, bác rất chú trọng đến việc ăn mặc. Tôi nghe Lâm Sâm nói dù trời có nóng đến 38 độ, chiếc áo trắng bác mặc, vẫn không cởi bỏ một cái cúc nào trên cổ và ống tay áo.

Lâm Hi là em gái Lâm Sâm, mới mười sáu tuổi, học giỏi, vừa thấy mẹ tôi liền ngọt ngào gọi to, “Má Diệp.”

“Mấy ngày không gặp mà xem Lâm Hi đã cao lớn thế này rồi.” Mẹ nhanh chóng bỏ cái chảo xuống chào đón khách.

Lâm mẫu lúc cười rất mê người, xem ra thời trẻ nhất định phong hoa tuyết đại, Lâm Hi hoàn toàn kết thừa dung mạo tuyệt đẹp từ mẹ, còn tướng mạo Lâm Sâm có chút giống Lâm bá, nhưng bên trong tính tình nóng nảy không biết di truyền từ ai, dù sao ngoài tôi ra, ai anh ấy cũng dễ đối xử lịch sự.

Mẹ vốn định không đợi ba tôi về mà khai tiệc trước, tuy vậy Lâm bá một mực từ chối.

Lâm Hi thời trung học cấp 2 rất thân thiết với tôi, nhưng sau khi lên cấp 3 việc học nặng nề, hơn nữa phần nhiều thời gian tôi lại trọ ở trường, vì vậy mà không còn thân nhiều như trước, các bậc cha mẹ cùng nhau tụ tập một chỗ nói chuyện, còn lại ba người đưa mắt nhìn nhau, nhất thời không tìm được lời nói.

Tôi có một ý tưởng, lôi ra tập ảnh ngày bé, Lâm Hi vừa lật xem vừa nghiêng đầu cười, còn trên khoé môi Lâm Sâm vẫn luôn là nụ cười mờ nhạt.

Chuông điện thoại reo mẹ tôi cũng không quay đầu lại, “Diệp Tử, đi nghe điện thoại đi.” bà đang hứng thú ngồi buồn chuyện, không chịu nhích mông đứng dậy.

Tôi nhắc điện thoại, “Alô.”

“Diệp Tử, là anh.” Trong điện thoại truyền tới giọng nói trầm ấm, tôi dường như có thể tưởng tượng ra giờ phút này anh dịu dàng mỉm cười.

“Anh... thế nào lại biết số điện thoại nhà em?” Tôi cố hạ thấp giọng, ánh mắt vô thức liếc về phía Lâm Sâm, may thay toàn bộ sự chú ý của anh ấy đều hướng về quyển album ảnh, không để ý hành động của tôi.

Anh không trả lời câu hỏi của tôi, mà trực tiếp nói: “Diệp Tử, anh muốn gặp em.”

Anh không nói tôi cũng biết, trừ Chu Xuân tiếp tay ra không ai có thể là người thứ hai.

Tiếng của tôi ngày càng thấp hơn, “Có chuyện gì, đợi ngày khai giảng rồi nói.”

Anh gạt lời tôi, “Anh có rất nhiều điều muốn nói với em.” Không đợi tôi tỏ thái độ, anh nói tiếp: “Anh sẽ nhanh chóng đến dưới nhà em, hôm nay không gặp được em anh sẽ không rời đi.”

“Anh...” Chu Xuân chết tiệt, tôi quả thực hận cô ấy nghiêng răng nghiêng lợi, không chỉ là số điện thoại, ngay cả địa chỉ nhà cũng bị cô ấy bán đứng cho anh. Đợi đã, theo tôi được biết, Hương Huy sống ở phía đông Thượng Hải, tôi vừa khéo lại ở phía tây, chẳng phải là phải đi qua cả nửa nội thành Thượng Hải sao.

Cuộc điện thoại đột ngột bị cắt đứt, người này, quá cố chấp, quá ngang ngược, thậm chí cả cơ hội cự tuyệt cũng không cho tôi.

“Ai vậy?” Mẹ thuận miệng hỏi.

“Một... người bạn.” Tôi ấp úng.

Lúc này có tiếng gõ cửa, tim tôi chắc bị bật ra khỏi cổ họng, anh ấy không phải đã tìm tới cửa chứ, cứ thấy sự điên rồ hiện tại của anh ấy, điều này hoàn toàn có khả năng.

Tôi chạy đến mở cửa, nghĩ thế nào cũng phải ngăn anh ấy vào nhà, cửa vừa mở ra trong nháy mắt tôi thấy người ra một lúc, người bước vào là bố, tôi thấy rất vui sướng nhưng đồng thời cũng có chút thất vọng.

Mở tiệc, trải khăn bàn, mang thức ăn lên, tôi xem qua một lượt, tôm chiên hấp, bạch tuộc xào, thịt gà kho... Toàn bộ là đồ Lâm Sâm thích ăn, thậm chí cả mẹ tôi có thể tính là vô cùng tận tâm tận lực, có điều vì sao không hỏi ý kiến tôi lấy một lời.

Bữa cơm tôi diễn ra trong bầu không khí hài hoà, bố và Lâm bá nói chuyện về công việc và tình hình quốc tế, về thị trường chứng khoán và bóng đá, còn lại mẹ và Lâm mẫu nói về thị trường mỹ phẩm giảm giá.

Tôi nhai từng miếng cơm nhưng không có chút vị nào, lời nói của Hương Huy vẫn vang lên bên tai, ít nhiều khiến tôi có chút bồn chồn đứng ngồi không yên. Lâm Hi thỉnh thoảng nâng cổ tay lên xem giờ, phảng phất có đầy bụng tâm sự. Chỉ có khẩu vị Lâm Sâm là tinh tế, có khen ngợi vài câu. Nói thật, tay nghề nấu ăn của mẹ tôi không phải là tồi, nhưng dường như chỉ có Lâm Sâm quan tâm.

Cơm nước xong, tôi vội vàng tranh rửa bát, từ trước tôi cũng không tự giác như vậy, chỉ tại đứng ở phòng bếp trước cửa sổ, có thể quan sát được toàn cục. Mượn ánh đèn đường mờ tối, cố dùng lực thò người ra

nhìn xuống dưới tầng xem, trong góc của bãi đỗ xe tựa hồ có một người đứng thẳng, tôi nghi ngờ mình bị hoa mắt, cố gắng dụi dụi, người lại biến mất.

Anh rút cuộc có tới hay không, tầm nhìn của tôi chợt thấy thiếu kiên nhẫn, tính khí anh nói là làm, tính toán thời gian tới đây, thời điểm lúc này chỉ cách cuộc gọi có hơn một giờ, hay có việc gì trên đường trì hoãn. Hoặc có thể là... Tôi bị suy nghĩ linh tinh của mình làm cho lo sợ, toát mồ hôi lạnh.

Tôi tư tưởng không tập trung, kết quả là làm vỡ một cái đĩa, một cái bát. Cùng lúc nhận được vài câu mắng của mẹ.

Vì thế bị đày đọa nửa giờ, rốt cuộc cũng chờ được hai vợ chồng bác Lâm đứng dậy cáo từ. Tôi chưa bao giờ nhiệt tình xung phong nhận việc tiễn mọi người xuống tầng như lúc này, hoàn toàn quên mất việc bắt tiện đi qua hành lang tối.

Ra đến cửa, Lâm Sâm liền nói, “Không cần tiễn lâu, nếu không tí anh lại phải đưa em lên nhà, như vậy rất phiền phức.” Anh biết rõ bệnh cũ của tôi, cũng đã từng ném qua cảnh bị tôi túm chặt đến mệt không buông vì không dám đi một mình trong trời tối.

Tôi mỉm cười, đưa hai ngón tay ra thề, “Bảo đảm không.”

Động tác này khiến Lâm mẫu bật cười.

Bốn người Lâm gia đi thẳng đến cổng lớn, nhìn bóng lưng mọi người biến mất dưới ánh trăng tôi mới quay đầu, bước vài bước đến bãi đỗ xe phía tây, cũng là vị trí phòng bếp có thể nhìn rõ, cũng không có phát hiện bất thường.

Vui buồn mỗi nửa.

Vui là vì giờ tôi tạm thời không cần đối mặt với anh, không cần phải đối mặt với thứ tình cảm thực tế đã ẩn sâu trong tim.

Buồn vì anh nói lời không giữ lời, không nhìn thấy người, ngược lại còn làm tôi lo lắng.

Tôi lẩm nhẩm trong miệng đọc qua số điện thoại của anh một lần, chưa hề gọi đến, nhưng vẫn nhớ rõ trong lòng. Cân nhắc một lúc nên lên tầng trực tiếp gọi tới hay thông qua Chu Xuân nói bóng nói gió, vẫn còn do dự, lại nhìn lên đầu hành lang một bóng người đứng dựa vào tường, gió Bắc phất qua, thổi bay một góc áo khoác, phiêu phiêu tay áo, trái tim đột nhiên hốt hoảng.

---

[1] Bộ phim Nhà máy ước mơ (The Dream Factory /) sản xuất năm 1997 của đạo diễn Phùng Tiểu Cương. Bộ phim này rất nổi tiếng, mở ra một truyền thống xem phim nội địa vào kì nghỉ đông hàng năm của người Trung Quốc.

12. Chương 23-24

Chương 23

Nếu một ngày không còn thích anh nữa, cuộc sống của em sẽ cô đơn, buồn tẻ và vô vị...

Em không muốn sống như thế, vậy nên em sẽ không từ bỏ trước anh, ít nhất là tình yêu đầu của em.

Trái tim tôi nhất thời nhanh nửa nhịp, giờ phút này trong đầu chỉ vang vẳng câu nói, anh rót cuộc đã tới.
“Diệp Tử,” anh hạ giọng gọi tôi, như gió xuân thoảng qua, ấm áp, thổi bay biến mọi mối bận tâm lo âu vừa này.

Tôi cười rạng rỡ, “Anh ... đến lâu chưa?”

Anh lắc đầu, bỗng nhiên dang rộng đôi tay ôm lấy tôi.

Anh ôm rất chặt làm tôi gần như ngạt thở.

Cơ thể ấm áp của anh ôm lấy, tràn ngập cả bầu không khí đầy nam tính, hơi thở của anh cùng với hương thơm nhẹ nhàng của làn da bao trùm lên tôi.

Cảm nhận nhịp đập trái tim đối phương hoà cùng trái tim mình thành giai điệu tuyệt vời, trong đêm khuya trời đất mênh mông bản hoà tấu này thuộc riêng về chúng ta.

Như làn sương đêm dưới ánh trăng mờ mờ mịt mịt dẫn con người ta bước vào mộng tưởng.

Tôi đã không còn khả năng nhận thức, chỉ có thể làm theo tiếng con tim mình, đưa tay ra từ từ chậm rãi ôm lấy anh.

Dường như rất lâu đã trôi qua cả thế kỷ, anh mới buông tôi ra, trong mắt đầy ánh cười trong suốt như dòng suối chảy róc rách.

“Anh cười cái gì?” Tôi ngẩng đầu lên hỏi, chính gương mặt cũng rạng rỡ nụ cười.

Anh không nói gì, vuốt má tôi, rồi chậm rãi cúi đầu đặt nụ hôn in lại trên trán tôi, khắc tạ trong tim tôi. Tay tôi đầy mồ hôi, một cử động nhỏ cũng không dám.

May là anh không tiến thêm một động tác nào nữa, chỉ di chuyển đôi môi trên trán tôi, lưu luyến không rời.

Trong lòng hình như có làn gió thổi qua.

Lại không biết đã qua bao lâu, giọng nói ấm áp của anh vang bên tai tôi, “Diệp Tử...” Anh trầm ấm thì thầm gọi tên tôi, có chút giống như đang nhẹ nhàng dỗ trẻ con.

“Đạ...” Tôi ngẩng đầu, đôi môi vô tình cọ xát cổ anh. Mặt ửng hồng, lại bắt gặp ánh mắt anh dần hiện lên nụ cười ranh mãnh.

“Anh ... là cố ý.” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Anh cười ha ha, ấn đầu tôi dựa vào vai anh.

Tôi càng bối rối, tối nay mọi kiểm soát đều nằm trong tay anh, luận ra dù sao chúng tôi cũng phải hòa nhau một ván, tôi hừ lạnh, “Ai kêu anh tìm đến nhà em.”

Anh gãi đầu, lại véo má tôi một cái cười đùa, “Em theo đuổi anh khổ cực như thế, vậy thì anh tiến thêm một chút.”

“Anh...” Tôi giận dữ, ai theo đuổi anh. Tôi quay đầu chạy như bay vào không thềm ngoài lại một cái. Mà người phía sau đó so với tôi lại càng nhanh, ai đó chân dài, ba bước hai bước đã đuổi kịp, nhất quyết gắt gao nắm cổ tay tôi.

“Đừng đi.” Anh dùng lực kéo tôi vào lòng, cố thể nào cũng không thoát ra được.

“Anh bảo em không đi là không đi ah, sao em phải nghe lời anh, anh là cái gì của em đấy,” tôi tuy quật cường cãi lải nhưng trong lòng không tránh khỏi ngọt ngào, anh lập tức tiếp lời. “Em là bạn gái của anh.”

“Còn chưa phải.” Tôi thề thốt phủ nhận.

“Bây giờ thì phải,” Anh nâng mặt tôi lên, nhằm môi tôi cúi đầu xuống hôn, tôi chuẩn bị không kịp, đột nhiên đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Thế này được chưa, ôm cũng đã ôm, hôn cũng đã hôn, em còn không thừa nhận sao?”

Tôi nhìn chằm chằm anh, cắn răng, hung tợn bóp chặt tay anh, gần từng chữ: “Anh – đi – chết -đi.”

Anh cười híp mắt nâng bàn tay tôi lên, chậm rãi đặt môi xuống, “Anh mà chết em gả cho ai?”

Tôi thở dài, “Sao lúc trước em không phát hiện là anh rất ba hoa nhỉ?”

“Về sau còn nhiều thời gian, em cứ từ từ mà khai quật ưu điểm của anh.” Anh không chấp thuận, bờ môi hàm chứa nụ cười.

Thượng Đế ơi, Phật Tổ hỡi, có ai tới cứu tôi đi. Tôi làm bộ chụp đầu, nhưng động tác của anh so với tôi còn nhanh nhẹn hơn nhiều, anh bước lại nắm lên bàn tay tôi, chà xát nhẹ nhàng cho ấm lên sau đó mới bỏ tay vào túi áo, giọng điệu thông thả, “Sau này đầu của em do anh quản, em muốn chà đạp lên nó, anh sẽ không để yên cho em”.

Tôi oán hận dậm chân, anh lại lắc đầu, “NO, chân cũng không thể”.

Rất tốt, con người này rất thành công khi khơi mào tính cách nóng này của tôi, tôi giận quá thành cười, “Còn có cái gì là chính em sở hữu không?”

Anh nghĩ nghĩ, có vẻ rất nghiêm trọng, xua tay, “Thật xin lỗi, ngoài anh ra thì em chẳng có gì cả”.

Tôi không biết nên thấy buồn cười hay là cảm động khi nhìn anh nửa trêu đùa, nửa thật lòng nói, “Anh cũng không biết sao em lại thích anh từ lâu như vậy”.

Tôi tức giận vội vàng nói, “Anh lại nói hươu nói vượn”.

Hướng Huy vô tội chớp mắt, tựa cười, “Là em hôm đó trước mặt mọi người nói như vậy, anh thấy có nhiều người đều chứng kiến thế, như Chim to, tiểu Trương ... còn có ...”

Tôi cố gắng quýt che miệng anh, để anh càng nói càng bất thường. Anh gặp tôi gấp như vậy, đáy mắt hiện rõ nét cười, khe hôn lòng bàn tay tôi, thì thầm, “Không thừa nhận cũng không sao, chờ xem anh làm thế nào mà bắt được em”.

Tôi cười, sờ sờ cằm, “Chính anh nói đấy, anh không được hối hận”.

Anh nắm tay tôi thật chặt, “Không”.

“Dù cho em cố ý gây khó khăn cho anh?”

“Ngọt như đường phèn”.

Sự ấm áp tràn ngập tận đáy lòng tôi, lan tỏa khắp cơ thể, niềm vui đơn thuần chuyển thành thứ hạnh phúc làm mê muội. Tôi cười sâu, cảm như rớt xuống, tinh quái nói, “Em cho anh một cơ hội theo đuổi”.

Anh ra vẻ rất hãnh diện, tôi lại tiếp tục nói, “Em sẽ dùng QQ, nếu như anh có thể tìm được em trong một giờ, chúng ta sẽ ...”.

Anh ngắt lời tôi, gấp gấp hỏi, “Nếu như anh không tìm được?”

“Vậy chứng minh chúng ta không có duyên phận”. Tôi cúi đầu cố nén bật cười, anh có chút lờ mờ, lâu mới nói, “Diệp Tử, việc này khó khăn quá”.

“Không có đường thương lượng, tìm hay không tùy anh”. Tôi kiên trì, thâm mỉm cười.

Anh thở dài, “Anh có phải tự làm tự chịu?”

Tôi liếc xéo anh, “Anh định đổi ý?”

“Không dám”.

Tôi nhịn không được cất tiếng cười to, Hướng Huy tuy không can tâm bị tôi trêu chọc nhưng cũng không thể làm được gì.

Đêm khuya dần. Không gian hoàn toàn im lặng.

Tôi thỉnh thoảng nâng cổ tay xem giờ, một mặt thúc giục Hướng Huy nhanh chóng về nhà, tại anh cứ cò kè mặc cả, cuối cùng đàm phán vẫn không có kết quả mới chịu buông tha, ngoan ngoãn đáp chuyển xe cuối,

nhưng quy định tôi mỗi ngày phải có một cuộc điện thoại thông báo hành tung, nếu không anh sẽ trực tiếp tìm đến cửa.

Tôi bên ngoài tỏ vẻ bất mãn chính sách cường quyền đàn áp của anh, nhưng trong lòng lại tràn đầy ngọt ngào.

Sau khi tiễn Hường Huy lên xe, cố nhìn đến khi xe buýt lái đi, tôi mới chậm rãi trở về, nhớ lại chuyện vừa xảy ra, khoe miệng không tự chủ hơi hơi nhếch lên.

Màn đêm lan tỏa bầu trời, so với trước càng trầm lặng. Tôi nhìn thấy bóng mình dưới bóng cây chậm rãi kéo dài, nảy ra xung quanh nhiều loại hình dạng, trước đây coi đó là hành động ảo tưởng nhưng vào lúc này phẳng phất có chút thú vị.

Bỗng nhiên một bóng đen xuất hiện ngay phạm vi tầm mắt tôi, đề lên bóng tôi rồi dần dần chồng lên nhau.

Phản ứng đầu tiên của tôi là cất bước chạy, bất luận giật tiền hay cướp sắc, tôi cũng không có đủ khả năng chống trả.

Bóng người phía sau nhanh chóng khởi động, tôi chỉ nghe thấy âm thanh của tiếng áo gió sột soạt rất gần, cánh tay rất nhanh bị kiềm chặt.

Đây là lần thứ hai đêm nay tôi chạy trốn thất bại.

“Em muốn chạy đi đâu?”. Nghe tiếng nói quen thuộc, dây thần kinh bị buộc chặt mới dần trầm tĩnh lại.

Tôi chụm ngực, không vui nói, “Dọa chết người, phiền anh về sau có đi thì điếm danh trước được không?”.

Anh tỉnh táo đáp, “Anh đi theo em từ khu này cho đến trạm xe, nhưng do em không có phát hiện”.

Tôi im lặng, có chút tức giận trừng mắt nhìn anh, “Anh theo dõi em?”.

Anh lạnh lùng nói, “Là mẹ em gọi điện đến nhà anh nói em chưa về, anh không yên tâm mới tới đây. Xem chừng có vẻ không cần thiết”. Anh nhú mày, tức giận, ngữ khí khinh thị.

Mặt tôi ửng hồng, tôi và Hường Huy nói chuyện, anh rốt cuộc đã nghe thấy bao nhiêu?

“Là anh ta?”. Anh dừng một chút nhắc nhở tôi, “Chính là người trong video đó”.

“Phải”. Tôi cố gắng đáp, phải thì đã sao.

Đuôi lông mày của anh lộ vẻ cười nhạo, không nói được một lời, quay đầu đi, đi được vài bước, dừng lại, đưa lưng về phía tôi nói, “Diệp Tử, anh hy vọng em hạnh phúc”. Nói xong, không hề quay đầu, cũng không dừng lại thêm, vội vàng bước nhanh.

Trông theo bóng lưng anh bước đi giữa trời gió Bắc Trung gào thét, càng lúc càng xa dần, cho đến khi hoàn toàn không nhìn thấy.

Tôi đứng giữa đường nhìn hướng Lâm Sâm biến mất, trong lòng chợt dâng lên nỗi buồn bã mất mát.

Đêm càng tối đen.

Tôi rón rén bước vào cửa, vốn định trốn vào nhưng vừa trốn được cây cổ thụ cành thô lá lớn mẹ thì không cẩn thận đụng trúng ba, nghe vài lời răn dạy khiển trách rồi mới cho tôi về phòng.

Tôi đi lại trong phòng một vòng, thấy đèn trong phòng ba mẹ đã tắt hết mới lặng lẽ chui vào phòng đọc sách mở máy tính của ba ra.

Năm nay, hiện tượng QQ ở Trung Quốc đại lục nổi lên như ốc cuốn, hình ảnh chú chim cánh cụt bé nhỏ nhanh chóng được người người nhà nhà ưa dùng, Ông Nhiên sớm khuyến khích tôi dùng nick QQ, cũng thường xuyên gọi tôi lên mạng tán gẫu, tôi thuộc loại ngu dốt về máy tính, vẫn thoái thác, hôm nay đột nhiên hứng chí nảy ra ý tưởng này, cũng nghĩ lấy cái này làm nghiệm chứng xác minh duyên phận của mình

Kết nối đến đường dây điện thoại, mở địa chỉ trang web chính thức, tải xuống phần mềm chat QQ, nhập nick và pass vào, tôi dựa theo từng bước Ông Nhiên đã dạy tiến hành làm hoàn hảo, xong hết mọi thủ tục này tôi đã đăng nhập được vào nick QQ của mình.

“Buzz buzz,” Tôi bị dọa run cả tay, xem kỹ mới biết là tiếng từ máy tính phát ra. Tôi rút dây nối loa ra, , đem hôm khuya khoắt lên mạng chat, nếu như bị mẹ biết được chắc tôi bị cắt đi một lớp da cũng nên.

“Diệp Tử rất cuộc chờ được cậu rồi.” Thật trùng hợp, Uông Nhiên vừa lúc online, gửi tôi một icon ôm hôn.

Tôi gửi lại cái mặt cười. “Tớ không chịu dùng QQ không phải cậu chuẩn bị tuyệt giao với tớ rồi chứ?”

Uông Nhiên trả lời rất nhanh, “Sao nửa đêm cậu có thể online được?”

Tốc độ gõ chữ của tôi chậm rề, “VẬY còn không phải là vì phải phối hợp với con cú này của cậu ah.”

Đúng lúc này, màn hình dưới góc phải có một logo lóe lên, đó là thông tin có một người yêu cầu thêm bạn, tôi vui sướng ngây ngất, ngay lập tức đồng ý. Có lẽ sớm vui mừng nên ngay lúc này biến thành thất vọng, tên này chỉ là nick ở trên hệ thống mạng, không phải là người tôi đang chờ.

“Này, sao không nói gì?” Uông Nhiên bắt mắt gửi tới mấy dấu chấm hỏi.

Tôi có quan niệm không có chủ đề nào hấp dẫn sẽ không tiếp tục nói chuyện, lấy có logout, tiện tay đem tên này vào blacklist. Nghĩ nghĩ một lúc hỏi Uông Nhiên, “Nếu tớ muốn tìm một người, không biết Q nào, nickname cũng có thể phán đoán, cậu nói muốn tìm người này xác suất có bao nhiêu?”

Uông Nhiên im lặng hồi lâu mới đáp, “Khó càng thêm khó”.

Tim tôi thất lại.

Cô lại bổ sung thêm, “Nhưng cũng không phải hoàn toàn không có khả năng”.

“Cậu không thể nói một câu cho xong sao?”. Tôi không hảo khí nói.

“Cậu muốn tìm ai?”. Uông Nhiên đúng là có thể bắt lấy mấu chốt.

Tôi đáp, “Không tìm ai, chỉ tình cờ hỏi”.

Cô nàng cười ha ha hai tiếng, không dây dưa vào vấn đề này.

Trong lúc đó lại có mấy người thêm vào, sau khi điều tra vẫn không phải anh.

Tôi mơ hồ thất vọng.

Trời đêm đã gần sáng, ánh trăng lặng lẽ lù lù dần trên bầu trời xanh nhạt, may có Uông Nhiên làm bạn, một đêm này không tính là quá nhàm chán.

Tôi dụi dụi mắt, ngáp liên tục, đang chuẩn bị gửi tin nhắn tạm biệt đến Uông Nhiên, một tin nhắn khác nhảy đến, “Diệp Tử, anh nghĩ anh đã tìm được em”.

Tôi thất thần, rất lâu sau mới hoàn hồn.

Biển người mênh mông như nước chảy, hàng vạn người muốn gặp được người cần gặp, trải qua hàng vạn năm, thời gian trôi vô bờ hoang dã, không sớm một bước, cũng không muộn một bước, vừa vịn vượt qua. Vậy thì, đừng cảm yêu đi!

Trong đầu đột nhiên hiện những lời này, khóe miệng tôi khẽ cười, thay đổi tin nhắn gửi đến Uông Nhiên bằng một câu nói, “Nhiên Nhiên, tớ đang yêu, chúc phúc cho tớ đi”.

Chương 24

Duyên bắt đầu duyên kết thúc, duyên đậm duyên nhạt, là điều chúng ta không thể kiểm soát được.

Điều duy nhất chúng ta có thể làm là trân trọng những cơ hội, những khoảng thời gian ngắn ngủi ở bên nhau.

Tôi danh chính ngôn thuận trở thành bạn gái Hường huy. Học kì mới bắt đầu đã ngang nhiên tay trong tay sánh đôi bước vào sân trường.

Trường học nhanh chóng lan truyền tin về câu chuyện tình yêu của chúng tôi theo hai phiên bản hoàn toàn bất đồng.

Bản một, cô nữ sinh bé nhỏ năm nhất ái mộ học trưởng, vất óc tìm kế, thậm chí không tiếc gây xung đột với tình địch, cuối cùng tâm nguyện được đền đáp.

Bản hai, sinh viên khoa máy tính tài cao vứt bỏ tình nghĩa huynh đệ, giương đao đoạt lấy tình, dùng mọi thủ đoạn rất cuộc ôm được mỹ nhân về.

Với cả hai phiên bản này, đối với tôi và Hường Huy mà nói, đều không hề tốt đẹp, nhưng nó cũng không ảnh hưởng tâm trạng của chúng tôi.

Cũng từng hỏi Hường Huy, “Em cũng không được gọi là thanh tú diễm lệ, tại sao anh lại thích em?”. Vấn đề này, có vẻ như đối với cô gái gốc như tôi mà hỏi, khó tránh được tặc lệ.

“Em thật ra có thể tự mình hiểu lấy”. Anh trêu đùa, tôi lúc ấy rất có tâm trạng muốn giết anh.

“JD không mỹ nữ, em thế này được xem là tốt rồi”. Anh chẳng để ý trả lời khiến tôi dở khóc dở cười, thế sẽ không thèm nói chuyện với anh, nhưng sau những trò đùa tiếp theo của anh, tôi dường như đã quên mất lời thế đó.

Trương chim to thường nói đùa tự nhận mình chính là bà mối, mặt dày mày dạn muốn tôi bao hấn một tháng cơm nước, tôi thường xuyên không nói hai lời, một trọng quyền vung tay quá khứ.

Đến lúc đó, kể nhanh mồm nhanh miệng Trương chim to mới ngoan ngoãn câm miệng.

Không thường đến ký túc xá của Hường Huy, bởi vì Trần Vũ Hoa ở phòng ngay đối diện. Tuy rằng khó tránh khỏi lúc chạm mặt nhưng anh lúc nào cũng chào đón tôi bằng một nụ cười thân mật .

*

Một ngày, vào buổi chiều, vì bọn họ đánh bài ba người thiếu một chân, tôi bị gọi vào cho đủ số.

Vừa mới đẩy cửa ký túc xá ra liền nghe thấy giọng Trương chim to: “Lăng Phong, mau tới chiến cùng bọn tớ. A, cậu cũng có, này cậu đánh tớ làm gì, định tới giết mình ak.”

Tôi cười đau cả bụng.

Trương chim to nói xong mới cảm thấy không đúng, lúng túng gãi gãi đầu: “Diệp Tử, em ngồi đi.”

Tôi tìm lấy một chiếc ghế tương đối sạch ngồi xuống, nói thật, vệ sinh ở phòng của Hường Huy so với Trần Vũ Hoa một phần cũng không bằng.

“Em đến rồi ah”. Hường Huy rất tự nhiên ôm eo tôi, tôi mặt đỏ ửng đẩy anh ra.

”Này, định kích thích cô gia quả nhân chúng tôi ah, Chim to, cậu bảo có đáng không?” Lăng Phong khẩu khí nóng nảy, nhưng cãi nhau với bọn họ thì rất có lợi cho sức khỏe cả về thể chất và tinh thần.

“Tôi không để ý hai người họ là một đôi.” Chim to nhẹ nhàng nói, giọng điệu kinh người.

Lăng Phong đỏ bừng cả mặt phăng ra một câu: “Biển đi.”

Tôi cúi đầu gần như rớt cằm xuống bàn. Hươg Huy xoa đầu tôi, nhẹ nhàng rót cốc nước đưa cho tôi, chính mình cũng không nhận được mà ôm bụng cười.

Muốn hạ không khí xuống, sắc mặt Lăng Phong trở lại bình thường, héch mũi về phía chúng tôi, “Nhưng không sao, hai người như vậy tôi xem nhiều quen rồi, Diệp Tử, không phải anh bịa chuyện, số lần anh nếm qua muối còn nhiều hơn em ăn cơm đấy.”

Tôi buồn bực, anh ta thật như vậy sao?

Trương Chim to tiếp lời, âm lượng to đủ để mọi người nghe thấy, “Vậy là cậu ăn mặn.”

May mà giờ phút này không có ai đối diện tôi, vì ngụm nước ngụm trong miệng sau câu nói này đều phun ra.

Hương Huy đưa cho tôi một chiếc khăn tay, tôi gập bụng mà cười trong lòng anh.

“Có phải bây giờ em muốn cãi nhau với anh phải không?” Mặt Lăng Phong nóng bừng vì giận dữ, giáng xuống bàn một chưởng mạnh.

Trương Chim To sợ hãi co rúm người lại, “Tớ còn chưa phát huy hết công lực thôi. Cậu phải nói tiếp là: ‘Cây cầu dẫn đường cho cậu còn nhiều hơn.’ Vậy là tôi có thể cười đáp cậu:” “Vậy là do anh lười di chuyển quá rồi.”

Đám tường. Tôi ôm bụng cười ra nước mắt.

Đúng là một cặp dở hơi, hết như chiến tranh của Liễu Như Yên và Chu Xuân.

Một ý nghĩ đột nhiên nảy sinh trong đầu tôi.

Đáng tiếc Chu Xuân sớm đã thành hoa có chủ, nếu không cùng với Trương chim to tuyệt đối là sự kết hợp hoàn hảo.

Tuy nhiên, không phải còn có Liễu Như Yên công lực ngang Chu Xuân đó thôi.

Cười đủ rồi, tôi làm bộ vô ý hỏi: “Chim to, anh có bạn gái không? Có muốn em giúp giới thiệu thử không?”

Chim to ngạc nhiên, lão đảo ngã bịch một cái xuống đất, chặt vật mãi mới bám vào chiếc chậu rửa mặt đứng dậy.

“Tiểu tử thôi, đừng hưng phấn vậy chứ.” Hương Huy cười mắng.

“Đa tạ tẩu tử.” Hấn cúi đầu, lại thành khấn khấn đầu với tôi.

Tôi đỏ mặt ngay lập tức, “Không có gì đâu mà.”

Hương Huy thật ra rất cao hứng. Tôi có chút mong đợi Liễu Như Yên và Trương Chim to cùng nhau gập mặt, không biết có thể có hiện tượng Hoả tinh và vào địa cầu mãnh liệt như vậy không.

Một khoảnh khắc qua đi, Trương chim to mặt nhăn nhó nói: “Không biết tẩu tử định giới thiệu cho tôi vị cô nương nào đây? Là chị em, hay là bạn bè, hay là bạn học? Bằng cấp ra sao?”

Tôi và Hương Huy nhìn nhau mỉm cười, cố ý trêu đùa anh, “Nói xem anh muốn người thế nào?”

Hấn lại lần nữa nhận xét, “Phụ nữ không nên bằng cấp quá cao. Trong con mắt của người đàn ông, sinh viên đại học là Tiểu Long Nữ, sinh viên chưa tốt nghiệp là Hoàng Dung, nghiên cứu sinh là Triệu Mẫn, tiến sĩ là Lý Mạc Sầu, trên tiến sĩ là Diệt tuyệt sư thái, trên nữa có khả năng là truyền thuyết Đông Phương Bất Bại”. [1]

Tôi nhần nhẹn không cười phun. Con người này, ở đâu ra nhiều lý lẽ kì quái, suy nghĩ cũng kì quái.

Tôi xoa xoa bụng, hỏi, “Vậy trong lòng anh có ý với cái nào?”

“Tất nhiên là Hoàng Dung”. Hấn ta hết nhìn tôi lại nhìn Hương Huy.

Tôi trầm ngâm gật đầu nghĩ tới Liễu Như Yên.

Tôi không chờ đợi nổi, nghĩ xem chuyện cười, Trương chim to nhìn qua cũng hứng trí bưng bưng, thế này không phải đánh là vào, tôi cong môi, “Em về một chút, nếu như mọi chuyện đều thuận lợi, tối nay sắp xếp để hai người gặp mặt.

Trương chim to cổ nhân, thở dài thật sâu. “Hạnh phúc của tiểu sinh, xin nhờ tẩu tử”.

Tôi còn chưa trả lời, Lăng Phong nóng nảy, “Này ... này còn anh tính thế nào?”

Cái gì tính thế nào, tôi nhất thời không phản ứng kịp, chẳng lẽ anh ta lại muốn cùng Trương Chim to kết hợp thành đôi? Tôi nhìn ánh mắt anh ta một cách cổ quái, anh ta bị tôi nhìn sợ hãi, vội vàng xua tay, “Cũng mời tẩu tử giúp tại hạ giải quyết vấn đề cá nhân”.

Lúc này tôi mới hiểu những gì anh ta nói, vậy mà vừa còn nghĩ anh ta có vấn đề về giới tính.

“Có hiểu thứ tự trước và sau không đấy?” Trương chim to đá Lăng Phong một cái, quay sang tôi lấy lòng, “Được không tẩu tử?”

“Được được”. Tôi hé miệng cười cười.

“Tẩu tử, xem em đối với anh tốt thế, anh trân trọng gửi tặng câu: “Đàn ông cũng không nên đọc nhiều, trong tâm phụ nữ, sinh viên đại học là Vi Tiểu Bảo, sinh viên chưa tốt nghiệp là Đoàn Dự, nghiên cứu sinh là Đinh Điền, tiến sĩ là Trần Gia Lạc, trên tiến sĩ là Âu Dương Phong, trên nữa chính là Nhạc Bất Quần đáng sợ”. [2]

Tôi lại run rẩy lần nữa, càng thêm quyết tâm muốn hấn và Liễu Như Yên trở thành một đôi.

Hướng Huy tiễn tôi về, nửa đường đột nhiên hỏi tôi: “Diệp Tử, em muốn làm mối Trương chim to cho ai?”

“Anh đoán xem”. Thông minh như anh, lại rất hiểu tôi, nhất định có thể đoán được tâm tư của tôi.

Anh cười cười, gạt nhẹ tóc mái trên trán tôi, “Nên cắt tóc”. Thời điểm tôi đổi kiểu tóc đó, nguyên nhân tôi đã không nói cho anh biết.

“Nếu như là Liễu Như Yên, Trương chim to nhất định rất sung sướng”.

“Tại sao?”. Tôi ngây ngốc hồ hồ hỏi.

“Ngốc à, vẫn không hiểu rõ sao”.

Tôi như gà con mổ thóc gặt đầu, nhiều lúc cần thông minh thì tôi luôn hồ hồ.

“Hướng Huy, tí nữa chờ điện thoại, em có đánh ngất xỉu cô nàng cũng sẽ vác cô nàng tới”. Tôi vỗ ngực cam đoan, Hướng Huy cười, vò rối tóc tôi, đáng ghét, biết rõ bây giờ tóc người ta dài lại còn làm như thế.

Liễu Như Yên chấp nhận khuất phục dưới sự tấn công dai dẳng của tôi.

Tôi tất nhiên không thuyết trình mục đích thực sự, chỉ nói gặp mặt vài người ăn cơm cho đỡ nhàm chán, mời cô đi cùng giúp đỡ. Chuyện này lại còn phải giấu Chu Xuân, nếu không cô nàng với cá tính bốc đồng, tác phong miệng rộng chắc chắn sẽ làm hỏng toàn bộ kế hoạch của tôi.

Gọi điện thoại cho Hướng Huy, định ra thời gian và địa điểm cụ thể. Anh khó xử nói Lăng Phong sống chết cũng muốn cùng theo đi.

Tôi nghĩ nghĩ, nếu như là hai nam hai nữ có mặt, động cơ bộc lộ rõ ràng, Như Yên cũng cảm thấy không được tự nhiên, nếu có Lăng Phong ở đây, cũng có thể điều khiển cho không khí náo nhiệt.

Tôi đồng ý.

*

Thời gian xác định là 6h tối, tại cửa hàng Duyên Phận trước cửa trường học.

5h45', Như Yên ăn mặc chỉnh tề sẵn sàng chuẩn bị đi cùng tôi. Tôi nghiêng nhìn liếc qua cô nàng, “Cậu cứ quyết định bộ dạng thế này đi?”

“Đúng vậy”. Liễu Như Yên cúi đầu nhìn quần áo, hỏi “Có gì không ổn sao?”

Trong phòng chúng tôi có bảy người ngoài Chu Xuân theo tôn chỉ tuyệt đối chưa trang điểm chưa xuất môn, còn lại đều có thói quen để mặt mộc. Nhưng hôm nay coi như ngày đặc biệt ngoại lệ một lần.

“Trang điểm nhẹ thôi, để lấy tinh thần ấy mà”. Tôi chủ động đưa phấn lót, mascara và son môi từ tuần trước cho cô. Woo, hoàn toàn là đồ mới Chu Xuân tặng tôi sau khi trở về, tôi một lần cũng không sử dụng, nè, tôi đúng thật dễ dãi quá nha .

Liễu Như Yên nhận lấy, mặc dù nghi ngờ nhưng vẫn nghe theo lời tôi đến trước gương trang điểm tỉ mỉ, xong xuôi, màu da ngăm đen thật có cải thiện lớn. Hai gò má cô vốn dễ dàng đỏ lên, nên tiết kiệm được chút phần phút hồng cho khuôn mặt.

Tôi hài lòng gật đầu.

Đến chỗ để bình nước dưới cầu thang, thuận tay đặt một bình nước nóng, muốn chốc lát trở về liền có ngay nước ấm.

Ký túc xá không cho phép tự tiện sử dụng đồ điện, bất tiện nhất là khi cần nước nóng thì phải đun, nhưng trong các phòng ngủ có giấu một vài cái. Tôi không có thói quen đun bằng siêu nước nóng, có cảm giác có mùi gì đó, vậy nên hạn chế tối đa số lần cần dùng.

Vừa bước ra khỏi cửa ký túc xá, hai người tôi không muốn gặp mặt nhất đi đến.

Một người là Từ Văn Tiệp, người còn lại là Kim Mao Sư Vương.

Đụng mặt nơi ngõ hẻm, việc tôi không vui vẫn không thể tránh.

Từ Văn Tiệp thần sắc ảm đạm cúi đầu nhìn xuống, muốn đi vòng qua tôi mà tránh đi, Kim Mao Sư Vương đẩy cô, “Sợ cái gì, cậu đâu có phải người cướp bạn trai người khác đâu”. Âm lượng cô ta không lớn nhưng vừa vặn khiến tai tôi một chữ cũng không lọt đi.

Tôi lại không nghĩ gì, sắc mặt cũng không biến đổi, thực ra Như Yên cũng giống như Chu Xuân, khó chịu, bốc đồng, dễ tức giận, nhưng tâm địa thiện lương. Cô ấy có cãi nhau với Chu Xuân, thậm chí rất hung dữ, nhưng khi người khác cùng bắt nạt họ, họ sẽ nhất trí cùng phối hợp.

Lần này nếu tôi không kéo cô ấy đi chắc cô ấy đã xông lên cãi lý với bọn họ.

“Diệp Tử, sao cậu lại can tở?”. Kéo cô thẳng ra ngoài ký túc xá tôi mới buông tay.

Tôi cười, “Thì mình ở vai tốt mà”.

“Cậu lùi một bước cô ta càng được thể tiến gần hơn.” Như Yên vẫn rất tức giận.

“Khi cô ta muốn làm khó dễ tở, lúc đấy cậu xuất đầu lộ diện cũng không muộn mà.” Tôi không phải thánh mẫu, nhưng là vì chính tôi chen vào giữa Hướng Huy và Từ Văn Tiệp, nếu không phải vì tôi xuất hiện, bọn họ cũng không đến nỗi phải chia tay.

“Cậu đúng là quá mềm yếu”. Như Yên thở dài.

Tôi tiếp tục cười, không phải tôi nhu nhược, thật sự là không cần thiết phải lãng phí thời gian đi đấu võ mồm làm gì.

Hướng Huy ở trước cửa hàng Duyên phận đợi tôi.

Tôi dùng ánh mắt dò hỏi : “Những người khác đâu ?”

Anh hiểu ý nói : “Đang ở trong, anh ra đây đón em. “

Cửa hàng Duyên Phận không lớn, nhưng là doanh nghiệp phát triển rộng, chủ yếu do giá rẻ, mới mở chưa được bao lâu, còn đang trong thời gian khuyến mãi, giá mười đồng nhưng được ăn suất năm mươi, do đó kín hết chỗ, không phải buổi chiều bảo Hướng Huy đến đặt chỗ thật đúng là không uống công đi một chuyến.

Trương Chim To và Lăng Phong gần như đồng thời đứng dậy, đồng thời kéo chiếc ghế ngồi bên cạnh, đồng thời mở miệng, “Ngồi chỗ này đi.”

Lời nói này hiển nhiên là không phải nói với tôi hay Hướng Huy, bởi vì ánh mắt hai người nhìn chằm chằm Như Yên, từ khi cô bước vào cửa chưa bao giờ dời đi chỗ khác.

Như Yên kéo áo tôi, muốn tôi cho cô ấy một ý tưởng, nhưng chuyện này tôi không thể lo thay cô ấy, lắc đầu, đây là cảm nhận của riêng cậu,cậu có cảm tình với ai thì ngồi bên cạnh người đó.

Ngoài dự đoán của mọi người,, Như Yên ngồi vào giữa.

Thông minh thật. Tôi nhin không được muốn vỗ tay ủng hộ cô.

Nhân viên phục vụ đem hai quyển thực đơn tới, Trương Chim To và Lăng Phong sau khi nhận lấy không hện mà cùng đưa cho Như Yên,“Em chọn đồ ăn đi.”

Như Yên khách khí chối từ, hai quyển thực đơn vẫn khăng khăng giơ lên.

Ở phía dưới tôi dùng chân đá Hương Huy, anh nắm lấy tay tôi thật chặt, chững chạc đàng hoàng nói: “Diệp Tử, em xem hai chúng ta có phải dư thừa quá không, hay chúng ta đi chỗ khác đi”.

“Ah, vâng.” Tôi phối hợp cùng anh, đứng lên muốn đi nhanh.

Sắc mặt Chim To và Lăng Phong đột nhiên hồng lên, Như Yên dậm chân, “Diệp Tử cậu cũng cười nhạo tở, về rồi tớ sẽ tìm cậu tính sổ.

Trương chim to cầm thực đơn, thuận miệng gọi vài món ăn và một vài đồ nóng, Lăng Phong không cam chịu yếu thế, trên cơ sở anh ta thêm vài chiêu, đương nhiên, mỗi một đạo không quên trưng cầu hỏi ý kiến Như Yên, hai người này, lại muốn tranh đấu nhau.

Đồ ăn rất nhanh được mang đủ, đặt đầy một bàn, đây chính là kết quả sau một hồi đấu đá của hai người kia.

Chim to và Lăng Phong người trước kẻ sau gấp thức ăn cho Liễu Như Yên, chỉ chốc lát, trước mặt cô nàng đã đầy một bát. Tôi khê huých tay vào Hương Huy, nhỏ giọng nói, “Này, anh thấy ai có ý vậy?”.

Anh khê nói, “Anh chỉ biết Chim to đã phải lòng Liễu Như Yên, còn Lăng Phong thì có hơi bất ngờ”.

“Bọn họ đều biết Như Yên?”.

Hương Huy lắc đầu, khoe miệng nhếch lên ý cười, “Liễu Như Yên ở phòng em rất nổi tiếng đấy”.

Tôi kinh ngạc, người nổi tiếng không phải là hoa khôi của khoa yem luôn hoa khôi của cả trường Bùi Tử Du sao?

“Dang tiếng là do một trong năm nam sinh bị Như Yên đánh tím mắt tình cờ là bạn học thời trung học của Chim to”.

Tôi há to mồm, tròn tròn mắt, có chuyện như vậy sao?

“Chim to nói nữ sinh như vậy rất có cá tính”.

Tôi mắt càng mở to. Chim to có khuynh hướng thích ngược, xác định hoàn tất.

“Anh cảm thấy ai là người cuối cùng có thể thắng?”. Tôi đối với chuyện này cảm thấy hứng thú.

Hương Huy cầm đũa gấp miếng thịt kho tàu vào bát tôi, cười nhạt một tiếng, “Chuyện này đã quá rõ ràng”. Anh quay sang Như Yên đang bĩu môi, tôi nhìn theo tầm mắt anh, Như Yên lúc này đối mặt với Chim to cười cợt dễ thương, hai người nói chuyện rất hợp nhau. Lăng Phong xác định làm người thất bại, tôi nhún vai, chuyện này cũng không có biện pháp, đối với duyên phận mà nói, luôn luôn kì diệu, chuyện tốt đã định, trong lúc bắt đầu lơ đãng, tình yêu đã vô tình đi theo con đường một chiều, vĩnh viễn không thể quay ngược lại, mặc cho những người ta đã từng bỏ qua.

Cũng như giống như tôi thích Hương Huy. Tôi nhìn sang anh, anh đứng lúc cũng nhìn chăm chú tôi, khoe miệng thủy chung mỉm cười, chan chứa tình cảm yêu thương. Ông Nhiên đã từng nói, nếu như người đàn ông nhìn phụ nữ, trong ánh mắt tràn đầy ấm áp ý cười, vào thời điểm bị bắt gặp sẽ nhanh ngại ngùng đỏ mắt chuyển hướng tầm mắt, như vậy chứng minh anh ấy thật lòng thích người đó, người đàn ông như vậy rất đáng giá để kết hôn.

Chim to uống chút rượu, lại bắt đầu khoe khoang tài ăn ói, “Cái đẹp của việc học ở chỗ người học không hiểu ra sao; cái đẹp của thơ ca ở chỗ kích động nam nữ tiến tới; cái đẹp phụ nữ ở chỗ ngọc không oán không hối hận; cái đẹp của đàn ông ở chỗ nói ban ngày thấy ma”.

Như Yên vỗ tay khen ngợi, “Nói rất đúng”.

Lúc này Lăng Phong cũng ý thức mình đang ở thế hạ phong, không cách nào cứu vãn thế trận có xu hướng suy tàn, lui đến góc uống rượu. Tôi thông cảm với anh ta, nhưng cũng không có cách nào an ủi.

Có lẽ tính cách ra lệnh, nhân lúc này ăn uống no đủ trước khi tàn tiệc, cảm giác Như Yên và Chim to giờ đã như keo như sơn.

*

Trở về phòng, tôi gạn hỏi Như Yên có ấn tượng sao với Chim to, cô ngượng ngùng nói hết tất cả.

Như Yên và Chim to như bão lửa bắt đầu yêu nhau khiến cả phòng tôi khơi dậy sóng gió lớn.

Chu Xuân đầu tiên gây khó dễ.

Nhưng lý do của cô nàng rất vô lý như:

Bởi vì Liễu Như Yên làn da ngăm đen, mà Chim to lại quá trắng trẻo non nớt, trời ah, Chu Xuân đột nhiên phát biểu câu: “Tớ không ủng hộ cậu và Trương Chim to bên nhau, các cậu như vậy không được, tương lại chắc chắn sinh ra một ngựa vằn.”

Liễu Như Yên ba thước đấm máu, còn lại mọi người cười rộ đổ rạp mặt đất.

Đêm đó, đêm dài yên tĩnh, tôi đột nhiên bị đánh thức bởi một tiếng nói vô nghĩa.

Cẩn thận xác định nguồn gốc, phát hiện ra Liễu Như Yên.

“Người gửi lời này, ai có thể vô tình bỏ lỡ? Ta tự đập trăng mà tới” từ “Sở Lưu Hương truyền kì”

Hai phút sau, “Tiểu Lý Phi Dao, danh bất hư truyền”. Từ “Tiểu Lý Phi Dao”.

Hai phút sau, “Giương đầu ra, không biết ai tới chém.?”. Nếu như tôi nhớ không lầm, câu đó hẳn là từ “Tam Quốc Diễn Nghĩa”.

Hai phút sau, “Thêu bức uyên ương, hiện Giáng Vân mộng lành báo trước – Ngẫm đường tình phận, viện Lê Hương duyên đẹp định rồi” .... Từ “Hồng Lô Mộng”, tôi thực sự muốn biết cô ấy mơ cái gì.

Ngày hôm sau hỏi Liễu Như Yên, đầu cô nàng cũng mờ mịt, như chẳng có chuyện gì xảy ra.

13. Chương 25-26

Chương 25

Cảm cúm quả thực là bệnh khó chữa

Hai tuần sau, ngày đầu tiên tôi bước vào đại học là ngày mười bốn tháng hai, cũng là lễ tình nhân đầu tiên từ khi tôi và Hương Huy quen biết.

Dù sao cũng vẫn mong ước một cuộc hẹn hò khó quên trong ngày lễ Valetine này.

Dù phong cảnh xung quanh trong ngày lễ đặc biệt này có đẹp đẽ đến đâu cũng không làm tôi cảm thấy thoải mái hơn. Nguyên nhân do hôm trước đi dầm mưa, bây giờ bị ngạt mũi nhức đầu đau họng, cả người mệt mỏi chỉ muốn nằm lì trên giường không muốn đi chuyển.

Thấy Chu Xuân và Liễu Như Yên trang điểm xinh đẹp áo quần đẹp đẽ uốn éo trước sau mới rời đi, trong lòng tôi cũng cảm thấy ngứa ngứa. Cuối cùng đợi mãi mới tới ngày tình nhân, chẳng lẽ vì bệnh tật mà cứ để vậy trôi qua cái ngày này.

Đến chiều, Hương Huy gọi điện thoại.

“Alô.” Giọng ngạt mũi, nói lên chính tôi nghe còn thấy khó chịu.

Hương Huy mất một lúc mới nghe ra giọng tôi, “Diệp Tử, em ốm ah?”

“Vâng” Tôi tích chữ như vàng, nói càng nhiều lời hòng càng đau thêm mấy phần.

Đầu kia điện thoại im lặng một hồi.

Tôi cũng tự hận cái bệnh cảm lạnh sớm không tới muộn không tới lại chọn đúng một ngày tốt đẹp như vậy.

“Hương Huy, không sao, em có thể đi xuống tầng dưới mà.” Tôi mong đợi nghe lời ân cần hỏi thăm quan tâm từ Hương Huy, nhưng anh không nói, mà còn nói: “Được, vậy anh ở dưới tầng chờ em, em nhanh lên.”

Tôi có chút thất vọng lẫn tức giận, thật không hiểu cách săn sóc người khác mà.

Mặc chiếc áo bông dày, đeo khăn quàng, tự quấn mình thành cái bánh chưng, tôi bước ra khỏi cửa.

Hương Huy vừa thấy tôi liền cười, trông tôi hơi mập mạp, còn anh mặc quần áo giản dị nhẹ nhàng thoải mái.

Anh nắm tay tôi, vừa đi vừa nói chuyện, “Diệp Tử, hôm này là sinh nhật anh.”

“...”

“Không cần phải ngạc nhiên như vậy chứ?” Anh cười nhéo mũi tôi, tôi không can tâm muốn nhéo lại, nhưng bất lực vì anh cao nên chiếm ưu thế hơn tôi, mỗi lần như vậy đều bị anh nhẹ nhàng né qua.

Tôi hừ lạnh, “Sao anh không bảo sớm cho em, bây giờ em cũng không có chuẩn bị quà gì cho anh.”

Nụ cười nở trên đôi môi anh, “Em có thể đi cùng anh là quà tốt nhất rồi.”

Mặt tôi ửng hồng, cúi đầu không nói gì.

Đi được một đoạn đường, tôi nhin không được nói: “Sinh nhật là ngày Valentine, thế chẳng không phải bảo anh là tình nhân của quần chúng ak?”

Nét cười trên miệng anh càng sâu hơn, “Em lại đang nghĩ ngợi lung tung cái gì,” anh gõ nhẹ lên đầu tôi, “Trong này không biết còn chứa những gì.”

“Tóm lại không phải là rơm rạ,” Tôi chán nản xoa đầu, tôi bị bệnh mà anh còn muốn bắt nạt tôi.

Hương Huy không quan tâm cười, “Thực ra bọn Trương chim to có hẹn đi hát karaoke, nhưng bộ dạng của em thế này...” Anh nhìn tôi, “Anh vừa từ chối hết rồi.”

Tôi nhẹ nhàng thì thầm, “Hai người riêng một thế giới không phải càng tốt hơn sao, gốc ạ.”

“Em nói gì?” Anh nhíu mày hỏi.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên tươi cười, “Em nói về sau cũng đi chơi thế này nhé.”

“Thật?” Anh không tin tưởng nhìn tôi, “Anh nghe phảng phất không rõ thế nào giống như hai người riêng một thế giới cái gì...”

Tôi nở nụ cười vô tội, “Có sao có sao?” Tôi nhìn xung quanh, đánh chết tôi cũng không thừa nhận lời nói vừa rồi.

Gương mặt anh nhìn sáng láng cười mà tựa như không, ấm áp như ngày xuân, xua tan cảm giác khó chịu của căn bệnh, tâm tình tôi bỗng tốt hẳn lên. “Sinh nhật anh, em lại không chuẩn bị quà gì, vậy em mời anh ăn cơm.” Tôi sờ sờ cằm vừa ngẫm nghĩ vừa nói.

Anh khẽ nghiêng người cúi đầu nhìn xuống tôi, “Mời anh đi ăn cả một bữa lớn sao?”

“Em rất nghèo,” Tôi tội nghiệp dựa đầu vào ngực anh, hai tay vịn về chiếc cúc áo anh, tôi đúng là nghèo nha, mới mua đồ trang điểm và quần áo, cùng là vì nữ vi duyệt kỹ giả dung [1] thôi.

Anh nói: “Vậy anh mời em.”

“Không được,” tôi lắc đầu, “Em mời anh, nhưng địa điểm là em chọn.”

“Tuỳ em thôi,” Anh đưa tay lên cầm tôi, nhẹ nhàng xuôi lên vuốt chóp mũi tôi.

Đi xa ngôi trường gần phía thành phố là nhà hàng KFC, McDonald nhỏ, ngồi xe buýt phải qua hai điểm dừng, muốn ăn món ngon phải đi xa thôi.

Không khí tươi mát trong lành sau cơn mưa là một không gian hiếm hoi cho hai người được ở một mình cùng nhau, không bị ai quấy rầy, vậy là, chưa ai đề xuất ngồi xe, cùng chưa xác định đi về phía nào, chỉ cứ dọc theo con đường nhỏ trước cửa trường mà tán gẫu, đến đâu tính đến đó, cứ đi dạo trước đã.

Người ta nói tình yêu khiến IQ con người trở về gần như bằng không, lời nói này bây giờ thật không sai chút nào, cứ đi chẳng biết khi nào lại đến con đường yên tĩnh vắng bóng người, hơn nữa có xe không ngồi lại muốn tận hưởng không gian tĩnh lặng êm ả, về sau chân đã mỏi như miệng đắng lưỡi khô, thế này không phải tự làm mình khổ sao. Nhưng mà, tôi lại ngọt ngào cười ngây ngô, vì có người này bên cạnh thật lãng mạn và ấm áp.

Trời bắt đầu mưa phùn từng tia nhỏ, chẳng hề làm người ta ghét, thậm chí tôi bước chậm trong mưa với tâm trạng nhàn nhã. Dạng rộng hai tay, ngửa đầu cảm nhận không khí hơi thở của mùa xuân thật tuyệt vời.

Hướng Huy kéo tôi thẳng đến mái hiên che ở một ngôi nhà mới nói, “Em đang ốm, không thể đi mưa.”

Tôi ngưng ngưng mỉm cười, chính mình còn quên mất chuyện này.

Cận thận xem xét lại chỗ trú tạm thời, phát hiện ra đây là một hàng cháo, bên trong cửa hàng rất nhỏ, bên trong chỉ đặt vền vền bốn chiếc bàn, trên mỗi mặt bàn được trải chiếc khăn nhiều hoa văn hoa tiết, sạch sẽ đến ngạc nhiên.

Tôi quay đầu nhìn Hướng Huy cười: “Em mời anh ăn cơm ở chỗ này luôn được không?”

“Nhưng em sẽ bị lợi dụng đấy,” anh thuận tay giật tóc tôi.

Tôi lè lưỡi, kéo anh ngồi xuống.

“Hai bát cháo ạ,” tôi dùng ngón tay vỗ vỗ lên mặt bàn, đứng đưa hai chân, tâm trạng cực tốt.

Trong cửa hàng trừ một người phụ nữ trung tuổi không thấy có người nào khác, xem ra chủ hàng, người thu tiền, đầu bếp đều là bà một mình kiêm hết.

Chờ bà chủ bưng ra hai bát cháo nóng khói bay nghi ngút tới, chuyện kỳ quái xảy ra.

Đầu tiên bà buông khay xuống dụi mắt, chăm chú nhìn Hướng Huy không chớp mắt.

Tôi buồn bực, chẳng lẽ sức quyến rũ của Hướng Huy lớn đến vậy, từ hai mươi tuổi đến năm mươi tuổi cả lượt đều bị thu phục sao?

Hướng Huy và tôi đưa mắt nhìn nhau, mặt đỏ ửng. Tôi nghĩ định nói đùa vui vài câu, nhưng nhìn biểu hiện chững chạc đàng hoàng của bà chủ lại nhịn xuống.

Cô bỗng nhiên lau lau tay vào cái tạp dề, lấy trong túi áo ra tấm ảnh đen trắng nhỏ, đối chiếu với khuôn mặt Hướng Huy vài lần, xem đi xem lại mới thở dài một tiếng nặng nề.

“Hai vị từ từ dùng,” giọng nói của cô lộ ra vẻ thất vọng rõ rệt, chuẩn bị dời đi.

Lòng hiếu kỳ của tôi thúc đẩy muốn giải mã bí ẩn này, tôi không suy nghĩ gì lại hỏi: “Bà chủ quán, có chuyện gì vậy?”

Bà lắc đầu, yên lặng xoay người rời đi.

Tôi ngẩn người nhìn chằm chằm vào bóng lưng bà bước đi.

“Thật đáng thương,” người ở bàn bên cạnh than thở một câu.

Tôi nghiêng đầu sang bên đó, người nói là một ông khoảng hơn bốn mươi tuổi, cứ lắc đầu một cái thở dài một cái, lẩn qua lẩn lại đưa trong tay quấy, chậm chạp chưa đưa vào trong miệng.

Dường như cảm nhận ánh mắt của tôi, ông ngẩng đầu đưa mắt nhìn, tôi có chút lúng túng dời tầm mắt, lại nghe tiếng ông nói nhẹ, “Tôi ăn cháo ở đây mười mấy năm, mỗi lần đều chứng kiến sự hy vọng rồi lại thất

vọng của bà ấy”. Không đợi tôi hỏi, ông lại tiếp tục nói, “Con trai bà ấy mới vài tuổi đã bỏ đi, mãi không tìm về, bởi vì biết nó thích ăn cháo, cho nên bà ấy đã mở cửa hàng này, hy vọng một ngày nào đó mẹ con sum họp. Bởi thế bà ấy thấy chàng trai này độ tuổi xấp xỉ, mới để ý kỹ vậy, cháu gái, bỏ qua cho”.

Thì ra là vậy.

Tôi không nghĩ một cửa hàng đơn giản thế này lại ẩn chứa một đoạn quá khứ buồn đến vậy.

Tôi chần chừ, thông thả nói, “Nhiều năm như vậy có thể tìm được sao?”.

“Có thể”. Một giọng nữ trầm từ đỉnh đầu tôi vang lên, không biết khi nào bà chủ đã đi đến phía sau tôi, bà môi hé mở, kiên định nói, “Chỉ cần kiên trì tiếp tục, nhất định có thể, chỉ cần tận lực, nhất định có hy vọng”.

“Chỉ cần kiên trì tiếp tục nhất định có thể”. Tôi lặp lại một lần, nơi nào đó thật sâu trong lòng có cảm giác xúc động.

Khoảnh khắc im lặng, tôi bỗng nhiên đứng lên, chân thành nói với bà chủ, “Cô nhất định sẽ tìm được con trai mình, bởi vì cậu ấy có một người mẹ tốt, bất luận ra sao vẫn không ngừng hy vọng”.

Nói xong câu đó, mũi tôi hơi cay, Hướng Huy ôm chầm tôi, cảm tựa vào trán tôi, âm thanh trầm ấm dịu dàng bên tai, “Yên tâm đi, anh sẽ không bao giờ bị lạc đường”.

Tôi lườm anh một cái, “Anh sẽ sớm bị lạc đường lắm”. Tôi ý chỉ anh từ trước đủ loại, tôi bị anh ôm càng chặt, lộ ra ánh mắt đáng thương, “Mất rồi, em có thể thu lại?”.

Đáng ghét, biết tôi mềm lòng, được thế cứ dùng chiêu này. Tôi sờ sờ tóc anh, “Ngoan, biết sai mà sửa vẫn là cậu bé tốt. Tí nữa dì sẽ mua cho con kẹo”. Nói nhảm, chính mình cũng không nhận được mà bật cười.

Bị chuyện vừa rồi trì hoãn, cháo đã đặc dính, nhưng chúng tôi không để ý. Cho nên nói ăn gì cũng không quan trọng, quan trọng là cùng ăn với ai, trích nguyên lời của Chu Xuân, chắc hẳn cô nàng cũng thực hành nhiều nên hiểu biết chính xác.

Hướng Huy múc thìa ớt tương trộn vào cháo, anh thích cay ghét ngọt, tôi cũng sớm biết rõ, nhưng mình chưa bao giờ thử. Hôm nay không biết sao nhìn anh ăn ngon lành, bỗng nhiên muốn ăn.

Hướng Huy thấy tôi để ý anh, cười xấu xa, “Muốn ném thử?”.

Tôi gạt mạnh đầu, anh lấy một thìa bỏ vào bát tôi, tôi vội vàng múc một thìa nuốt vào, khí huyết tuôn trào, vị cay một đường xuống cổ họng, mắt nóng rục, trước mắt một tầng sương mờ, tôi không ngừng lè lưỡi, “Cay quá, cay quá”.

Hướng Huy nhìn tôi cười, với tay lấy cốc nước đưa tới, “Em đúng người thích phô trương”.

Ợc phát nuốt cả nửa cốc nước, cảm thấy thư thái nhiều. Tôi không phục tranh luận, “Một ngày nào đó sẽ hơn anh”.

Vào lúc nói câu nói đùa ấy, như một lời tiên đoán, rất nhiều năm về sau, trải qua đắng cay ngọt bùi, chúng tôi lại ngồi tại nơi này, nhưng không bao giờ tìm thấy tâm trạng như lúc xưa nữa.

Hướng Huy khẽ cười, từ tay tôi nhận lấy cốc, ngẩng cổ uống cạn nước thừa, tôi giật mình, cái này ... Đây không phải là gián tiếp hôn sao?

Tôi muốn nói điều gì, mặc ửng hồng nói, “Em bị cảm cúm, anh...”.

Anh cười lười biếng, không nói gì, như thể tất cả mọi thứ sẽ không trở thành sự thật.

Tôi bỗng nhiên nghĩ đến một đoạn văn trên một quyển tạp chí nào đó, nếu như gặp gỡ người đàn ông thế này, bạn nên xem xét việc kết hôn: cười lên như kẻ xấu – kỳ thực không phải; cơ thể có mùi rất dễ chịu nhưng chính anh ấy không biết rõ; bạn bị cảm, anh vẫn cùng bạn uống cốc nước....

Tôi chăm chú nhìn anh, không thể ngừng cười.

“Cười nữa cảm sẽ rất xuống đây”. Khóe môi anh nhếch lên nụ cười tuyệt đẹp.

Tôi không cho là đúng, bĩu môi, “Sao thế được”.

Đáy mắt anh tràn đầy ý cười, nâng tay vò rối tóc tôi, chà xát vào tim tôi.

Mưa rơi rất nhỏ, chúng tôi trở lại bước chậm trên đường.

Đi đi, bước chân Hướng Huy dần chậm lại, lúc đầu tôi không để ý, chờ đến lúc phát hiện, anh đã ở sau một đoạn dài. Quay người nhìn anh, khuôn mặt kiên nghị cao ngất, tóc mái bay theo chiều gió.

“Không đi à?”. Tôi lùi lại, nhẹ nhàng cười, rót cuộc bắt cơ hội cười anh.

Anh không nói, tôi bỗng nhiên lo lắng, cẩn thận hỏi, “Không ổn sao?”.

Anh lắc đầu, thấp giọng gọi, “Diệp Tử”.

Bàn tay tôi sờ lên trán anh, lo lắng anh bị nhiễm bệnh cảm cúm của tôi, còn chưa trả lời, anh đã nâng đầu tôi, môi in dấu thật sâu xuống.

Nụ hôn của anh tấn công mạnh mẽ, không giống như lần nhẹ nhàng trước, tôi cảm thấy đầu óc trống rỗng, đưa tay đẩy anh nhưng không đủ lực.

Anh hơi thở dồn dập mà ấm áp, đôi môi mềm mại có mùi vị như chocolate, muốn ngừng nhưng không được, tôi chậm rãi từ bỏ chống cự, yếu ớt đặt tai lên vai anh.

Cho đến khi hô hấp bị đoạt lấy không còn, anh mới hài lòng rời môi tôi. Ánh mắt mãnh liệt, như muốn nhìn thấu tôi. Tôi ưm ~ một tiếng, dựa vào ngực anh, không dám ngẩng đầu lên nhìn.

“Bây giờ mới nghĩ đến nhắm mắt, không thấy muộn sao?”. Anh vuốt những sợi tóc bị gió thổi bay của tôi, nhẹ giọng cười nhạt.

Tôi cười lâu mới trả lời, “Là do anh kỹ thuật quá kém, em không có cảm giác”.

“Hả?!”. Anh cúi người xem xét kỹ mặt tôi, “Vậy chúng ta làm lại lần nữa”.

Hơi thở dồn dập thổi vào mặt tôi, tôi còn chưa nói không cần xong, anh đã chế ngự cơ thể tôi, tôi không thể động đậy, làn môi anh lần nữa bao phủ tôi, khẽ nhắm nháp hút cạn, từng bước thâm nhập, môi răng gắn chặt, phảng phất như giàn lẳng tiêu [2] dây dưa quấn lấy nhau, mãi không thôi.

“Lần này có cảm giác không?”. Anh buông tôi ra, thở gấp.

Tôi mặt sẫm nóng không tưởng nổi, không dám nói linh tinh, nếu không, ăn một vẫn là tôi.

Ngày hôm sau trở lại trường, tôi và Hướng Huy lần lượt bị bệnh, đây đúng là kết cục của việc lãng mạn quá xa.

Chương 26

Sự cam kết luôn là một cuộc đấu tranh giữa người đàn ông và người phụ nữ, đôi khi cả hai đều hạnh phúc, còn phần lớn dẫn đến chuyện đau đớn là mất đi tất cả.

Thời điểm khi xuân hạ luân phiên, Như Yên và Chim to tình hình xảy ra một số chuyện, cả ngày gặp cô nàng đều thấy bộ dạng mất hồn, mất vía, nhiều lần gặng hỏi, cô lại không nói.

Bực tức cùng cực, cô nàng nghiêng tâng nghiêng lợi chửi rửa Chim to một thôi một hồi, cuối cùng, mới thuật lại toàn bộ vấn đề.

Toàn bộ câu chuyện từ đầu đến cuối rất đơn giản, như kiểu vợ chồng son cãi nhau cũng đã trở thành mâu thuẫn giai cấp rồi. Chim to bình thường mồm mép lấu lỉnh đã quen, cùng với cô gái nào đó náo nhiệt đùa cợt, vài hành động thuộc kiểu bất bình thường, khi đó Như Yên đã ở đây chứng kiến toàn bộ, cư xử không chỉ như con ngựa hoang thoát cương, mất kiểm soát.

Cũng đáng đời chuyện xảy ra như vậy, ngày hôm đó Như Yên sớm trở về phòng, vốn cùng đi với Trương Chim to nhưng buổi tối lại không muốn đi cùng hẳn, sau không biết làm sao tâm trạng dâng trào lại nói muốn đi thư viện tìm hẳn, kết quả là thấy Chim to và mấy cô gái cười cười nói nói, tán tỉnh vui vẻ. Như Yên vừa nổi đóa, vừa gào thét, “Tôi chết cho anh xem”. Ở trước mặt mọi người, làm sao có thể để mất mặt, hẳn cố gắng nhảy ra một câu nói, “Em có gan chết anh sẽ chôn”. Như Yên tức tối phát run, rồi sau bất luận hẳn có nhận lỗi thế nào Như Yên cũng không thềm để ý.

Chim to chỉ có nước cầu viện tôi, tôi tất nhiên đứng bên Như Yên. Hường Huy cười tôi bao che khuyết điểm, tôi hùng hồn thẳng thắn, “Em mà bao che khuyết điểm, là sao?”. Anh cũng đã nắm bắt bết tấc của tôi.

Như Yên tính khí dường như mạnh mẽ với chuyện này, ai khuyên bảo ắt gặp xui, tôi tuy đảm nhiệm vai trò mai mối cho bọn họ, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Sau vẫn là Hường Huy đưa ý kiến, nói chính xác là một kế lừa. Bởi vì trong kí túc xá Chu Xuân và Liễu Như Yên đối địch nhau, mục tiêu luôn theo đuổi là để đối phương tức giận đến mức cao nhất, cho nên nếu như thành công trên đầu cô nàng một lần, chắc hẳn Như Yên mở mày mở mặt sau đó tự nhiên cũng sẽ hết giận.

Chu Xuân cũng không phải đèn đũa cạn dầu, Chim to thấy tôi lo việc này, cảm thấy có thái độ nghi ngờ.

Tôi không rõ sao trong một khoảng thời gian ngắn Chim to đã nghĩ ra biện pháp, chỉ biết Liễu Như Yên sau một lần nhận điện thoại lâu, mặt lộ vẻ tươi cười. Lúc trời xế chiều, tổng tiến công bắt đầu.

Như Yên mua vài tờ tạp chí, những tạp chí này chúng tôi hay tùy tiện ném lên bàn để tất cả cùng đọc, cho nên lần này Chu Xuân cũng không để tâm, thuận tay lấy về giường đọc.

Liễu Như Yên vừa vặn trở về, bắt quả tang. Sau tôi mới nghĩ cô nàng không phải trở về đúng lúc, căn bản đã sớm có dự mưu.

Cô mở miệng mắng, “Nha đầu chết tiệt kia, cậu trộm sách của tớ, lần này bị tớ bắt được rồi nhớ”. Cô nàng đắc ý.

Chu Xuân không ngẩng đầu, “Đây là ăn cắp sao? Cậu nói không rõ ràng, ăn trộm không tính là ăn cắp”. (từ điển cổ « Khổng Ất Kỉ ») [1].

“Há...”. Như Yên cười lạnh, “Ăn trộm và ăn cắp có gì khác nhau sao? Tớ nói cho cậu biết, ăn trộm chính là ăn cắp”.

Chu Xuân không bình tĩnh đáp, “Tớ ăn trộm, không phải ăn cắp”.

Liễu Như Yên phát cười, trong mắt lộ tia sáng, “Cậu chắc chắn cậu là trộm chứ không phải cắp?”.

Chu Xuân không hề nghĩ ngợi lập tức nói, “Đúng vậy, tớ là trộm, chính là trộm”.

Âm thanh Như Yên nói đủ lớn, thu hút cả phòng nghe thấy, “Chân chính không làm, cậu nhất định làm trộm, thật là tội lỗi àh”. Nói xong, cô nàng không kiêng nể gì há mồm to cười.

Cả phòng dường như tuôn ra hàng loạt tiếng cười, Trình Anh phản ứng hơi chậm, đợi mọi người cười hết mới ôm bụng cười, tựa như chảy cả nước mắt.

Cả phòng tràn ngập tiếng cười, chỉ có Chu Xuân mặt đã sớm tái nhợt như gan heo, nhịn lâu mới buông một câu, “Cậu đợi đấy”. Lại bị làm trò cười, rước lấy trận cười vang.

Sau tôi thuật lại cho Hường Huy, tuy anh sớm đã nghe Chim to thêm mắm thêm muối thuyết trình sự việc, nhưng lần này tôi biểu diễn sinh động như thật vẫn ôm bụng cười lăn lộn.

Sau sự việc này, danh tiếng Chim to tại phòng chúng tôi vang dội, thực tế Chu Xuân và Liễu Như Yên không hề có khối thuốc chiến tranh mà phát triển thành Chim to và Viên Lang đấu trí đấu dũng, từ đó chuyện hài hước trong phòng ùn ùn, nếu như có một ngày Chu Xuân và Như Yên không trình diễn giương thương múa kiếm, chúng tôi lại cảm thấy không quen.

*

Đến ngày quốc tế thiếu nhi, tôi nhận được một món quà bí ẩn. Món quà từ phòng bác quản lý kí túc xá thay tôi nhận lấy, hơn nữa còn đích thân đem tận tay tôi. Hộp quà tặng bọc gói cẩn thận, xem mà cũng nhọc lòng.

Mở giấy bọc ra, bên trong có một hộp nhỏ, dây lụa kết hình nơ con bướm màu hồng, điểm duy nhất khác biệt là khóa có mật mã.

Tôi cầm hộp quà xoay ngược xuôi tìm kiếm, không phát hiện dòng chữ ghi mật mã nào.

Lúc Chu Xuân vào cửa thấy tôi cầm quà liền theo dõi, thấy tôi không vội vã mở ngược lại còn nâng lên hạ xuống trầm tư suy nghĩ, cuối cùng nhẫn nại không được, nhanh chóng giục, “Diệp Tử, mau mở ra xem đi”.

“Cần mật mã, cậu biết không?”. Tôi không vui nói. Người tặng quà cũng thật là, trực tiếp không phải xong việc sao, nhất định phải làm đa dạng thế này.

Chu Xuân vò đầu bứt tai, mở miệng, “Không ngoài mấy cái, sinh nhật, biển số nhà, số điện thoại, cậu lần lượt thử xem có được không.”

Có lý, tôi theo lời nhập sinh nhật mình vào, không đúng, thử số điện thoại phòng tiếp tục không phải, nếu như biển số nhà vẫn không chính xác, vậy lần này chấm dứt thử nghiệm thất bại, ... kết quả, vẫn như trước không thành công.

Tôi chán nản bỏ lại cái hộp, Chu Xuân hơi hơi kinh ngạc, “Vẫn không được sao?”.

Tôi lắc đầu, Chu Xuân nhẹ giọng nói thềm vài câu, bỗng nhiên mắt sáng lên, tựa đầu cạnh giường thăm dò, “Diệp Tử, cậu thử sinh nhật Hướng Huy xem”.

“Cậu chắc chắn là anh ấy tặng?”. Tôi cười lấy quyển từ điển đập đầu cô, cô nàng đảo mắt nhìn tôi, “Ngoài anh ấy ra ai còn người nào muốn cậu nữa”.

” ... “. Tôi phải tìm quyển từ điển dày hơn.

Chu Xuân bắt đầu nhảy đứng lên, chạy thoát, gân cổ đối diện với tôi, tôi bị bộ dạng cô nàng chọc cười, khe vuốt mái tóc nhanh dài có thể buộc đuôi ngựa, cười nham nhở.

Chu Xuân đoạt lấy muốn nhập mật mã, tôi ngھnh đầu, trừng mắt nhìn, “Cậu còn không biết rõ sinh nhật anh ấy là ngày nào”.

“Hơ, tớ có quên sinh nhật Viên Lang cũng không thể quên được sinh nhật Hướng Huy”. Cô nàng nhìn tôi cười ha ha không ngừng, tôi không rõ nguyên nhân, hoang mang nhìn hỏi, cô nàng cười, “Tình nhân quần chúng thôi”.

“Xử tử hình”. Tôi cắn răng, Như Yên mấy ngày không tìm cô nàng gây phiền phức, xem chừng cô nàng đã coi thường pháp luật.

Chu Xuân cười chạy ra khỏi phòng, ” Có giỏi đừng có chạy” tôi oán giận nói, cô nàng quay đầu nhìn mặt, “Tớ đi tìm Viên Lang nhà tớ, cậu cứ từ từ mà suy nghĩ”.

Đánh không được cô, tôi còn chưa hả giận, tìm không được đối tượng trút giận, tôi chỉ có thể đem toàn bộ tâm tư tập trung giải mật mã này.

0214, tôi nhập bốn con số, chìa khóa vẫn không có chút phản ứng.

Đúng lúc này, chuông điện thoại phòng vang lên.

Bằng trực giác, tôi đoán nhất định Hướng Huy gọi đến.

“Diệp Tử, nhận được quà của anh không?”. Quả nhiên là anh, tôi lười nhác vươn vai, lỗ tay gắn chặt microphone, “Dạ, có điều ... Em mở không được”. Tôi lấy giọng điệu tội nghiệp nói.

Đầu bên kia anh dụ dàng mỉm cười.

Tôi ôm điện thoại, thay đổi tư thế ngồi, dùng giọng mềm mại dụ anh, “Mau nói đi”. May mà Chu Xuân không ở đây, nếu không chắc chắn bị cô nàng cười chết.

Hương Huy chậm rãi nói, “Diệp Tử ...”.

“Em đang nghe” còn không phải sao, hai tai dựng thẳng lên, đừng thể hiện nghiêm trọng vậy chứ.

“Em còn nhớ chúng mình lần đầu tiên gặp nhau là lúc nào không?”.

Tôi buồn bực, sao anh đột nhiên lại bắt đầu hỏi đến vấn đề không liên quan thế này. Mắt liếc nhìn hộp quà, đột nhiên như trong mộng mới tỉnh.

“Nghĩ ra rồi à?”. Anh cười thấp.

Tôi dùng tai kẹp lấy microphone không hạ, tay lấy nhanh mở khóa mật mã, một tiếng « Cạch » phát ra.

Tôi vội vã mở ra, bên trong là một chiếc điện thoại di động tuyệt đẹp. Rất quen mắt, đầu tuần khi cùng Hương Huy đi dạo phố, tôi có đứng xem, nhưng giá tiền cao đến kinh ngạc, cho nên tôi ngần ngại thật lâu cuối cùng vẫn nhìn đau buồn tha.

Bây giờ nó đang lẳng lẳng nằm trong tay tôi.

“Thích không?”.

Tôi nhỏ giọng, ” Thích, nhưng ... ” là quá quý giá.

“Thích thì tốt”. Anh như nhẹ nhàng thở ra.

” Hương Huy ... “. Dường như biết rõ tôi muốn nói gì, anh nhanh chóng cắt đứt lời nói của tôi, “Tiểu Diệp Tử, đây là quà tặng em ngày quốc tế thiếu nhi, đồng thời cũng là phương tiện anh có thể bắt cứ lúc nào cũng bắt được em”.

Quà ngày quốc tế thiếu nhi ... Lời nói này .... Thật hay ....

“Cho nên em phải cam kết hai mươi tư giờ đều phải mở máy, không thể lấy cớ hết pin, bởi vì anh đã chuẩn bị sẵn hai sạc pin ...”. Tôi cắt ngang lời anh, “Biết rõ, thưa sếp, anh thật dài dòng”. Nói xong chính mình cũng cảm thấy buồn cười, nhìn không được nheo mắt cười.

Các tính năng hình thức của điện thoại di động này đều rất tốt, duy nhất có một khuyết điểm là không hỗ trợ nhập ký tự Trung Quốc, tiếp thu có thể, nhưng ngay lúc này thị trường đã được cấp gạch lót hàng đầu.

Nó cũng trải qua nhiều năm với tôi, trong khoảng thời gian cũng mất một lần, tất nhiên đây là điều sau này hãy nói.

14. Chương 27-28

Đáng tiếc không phải anh (Part 27. 28)

Chương 27

Thích một người, sẽ không có đau đớn.

Yêu một người, có thể đau đớn sẽ kéo dài,

Nhưng anh đã mang đến cho tôi niềm vui, đó cũng là niềm vui lớn nhất trong cuộc đời.

Cuối tháng sáu, mở ra một kì thi quan trọng.

Bốn mươi sáu điểm kiểm tra đối với một số người là một thảm họa, đối với một số người khác lại chỉ như một bữa ăn sáng, tôi mặc dù đang ở trong tình yêu cuồng nhiệt chỉ số thông minh giảm rất mạnh còn có xu thế về không, nhưng ... phải cái bốn mươi sáu điểm, còn không xem là một việc khó?

Nghĩ là một chuyện, vào phút cuối cùng lại là chuyện khác.

Đêm trước kì thi, tôi uống xong hai tách cà phê, chuẩn bị tác chiến suốt đêm, cố gắng nhồi nhét. Kết quả hưng phấn quá, đầu óc liên tục ở trong trạng thái phấn khởi, không có từ nào vào, lại cùng Chu Xuân hàn huyên cả đêm. Sáng hôm sau, tác dụng của cà phê, tôi bắt đầu uể oải không phấn chấn, lúc ăn sáng cùng Hường Huy, cả người bắt đầu buồn ngủ, nếu như có cái giường, tôi nhất định nằm ngay lên.

Bát cháo ngào ngạt hương gạo cùng với bánh quẩy vàng óng trong mắt thực không có hấp dẫn bằng chiếc giường mềm mại. Càng hận chính là, cũng cả một đêm chưa ngủ nhưng Chu Xuân tinh thần vẫn dồi dào, thần sắc sáng láng, một bêm mồm to húp cháo, một bên cùng Viên Lang xì xào tâm sự. Người với người sao lại có điều khác biệt đến như vậy.

“Về sau không được thức muộn có nghe không?”. Hường Huy lông mày nhíu lại, mặt nghiêm túc, tôi biết rõ anh quan tâm tôi, nhưng phương thức thể hiện hoàn toàn không đúng.

Tôi quyết miệng, nhíu mày, “Không thức đêm, anh nói nghe nhàn thế, nếu không thông qua kì thi thì xử lý thế nào?”. Tuy rằng suốt đêm qua tôi cũng chẳng làm được chuyện gì, tôi lặng lẽ bỏ sung trong lòng.

Anh lấy tay ấn vào trán tôi, khinh miêm đậm tả nói, “Lần này không được, còn có lần sau”.

“Xấu hổ lắm” tôi dù sao cũng là sinh viên khoa ngoại ngữ, ngay cả hơn bốn mươi điểm cũng không thông qua, thì sao dám đối mặt với Giang Đông [1] phụ lão nữa.

Hường Huy thân mật vuốt chóp mũi tôi, “Cùng lắm, lần tới anh cùng em thi một lần”.

Tôi nghiêng đầu cười tít mắt nói, “Hà, anh chẳng phải muốn thi đến lần thứ ba”. Tôi nghĩ đến cảnh tượng lần đầu gặp mặt anh, lúc đó căn bản chúng tôi đều không quen biết nhau, ngày ngày kí ức như khắc sâu.

Hường Huy không cho là đúng, “Cũng không quan trọng, chỉ cần em vui vẻ là tốt rồi”.

Ánh mắt tôi tập trung nhìn anh, biết rõ chỉ là một lời nói đùa của anh nhưng vẫn thấy rất cảm động.

Hường Huy định thần nhàn nhã chỉ lên bàn cơm vẫn chưa động đến, “Còn không ăn nhanh lên, đồ ăn nguội hết rồi”. Anh một tay bưng bát, một tay gõ vào trán tôi, gương mặt đậm đậm cười, “Lại còn không ăn, anh sẽ ăn em”. Tôi bối rối, không muốn mở cửa để công chúng đến tham quan xem kịch, vội vàng cầm lấy bát đũa, ngoan ngoãn cho vào trong miệng, một mặt vẫn im lặng không rõ việc anh nói cam kết nếu lần này không thể qua được, anh sẽ cùng tôi thi lại lần nữa.

Miệng anh thoáng nét cười, “Được, anh nhất định cùng em, nhưng bây giờ muốn em tập trung ăn cơm, sau đó...”. Anh tà tà hất cằm lên, làm bộ tới gần, tôi mặt có chút nóng, cúi đầu, hai lần ba lượt ăn xong, lau miệng, mới nhẹ nhàng cười.

Lúc ấy tôi đúng là ngốc, ngụy thiện lại quá ngây thơ, không nghĩ anh làm thế nào để chắc chắn việc tôi không thông qua, mà càng không nghĩ đến là có người so với tôi còn ngốc hơn.

Tình yêu đẹp là bạn nhìn cả thế giới qua một người, tình yêu xấu là bạn vì một người mà bỏ cả thế giới này.

Còn cho rằng mình mới là người phải trả nhiều nhưng thực tế anh vì tôi mà buông tay nhiều thứ.

Một tháng sau, thành tích công bố, kết quả thật khiến người dở khóc dở cười.

Tôi điểm sát đạt tiêu chuẩn, như đường dây điện thấp xẹt qua, còn Hường Huy cuối cùng nộp bài gần như bỏ trống giấy thi, chỉ vì lời hứa với tôi.

Nếu như không phải tôi càn quấy, với thành tích xuất sắc anh nhất định nhẹ nhàng qua được, nhưng bây giờ ...

Tôi che dấu hổ thẹn trong lòng, khóc cười mắng anh ngốc, anh không chút để ý, không những vậy còn đề xuất chúc mừng tôi vì đã thông qua kì thi thuận lợi, tôi từ chối, sau lại quay ra an ủi tôi, như thể tôi mới là người bị đối xử bất công.

Đôi khi tôi nghĩ ngợi lung tung, đầu tiên cạn kiệt hạnh phúc có phải sẽ dự báo kết cục tương lai, lại sợ hãi trên đời mọi chuyện tốt đẹp, cũng giống như câu vồng thoáng qua, giống như cánh bướm, cũng không thể kéo dài.

Hương Huy cười chuyện đầu tôi đột nhiên toát ra rất nhiều ý nghĩ cổ cổ quái quái, cũng thẳng thắn hỏi tôi, tôi là bạn gái anh, không đối tốt với tôi thì đối tốt với ai.

Tôi thường bị anh giáo huấn đến á khẩu không nói được gì, nhưng lại thấy ngọt ngào trong lòng.

Kì nghỉ hè sinh viên năm nhất đó, tôi và Ông Nhiên sau khi nói chuyện điện thoại, cô trong thư thường nhắc tới vị Tiêu mỗ, bây giờ dĩ nhiên thăng cấp làm bạn trai của Ông Nhiên, Tiêu Hách quan tâm nồng hậu, nhất định tôi phải đi một chuyến để tìm hiểu về anh chàng này.

Không thành công khi thuyết phục Ông Nhiên xuống phía Nam, tôi quyết định trực tiếp phóng đến Bắc Kinh. Vừa đi vừa xoa lại làm phiền mãi cuối cùng tôi cũng lấy được tài trợ từ mẹ, tôi nghĩ tốt rồi, lén lút đi lại lén lút về, biến nhất mấy ngày chắc cũng không bị Hương Huy phát hiện, nhưng khi tôi ngồi trên xe lửa, cất kỹ hành lý, cùng người hành khách bên cạnh chào hỏi thân thiện, tôi nhất thời kinh hãi choáng váng.

Tôi há to mồm, lắp bắp hỏi, “Anh ... sao lại tới?”

Anh lúc nào thần thông quảng đại đến thế này, chẳng những biết tôi đi khỏi Thượng Hải chuẩn xác thời gian, còn đi cùng chuyến tàu, thậm chí còn ngồi cùng hàng ghế với tôi.

Tôi biết anh tức giận, bởi vì mặc cho tôi ăn nói khép nép, lời nói tốt đẹp, anh cũng không nói một lời. Cuối cùng, tôi bắt đầu tức, không quan tâm, ai còn nợ ai không hoàn.

Tôi nghiêng đầu sang chỗ khác, hai tay nâng má, ghé cổ đối mắt với cửa kính tàu.

Đêm đầu mùa hạ, ánh trăng nhu mỹ, tràn ngập trời sao.

Khoa học kỹ thuật tiến bộ làm chúng ta di chuyển vị trí tốc độ vượt bậc trong không gian, vượt xa ngoài sức tưởng của những người tiền nhiệm, tàu ban đêm mục đích hướng tới bầu trời sáng sớm.

Tôi cảm thấy rất buồn chán, mang tiểu thuyết ra đọc, lật vài tờ, lại thấy không vui hơn, lén lút liếc mắt lườm Hương Huy một cái, vừa vặn đụng ngay phải ánh mắt anh chăm chú nhìn tôi.

Anh thu hồi tầm mắt, gãi gãi đầu, ngồi nghiêm chỉnh, khước miệng chăm rãi mỉm cười.

Tôi không cam, oán thăm, “Nhường đường một chút, em muốn vào nhà vệ sinh”. Tôi nhìn anh nói.

Anh lấy Walkman mang bên mình cắm vào tai, quay lưng lại, làm bộ như không nghe thấy.

Tôi khó chịu, kéo lỗ tai anh lặp lại một lần, “Em muốn đi vệ sinh”. Cả một đoàn hành khách cùng chuyến xe đều quay lại nhìn tôi, mấy chục mồm há hốc dường như đồng thời toét ra, cười ha hả.

Tôi xấu hổ vô cùng, tất cả đều là do anh ban tặng.

Hương Huy cuối cùng không nhịn được cười, lông mi giật giật, bùng nổ một chuỗi tiếng cười sang sảng. Tôi trước mắt bao người không tiện phản bác, chỉ dám chôn vùi cơn tức trong lòng.

Cảm giác có một bàn tay vuốt ve đỉnh đầu tôi vài lần, sau đó có gì đó nhét vào tai tôi.

“Là bài hát của Trương Ngọc Hữu”. Tôi sắp nhảy dựng lên, “Anh không thể đổi băng khác được à?”

Anh nhún vai, “Chỉ có cái này”.

“Anh biết rõ em không thích anh ta”. Hương Huy là người hâm mộ Trương Ngọc Hữu, sau khi biết anh hâm mộ cũng không ít lần bị anh độc hại.

Anh cười im lặng, “Anh chỉ cần em thích anh ấy hát, không phải muốn em thích con người anh ấy”. Anh hạ giọng, lại bổ sung một câu, “Em chỉ cần thích một mình anh là được rồi”.

Mặt tôi thoáng ửng hồng, tim không khống chế được kinh hoàng.

May mắn đoàn người vừa cười xong lại bận việc của mình, không hơi đâu chú ý động tĩnh của chúng tôi.

So với tôi ngưng ngừng, Hương Huy không chút bối rối, anh khẽ sờ gương mặt tôi, trong mũi khẽ hừ một tiếng lạnh, mang nhiều cảnh báo uy hiếp, “Về sau hứa không được phép chơi trò mất tích với anh”.

Tôi ngoan ngoãn gật đầu, hứa miệng, còn lòng nhấc nhổ trở về nhất định phải cho Chu Xuân một trận.

“Không phải Chu Xuân nói chứ” Dường như biết rõ lòng tôi nghĩ gì, Hương Huy nhìn lại tôi, ngấn gọn một câu, “Là Viên Lang”.

Tôi bật cười, còn không phải cùng một dạng, Chu Xuân này thật là miệng rộng, cô nàng biết rõ đương nhiên Viên Lang cũng biết rõ.

Hương Huy mấp máy môi, mắt khắc sâu, khóa chặt ấn đường, ôm tôi, “Tóm lại, không được có lần sau”.

Tôi cười khẽ, đột nhiên tim có chút bất an, tôi sợ chuyện quá tốt đẹp, sẽ có một ngày bị ông trời lấy hết đi.

Lời hát của Trương Ngọc Hữu ru rồi ngủ thật say, có Hương Huy bên cạnh, tôi ngủ đặc biệt an tâm.

Ngày hôm sau tỉnh lại, phát hiện mình gối đầu lên ngực anh, cánh tay còn vững chắc vòng vào cổ anh, còn anh vẫn duy trì tư thế ngồi ấy, đợi tôi tỉnh lại, mới chuyển tay chân, nói khẽ « Sớm ».

Không có mắt mũi nhìn, tôi ưm một tiếng, cúi đầu thật lâu vẫn không dám ngẩng lên.

Nhà ga Bắc Kinh, mang đậm kiến trúc của vết tích lịch sử mạnh mẽ.

Sáng sớm ở Bắc Kinh có cảm giác tươi mát, hành trình của chúng tôi đến Bắc Kinh bắt đầu.

Trường học của Ông Nhiên tại quận Hải Điền, gần cầu bằng đá trắng, bởi vì muốn trước khi trở lại trường nghênh đón tân sinh viên, cho nên chỉ ở nhà một tháng, nghe nói, Tiêu Hách đã theo cô nàng về nhà ra mắt.

Không hổ là người phương Bắc, làm chuyện gì đều có gan dạ sáng suốt quyết đoán, không như tôi, đã sớm bắt đầu với Hương Huy, nhưng cho tới bây giờ vẫn giấu ba mẹ cẩn thận.

Theo ghi chép của Ông Nhiên, từ nhà ga đến trường học của cô cũng phải đi mấy chuyến xe, cho nên, tôi vẫn quyết định đi ngay.

Tôi không phải lần đầu đến Bắc Kinh, nhưng sự phát triển nhanh chóng của thành phố Bắc Kinh khiến tôi mỗi lần tới đều cảm thấy mới mẻ.

Ở trên xe đi qua Minh tường thành di tích nhà Minh, đứt quãng, tuy hơi đổ nát nhưng cũng không mất đi vẻ uy nghiêm. Thời điểm Bắc Kinh đắm chìm trong các di tích triều đại nhà Thanh, đột nhiên họ nhìn thấy các di tích của triều đại nhà Minh, thấy kinh ngạc. Thời Hoàng đế Vĩnh Lạc dường như đặt nền móng vững chắc đến Bắc Kinh làm thâm hậu cơ sở, nơi nào đó bên trong tựa hồ có chút uy lực còn lại quán quanh tường thành.

Tôi bỗng nhiên có chút không yên lòng, quay đầu nói với Hương Huy, “Em đến chỗ Ông Nhiên ... là một người bạn thân”.

“Em không phải có bạn thân nhất là Chu Xuân sao?”. Anh trêu ghẹo, tôi đập anh một cái, “Em nói thật”.

“Ah, anh đã rõ Chu Xuân chỉ là giả”. Anh gật gật đầu, “Khi về anh sẽ tố cáo với cô ấy”.

Tôi giận dữ trừng mắt, thuận tay cầm lấy ba lô đập vào đầu anh.

“Em thế này là mưu sát thân thể chồng, không được đâu”. Hương Huy đùa cợt trêu chọc, tài xế taxi thỉnh thoảng quay đầu nhìn chúng tôi, hiểu ý khẽ cười.

Tôi rốt cuộc bắt được cơ hội lúc anh không chú ý nhào lên hai tay véo má anh, sức lực mất cân bằng hai bên, không may toàn bộ cơ thể ngã vào ngực anh, sau một chút do dự, anh kéo cơ thể tôi, đặt một nụ hôn nóng rực lên môi tôi.

Tôi xấu hổ không dám ngẩng đầu, vùi cả khuôn mặt vào ngực anh, nhẹ nhàng đánh vài cái, người này thật là, coi người tài xế như không khí chắc.

Tôi phảng phất ngọt ngào có thể nghe vài tiếng cười truyền tới, lại càng không dám ngẩng đầu lên,

Ước chừng xe chạy 45’, trường học Ông Nhiên đã hiện ngay trước mắt.

Vốn cho rằng đây là trường đại học tổng hợp sẽ rất nghiêm túc, ai ngờ vừa bước xuống xe, tôi thấy mấy câu quảng cáo bên lưới sắc mà suýt cười không đứng dậy được.

Chỗ đó dùng bút màu đen viết mấy chữ rõ to : Nam sinh sẽ biến thành nữ sinh, nữ sinh sẽ biến thành phụ nữ.

“Ai lại có tài như vậy a ?”. Tôi xoa bụng, ghi nhận mấy dòng trên lưới sắt.

Hướng Huy giúp tôi lau khô nước mắt trên khóe mắt, chỉ lên phía trước, “Đây chính là bạn tốt của em hả ?”.

Tôi nhìn theo hướng tay anh chỉ, phía trước đi đến hai người, nữ thanh tú, nam anh tuấn. Tôi nheo mắt tử tế đánh giá, quả thật là Ông Nhiên, chỉ có điều, so với trước đây không giống nhau, là chỗ nào có khác, tôi nhất thời không thể nói rõ. Rất lâu rất lâu tôi mới nghĩ được rõ ràng, lúc ấy Ông Nhiên đi đến chỗ tôi, cơ thể sáng bừng lên ánh sáng gọi là hạnh phúc.

“Diệp Tử”, Ông nhiên cơ hồ bỏ nhào qua ôm lấy cánh tay tôi, ánh mặt trời nhảy múa trên tóc cô, tôi khẽ cười.

“Không cần khoa trương như vậy”, rõ ràng là vui muốn chết, cảm động muốn chết, lại còn liêu mạng che giấu.

Ông Nhiên vuốt mái tóc đã dài đến đầu vai của tôi, giọng trầm tắc, « Mái tóc cậu cũng dài đấy, là người nào nói tóc quá dài sẽ phiền phức, tóc ngắn dễ xử lý hơn».

Tôi chỉ cười, bỏ qua lời trêu chọc cười nhạo của ôc nàng, khóe mắt không khỏi tự do nhìn hướng Huy, cười càng vui vẻ.

Ở sau, Tiêu Hách ôm túi lớn túi nhỏ hành lý, cười duỗi tay kia ra “Hân hạnh, hân hạnh”.

Hướng Huy cũng cười, “Tôi cũng vậy”.

Mặt chữ quốc ( ), thân hình tiêu chuẩn, làn da hơi ngăm đen, thoạt nhìn có vẻ ổn, Tiêu Hách tướng mạo cũng không để lại ấn tượng sâu với tôi, nhưng có đôi mắt đặc biệt sáng hữu thần, nhất là lúc ánh mắt nhìn Ông Nhiên.

Tôi nhìn Ông Nhiên cười ngây ngô, thu xếp quan sát khẽ thì thầm, “Không phải xấu, có thể qua được”.

Cô nàng trừng mắt nhìn tôi, dùng phương thức độc nhất vô nhị của cô nàng, ôm chầm lấy vai tôi, sờ soạng khắp mặt, “Cũng vậy thôi”.

Chúng tôi ôm nhau cười lẫn lộn.

Tôi đi theo về phòng của Ông Nhiên, đặt nhưng điều không chờ đợi vội vã hỏi, “Nhiên Nhiên, buổi tối chúng ta ngủ đâu ?”.

Cô nàng ngẩng đầu nhìn tôi, “Cậu ngủ cùng tớ, Hướng Huy đến lý túc xá Tiêu Hách, cùng lắm ...?”. Cô nàng cười cực kì mờ ám, “Các cậu muốn ngủ cùng một chỗ cũng không phải là không thể được, ở Bắc Kinh này cái gì cũng không nhiều, nhưng duy chỉ có khách sạn là nhiều, hơn nữa các loại cấp bậc đều có, tha hồ lựa chọn, đảm bảo vừa lòng cậu”.

“Phì “, tôi phun đường, gương mặt nhanh chóng thoáng hồng, “Mồm chó nhả không ra ngà voi”.

Ông Nhiên đáp theo, “Cậu cứ xem xem thật ra cái gì là mồm chó phun ra ngà voi”. Tiêu Hách mím môi, gương mặt nhẹ nhàng nở nụ cười.

Tôi thấp giọng nói thầm, “Thật tốt là còn có người trị được cậu”.

Ông Nhiên nhếch môi cười, ngay cả giọng cũng hàm chứa ý cười, nghĩ là biết cuộc sống Ông Nhiên bây giờ tràn ngập ngọt ngào.

Gương mặt tôi hiện ra nụ cười tinh nghịch, nhìn kĩ vào Ông Nhiên, chậm rãi nói, “Bây giờ vẫn là nghỉ hè, tân sinh viên cũng không đến sớm như vậy, có người nào đó không nguyện ở nhà, nhất định đến trường, ký túc xá vẫn vắng vẻ trống không, không người nào quản lý. Nhiên Nhiên, buổi tối cậu không sợ hãi sao ?”. Tôi nháy mắt, Tiêu Hách, « Khụ khụ » hai tiếng làm bộ không để ý quay đầu, còn Ông Nhiên mặt cứ thế đỏ bừng lên.

Thế nhưng lúc Ông Nhiên nói không ra lời, tôi đặc ý hạ hê thắng lợi, lòng tự tin nhất thời bành trướng cấp tốc.

“Diệp Tử đáng chết”. Ông Nhiên phản ứng kịp, về sau xông tới véo tôi, tôi chạy loạn cả phòng, cuối cùng trốn được vào ngực Hướng Huy, cô mới phần nộ từ bỏ.

“Chúng ta đã từng gặp qua?”. Hướng Huy một tay ôm tôi, một mặt quay đầu hỏi Ông Nhiên.

Ông Nhiên tự nhiên vỗ tay mạnh phát ra tiếng, giơ ngón tay cái lên, “Thông minh”.

Tôi mờ mịt hỏi câu, “Cái gì, lúc nào, sao em không biết rõ?”.

Hướng Huy và Ông Nhiên cùng cười, hai người đều không trả lời, một cái nhìn dịu dàng hướng đến tôi, đôi mắt đen khiến người có thể chết đuối trong đó, một ánh mắt khác rất khinh khỉnh nhìn tôi, có nghĩa bảo tôi đúng là hết thuốc chữa.

Khi người yêu sâu đậm và bạn bè thân thiết ở xung quang mình, đó là điều hạnh phúc nhất trong cuộc sống, rất lâu về sau, mỗi lần tôi nhớ lại cảnh ngày hôm đó, cảm thấy rất đau, rất muốn khóc, nhưng vẫn còn nhiều phiền muộn và chua xót.

Chương 28

Chỉ nghĩ tìm kiếm vô vọng tôi sẽ phải nhận lấy những giọt nước mắt của mình.

Trong hạnh phúc đó, liệu tôi có thể tự nắm giữ bằng chính đôi tay của mình.

Lần gặp mặt cuối cùng với Ông Nhiên cũng gần một năm, cho nên, đêm đó chúng tôi ở trong kí túc xá Ông Nhiên, không có quạt không có điều hòa, tôi vẫn cương quyết ngủ cùng cô.

Giường nhỏ, sạch sẽ và thư thái.

Sau khi tắm rửa xong, tôi thay áo ngủ sạch, nằm lên giường, tư thế không muốn nhúc nhích. Đối với năm ngoái, hành vi đặt lưng xuống ngủ ngay của Ông Nhiên, tôi giờ có thể lý giải được. Ngồi trên tàu, quả nhiên toàn thân một mối.

Ông Nhiên ôm sau lưng tôi, “Diệp Tử, lần này quyết định đến thăm nơi nào?”.

Tôi lơ đãng ưỡn oải dịch chỗ cho cô nàng, hai tay chống gáy nhìn trần nhà nói, “Lần trước đến chỉ quan tâm ăn uống, không có thời gian tham quan nhiều”.

Ông Nhiên giơ ngón tay, “Cố cung, phố Trường An, cung Ung Hòa, Trường Thanh .... có bao nơi cậu chưa đi qua”.

Trời, vậy cuối cùng tôi đã từng đi qua nhưng nơi nào.

Cô nàng đổi tay kia, tiếp tục giơ lên, “Đông đơn, chùa Long Phúc, tiền môn, tất cả cậu đều phải đi qua, bởi vì ở đó toàn là món ăn bình dân.”

“...”.

“Cậu lúc nào chuẩn bị đi? Tớ giúp cậu sắp xếp lộ trình”.

Tôi cười hì hì, “Cậu thay tớ tiết kiệm chi phí khách sạn, tôi có thể chơi mấy ngày”.

Ông Nhiên ở bên cạnh tôi yên tĩnh một lúc, bỗng nhiên dựa qua, “Diệp Tử ...”.

“Áp ứng do dự không phải là tác phong của Ông Nhiên, có chuyện gì cứ nói đi”. Tôi đưa gối đầu ôm trước ngực, cầm tựa vào gối, quay sang nhìn Ông Nhiên, cô nàng theo bản năng dời ánh mắt, tầm mắt dừng lại tấm poster to trên tường.

Đó là tấm quảng cáo poster cỡ lớn, xa xa có núi cao và biển xanh, trải dài bờ biển là cát vàng, có hai bóng hình nắm tay nhau, trên bờ cát điểm vài dấu chân, bờ biển chạy dài ảm áp ánh nắng mặt trời, cảnh tượng hài hòa lãng mạn thật đẹp.

Bên dưới góc phải của poster còn ghi một hàng chữ thật nhỏ bằng bút máy: ‘Hy vọng được đi mãi’. Tôi đã hiểu rõ, hàng chữ nhỏ nhất định là nét chữ của Ông Nhiên.

Khóe miệng tôi cười theo hình vòng cung, hy vọng có thể đi mãi, đó cũng là nguyện vọng của tôi.

Một nét sáng hiện lên từ đôi mắt xinh đẹp của Ông Nhiên, tôi biết chúng tôi đều cứng đầu, không dễ dàng hứa hẹn, nhận định được một đời một kiếp.

Ông Nhiên khẩu khí nhẹ nhàng, tràn ngập ý cười, “Diệp Tử, về sau tớ làm phù dâu cho cậu nha”.

“Được thôi”. Tôi cố ý phát ra âm thanh vui vẻ, “Nhớ chuẩn bị phong lì xì thật dày đấy”.

Cô nàng cười giòn, “Được, nếu như cậu kết hôn sớm như lời tớ nói”. Nói đến phần sau, đã gần nghiêng rặng nghiêng lợi, tôi đảo cặp mắt, vì phong lì xì dày, cho dù là bức hôn, cũng không thể kết hôn sau cô nàng.

Đêm đó, tôi nghe Ông Nhiên nói mơ, so với Liễu Như Yên lúc ấy kinh thiên động địa, thì hiển nhiên dịu dàng hơn nhiều.

Diệp Tử, chúng ta có thể xuất giá cùng ngày, cùng sinh con một ngày, tương lai con gái cậu sẽ làm con dâu tớ, hahaha.

Tôi cười cuộn tròn thân thể, đúng là chuyện cười, tôi sẽ không nói với cô nàng, nhưng tại hôn lễ cô nàng thì sẽ công khai.

*

Sáng sớm hôm sau, tôi và Hướng Huy cầm bản đồ mới Bắc Kinh, còn Ông Nhiên cũng “tỉ mỉ” chuẩn bị trứng gà luộc ra cửa.

Ông Nhiên không cùng đi toàn bộ hành trình, cô nàng cho tôi một lý do rất đàng hoàng là tạo cơ hội cho chúng tôi khó khăn lắm mới có thể giới hai người, kỳ thật tôi biết thừa biểu hiện trọng sắc khinh bạn của cô nàng, chẳng qua không thêm vạch trần mà thôi.

Đường Bắc Kinh rất rộng lớn, quả nhiên là dưới chân thiên tử, hoàng thành căn xuống. Mở bản đồ ra, cả thành phố sôi nổi hiện lên, tất cả con đường đều thẳng tắp, đi hướng đông tây rồi đi hướng nam bắc, cơ hồ không có tuyến đường quanh co. Mà so sánh với bản đồ Thượng Hải, lại càng thấy rắc rối, không hề có quy luật, hình thành so sánh giữa nét cổ đại và hiện đại. Bắc Kinh bố trí phù hợp với quan niệm của người Trung Quốc “Thiên viên địa phương” [1], ngay ngắn, khí phách sung mãn.

Lúc đi ngang qua con đường lớn, tôi đột nhiên thấy giao lộ không có đèn tín hiệu giao thông, tuy rằng tất cả xe đều chủ động chờ người đi bộ đi qua vẫn trắng nhưng tôi vẫn không quen. Hướng Huy đổi tôi đi bên trái, nhẹ nhàng nắm tay tôi, đi thẳng băng qua đường, cho đến khi tôi nhận ra thâm ý hành động này là vì chiếc xe ô tô đang leo đến từ bên phải.

Chúng tôi ngồi một góc sáng ở Tử Cấm Thành bóc trứng luộc, tâm tình bình yên đến ảm đạm, nếu có thể, tôi rất muốn cùng anh ngồi mãi như vậy, cứ để thời gian dần dần trôi đi, cho đến khi sông cạn đá mòn.

Chúng tôi qua một hẻm nhỏ của Bắc Kinh, , thấy hai vợ chồng già đi qua, nhìn nhau nồng hậu, tay trong tay, bỗng nhiên tôi nghĩ tương lai chúng tôi liệu có được như thế?

Tôi nhìn hai người họ cười ngây ngô, họ quay lại nhìn tôi chào hỏi thân thiện.

Hướng Huy hỏi tôi nghĩ cái gì, tôi trả lời anh, “Điều lãng mạn nhất trong cuộc sống là cùng anh đi đến già”.

Anh dịu dàng mỉm cười với tôi, “Cho đến khi chúng ta già đến nơi nào cũng không đi được, em vẫn mãi ở trong lòng bàn tay anh”.

Đứng ở đại lộ Trường An rộng lớn, vào thời điểm đó, tư tưởng đã được mở mang rất nhiều, đi từ đầu này đến đầu kia, đột nhiên phát hiện tình yêu liệu có kéo dài mãi, cho đến một ngày rồi cũng chỉ như muối bỏ biển.

Tôi nhìn người bên cạnh, lại có cảm giác bàng hoàng bất an.

Dường như cảm nhận suy nghĩ nội tâm của tôi, Hường Huy siết chặt tay tôi, hát nhẹ nhàng bên tai, “Hãy trao trái tim của em cho anh, hãy vui lòng trao trái tim của em cho anh, cứ trốn phía sau lưng anh, anh sẽ nguyện vì em mà chắn gió”.

Trong một ngày đi đến bốn năm điểm du lịch lớn nhỏ, lúc quay về tôi đã thấy mệt mỏi nói không ra lời.

Tôi gói đầu vào vai Hường Huy, nhỏ giọng nói, “Em ngủ một tí, chỉ một lát thôi”.

Kết quả ngủ cho đến tận đích, mở mắt ra thấy Ông Nhiên tự nhiên đứng trước mặt, tôi còn thấy giật mình, tưởng mình vẫn ở trong mơ.

Ông Nhiên liếc mắt cười, “Đi ăn cơm”.

Thịt sốt Bắc Kinh, lẩu, cá tươi, bát trân đậu hũ, nồi sườn, canh cay, một số món tương ... Đồ ăn đặc sản Bắc Kinh xếp đầy một bàn, tôi gấp miếng khoai tây đưa vào trong miệng, mơ hồ nói không rõ, “Đói chết mất, Ông Nhiên cậu thật nhỏ mọn, tớ không dễ dàng gì mới từ nơi xa xôi đến tận Bắc Kinh, cậu cũng không mời tớ được một bữa ngon”.

Ông Nhiên thở dốc, “Thế này còn không đủ sao?”. Cô chỉ vào bàn đầy đồ ăn, tôi biết cô nàng muốn lật bàn vì xúc động.

Tôi đưa bàn tay dầu mỡ đến chỗ cô nàng, cô nàng tức giận thoát khỏi nanh vuốt của tôi, tôi cười cười nói, “Vịt quay đâu? Không có vịt quay thì ăn gì với cơm?”.

“Cậu không nói ngay từ đâu”. Ông Nhiên nhìn chằm chằm tôi kẹp chiếc đũa vào đậu hũ, hoài nghi nói.

Tôi thẳng thắn hùng hồn đáp, “Tớ đói lắm, cố mà làm đi”.

Ông Nhiên tức giận, vẫn là Tiêu Hách tới hòa giải, “Để bây giờ anh đi mua cho”.

Tôi mỉm cười ảm áp, đã có hiệu quả, mặc xảy ra chuyện gì hay có người đứng chắn thay Ông Nhiên, miễn sao mục đích của tôi cũng đạt được.

Tôi nằm bò lên bàn vui vẻ, Hường Huy sờ sờ tóc tôi, cười với Tiêu Hách, “Đừng để ý cô ấy, cô ấy chỉ nói miệng vậy thôi”. Vẫn là Hường Huy hiểu rõ tôi, võ mồm quan trọng nhất là đánh trúng vào tâm con người.

Tôi ngẩng đầu, cười to, “Hôm nay buông tha cậu, nhưng ...”.

Ông Nhiên lập tức cắt ngang lời nói của tôi, “Biết rồi biết rồi, bánh mì kẹp thịt chứ gì, là món cậu thích, tớ sẽ chuẩn bị tốt”. Cô nàng nhăn mặt, tôi đặc ý cúi đầu cười, thế này mới tốt.

Trước khi qua cơn bão, sau cơn no rượu say tinh thần tôi tốt lên nhiều, Ông Nhiên đề xuất đi tản bộ liên vui vẻ đồng ý.

Lúc này ở Thượng Hải nên chiếu đèn sáng rực rỡ, khác thành phố Bắc Kinh ồn ào náo nhiệt không bao giờ ngủ, ở đó đêm đến yên tĩnh hơn nhiều, lặng lẽ và thanh bình, đi trên con đường đến khu mua sắm, cảm nhận gió từ từ thổi nhẹ, nói không ra ý gì.

Ông Nhiên và Tiêu Hách bước chân nhanh, đã sớm bỏ xa chúng tôi một khoảng cách không nhỏ.

Hường Huy chắn để gió đỡ thổi rối tóc tôi, tôi quay đầu lại, nhìn anh cười ngọt ngào, anh dắt tay tôi, tôi giống như một đứa trẻ đứng trên bậc đá, bước đi bị lóa mắt, tự vẽ lên trò chơi cho mình.

Đi đến đoạn đường, tôi tự nhiên bị vấp ngã, Hường Huy vững vàng ôm tôi vào ngực, Ông Nhiên cười trộm, vẻ mặt như được xem kịch hay, tôi che dấu ho nhẹ hai tiếng, thừa lúc Hường Huy không chú ý thè lưỡi nhăn mặt khiêu khích Ông Nhiên, cô nàng không chút yếu thế trừng mắt thật to đáp lễ tôi, Tiêu Hách và Hường Huy nhìn nhau, lập tức cùng hiểu lầm đầu cười khổ. Tôi và Ông Nhiên nhanh chóng liên hợp lại, xác định mỗi người hạ một trọng quyền, sau đó trốn xa vỗ tay chúc mừng, tại con đường nhỏ hẹp dành cho người đi bộ đó, phát ra chuỗi tiếng cười như chuông bạc.

Lúc sắp đi đến trường học của Ông Nhiên, cô nàng cười bí ẩn với tôi, vỗ vai tôi vài cái, làm cử chỉ “Follow Me”.

Tôi đi theo sau cô nàng, Hướng Huy theo sát phía sau, chẳng ai biết trong hồ lô cô bán cái gì.

“Không bán cậu đâu”. Ông Nhiên bỗng nhiên quay đầu nói, tôi không khách khí đá một cước, cười mắng, “Tớ đem cậu bán còn không được gì”.

Ông Nhiên cười ha ha, giữ chặt tay tôi kéo vào cửa hàng. Đây là một cửa hàng vật phẩm nhỏ, không khác gì khu phố mua sắm bình dân ở Thượng Hải, chủ cửa hàng cầm chiếc khóa to, có vẻ quyết định đóng cửa, thấy chúng tôi tiến vào, gương mặt tươi cười như hoa, vội vàng lui về sau vài bước nhường chúng tôi bước vào cửa hàng.

“Diệp Tử, chúng ta chụp ảnh biểu tượng đi”. Ông Nhiên hứng trí đều nghị, tôi tim đập thành thịch, ở Thượng Hải, trò chụp ảnh biểu tượng cũng được lưu hành nửa năm nay, nhiều lần muốn đi chụp nhưng lại sợ Hướng Huy cảm thấy tôi quá ấu trĩ, cho nên vẫn chưa có cơ hội, hôm nay Ông Nhiên đề xuất như vậy, tôi tất nhiên không phản đối.

Tôi và Ông Nhiên tìm kiếm vài hình nền, may mắn hai chúng tôi đều có sở thích gần giống nhau, nên rất nhanh cùng đạt đến thống nhất. Sau khi chụp chung hết một tệp ảnh, vẫn chưa thấy thỏa mãn, lại chụp riêng vài kiểu. Nhưng cho dù chúng tôi có cưỡng bức cũng không, dù dễ cũng thế, hai vị nam sĩ kia sống chết cũng không gia nhập vào hàng ngũ của chúng tôi, chỉ ở một bên khoa chân múa tay, bình phẩm hết cái này đến cái nọ.

Chủ cửa hàng cười không ngậm được miệng, một bên in ảnh, một bên cùng chúng tôi lôi kéo làm quen. Đối phó với người lạ không phải điểm mạnh của tôi, vì thế nhiệm vụ này giao cho Ông Nhiên, tôi mừng rỡ đứng đĩnh tứ xứ.

Trên kệ mấy loại túi xếp chồng lên nhau, trên cửa tủ còn treo mấy loại trang sức đẹp, tôi rất ít khi đeo đồ trang sức, bởi vậy nhìn mấy vật phẩm này chẳng hề có hứng thú, nhưng lúc ngẫu nhiên lướt qua, tôi bị một vật đặt ở trọng tâm hấp dẫn. Chiếc nhẫn nhỏ màu bạc, trên đỉnh có hình một bông hoa hồng, lại thiết kế hình trái tim, có thể làm vài động tác thay đổi hình dạng, mắt tôi cơ hồ đã gián lại trên chiếc nhẫn đó.

Lấy thử ra đeo, kích thước vừa vặn, dường như thiết kế dành riêng cho tôi. Tôi yêu thích không buông, vuốt ve mặt nhẫn, ở bên cạnh nhìn tôi một lúc, Hướng Huy đã gọi chủ cửa hàng tới.

Ông chủ mặt hớn hờ. “Nếu tiểu cô nương thích tôi có thể để lại rẻ hơn”. Theo như suy đoán của tôi, chiếc nhẫn này cùng lắm cũng chỉ mấy chục tệ, nhưng lúc ông chủ nói ra con số, linh cảm của tôi mới là vào ra vô căn cứ, “Bốn trăm ... Ông chủ, ông có nhầm lẫn không?”. Quả thực không thể tin được, cướp tiền cũng không như thế.

Ông chủ từ chối cho ý kiến, chỉ cười, “Đây thuần túy tạo ra từ bạc, từ tay thủ công giỏi, tiền nào của nấy, ở đây còn có vài cái khác, chỉ có vài chục, cháu cứ so sánh mà xem”. Ông chủ thiếu kiên nhẫn kéo ngăn tủ phía dưới lấy ra cái túi, một đồng hồ linh kính, một số thứ là đồ vĩa hè, khác nhiều so với cái trước tuyệt đẹp kia.

Chỉ là ...với giá tiền này tôi khó có thể chấp nhận, đành phải miễn cưỡng bỏ thứ đồ yêu thích.

Tuy là miễn cưỡng, nhưng tôi vẫn đem nhẫn trả về đúng vị trí.

“Không mua à?”. Ông chủ hỏi, tôi lắc đầu.

Cho đến khi đi ra cửa hàng, ông chủ vẫn hỏi phía sau, “Nếu thành tâm muốn mua thì giá tiền có thể thương lượng”. Tôi vẫn lắc đầu, bởi vì dù có hạ giá xuống thế nào vẫn khác xa mức giá tình thân tôi.

Hướng Huy mỉm cười chạm vào tóc tôi, “Thích cái đấy à?”.

Tôi ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, anh nắm tay tôi, dùng môi vuốt ve ngón tay tôi, tô tô, ngứa ngứa, gai gai, tôi bị đùa cho đến khi bật cười, muốn thu tay lại, anh lại không cho, phải nhẹ giọng cầu xin tha thứ, “Ông Nhiên và Tiêu Hách ở phía sau nhìn thấy đấy”.

“Chúng tớ có thể coi như không nhìn thấy, hai người cứ tiếp tục đi”. Ông Nhiên đi bên cạnh sau đó bước nhanh vòng qua, còn quay đầu nháy mắt vài cái.

“Đồ xấu xa”. Tôi liếc mắt nhìn Hương Huy, bị Ông Nhiên giễu cợt tôi không cam lòng, chỉ có thể đem oán khí trút lên người anh.

Hương Huy ôm tôi, dịu dàng cười, “Cho anh xem ảnh vừa chụp”, giọng nói ấm áp xẹt qua tim tôi, gần như thì thầm.

Tôi vội vàng đưa ảnh cho anh xem, trên mặt dần nóng lên, lỗ tai cũng nóng hừng hực, trước mọi người, anh không thể để ý được sao?

Hương Huy thoáng nhìn qua vài lần, lập tức bỏ vào túi quần, tôi trừng mắt nhìn anh, anh nói qua loa, “Em thường không cẩn thận, anh giúp em bảo quản”.

Tôi trợn tròn mắt, điện thoại di động, ví tiền, cái gì anh cũng giúp tôi bảo quản, nhưng lại còn cả cái này. Tôi vò đầu xoắn xuýt hơn nửa ngày mới bật được từ, “Uhm”, Hương Huy cười khẽ, hai tay cho vào túi quần, trong mắt không che dấu ý cười nồng đậm. Tôi nhìn kĩ anh theo dõi, vẫn không lý giải được dụng ý của anh, cho đến khi về Thượng Hải, ở mặt sau điện thoại di động, màn hình máy tính, cả máy tính xách tay, ví tiền, đâu đâu cũng thấy ảnh của tôi, tôi mới dần dần nhận ra.

Tôi nhiều lần nhận thức muộn màng thường khiến Hương Duy dở khóc dở cười, lần này, cũng vẫn thế.

*

Sau hai ngày hành trình Bắc Kinh kết thúc mỹ mãn, rất hiệu quả, tôi không chỉ gặp được Tiêu đại hiệp trong truyền thuyết mà còn trò chuyện thật vui vẻ, hơn nữa có nhiều thắng lợi trở về. Hành lý mang đi lớn nhỏ không ít, còn vài món đặc sản bình dân của Bắc Kinh cũng cho vào.

Ông Nhiên cười tôi tham ăn, tôi chế giễu cô nhỏ mọn, trước khi đi chúng tôi còn tranh cãi, bởi vì ai cũng không nghĩ đề cập đến việc sắp tới, ai cũng không muốn để lộ nỗi buồn sắp đến.

Tôi kiên trì không muốn Ông Nhiên tiễn chúng tôi ra nhà ga, lúc trước tôi thương cảm tiễn cô rời khỏi Thượng Hải, đến nay ký ức vẫn còn mới mẻ, tôi không hi vọng cô nàng cũng chịu như vậy khi đã có kinh nghiệm một lần.

Tôi cười tạm biệt với Ông Nhiên, cô ngồi không nói gì, yên tĩnh nhìn chăm chú tôi, tôi trong lòng hoảng loạn, giọng nói nghẹn ngào, sống mũi cay cay, suýt nữa rơi lệ, tôi cố nén lại, nhắc chính mình phải đi ra cửa thật nhanh. Ông Nhiên đột nhiên đứng lên ôm lấy tôi, tiếng “Oa..” khóc to, sục sục nói, “Diệp Tử, chúng ta lúc nào có thể gặp lại?”.

Tôi cũng không nhận được, nước mắt như vỡ đê trào ra.

Tôi ôm lấy cô vừa khóc vừa mắng, “Đừng đưa tiễn cái bộ dạng này, lẽ ra phải ...”. Tôi rút cuộc nói không được, hai mắt ướt đầm, thân thể hơi run rẩy.

Khóc mãi, vẫn là Tiêu Hách và Hương Huy tách chúng tôi ra. Hương Huy nhẹ nhàng ôm tôi, nhẹ nhàng vỗ vào lưng an ủi tôi, tôi đem toàn bộ nước mũi nước mắt bôi hết lên áo anh, anh thì cầm vào trán tôi, sau đó cúi xuống nhìn, ôm vai tôi, nói nhẹ, “Lần sao anh và em lại cùng nhau đến”.

Tôi liều mạng gạt đầu, nhưng nước mắt càng rơi nhiều hơn.

Hương Huy dứt khoát ôm thân thể tôi, dịu dàng hôn nước mắt tôi, lại nói thấp bên cạnh tai, “Ngoan, đừng khóc, tí nữa mua kẹo cho em ăn”. Tôi nín khóc mỉm cười, người này phương thức an ủi người ta thật hạn chế, ngoài cái kiểu lừa trẻ con này thì chẳng còn cái nào khác. Nhưng mà, cái này lại hiệu quả rất nhanh.

Góc kia Tiêu Hách còn tiến hành gian nan hơn, Ông Nhiên so với tôi càng nhạy cảm và yếu ớt, tôi lau khô nước mắt, trao đổi ánh mắt với Hương Huy, ngấm hiểu đi sau lưng anh, lặng lẽ ra cửa.

“Em phải tin cuộc gặp mặt tốt đẹp tiếp theo”. Đi đến đầu hành lang, Hương Huy bỗng nhiên quay đầu nói với tôi, cười tôi như trẻ con lại cứ thích chững chạc đàng hoàng.

Tôi hí hóp mắt cười, đem những lời anh nói ghi tạc trong lòng.

Bước vào nhà ga Bắc Kinh, đám đông vẫn như trước bắt đầu khởi động,

Đem ba lô cất lên khoang hành lý, Hương Huy thở nhẹ, ngồi xuống bên cạnh tôi.

Tôi ôm túi xách dựa hẳn vào ghế ngồi nghỉ ngơi, ánh nắng mặt trời rực rỡ chiếu vào mặt, khiến toàn thân lười nhác uể oải.

Một tia sáng ngời ngời lóe trước mặt tôi, tôi ý thức dùng tay chắn, mở to mắt, thẳng vào mắt là khuôn mặt tươi tắn Hướng Huy và bàn tay nắm chặt của anh.

“Trong tay giấu gì thế?”. Phụ nữ có giác quan thứ 6 rất chuẩn, vừa rồi ánh sáng đó nhất định có liên quan đến anh.

Hướng Huy không trả lời, chậm rãi mở bàn tay ra.

Một chiếc nhẫn bạc lấp lánh nằm giữa bàn tay, hình hoa hồng đính trên đỉnh, giống như Pandora's Box [2] lôi cuốn tôi.

Tôi cẩn thận cầm nó lên, đúng những gì tôi thấy.

Hướng Huy cười nhạt, giọng trầm ấm như tiếng đàn violon, “Có thích anh tặng quà này cho em không?”.

Tôi im lặng, nhẫn tượng trưng cho gì chúng tôi đều hiểu, cho nên lúc ấy tôi có thích nó đến chết cũng không yêu cầu Hướng Huy mua cho tôi.

Tôi lại im lặng, câu trả lời của tôi sớm đã nổi trên mặt nước, anh đã nghĩ rõ ràng chưa?

Tôi cứ thế im lặng, là chiếc nhẫn, đó là cam kết cả cuộc đời quyết tâm nắm tay nhau, liệu anh có đủ tự tin hứa hẹn cuộc sống tiếp theo sẽ như vậy?

Ánh sáng mặt trời ngày hè, có hơi bồng bồng, màu vàng dưới ánh mặt trời, buộc vòng anh những đường nét kiên nghị, khắc sâu trên khuôn mặt, ánh mắt anh kiên định, trên mặt hiện rõ nụ cười ấm áp, tôi cười không tiếng, tim lại tràn đầy vui mừng, đôi mắt hơi ẩm, nhưng không có mây mù, chỉ còn lộ ra chân trời tươi sáng.

Tôi duỗi hai tay, đẩy chiếc nhẫn bạc từ từ trả lại anh, nụ cười anh ngưng lại trên môi, dần dần biến mất, cuối cùng không còn sót lại. Anh lắc đầu chán nản, vẻ mặt thất vọng.

Tôi học tính trẻ con của anh lắc đầu, từng chữ từng chữ nói, “Chẳng lẽ anh muốn em tự mình đeo sao?”.

Anh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn tôi, tôi cười kiêu ngạo “Là anh nói...” Anh mừng rỡ như điên, nắm lấy tay tôi nhanh nhẹn lồng chiếc nhẫn vào ngón tay áp úp, “Từ giờ trở đi em là vợ anh”. Anh đắc ý tự hào tuyên thệ, ánh mắt không kiêng nể khóa chặt tôi, tôi gần như không thở được, quắc mắt, quơ quơ tay, “Về sau dùng kim cương tới đổi”.

“Tuân lệnh, bà xã đại nhân”. Anh ôm chặt tôi, tôi có thể nghe thấy tiếng tim cả hai đập rộn ràng.

Ngoài cửa tàu, ánh mặt trời dường như càng lúc càng tươi đẹp

15. Chương 29-30

Chương 29

Nếu anh không thể tự tin vào khả năng bền lâu của chúng mình, thì em không chắc có thể mang lại ấm áp ngọt ngào, vậy thì, xin vui lòng đừng ở bên cạnh em, bởi em đã quá đắm chìm mà không cách nào tự mình thoát ra, như bông hoa nhỏ bé duy nhất không tìm được đích đến, sẽ càng khiến em tổn thương hơn, xin anh hãy nói cho em biết.

Kì nghỉ hè kết thúc, sinh viên đại học năm nhất chúng tôi tự động lên cấp thành học trưởng, học tỷ.

Thứ hai là kể đến cái thời kì khó khăn, các sinh viên năm nhất đã không còn cảm giác mới mẻ, lại thiếu vắng các tam sinh lão thành, chẳng qua các khoa chuyên ngành thiếu rất nhiều, còn nhiều thời gian tuổi trẻ để tiêu xài, cho nên hoạt động thứ hai trong tất cả là xã hội đoàn thể có tỷ lệ tương đối cao.

Căng tin trường học vẫn không có chút cải thiện, nghe nói trên mạng có lưu truyền bài viết:

Sinh viên năm nhất, phát hiện thấy côn trùng, đổ toàn bộ bát cơm đi.

Sinh viên năm hai, phát hiện thấy côn trùng, bỏ côn trùng ra tiếp tục ăn.

Sinh viên năm ba, phát hiện thấy côn trùng, làm như không có côn trùng rồi vẫn ăn.

Sinh viên năm tư, phát hiện không thấy côn trùng, kháng nghị, không có côn trùng ăn với cơm.

Điều này ... tình hình vệ sinh căng tin trường học đối với học sinh công kích từ biểu hiện thành thực biến thành khẳng định, chỉ còn chờ xác minh.

Tối gần 11h, tôi nhận được điện thoại của Ông Nhiên.

Với sự thông dụng phát triển của mạng lưới điện thoại phòng 201 ở trường học, tôi và Ông Nhiên hằng ngày liên hệ theo kiểu nguyên thủy thư từ đã thăng cấp trao đổi âm thanh, nhưng cả hai chúng tôi đều là loại tiết kiệm tiền, bình thường không có chuyện gì quan trọng, đều lên QQ nhắn lại, thậm chí dùng email, ngay cả gửi tin nhắn điện thoại cũng hiếm khi sử dụng.

Thời điểm nửa đêm cả phòng đều ngủ say, chỉ một tiếng chuông nhỏ nhẹ cũng biến thành tạp âm.

Là ai khuya khoắt còn quấy rồi tôi đây, tôi mắng thầm, nhưng vẫn duỗi tay lấy điện thoại di động, mơ mơ màng màng nói, “Alô” lần sau nhất định nhớ trước khi ngủ tắt máy, có chuyện đại sự gì cũng để ngày mai rồi nói.

“Là tớ”. Giọng Ông Nhiên có chút khàn khàn trầm trọng.

“Ồ”, tôi híp mắt ngủ gà ngủ gật, thần chí vẫn không rõ, “Có chuyện gì mau nói đi, nếu như nói chuyện phiếm thì mời gọi điện thoại phòng, tiền điện thoại di động rất đắt”.

“Diệp Tử, tớ và Tiêu Hách ... chia tay”.

“...” Tôi mất vài giây sau mới phản ứng kịp, cơn buồn ngủ lập tức bị cưỡng chế ra đi. “Cái gì, cái gì, cậu ... nói lại lần nữa”. Tôi lắp bắp hỏi.

“Cậu không nghe nhầm đâu”. Đầu điện thoại Ông Nhiên cười khổ.

Chuyện là thế nào, trong kì nghỉ hè tôi và Hướng Huy đi thăm không phải họ vẫn tốt sao. Đầu óc tôi vẫn ở trong trạng thái không tỉnh táo.

Tôi không dám hỏi kĩ, cẩn thận hỏi, “Cậu vẫn tốt hả?”.

Ông Nhiên dường như không khống chế được cảm xúc, nói năng lộn xộn, cổ họng muốn xả thẳng nói điều gì đó, nhưng lại dừng, lại tiếp tục, cứ thế lặp lại nhiều lần, tôi từ cách kể chuyện đứt quãng của cô cũng phần nào suy đoán đại khái tình hình.

Ông Nhiên có người bạn cùng phòng tên là Khổng Ảnh, cô ta nói ở quê có người bạn trai có thể xem như một phiên bản Tiểu Tiêu Hách. Tiêu Hách muốn giữ hòa khí bạn bè bỏ qua chuyện, còn Ông Nhiên không đồng ý, cãi nhau không ai chịu xin lỗi ai. Vốn chuyện đến đây là kết thúc, nhưng bạn học đại học tốt của Ông Nhiên bị cướp bạn trai công khai, cô vì bênh vực kẻ yếu, chạy đi làm náo loạn, bị Tiêu Hách mắng vài câu, nói cô đối đãi người nên có hai tầng tiêu chuẩn, Ông Nhiên phát hỏa, hai người lại cãi nhau ai ngăn không được, mà lúc cãi nhau tuyệt đối không nói lời này, bởi vậy mới đến nông nỗi chia tay.

Nghe xong Ông Nhiên mô tả, tôi không ý thức chuyện lại nghiêm trọng, buột miệng nói ra: “Tiêu Hách nói không sai, cậu hành động vậy so với Kim Mao Sư Vương lúc trước tới tìm tớ có gì khác nhau?”.

“...” Phía bên kia im lặng một hồi, đột nhiên Ông Nhiên cao giọng, “Diệp Tử, tớ tìm cậu kể khổ, không nghĩ đến cậu và hẳn thực sự đức hạnh như nhau”. Cô càng nói lớn tiếng, càng kích động, hô hấp cũng dồn dập lên.

Tôi nỗ lực sắp xếp ngôn ngữ, “Nhiên Nhiên, cậu bình tĩnh một chút”.

Cô bô bô nói vài câu, nói gì mà thất vọng về tôi, lại nói tôi trọng sắc khinh bạn, tôi dở khóc dở cười, bây giờ tất cả thành gì hử.

Cuối cùng, cô ấy nói một câu: “Diệp Tử, từ nay tớ và cậu tuyệt giao”.

Tôi gần như ngắt đi, không hề nghĩ ngợi liền cúp điện thoại. Tôi ném điện thoại ra xa, người còn tức run.

Lấy chăn che kín đầu, tĩnh tâm một lúc tôi mới hồi hận, Ưông Nhiên nổi nóng nói vài câu, tôi cần gì phải so đo với cô ấy, chính là, lúc này muốn điện thoại trả lời với cô nhưng thực sự không nuốt trôi cơn tức này.

Tôi trốn trong chăn gửi tin nhắn cho Hướng Huy, ngắn gọn kể chuyện Ưông Nhiên một lần, muốn trưng cầu ý kiến anh, nhưng trong lúc đợi anh trả lời, tôi đã dần chìm vào giấc ngủ.

*

Sau giờ học ngày hôm sau, tôi chạy ngay đi tìm Hướng Huy.

Tôi biết rõ vài địa điểm anh đi, không phải ở CLB Thanh nhạc thì là thư viện, địa điểm thứ ba có thể là phòng máy tính, nếu cả ba địa điểm này không phải thì nhất định ở trong kí túc xá. Cho nên, tôi không cần gọi điện hỏi, tiết kiệm vài đồng tiền thoại cũng tốt.

Thư viện, CLB Thanh nhạc và phòng máy đã tìm hết đều không có, sau tôi đi thẳng đến ký túc xá nam sinh. Mỗi trường đại học lại có hình thức quy định riêng, nam sinh đến ký túc xá nữ sinh là điều cấm kị, còn nữ sinh đến ký túc xá nam sinh rất dễ dàng, lên tầng đăng kí là có thể đi qua.

Tôi đã đánh giá cao sức phán đoán của mình, chờ lúc tôi đến phòng ngủ nam sinh vẫn không tìm được Hướng Huy, tôi làm ra kết luận.

“Hướng Huy đi đâu?”. Tôi hỏi Chim to đang ở trước máy tính xây thành làm trại. Đôi mắt hấn sưng phù, hai con mắt đỏ lừ, có vẻ suốt đêm không ngủ, khó trách Liễu Như Yên vẫn thường oán giận Chim to mất ăn mất ngủ nên cô chẳng quan tâm.

“Vừa rồi còn ở đây, mà đi đâu chứ?”. Chim to ngậm điều thuốc, hết nhìn đông rồi lại nhìn tây.

Lăng Phong nhắc nhở hấn, “Vừa rồi không phải nhận điện thoại sao?”.

“À, đúng đúng đúng”. Chim to gật đầu như già tởi, “Hướng Huy vừa nhận điện thoại liền đi ra ngoài. Em ngồi đợi, nó rất nhanh sẽ về, nếu không thì gọi điện thoại cho nó đi”.

Tôi gật đầu, lấy điện thoại di động nhập một dãy số quen thuộc, kiên nhẫn chờ chuông nhưng không có ai nghe máy.

Tôi miễn cưỡng tắt đi, nhún vai.

Phòng khói lượn lờ, Chim to nghiện thuốc lá cực nặng, một điếu lại một điếu, sau nửa giờ tôi ngồi không yên, thấy hấn nhìn chăm chú vào màn hình, tôi không thêm chào hỏi hấn, trực tiếp đi ra khỏi cửa.

Ra khỏi tầng kí túc xá, rẽ trái là một thảm cỏ rộng, trường học nhiều năm chưa từng xây dựng tầng giáo viên và tầng kí túc xá nhưng thật ra có thể bỏ ra số tiền lớn thiết kế thảm cỏ xanh này, cho nên có thảm cỏ xanh biếc non mềm, mơn mớn tươi tốt, cũng là nơi nghỉ ngơi và tình tự lãng mạn.

Hít thở không khí trong lành, tôi bước đến thảm cỏ xanh phía trước. Đúng là mở mang tầm mắt, có thể nhìn thấy bốn phương, tai nghe tám hướng, nếu như Hướng Huy đi về, tôi nhất định có thể nhìn thấy anh đầu tiên.

Trên thảm cỏ xanh sớm đã có tốp năm tốp ba người túm tụm xung quanh, có gặp vài người quen, nhìn nhau gật đầu xem như chào hỏi, sau đó tôi tìm chỗ sạch sẽ ngồi xuống.

Nghiêng đầu sang chỗ khác tôi mới biết rõ lý do vì sao vừa rồi cả đám người bọn họ đều cười rất mờ ám, thậm chí có chút vui sướng khi người gặp họa. Hướng Huy và Từ Văn Tiệp ngồi đối mặt, Hướng Huy không biết nói gì đó, trêu đùa khiến Từ Văn Tiệp nịnh nọt cười như rớt cã, khoe miệng anh cũng theo người khó mà giữ được nụ cười.

Đang trình diễn tiết mục tình cũ không rủ mà tới sao?

Tôi biết rõ bây giờ có nhiều cặp mắt đang chăm chú nhìn chằm chằm chúng tôi, chỉ sợ thiên hạ không loạn.

“Anh ở đây à, em tìm cả nửa ngày”. Tôi thân mật khoác tay Hướng Huy, lập tức làm bộ như mới phát hiện còn có người ngoài ở đây, ngại ngùng cười, quay sang Từ Văn Tiệp, “Xin chào”.

Thấy tôi đột ngột xuất hiện ngoài ý muốn, gương mặt Từ Văn Tiệp hết trắng lại hồng, ngây ngốc rất lâu mới nhẹ nhàng trả lời: “Xin chào”.

Hướng Huy mỉm cười không ngừng, ánh mắt trong suốt lưu động thủy chung ngắm nhìn tôi, “Tìm anh sao không gọi điện thoại? Mệt à?” Anh dụi dằm vuốt mái tóc trên trán tôi, thanh âm không nhanh không chậm.

Tôi cười càng rục rỡ, dứt khoát đặt mông ngồi xuống, hét nhìn Hướng Huy rồi lại nhìn Từ Văn Tiệp, nháy mắt mấy cái, vô tội khép mi, “Em gọi nhưng anh không nghe”.

Hướng Huy lấy điện thoại di động từ túi quần ra, phía sau pin trên tấm một quả táo có ảnh người con gái cười híp lại, cười ngây ngô, trên màn hình điện thoại vẫn chưa hiện lên, anh cẩn thận xem xét, cười có lỗi. “Vô tình chuyển sang chế độ im lặng”.

Tôi gục đầu xuống, nói thật nhỏ : “Hai người có chuyện cần nói, em nên tránh đi tốt hơn”. Nói xong liền muốn đứng lên, Hướng Huy nhanh bắt lấy tôi cố định bên cạnh anh, không nghi ngờ hỏi. “Sắp xong rồi, em cứ chờ ở đây cho anh”. Ánh mắt anh như nói tiếp với tôi. “Đừng cho rằng anh không biết em nghĩ cái gì”, tôi muốn cười, kiêu ngạo quá không tốt, kiềm chế rất khó khăn.

Tôi lúc thì nghịch dây đeo nhẫn bạc trên cổ, lúc thì vuốt vạt áo T-shirt của Hướng Huy, khi thì chèn vài câu không quan trọng liên quan, Hướng Huy lòng biết rõ khiến tư tưởng không tập trung, không còn tâm tư cùng cô nàng nói chuyện.

Từ Văn Tiệp ở trước mặt chúng tôi hiển nhiên như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, lúc lâu không nói, cô nàng liền đứng phắt lên, vung lên câu nói : “Lần sau nói tiếp”, sau đó bỏ chạy.

Tôi rớt cục cười ra tiếng.

Hướng Huy ôm vai tôi, giọng truyền đến, “Vội vã tìm anh có chuyện gì ?”.

Tôi thu hồi nụ cười, cắn môi trên, ngẩng đầu đối mắt anh, “Em ~ không ~ thích ~ anh ~ và ~ cô ấy ~ gặp ~ mặt”. Tôi gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói từng chữ từng chữ, mặt dầy sát khí.

Anh học điệu tôi, “Anh ~ và ~ cô ấy ~ là ~ có ~ chuyện ~ cần ~ bàn ~ chứ ~ không phải ~ kiểu ~ như ~ em ~ nghĩ”.

Tôi bĩu môi, ” Em không quan tâm”.

Anh lắc đầu cười, “Em là bình giám chua nhỏ, hay là giám Trấn Giang” [1].

“Anh đã có tiền sử phạm tội, em không yên tâm”. Tôi tiếp tục càn quấy.

Anh vò rối tóc tôi, hung hăng hạ giọng gằn “Cô em, em dùng sai từ rồi”.

Tôi từ chối cho ý kiến, hùng hổ nhìn thẳng vào mắt anh, “Em sợ các người tình cũ nổi lại.”

Anh không hề tức giận, ngược lại còn cười, tôi ra sức trừng mắt nhìn anh, “Có gì đáng cười sao, em nói thật đấy”. Không biết có phải do chuyện của Uông Nhiên ảnh hưởng đến tôi hay không, cả người tôi dấy lên nỗi bất lực cô lập không phân rõ phải trái.

Anh véo mũi tôi, nụ cười trên môi càng đậm, tôi đập vào tay anh một chưởng, tức giận hỏi : “Anh rất cuộc có thừa nhận như thế không ?”

Hướng Huy nhíu mày, vẻ mặt cổ quái, “Diệp Tử, anh và Từ Văn Tiệp chia tay vẫn có thể làm bạn bè không phải sao ?”

Tôi một chút cũng không suy nghĩ đáp : “Em không tin giữa nam với nữ lại chỉ có tình bạn đơn thuần.” Thấy anh lắc đầu, tôi lại nói thêm : “Nếu chúng ta chia tay, em nhất định coi anh là người lạ.”

Sắc mặt Hướng Huy càng khó coi, trong mắt dường như có hai ngọn lửa cháy lên, “Diệp Tử, hai chuyện này khác nhau, em đừng cố tình gây sự.”

Tôi giận dữ, tôi cố tình gây sự, tôi không nói lý lẽ.

Tôi cúi đầu, không nói một lời xoay người rời đi, được hai bước quay đầu lại nhìn, Hường Huy vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, tôi càng nghĩ lại tức, tăng tốc bước đi. Hường Huy như một trận gió nhanh đuổi đến chỗ tôi, hai tay mạnh mẽ giữ chặt thắt lưng tôi.

Tôi khẽ thở dài một tiếng, đưa tay vuốt ve bàn tay thô ráp của anh, rõ ràng đã mềm lòng, nhưng miệng vẫn không buông lỏng, “Nếu anh thực sự quan tâm em, thì đừng gặp cô ấy nữa.”

Hường Huy mặt không biểu lộ chút cảm xúc, giọng lạnh lẽo: “Diệp Tử, em quả thực rất ngang ngạnh.”

Tôi không nghĩ anh sẽ vì Từ Văn Tiệp mà nói với tôi như vậy, trong tim như có luồng gió lạnh thổi qua.

Chu Xuân và Viên Lang vẫn tốt, Liễu Như Yên và Chim To cũng thế, bởi vì lúc trước còn là độc thân, như vậy tình cảm phát triển rất nhanh, không giống như tôi và Hường Huy gặp nhiều khó khăn, phải trải qua sóng gió mới được ở bên nhau, khó tránh khỏi bão táp lần nữa. Mỗi lần tôi ép nói đến chuyện trước đây của anh và Từ Văn Tiệp, anh đều cảm thấy đuối lý, cho nên luôn cố gắng nhường nhịn không làm tôi nổi nóng. Nhưng lần này...

Tôi thở dài trong lòng. Chẳng lẽ tình cũ vẫn là đẹp nhất?

Tôi lặng lẽ xoay người, tự đếm từng bước chân mình nhưng vẫn không thấy anh đuổi theo.

Chương 30

Hai người đang yêu nhau là quãng thời gian vui vẻ hạnh phúc nhất. Thật dễ dàng lý giải tại sao họ được nhiều hơn mất, vì vậy không để lỡ đi thời gian bên nhau. Giống như, tình yêu cần sự bao dung, tha thứ. Tôi có nhớ câu nói, những con người yêu nhau, trái tim họ được hưởng sự ấm áp từ nhau nhiều nhất.

Tôi ủ rũ trở lại phòng ngủ, quăng ba lô qua một bên, ngã mình xuống giường.

Chu Xuân từng bước rón rén đến chỗ tôi, khuôn mặt khổ não: “Diệp Tử.”

Tôi không vui đáp lại: “Đừng trêu tở, bây giờ tở rất khó chịu.”

Chu Xuân căn bản không nhận ra tôi đang tức giận, cô néo mặt tôi một cái, “Tở so với cậu càng khó chịu hơn.”

Tôi không còn tinh thần đánh trả, sờ đầu cô, “Thế nào?”

Cô úp mặt xuống giường, hai vai co rúm. Tôi hơi lo lắng, nhưng không phải là vì Chu Xuân vốn ngổ ngáo nay đột nhiên khóc thảm tựa như tiểu bạch thỏ, mà là vì hôm qua tôi mới thay ga trải giường sạch sẽ.

Tôi lau mồ hôi, tự cho mình không hậu muốn yên lặng bi thương trong ba phút.

“Thà rằng tin trên đời này có ma cũng không thềm tin lời bọn đàn ông nói.” Chu Xuân dùng tay vò nát ga trải giường, tôi tim đau gần chết, rất muốn nhắc cô một câu, đây là giường tở đó nha. Nhưng nhìn vẻ mặt uể oải khổ sở của cô, tôi đem lời nói đến môi nuốt lại vào trong.

Tôi đoán tâm tình Chu Xuân không tốt có liên quan tới Viên Lang, sau khi anh ta tốt nghiệp đến nay, vấn đề của bọn họ cũng từ đây mà tăng. “Cậu và Viên Lang lại xảy ra chuyện gì à?”. Cô coi ga trải giường như Viên Lang, cứ thế đẩy đọa, tôi càng hãi hùng, sợ cô ấy tâm trạng xúc động mà xé nát nó.

Tiếng thở dài nhỏ của cô làm không gian xung quanh chìm trong khoảnh khắc yên tĩnh.

Tôi cũng thở dài theo, chẳng lẽ hai ngày hôm nay là ngày hạn của mọi người, Ông Nhiên như thế, tôi thì như vậy, bây giờ đến cả Chu Xuân cũng lao vào cái vòng luẩn quẩn.

Chu Xuân nhíu mày, tâm trạng hỗn loạn lay cái lan can giường, tôi quan sát sự biến đổi sắc thái trên gương mặt nhỏ bé của cô, bắt gặp cô lúc mắt ủ mày chau, một lúc sau lại lộ ra nụ cười thẹn thùng e lệ, tôi buồn bực huyếch cùi chỗ vào cô, “Cậu sao lại vừa khóc lại vừa cười.”

Cô một bước đến giường mình, cầm chiếc ba lô lấy ra chiếc ví da, rút ra một tấm ảnh đưa cho tôi, động tác liền mạch dứt khoát không chút hàm hồ.

“Đây là ai?” Trong bức hình là một người con gái thanh tú, tuy không xinh đẹp như Chu Xuân nhưng lại rất có khí chất.

“Mối tình đầu của Viên Lang, tên là Hiểu Huệ, cái này mình tìm thấy trong ví tiền của anh ta.” Lòng mà Chu Xuân dựng đứng hung tợn nói.

“Cậu vừa xem ảnh mà tên họ người ta là gì cũng biết rõ rồi à?” Tôi khâm phục sát đất.

Cô cười lạnh một tiếng, “Biết người biết ta, bách chiến bách thắng”

Tôi hoàn toàn tỉnh táo nói: “Chu Xuân, cậu cũng có một tình đầu, cũng biết mối tình đầu tốt đẹp luôn khó quên nhất, bảo anh ấy làm sao quên người ta đây.”

Cô có chút lơ mơ, thần thái bỗng trở nên nghiêm túc, được một lúc lâu cuối cùng cô mới vỗ tay phát ra tiếng, nét cười hiện lên trên khuôn mặt, gất gao ôm lấy tôi, “Diệp Tử, có cậu thật tốt.” Nói xong, chạy đi như bay.

Tôi cũng chậm rãi nở nụ cười, lúc nói với người khác rõ ràng là rất mạch lạc, nhưng ý niệm này áp dụng trên chính mình thì lúc nào cũng hồng hồng.

Tôi buồn bực dậm chân. Nói một câu không dễ nghe, dù sao Hương Huy là do tôi đoạt lấy từ trong tay Từ Văn Tiệp. nhưng trước giờ tôi chưa từng cho rằng sự xuất hiện của tôi là nguyên nhân thực sự khiến họ chia tay. Hoặc là giữa họ vốn đã có nhiều xích mích, hoặc có lẽ do lí do khác, tóm lại không tự tin vào chính mình, làm tôi luôn băn khoăn.

Tôi vô thức đùa nghịch với chiếc điện thoại di động, hy vọng lúc này có thể nhận được điện thoại của anh, thậm chí chỉ là một tin nhắn, ngay lập tức tôi sẽ tìm đến bậc cầu thang, giả bộ như không có việc gì xảy ra rồi cười trừ.

Đương nhiên tôi cũng có thể lựa chọn cách gọi điện cho anh, nhận lỗi với anh, thừa nhận quả thực mình cố tình gây sự, ngang ngạnh, nhưng với tôi ngay cả trước mặt Ưông Nhiên còn không muốn mình mất mặt thì làm sao chịu cúi đầu trước Hương Huy.

Tôi cười khổ, có chết cũng không nể mặt chịu tội, câu nói này chỉ đúng chứ không sai.

Đêm đó, tôi nhiều lần lấy điện thoại di động, nhiều lần đã đánh hoàn chỉnh tin nhắn, nhưng đến cuối vẫn không gửi đi.

Nhưng điều khiến tôi thất vọng là, Hương Huy giống vậy không nói với tôi vài lời, ngay cả goodnightcall của anh mỗi đêm cũng đã quên không thấy đâu .

Bực tức cho đến buổi chiều thứ sáu, tôi và Hương Huy đã chẵn ba ngày không liên lạc. Lúc trước, bất kể trước khi ăn cơm, tự học, tất cả đều ở cùng một chỗ, bây giờ trở nên xa lạ, khiến tôi cảm thấy không quen. Nhưng tôi vẫn thủy chung nhớ kỹ lý luận của Chu Xuân: Điểm mấu chốt giữa nam và nữ lần đầu tiên cãi nhau là người có thể kiên trì đến cùng sẽ dành thế chủ động. Cho nên ... tôi nhịn.

Thu xếp ba lô, tôi ngẩng đầu hỏi Chu Xuân: “Tớ về nhà, có cùng đi không?”

Cô nàng lắc đầu, cười thần bí: “Bổn cô nương có hẹn rồi”.

Tôi mếu máo, đồ đáng ghét, sao chỉ có tôi mới thế này.

Đi xuống tầng, tôi hạ quyết tâm thẳng đến ký túc xá nam sinh, đi được vài bước cảm thấy không ổn lại dừng lại. Thông thường cuối tuần về nhà, đều có Hương Huy làm bạn trên đường. Anh phụ trách vác túi lớn cho tôi, tôi chỉ chịu trách nhiệm ăn hết những đồ ăn vặt anh mua. Nhưng bây giờ ... chỉ còn lại mình tôi.

Tôi đưa mắt nhìn con đường nhỏ dẫn đến ký túc xá nam sinh, tự giễu cười.

Không biết vì sao, hôm nay xe buýt dường như đặc biệt đông đúc. Từ trước đến nay đông thì có đông, nhưng đây có lẽ là lần thứ hai, mọi lần lúc đứng trên xe tốt xấu gì tôi cũng tìm được chỗ ngồi, khi không

có chỗ, vẫn có Hương Huy ở bên che chở cho tôi, người cao lớn chân dài, đứng ở nơi đó, tôi chỉ cần bám lấy cánh tay anh là ổn.

Tháng chín, thời tiết vẫn oi bức, hơn nữa trong xe tràn ngập mùi mồ hôi khó chịu, thậm chí là hôi nách, tôi nhú mào đứng yên một chỗ, muốn đi vào bên trong, nhưng đã cảm cộc một chỗ chật như nêm cối, thay đổi vị trí là chuyện rất gian nan.

Bên cạnh có một người đàn ông trung niên không biết vô ý hay cố ý nghiêng người sang chỗ tôi, sau khi tôi hung hăng trừng mắt hắn, hắn mới thoáng thu hồi hành động, nhưng lợi dụng lúc phanh, xe dừng lại hay có người lên xuống xe, vẫn dám mượn gió bẻ măng. Lúc này tôi vô cùng nhớ đến Hương Huy, nhớ đến lúc anh đồng hành mỗi thời mỗi khắc với tôi.

Tôi động đậy đứng ngồi không yên, bên phải có một đôi vợ chồng tóc bạc trắng nhưng vẫn thấy thoải mái. Tuy họ giống tôi cùng đứng đông rung tây, khổ không thể tả, nhưng tay vẫn thủy chung đan vào nhau, thỉnh thoảng thì thăm vài câu, lại hiểu ý cùng cười. Tôi không biết rõ họ nói những gì, nhưng cũng ngậy ngô cười theo họ, nhớ lại ngày đó ở giữa thành phố Bắc Kinh, đã từng thấy và nghe những hình ảnh đó, một tình cảnh vô cùng quen thuộc.

Bà lão nhẹ nói: “Cả đời không biết che chở tôi, bây giờ đã già mới thật sự thông suốt”.

Ông lão cười không nói, nâng tay vuốt làn tóc mai trên trán bà lão, tươi cười như gió xuân, tôi dường như chìm đắm trong khung cảnh đó.

Khẽ mỉm cười, họ ân ái hạnh phúc khiến tôi cảm thấy có lòng tin về chuyện tình cảm của mình.

Ông lão nhường tôi đứng bên ngoài khi sắp xuống trạm, cánh tay vẫn như trước đỡ bà lão dựa sát vào, tôi nhìn bóng lưng hơi gù của họ có chút suy nghĩ. Một lúc lâu, gần như đứng mãi trên xe, cho đến tận khi người bán vé thông báo đã đến trạm, tôi mới giật mình tỉnh lại. Vội vội vàng vàng tách khỏi đám người, bất chấp mấy tiếng chửi rủa mấy người và bác lái xe không bình tĩnh thúc giục, tôi chạy như bay xuống xe.

Sau khi xuống xe, tôi theo quán tính đưa tay vào túi lấy điện thoại di động xem giờ, bờ môi tươi cười nhất thời ngưng lại. Túi quần rỗng tuếch, ngay cả cái khăn tay ở cùng chỗ với di động cũng không cánh mà bay.

Chẳng lẽ người gặp xui nên uống nước lạnh bị tê răng. Tôi chán nản muốn đập đầu vào tường.

Không phải chỉ là điện thoại di động đắt tiền, mà chủ yếu đây là quà của Hương Huy tặng tôi, càng quan trọng hơn là: trong điện thoại chứa rất nhiều tin nhắn tình ý dài Hương Huy gửi cho tôi, tôi không thể để mất nó.

Tôi lấy vận tốc năm mươi mét chạy ngay về nhà, cầm điện thoại gọi ngay đến số di động của mình, điện thoại di động vẫn ở trong trạng thái không người nghe. Đến cuộc gọi thứ hai thì tắt máy.

Tôi quăng điện thoại, suy sụp ngã lên ghế sofa, tâm tình uể oải. Dùng lực đập một cái, đây là hình phạt do lỗi bất cẩn của mình.

Rốt cuộc là sao lại bị mất, tôi căn bản tìm không ra đầu mối.

“Hôm nay sao về sớm vậy?”. Mẹ đẩy cửa tiến vào, chắc là vừa kết thúc vài ván mạt chược, còn đây là câu hỏi thông lệ trước khi nấu cơm.

Tôi ôm gối, phờ phạc nói: “Về sớm không tốt sao?”.

Mẹ buông đồng hồ xuống, tới sờ trán tôi, lại nói: “Không sốt à?”.

Tôi đổ mồ hôi, mẹ liếc xéo tôi, “Có vẻ tinh thần cô uể oải không phấn chấn thế này, chắc có ai vay tiền hả?”.

Tôi trợn mắt, đúng vậy, món tiền này rất lớn, nếu bị tôi bắt được tên tiểu tặc giấu nghề đó, tôi sẽ song phi lột da hắn.

Mẹ đi vào phòng bếp, tôi chậm chạp đứng lên, nghĩ nghĩ, lén lút lấy điện thoại di động của mẹ.

——Xin vui lòng trả lại điện thoại cho tôi, tôi có thể đưa số tiền bằng với giá trị của điện thoại di động gửi vào tài khoản bạn.

Tin nhắn được gửi xong, tôi mới ý thức đã đánh sai số. Vốn muốn gửi đến số điện thoại bị mất, kết quả là gửi nhầm sang số Hướng Huy.

Tôi buồn bực nhéo tóc, sao lại phạm sai lầm nghiêm trọng thế này.

Điện thoại di động của mẹ hai phút sau vang lên.

Lúc nghe được giọng anh, tôi chỉ muốn khóc. Mặc dù biết cuộc điện thoại này cũng chỉ đơn thuần tình cờ, nhưng dù sao bây giờ người đang nói chuyện với tôi là anh.

“Hướng Huy, điện thoại di động của em bị mất rồi”. Tôi mang cả tiếng khóc nức nở kể toàn bộ sự thật.

“Diệp Tử?”. Anh không chắc chắn hỏi.

Tôi gật đầu : “Là em”.

Anh lập tức căng thẳng nói : “Người em không sao chứ?”.

Trong lòng cảm thấy ấm áp : “Em đang ở nhà rồi”.

Anh thở ra : “Điện thoại mất là việc nhỏ, chúng ta có thể mua lại cái khác. Của đi thay người, chỉ cần em không sao là tốt rồi”.

Tôi mỉm cười không nói, anh lại nói tiếp : “Ngày mai chúng ta đi mua cái mới, đừng buồn nữa”. Anh thấp giọng dỗ tôi, cổ họng tôi hơi khô khốc, miệng mậm mê, điện thoại này trong lòng tôi có địa vị không thể thay thế.

Đặt điện thoại xuống, tâm tình dường như thoải mái rất nhiều.

Mất điện thoại di động tất nhiên không phải là chuyện tốt, nhưng nhờ có chuyện này làm bước đệm, có vẻ như hai người đã cùng cấp bậc với nhau, không ai đổ kị chuyện cúi đầu trước sau, cũng xem như chuyện xấu biến thành chuyện tốt.

Trong lòng khói mù dày đặc sau cuộc điện thoại của anh đã cạn sạch, tình yêu, là sự viên mãn của bản thân, tôi đã không thiếu cái gì.

Những ngày tiếp theo, tôi thử gọi điện nhiều lần, không phải tắt máy thì cũng không cách nào chuyển được, lúc tôi buông tay thôi không tìm kiếm thì kì tích đã xuất hiện.

Sau khi hoàn thành kì nghỉ mười một ngày tôi phải về trường học, có hôm một nhân viên chuyển phát đã đến ký túc xá cần tôi ký nhận cái gì đó. Tôi mở qua lớp đóng gói, ngoài ý muốn phát hiện chiếc điện thoại mất tích mấy ngày trước đặt ở trong đó.

Trong hộp còn có một tờ giấy nhỏ, viết xiêu vẹo một hàng chữ : Tôi bị anh ta làm cảm động, hy vọng cũng có thể cảm động cô.

Dâng lên đầy nghi ngờ, tôi cầm điện thoại di động có chút choáng váng.

Điện thoại di động bị trộm còn được trả lại, chẳng lẽ nói số tôi thực sự may mắn.

Tôi cố không điều chỉnh mọi thứ trở về kí túc xá, cũng không nghĩ đến về mặt phản ứng kinh ngạc của Chu Xuân, mở điện thoại xem xét, nhưng phát hiện có vài tin nhắn.

—— Có thể trả lại điện thoại cho bạn gái tôi không, trong đó có quá nhiều kỉ niệm của chúng tôi, tôi biết rõ cô ấy không bỏ được.

—— Được rồi, nếu điện thoại di động này vĩnh viễn không đến được tay cô ấy, tôi có vài lời không dám nói với cô ấy, vậy thì tôi chỉ có thể nói cho bạn biết.

—— Diệp Tử, anh xin lỗi, anh sớm đã muốn giải thích với em, nhưng lòng tự trọng đáng chết của anh khiến anh không cam hạ mặt.

—— Diệp Tử, anh đồng ý với em sẽ không đơn độc gặp mặt Từ Văn Tiệp.

—— Diệp Tử, tha thứ cho anh.

—— Diệp Tử, anh yêu em.

—— Vợ ah, anh yêu em.

Hai hàng nước mắt nóng bắt tri bắt giác chảy xuống. Tôi cố gắng bóp mũi, mới không cảm thấy bối rối. Có những lời nói, nếu như không nói ra, có thể sẽ tiên tan trong không khí. Nhưng ba chữ kia, đã luôn khắc sâu trong trái tim tôi.

16. Chương 31-32

Chương 31

Yêu một người không gì khác chỉ là một thói quen, quen với sự xuất hiện của anh, quen cười khi anh vui, quen khóc khi anh buồn, trái tim quen ấm áp mỗi lần nghĩa về anh.

Một tuần sau, Ông Nhiên gọi điện thoại.

Cô không có đề cập đến chuyện trước, tôi cũng làm như không có chuyện gì xảy ra. Mặc cô và Tiêu Hách tình cảm xảy ra chuyện gì đó, dù sao thì tôi và cô ấy vẫn là bạn bè tốt mãi mãi.

Mọi người trong phòng, Liễu Như Yên và Chim to tình cảm phát triển ổn định, Bùi Tử Du vẫn là bông hoa nổi bật nhất khoa Ngoại Ngữ, Mai Mai nỗ lực cạnh tranh chức vụ chủ tịch hội sinh viên, Trình Anh vẫn như xưa mỗi ngày đọc truyện kiếm hiệp như bài tập về nhà, ngày ngày bớt ăn, hai tháng lại đến Bắc Kinh gặp Dương Quá, Trần Đông thì vội vàng liên lạc tình cảm với những học đệ học muội, chỉ có Chu Xuân cả ngày mắt hồn mắt vía, dường như có rất nhiều tâm sự.

Nghe Chu Xuân nói bóng gió hình như Viên Lang thi vào học viện chính trị quân sự Nam Kinh, ra sức học hành để lấy bằng thạc sĩ chuyên nghiệp đặc biệt, cứ như vậy chí ít cũng phải chịu đựng ba năm hai người chia ly buồn khổ, cũng chẳng lạ gì khi nhìn tinh thần cô xuống dốc đến vậy.

Nhưng trước nay cô luôn là người lạc quan, hơn nữa tôi không ngừng khai sáng cô nàng, rất nhanh cô đã khôi phục tinh thần lạc quan như trước. Tôi đã nói so sánh cô ấy với Trình Anh, cứ vậy suy nghĩ, cô coi khó khăn đó không là cái gì.

Sau tháng mười một, chào mừng sinh nhật tôi. Vào thời gian này năm trước tôi và Hướng Huy còn chưa quen biết, anh đã bỏ qua nên cảm giác rất khó chịu, bởi vậy lần này cố gắng vắt hết óc nghĩ giúp tôi xử lý một party sinh nhật, mời một số bạn bè thân thiết đến chúc mừng, kết quả vấp phải sự phản đối kịch liệt của tôi.

“Vì sao?”

Khi hỏi câu này là lúc tôi và Hướng Huy chính thức bước vào nhà trà đối diện trường học, tên rất lạ, gọi là duyên đến duyên đi, nghe nói nơi đây những cặp tình nhân thường đến đều sẽ chia tay, tuy không quá may mắn, nhưng tôi và Hướng Huy không tin điều xấu này, cho nên, chúng tôi vẫn là khách quen của nhà hàng.

Tôi khẽ mỉm cười, “Em thích thể giới hai người”.

Tinh thần anh thoáng rùng mình, cười toe toét nhìn tôi.

Tôi trừng mắt, anh nhàn nhã vẫy tay gọi phục vụ, gọi một tách trà sữa cho tôi. Đưa cốc trà sữa ấm ra trước mặt, thuận tay anh vuốt dọc chóp mũi tôi. “Sinh nhật tổ chức thế nào, tùy em quyết định.”

Tôi cười nói: “Party thì không cần, nhưng quà sinh nhật không thể thiếu.”

“Vậy em muốn quà gì?” Ánh mắt anh sáng ngời nhìn tôi.

Muốn gì chứ, tôi méo máo, vậy còn hỏi. Quà sinh nhật không phải nên chuẩn bị kĩ từ trước sao?

Tôi cố tình trượt tầm mắt đi, tóm tay áo anh, “Em muốn hai món quà, một điều kiện xem như anh phải hoàn thành giúp em”.

“Được,” anh rất thoải mái đồng ý.

Tôi mừng thầm trong bụng, chậm rãi nói: “Điều kiện đầu tiên, em muốn anh dạo phố với em”, tôi cố ý nói chậm để nhấn mạnh, “Dạo phố cả buổi chiều”.

Mặt anh lập tức tái lại, “Không phải chứ”.

Tôi biết anh sợ nhất là đi dạo phố với tôi, bởi vì ngày thường tôi không hay vận động, nhưng vừa nhắc đến dạo phố nhất định tinh thần phấn chấn, hơn nữa thể lực kinh người, thường như vậy một buổi dạo phố nhất định kéo dài bốn năm tiếng không cần nghỉ ngơi, không cần uống nước.

“Anh chỉ cần nói có đồng ý không hay thôi?”. Tôi rất tự nhiên xông đến làm nũng với anh, anh chịu thua, giơ hai tay xin đầu hàng, “Được được được, em nói thế nào sẽ thế đấy”.

Tôi hé miệng, kể này trăm lần thử đều không thất bại.

Anh uống một chút nước rồi hỏi, “Vậy còn cái thứ hai?”

Lời còn chưa nói, tôi đã đỏ mặt, anh nhìn tôi lạ lùng, tôi gục đầu xuống, nhẹ nói, “Em muốn anh đem những lời đã nói trên điện thoại, tự mình nói lại với em một lần”.

Khuôn mặt anh nhanh chóng thoáng một áng mây đỏ.

Từ khi biết tôi lấy lại điện thoại di động, anh đã thăm dò nhiều lần, tôi đều vờ như không biết. Quả thật việc này hôm nay tôi đã âm mưu từ lâu.

“Diệp Tử”, anh nhẹ nhàng nói quanh co, biểu tình trên khuôn mặt trong khoảnh khắc tạm dừng.

Tôi khẽ mỉm cười, mắt không chớp nhìn chăm chú anh.

Anh cười sùng nịnh, lời đầu gằn nói, tim tôi bắt đầu tăng tốc, lỗ tai dựng thẳng đứng, chuẩn bị chờ đợi ba chữ mỹ lệ khiến con người trên đời rung động cực điểm này.

Anh có chút buồn rầu nói, “Diệp Tử, chẳng lẽ em muốn anh nói ngay chỗ này sao”.

Tôi cũng cười, thực ra có hơi lỗi thời, nhưng trong lòng tôi vẫn không tránh khỏi chút thất vọng.

Ở Thượng Hải, địa điểm thích hợp để dạo phố không thiếu, có con đường mua sắm cao cấp Hoài Hải, du khách từ bên ngoài thì đều đến mua đồ ở đường Nam Kinh, cũng cần có con mắt tinh đời chọn đồ bình dân khi mua ở khu đường Hoa Đình, nhưng tôi tuyệt đối chỉ thích đi tuyến đường sắt dẫn từ địa danh phố Hương Cảng đến quảng trường nhân dân mỹ lệ.

Tôi đối với nơi này vui thích cuồng nhiệt đến cổ chấp.

Hướng Huy cười tôi, “Lại là nơi này, quả thực không đếm nổi số lần em đến đây.”

Tôi hừ hừ hai tiếng, “Em cứ thích đấy.”

Đúng thật là đến quá nhiều, tôi cảm thấy nhắm mắt lại cũng có thể không đi nhầm đường được, bên này là con phố bán đồ trang sức, bên kia là phố chuyên bán đồ ăn, rồi đến phố bán quần áo,.. vân vân, tôi lôi kéo Hương Huy đến đó.

Cửa hàng này mới mở, đầu tuần tôi và Chu Xuân có nhận được tờ rơi quảng cáo khai trương.

Về ngoài cổ kính trang hoàng ngay lập tức hấp dẫn tôi, tôi đối với những thứ đẹp đẽ gần như không có khả năng chống cự.

Kéo Hương Huy đến khu vực trung tâm, dạo qua một vòng mới phát hiện đây là phòng chụp ảnh áo cưới.

“Hai vị có chụp ảnh áo cưới không?”. Cô gái trẻ phụ trách tiếp đón khuôn mặt tươi tắn đón chào, ân cần cầm lấy tập album trên bàn đưa cho tôi.

Tôi vội vàng xua tay, còn chưa kịp nói, Hương Huy đã mở miệng nói trước: “Được, chúng tôi xem thử một chút”. Nói xong anh đặt mộng ngồi xuống.

Tôi choáng váng, liều mạng hướng mắt về phía Hương Huy ra hiệu, anh không thêm để ý quay đi.

Cô gái trẻ vừa nãy tay chân còn luống cuống mang tới hai cốc nước, lại lấy ra trong ngăn tủ album và mở sẵn ra đặt trên bàn, “Văn phòng của chúng tôi chụp ảnh lấy nhanh, studio nói chung giống nhau, nhưng có đến hàng nghìn kiểu make up, chúng tôi còn có thể dựa theo yêu cầu của các bạn mà chụp nghệ thuật, giá tiền lại rất phải chăng.” Cô cười tíu tít, tuổi không kém nhiều so với tôi, có lẽ là sinh viên làm việc thêm ngoài giờ.

Tôi cúi đầu xem lại mình, quần bò áo sơ mi, hoàn toàn rất nhẹ nhàng thoải mái trong trang phục sinh viên, thế nào lại nhìn thành hình dáng người muốn kết hôn. Mắt cô ấy thật là có vấn đề nha.

Nhìn lại Hương Huy, anh rất có hứng lật xem tập album ảnh chụp, thỉnh thoảng nghe cô gái trẻ tuổi giới thiệu rồi gật đầu, nếu nghe không đủ rõ, anh còn hỏi lại lần nữa.

Tôi thẳng thắn tron mắt, nếu như muốn chụp ảnh thật, cũng nên nghe ý kiến tôi một chút chứ, chẳng lẽ hai người này, dường như quên mất sự tồn tại của tôi.

Có lẽ nghe được nỗi oán thâm của tôi, cô gái trẻ ngẩng đầu lên đưa mắt quét qua tôi một lượt, rất chân thành nói: “Tiên sinh, vợ anh rất thích hợp với bộ trang phục thiết kế rất đặc sắc này, tin tôi đi, mặc vào nhất định có hiệu quả tốt”.

Tôi theo tay cô ấy nhìn qua, váy yếm màu đỏ kết hợp với áo choàng mỏng màu da, rất đẹp, hiệu quả thực sự kinh người, càng sợ là dọa chết người.

Hương Huy cười cười, nhìn một lượt từ đầu đến chân tôi, ánh mắt không kiêng nể gì, cuối cùng, phán câu, “Phải, không sai, rất đầy đặn”.

“...”. Tôi hung hăng đập anh một cái, ngoài cách này ra không thể nào đủ để trút hết cảm phẫn.

“Nếu không, tôi mời hai bạn chụp một ảnh trước, miễn phí, hai bạn nhìn xem hiệu quả ra sao”. Cô gái trẻ rất biết kinh doanh, ngay lập tức đưa ra đề nghị này.

Dù sao cũng là chụp miễn phí, không muốn cũng uống, vì thế chúng tôi vui vẻ nhận lời.

Sau khi xong việc, cô gái trẻ đưa cho tôi và Hương Huy một tấm danh thiếp, phía trên không có bất kì tựa đầu, chỉ có in tên: Lưu Tuệ Quân.

“Tôi là người phụ trách ở đây”, cô ấy cười hết sức chân thành, “Lần sau đến, tôi sẽ giảm giá cho hai bạn hai mươi phần trăm. Để lại cho tôi địa chỉ, ảnh rửa xong tôi sẽ gửi cho hai bạn”.

Cô gái có lông mi rất dài, khuôn mặt tròn tròn, trông như búp bê Barbie dễ thương, thật không nghĩ cô gái trẻ tuổi như vậy đã có văn phòng làm việc của riêng mình.

Đi ra cửa, “Này”, tôi cắn một miếng kem Hương Huy vừa mới mua, miệng đầy kem nói không rõ gọi anh, “Có phải từ lâu anh không nhìn thấy gái đẹp nên sinh ngứa ngứa phải không?”. Tôi gờ chân đá anh.

Anh làm động tác khoa trương ngã xuống đất, cười nham nhở.

“Này anh kêu em đi sao không phản ứng gì thế ?”. Hướng Huy rút khăn lau sạch sẽ kem dính trên tay tôi, thì thào nói : “Đưa anh xem hình chụp nào.”

“Có gì hay mà xem.” Tôi ngang ngạnh phản đối.

Anh nhanh chóng đáp. “Còn so sánh chất lượng để lựa chọn về sau”.

Tôi ngây ngốc hỏi : “Có gì mà chọn chứ.”

Anh cốc vào trán tôi một cái, “Ngốc ạ.”

Lúc này tôi mới hiểu, nhăn mặt lại, không bằng lòng than thở : “VẬY CŨNG KHÔNG CẦN XEM LUÔN BÂY GIỜ CHỨ.”

Đôi mắt anh thu hẹp lại tràn đầy nét cười, đôi môi bạc khê nhếch lên, vầng trán dãn ra sâu xa khó hiểu.

Tôi vốn định kéo Hướng Huy đến một cửa hàng chụp ảnh gần đó. Lần trước ở Bắc Kinh toàn bộ ảnh chụp đều bị anh cướp mất, nhất định không chịu đưa tôi, lần này nói gì anh cũng phải đưa tôi đi chụp bù.

Không biết sao có một đám đông người vây lại vô cùng nhiều, tôi vốn không muốn tham gia nhưng thấy bọn họ vui vẻ bàn tán thảo luận phấn chấn, tôi cũng bị khơi dậy hứng thú.

Tách ra khỏi đám người mới phát hiện người xem rất náo nhiệt, toàn người trẻ tuổi thử.

Trang thiết bị để sử dụng được quảng cáo, đơn giản nói đây là phương tiện giải trí tối tân, có thể dựa trên khuôn mặt của bố mẹ mà kết hợp vào thành chân dung của con cái.

“Là thật hay giả vậy ?”. Tôi băn khoăn tự hỏi.

Hướng Huy nói tiếp : “Thử sẽ biết.”

“Thử thế nào ?” Tôi không hiểu.

Hướng Huy nhét vào năm đồng tiền xu, ấn vài cái nút, rồi kéo tôi ngồi đối diện màn hình, nghe thấy tiếng « xèo xèo » của máy móc hoạt động, sau đó « Bính » một tiếng, thấy bên trái một tấm ảnh ước chừng kích thước 7.7 cm được đẩy ra.

Tôi cầm lên nhìn, cười đến lệch cả miệng, trong tấm ảnh ở giữa hai chúng tôi có hình một đứa trẻ cười rạng rỡ, cái miệng hồng xinh xinh hé mở, đôi mắt đen như sắc núi, so với Hướng Huy giống hệt như cùng khuôn đúc ra.

Tôi hết liếc nhìn Hướng Huy, lại nhìn hình, mặt có chút phát sốt.

Hướng Huy mắt không chút biểu cảm rút tấm ảnh chụp, nhìn thoáng ca rồi nhét vào túi áo.

Thật không dễ thoát khỏi vòng vây, móc được vào túi áo anh, “Trả lại cho em, sao cái gì cũng bị anh lấy đi thế”.

Nét cười dịu dàng hiện trên khóe môi anh, một bên xoa tay trốn tránh, vừa cười nói : “Giữ ở đây để bảo quản, đợi chúng ta về sau có con sẽ lấy ra so sánh tính chuẩn xác thế nào.”

Mặt tôi càng nóng , thì ra đây chính là cái mà anh gọi ‘thử sẽ biết’, tôi oa oa gào khóc, “Anh dám bắt nạt em”. Bỏ nhào tới đấm một quyền đá một cước, Hướng Huy cười thâm hiểm, nhẹ nhàng né ra, bắt được tay tôi trên không chưa kịp xuất chiêu.

“Đi dạo đã mệt chưa ?” Hướng Huy khê mỉm cười.

Tôi ngẩng đầu, vênh mặt nhìn anh chăm chăm, “Không mệt đấy”. Tôi mà nói là mệt, anh nhất định sẽ lừa tôi đi ăn đông ăn tây, rồi sau đó, anh có thể rõ ràng nói muốn tôi về nhà nghỉ ngơi.

Anh cười dịu dàng vuốt tóc tôi, dường như có thể nhìn thấu những suy nghĩ trong nội tâm tôi, « Còn định đi đâu nữa ? »

Tôi cúi đầu, tử tế suy nghĩ, sau đó khuôn mặt đỏ bừng nhả ra một câu: “Em đói.”

Anh cười lớn ra tiếng, cốc vào trán tôi một cái, “Muốn ăn gì nào?”

Tôi cong mắt cười, “Muốn đến nhà ăn đồ ăn anh làm.” Thấy mặt anh lộ rõ vẻ khó xử, tôi kiêu ngạo cười, ban đầu vốn định làm khó anh một chút, ai biết anh sau giây lát chần chừ, thoải mái đáp: “Được rồi, nấn ná trước sau không bằng hôm nay đến luôn.”

Tôi sững sốt.

Anh sờ cằm, không nhịn được cười, “Đến nhà anh, anh làm đồ ăn cho em.”

Tôi càng sợ hãi, chẳng lẽ đã đến lúc ra mắt phụ mẫu rồi sao.

Tôi gian nan mở miệng, “ Em... còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý.”

“Muốn chuẩn bị gì nữa?” Tôi biết rõ anh cố ý đùa tôi, cho nên tôi không chút do dự giơ chân đạp một cước, hài lòng nghe tiếng anh kêu rên.

Yêu cầu do tôi đưa ra, đến phút cuối cùng, tôi rút lui.

Hướng Huy không cho tôi cơ hội đổi ý, anh kéo tôi đi vài bước, quay đầu lại, nở nụ cười sáng lạn quyến rũ đến mê người. “Chỉ cần ngồi chuyển xe, một lộ trình chỉ 30 phút là em có thể thưởng thức mỹ thực chính tông theo bí quyết gia truyền.” Nụ cười ấm áp của anh chảy vào tim tôi, giọng nói trầm thấp mê hoặc tôi, chờ đến thời điểm tôi ý thức được thì đã ngồi trên xe rồi.

Tôi giật mình, Hướng Huy đan mười ngón tay vào tay tôi, đôi mắt thâm thúy hút tận sâu thẳm trái tim tôi, tôi không thể không từ bỏ ý nghĩ trốn chạy.

Xe đến trạm, Hướng Huy bước đến năm bước, tôi vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Anh quay ngược trở lại, không đợi anh mở miệng, tôi nuốt ngụm nước bọt, nói nhỏ: “Vẫn là lần sau ra mắt ba mẹ thì tốt hơn...” Hai chân tôi không kịp được run lên, Hướng Huy cười “xì” một tiếng, “Hóa ra từ lúc lên xe đến giờ em vẫn sợ chuyện này ak.”

Mặt tôi ửng hồng.

Anh đánh giá tôi, nhíu mày lại, cười nhạt.

Tôi bị anh làm cho tâm trí hoảng loạn, bất lấy cánh tay anh lay mạnh, “Em đi chính là vì không muốn anh lại dùng mỹ nam kế với em”

Anh nâng tay, ấn nhẹ ngón tay vào trán tôi, trong mắt tràn đầy ý cười vì mưu kế thực hiện được.

“Chúng ta đi mua ít hoa quả, hay là vài thực phẩm dinh dưỡng, đúng rồi, ba mẹ anh bình thường uống loại thuốc bổ nào?”. Tôi cứ thế nói, Hướng Huy ôm hai vai tôi, hai tay bạn vậy nhưng vẫn rảnh rỗi nhìn tôi.

“Làm sao?”. Tôi trừng lớn mắt.

Anh cười nhẹ, “Em rất có tiềm năng làm hiền thê, lương mẫu”.

Tôi không thềm để ý anh, anh lại giữ chặt tôi, “Không cần tiêu pha vậy”.

“Nhưng như vậy không tốt lắm đâu”. Tôi do dự nói.

Anh véo chóp mũi tôi, “Anh nói không cần là không cần”. Tôi không nghi ngờ gì anh đúng là đồ bá đạo.

“Vậy được rồi”, tôi nhún vai, anh đã nói như vậy, tôi còn có thể làm thế nào được.

Đi vào trong khu chung cư cao tầng, đến thang máy, Hướng Huy ấn vào nút tầng mười hai, tôi hít sâu một hơi, hình như vừa nãy cũng không lo lắng đến vậy.

Chìa đầu một đao, lui đầu cũng là một đao, vì sao bỗng nhiên tôi lại có cảm giác như lên pháp trường hành hình thế này.

Đúng là tôi nghĩ ngợi hết sức lung tung, một tiếng “Đinh đong”, cửa thang máy mở ra.

Hướng Huy dắt tay tôi, tôi giãy dụa vài cái không thành công.

Anh lấy chìa khóa mở khóa, trong bụng tôi nghĩ sẵn trong đầu, cân nhắc dùng lời nói thế nào làm mở đầu để không có vẻ đột ngột.

“Diệp tiểu thư, mời”. Anh làm một cử chỉ đưa tay khiến tôi bật cười.

Vừa mới vào cửa, một vật lông mượt mà chạy tới đón chào tôi, tôi không hề nghĩ ngợi giơ tay nhận lấy, sau khi nhìn rõ, bị dọa hét toáng “Oa Oa”.

“Sao, sao vậy?”. Từ bên trong một người phụ nữ đi ra, làn da ngăm đen thô ráp, dung nhan già nua, nhìn thoáng qua thì không có chỗ nào giống Hướng Huy.

Bà ôm con chó nhỏ bị tôi ném xuống đất, con chó đáng thương liếm đầu lưỡi đòi hỏi, bà hiểu ý vuốt ve bộ lông rậm mềm mại, cười nói: “Đừng sợ, Cát Toa Toa sẽ không cắn người”.

Tôi bối rối, lần này toi rồi, tính thế nào cũng không nghĩ đến lần đầu tiên gặp mặt mẹ chồng tương lai lại trong hoàn cảnh như vậy.

Cổ họng như bị cái gì đó chặn lại, đến hô hấp cũng cảm thấy khó khăn, tôi ấp úng nói không ra lời,

Tôi cảm thấy chán nản sao Hướng Huy không đến giúp tôi giải vậy, anh nhìn sang người phụ nữ trung niên, lễ phép chào hỏi, “Dì ah, cô ấy là bạn gái con”.

Ồ, không phải mẹ anh, tôi vô thức thở phào.

Dì nheo mắt cười cười, “Đã thu xếp sạch sẽ, dì cũng nên đi thôi”. Nói xong, bà bế con chó gửi vào vòng tay tôi, tôi lui về sau một bước dài, kiên quyết không chìa tay ra.

Hướng Huy cố nén cười ôm con chó nhỏ, đưa dì ra cửa, anh quay lại trêu tôi, “Em không phải luôn cho rằng mình không sợ trời không sợ đất sao?”.

Trong phòng khách có đặt một cái gương lớn phản chiếu sắc mặt tái nhợt của tôi lúc này, tôi từ nhỏ chỉ sợ chó, không rõ vì sao, tóm lại đã nhiều năm cũng vẫn không thay đổi.

Tôi bĩu môi, ánh mắt Hướng Huy khó hiểu nhìn kỹ tôi, đặt con chó xuống đất dõ, “Ngoan, Toa Toa, tự đi chơi đi”. Cái mũi hồng nhạt hít ngửi hai cái, đôi mắt to thận trọng cảnh giác quét qua tôi, lắc thân thể vàng nhạt bao phủ lông rậm, đuôi ngắn dựng thẳng háp tấp chạy đi.

“Tới đây ngồi”. Hướng Huy vỗ chỗ ngồi bên cạnh.

Tôi liếc xéo anh, hung hãn nói, “Rửa tay trước đã”.

Thừa dịp anh đang ở toilet rửa tay, tôi quan sát sơ qua căn nhà độc đáo hai phòng.

Phòng khách bố trí đặt bộ sofa một bên, rất hiện đại, đối diện đặt kệ tủ TV, góc tường kê cái tủ lạnh, không có gì khác công kênh, khiến cho phòng khách to lớn càng có vẻ trống trải, kết hợp mọi chỗ lại, tôi đi đến kết luận chỉ hai chữ: đơn giản.

Hướng Huy ném gói bánh Oreo tới, “Đói thì ăn tạm cái này trước”.

“Vâng”, tôi mở gói bánh, cắn nửa bánh quy đầy miệng, “Anh có muốn ăn hay không?”. Ngẩng đầu kinh sợ khi thấy anh xuất hiện với một chiếc tạp dề khoác trên người, suýt nữa cười phát choáng.

Nhưng nhìn bộ dạng thông thạo của anh thế này, lại rất có phong cách đàn ông gia đình.

Tôi bắt giác cười.

Anh tinh tế cảm thấy được cái gì, lông mày khê nhếch, “Tới đây giúp anh làm vài thứ”.

Tôi ngoan ngoãn đi qua, nghe theo lấy thịt đông từ tủ lạnh, anh cười tít mắt vỗ đầu tôi, “Trong tủ lạnh có đồ uống và hoa quả, trong kệ tủ TV có đĩa phim và tạp chí, em sẽ không nhầm chán đâu, anh sẽ chuẩn bị rất nhanh”.

“Anh định nấu ăn thật à?”. Tôi vẫn thủy chung ôm thái độ hoài nghi.

Anh làm bộ giơ con dao thái trong tay dọa, tôi chạy vội ra ngoài.

Tạp chí toàn kiểu tài chính và kinh tế, tin tức bất động sản, không hứng thú.

Đĩa phim tất cả đều là phim chiến tranh, tôi trước giờ không xem.

Tôi chán nản, ngồi lên ghế sofa, tùy tiện mở một kênh, đang chiếu một bộ phim già cỗi “Tân Bạch nương tử truyền kì”, thấy Hứa Tiên và Bạch Xà tranh luận đối thoại tình cảm, tôi ngáp vài cái.

Cảm giác dưới chân ngựa ngựa, tôi ngửa đầu ra xem, con chó nhỏ Toa Toa không biết từ đâu chạy ra, đang liếm láp ngón chân tôi, tựa như có mùi ngon.

Đầu óc tôi thoáng chốc trống rỗng.

Một phút tôi mới phản ứng kịp, “Hương Huy, anh mau đến đưa nó đi, a a a”. Tôi khóc nước nở hô to gọi nhỏ, Hương Huy từ phòng bếp lao tới, trong tay còn cầm thìa, thấy tình cảnh lúc này, cất tiếng cười to.

“Anh còn đứng đó làm gì? Còn không ôm nó đi”. Tôi như sắp bật khóc lần nữa, thân thể phát run rẩy.

“Đây là phương thức nó thể hiện tình cảm yêu mến đấy”.

“Em thà không muốn”.

Hương Huy kéo con chó nhỏ, nó bốn chân loạn nhảy, hai mắt đen nháy như chịu bất công nhìn chằm chằm tôi.

Tôi mím môi, cũng trừng mắt nhìn nó, đồ chó thúí, ngay cả ngón chân tôi cũng xem như cục xương thịt.

Hương Huy thấy biểu tình của chúng tôi cười không ngừng, tôi mạnh mẽ yêu cầu, phải nhốt con chó nhỏ ngoài ban công.

Cho đến khi Hương Huy khép lại cửa sân phơi, tôi mới thở phào một hơi.

Hương Huy không ngừng lắc đầu, “Thực sự chưa thấy em sợ cái gì như thế này”.

Tôi không phản bác được, vẫn tiếp tục xem phim truyền hình.

Khoảng nửa giờ sau, Hương Huy đi ra phòng bếp, cởi tạp dề xuống, gương mặt anh hiện nụ cười vui vẻ, “Dọn cơm”.

Tiêu chuẩn ba món ăn một món canh, hâm lại thịt, ớt gà cay, cải bắp xào cay, canh chua cay.

Rất tốt, chắc chắn là anh cố ý.

“Anh biết rõ em không ăn cay”. Tôi bình tĩnh nói.

“Nhưng đây là chuyên môn của anh”. Anh già mồm nói lẽ phải.

Được rồi, coi như em nể mặt anh.

Tôi cầm đũa rồi lại buông xuống, “Không cần đợi bá phụ bá mẫu về sao ? ”.

“Không cần”. Anh đáp đơn giản rõ ràng.

Lấy đũa gấp miếng thịt ăn thử, vị tương đối khá.

“Không nghĩ đến đấy”. Tôi nhẹ nói.

Anh không ngẩng đầu hỏi, ” Thế nào? “.

Tôi cười, ” Rất có tiêu chuẩn của đầu bếp lớn”.

Anh cũng cười, giọng lười nhác, “Từ mười tuổi anh đã bắt đầu tự mình nấu cơm “.

Tôi có chút kinh ngạc, bởi vì cho đến bây giờ tôi vẫn còn quần áo tới thì đưa tay, cơm tới thì há mồm. Mà nhìn qua anh, trông không có vẻ là người từng làm qua mọi thứ.

“Khi anh còn rất nhỏ bố anh đã rời bỏ mẹ con anh, mẹ hàng năm đều ở nước ngoài ». Anh hơi nghiêng mặt qua, nói một câu ngắn gọn, “Cho nên .... “.

“Oh”, tôi nghĩ tôi đã hiểu, “A”, tôi bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Vậy tức là anh đều sống một mình ? “.

Anh gật đầu.

Tôi lại bị anh đùa giỡn. Anh biết rõ tôi lo lắng cái gì, vậy mà, vậy mà một chữ cũng không lộ ra.

Được lắm Hướng Huy kia, tôi tức điên.

Anh thản nhiên dựa vào ghế tựa, đối với vẻ phẫn nộ của tôi hồn nhiên chưa tỉnh ngộ.

“Em muốn về”. Tôi hàm hồ ném đũa, đẩy đẩy anh.

” Không phải tức giận chứ ?”.

“Em đang rất tức giận”.

“Em như vậy có phải vội vã muốn gặp gia đình anh ?”. Nụ cười hiện lên mắt với vẻ bồn chồn.

Tôi mở to mắt, con người này, đổi trắng thay đen, vô pháp vô thiên.

Hướng Huy mỉm cười, kéo nhẹ đầu tôi, tiếng thở nhẹ phả bên tai, “Diệp Tử... “.

“Dạ”. Tôi gục đầu xuống, anh nhẹ nhàng nghịch mái tóc dài của tôi, dùng ngón tay dịu dàng chải vuốt, “Tóc đã dài như vậy sao không cắt đi ? “.

Tôi ngẩng đầu, “Không phải tốt sao ?”. Lúc trước chính anh nói khiến tôi hạ quyết định để tóc dài, miễn bàn mọi thống khổ.

Mắt anh sáng rõ, « Rất đẹp ».

Tôi cười không tiếng, có lời khẳng định của anh cái gì cũng thật đáng giá.

Hai tay tôi đè chặt đầu vai anh, thật sâu, thật sâu, nhìn vào mắt anh, “Hướng Huy, sao lúc trước anh lại thích em ?”. Anh chưa hề nói cho tôi lý do thích tôi, tuy rằng tình yêu tự nó đến không cần lý do, nhưng tôi vẫn muốn biết mình có điểm nào hấp dẫn anh.

“Bởi vì thoát nhìn em rất ngốc, bộ dạng dễ bị lừa, anh sợ em bị người khác lừa đi, nghĩ nghĩ anh vẫn nên ăn một điểm tốt”. Trong giọng nói hàm chứa ý cười hài hước.

Con người này đúng là không đúng đắn, tôi cụp mi, ánh mắt trở nên u ám.

Anh giữ lấy khuôn mặt tôi, thanh âm tinh khiết trầm thấp truyền vào tai, “Anh yêu em, Diệp Tử “.

Anh nhìn tôi một lát rồi ôm tôi vào lồng ngực, tay anh lướt qua đầu vai tôi, giữ lại trên thắt lưng, làn môi nhẹ nhàng chà lên khóe môi tôi, tôi chỉ cảm thấy như cả khuôn mặt muốn thiêu cháy.

Hai tay tôi không thể kìm được đặt lên cổ anh, anh ảm áp nhẹ nhàng vuốt ve mặt tôi, lướt qua, làn môi giữ chặt từ từ hạ xuống, đôi môi mềm mại từ từ đi xuống phía dưới uốn lượn, đùa giỡn khiến tôi cảm thấy râm ran không nhịn được bật ra tiếng rên khe.

Đáy mắt anh cháy rực, hai gò má tôi ửng hồng, tôi chăm rã muốn một ngụm nước bọt.

Anh từ từ đến gần tôi, chóp mũi dường như giữ lấy tôi, tay lướt qua đầu vai tôi, chậm rãi cởi từng cúc áo, môi trượt dần xuống dưới, trần trọc thâm nhập ....

Nếu như, trên thế giới này không có loại phát tiếng kêu như cái điện thoại di động này ...

Nếu như, không bị cắt ngang đúng thời điểm này ....

Nếu như ....

Đương nhiên là không có nếu như ....

“Tiểu Diệp Tử, mẹ và ba con về nhà bác ở Tô Châu, thức ăn ở trong tủ lạnh, khi nào con về thì hâm nóng mà ăn”. Tôi không kịp phản ứng gì, đối phương đã ngang nhiên cúp điện thoại.

Tôi ngơ ngác nhìn điện thoại di động, hôm nay chính là sinh nhật tôi, vậy mà họ vẫn bỏ mặc tôi.

Cái tin này còn chưa kịp tiêu hóa, tôi lại bị dọa khi nhìn quần áo không chỉnh tề của mình.

Im lặng một lát.

“Anh, anh, bắt nạt em”.

“Anh, anh, anh không có bắt nạt em”.

“Anh sao dám học cách nói của em?”.

“Anh nào có học cách nói của em”.

Nghe anh nói không rõ, tôi vỗ hai má nóng rực của mình, thấp giọng nói, “Em phải về”.

Anh giúp tôi đóng lại cúc áo, nhẹ nói, “Anh tiễn em”.

Tôi đi giày, khoác túi trên lưng, đưa tay vào túi quần sờ soạng, hồng thật, tôi gục đầu, “Chìa khóa để trong trường”.

Mắt Hường Huy rưng rưng, con người sáng trong, vẫn nhẹ nhàng hỏi tôi, “Vậy xử lý thế nào?”.

Tôi bắt lực buông tay, “Chịu thôi”.

Anh xoa đầu rồi, “Vậy đêm nay em ở đây đi”.

“Không được”, tôi lắc đầu, bộ dạng kích động khiến anh bật cười, “Em ngủ trên giường, anh ngủ trên sofa”.

“À, là như vậy”.

“Vậy em cho là thế nào?”. Anh hỏi lại.

Tôi hạ mi mắt, “Không”.

Hường Huy buồn cười nhưn mày.

Tôi lặng lẽ đứng dậy thu dọn đồ ăn.

Tôi vội vàng rửa bát, anh dùng khăn lau khô bát đĩa rồi xếp vào giá, lúc tôi lau bàn, anh bê thùng rác ở phía dưới đi đổ. Tôi ngẩng đầu nhìn anh đổ rác vào túi nhựa, lại đi vào phòng bếp pha một cốc nước hoa quả thơm ngon, trong lòng như có dòng nước ấm áp từ từ chảy qua, cảm giác thân thuộc như một gia đình.

Tôi nghiêng hẳn đầu, chạm vào ánh mắt anh, trong mắt anh có một làn sóng dịu dàng, gương mặt hiện lên một tầng nhạt nhạt, cực kì đáng ngờ ửng hồng, anh đưa tay ôm chầm lấy tôi, in dấu thật sâu lên môi tôi, một nụ hôn thật sâu, thật sâu ...

Chúng tôi cứ như vậy, lặng lẽ ôm nhau, cho đến bình minh.

Chương 32

Chúng tôi có thể yêu hai người cùng một lúc, cũng có thể được hai người cùng một lúc yêu.

Đáng tiếc, chúng tôi chỉ được ở lại với một người đã đợi.

Thời gian mau chóng qua đi.

Lại đến thời điểm bắt đầu học kì mới, ước nguyện của Mai Mai trở thành hiện thực khi được lên vị trí chủ tịch hội sinh viên, Chu Xuân và Trình Anh tiếp tục cống hiến xuất sắc cho sự nghiệp đường sắt Trung Quốc, Liễu Như Yên và Chim To vẫn cãi nhau như trước rồi làm hòa không ngừng, mọi người dường như đều đi theo con đường đã định sẵn từ đầu, bao gồm cả tôi và Hường Huy.

Cái gọi là tân quan nhậm chức gánh vác ba chuỗi lửa quả đúng, việc Mai Mai lên nắm quyền là ngọn lửa đầu tiên báo hiệu tương lai đầy chúng tôi rơi xuống vực sâu thăm đau khổ.

Cô vô cùng hưng phấn bận rộn tổ chức cuộc thi biện luận lớn trong trường, nhưng vòng loại chán ngắt, gần như không ai đến đăng kí, cô hạ lệnh xuống các khoa nhất định phải cử ra bốn đại biểu tham gia, mà khoa ngoại ngữ số người cử đi nghiêm nhiên rơi cả xuống phòng chúng tôi.

“Chu Xuân, Liễu Như Yên, Diệp Tử, Trình Anh.” Mai Mai xoa xoa các ngón tay, gương mặt rõ vẻ nịnh hót cười, “Bốn người các cậu ủng hộ tớ công tác nhá.”

Tôi và Chu Xuân giả bộ không nghe thấy, cứ thế tự cảm thấy hứng thú với đề tài trò chuyện của chúng tôi. Liễu Như Yên chạy ra phơi quần áo, Trình Anh dứt khoát mang máy nghe nhạc bên mình, dứt tai nghe không nghe bất kì âm thanh nào bên ngoài.

“Này, các cậu ... Thật quá đáng.” Mai Mai nổi giận, đỏ bừng cả khuôn mặt.

Chu Xuân lờ đờ uể oải chặn họng cô, “Còn có Trần Đông và Tử Du, sao lại cứ phải tìm đến bốn người bọn tớ ? Chính cậu cũng là một phần tử của khoa ngoại ngữ, cũng có thể cống hiến một phần lực lượng đó thôi.”

” Chết tiệt”. Mai Mai xả thẳng khí từ trong cổ họng, “Tớ chẳng qua muốn giữ gìn sự công bằng cho cuộc thi, chứ không chính tớ cũng muốn tham gia.” Cô nhìn thấy một bên Trần Đông nở nụ cười trẻ trung rực rỡ, một bên Bùi Tử Du lịch sự nhã nhặn, nói : “Hai người bọn họ không bị người ta bắt nạt là còn may, còn có thể trông mong họ làm vẻ vang danh tiếng khoa ngoại ngữ sao ?”

Như Yên chạy vào cười quái quỷ : “Lão đại, theo tớ được biết, kết quả rút thăm là khoa máy tính đối chọi khoa ngoại ngữ, nếu cậu muốn tớ và Diệp Tử lâm vào chiến tranh lạnh, chúng tớ rất vui mừng được cống hiến sức lực.”

Tôi nhẹ nhàng cười ra tiếng.

Mai Mai không tình nguyện nói : “VẬY vì sao không phải nhóm soái ca khoa máy tính đó bị mê hoặc dưới váy màu thạch lựu của hai người ?”

Như Yên nháy mắt mấy cái, “Cậu không phải bắt tớ và Diệp Tử mặc váy đấy chứ ?”.

Mai Mai suýt bị sặc nước miếng của chính mình, Chu Xuân cũng nhịn không được, ôm bụng cười to, cũng chỉ có lúc này là hai người ăn ý đến thần kì.

Mai Mai đập bàn, chỉ chúng tôi : ” Chu Xuân, Trình Anh, Tử Du, Trần Đông, bốn người các cậu, cứ quyết định vậy đi.”

Tôi và Như Yên quay ra ôm ấp, Chu Xuân không cam lòng nhưng cuối cùng vẫn phải khuất phục trước “uy quyền” của Mai Mai.

Kết quả cuộc thi đoán là biết, có Hướng Huy, Trần Vũ Hoa, Chim To và Lăng Phong đều là thành phần quan trọng cấp cao đã được chọn lọc từ những học viên kĩ thuật nhất, dường như rất dễ dàng chóng vánh đánh bại khoa ngoại ngữ, tiếp theo đến khoa kiến trúc, rồi xuống đến các tài tử khoa sử học, chiến thắng huy hoàng trên lưng ngựa, và cuối cùng gặp khoa xã hội nhân văn ở trận chung kết.

Trận chung kết đề biện luận về cảnh giới nhân tài, nhóm của Hướng Huy phải đảm đương biện luận theo kiểu người trái ngược, tức nghịch cảnh tạo ra nhân tài.

Trải qua ba vòng giương đao múa kiếm, theo báo cáo công trình học viện là lấy câu nói Mạnh Tử từ hai nghìn năm trước và thời đại hai nghìn năm trước: tướng trời sắp giao trách nhiệm cho người nào, thì trước tâm trí người ấy phải khổ, sau gân cốt người ấy phải mệt, cơ thể người ấy phải đói, thân thể người ấy suy nhược, công việc người ấy phải loạn , tăng lên rất nhiều lần như vậy — [1] một số luận chứng thông qua Edison, Tào Tuyết Cần, Ostrovsky , lấy ví dụ thành công luận chứng con đường gặp ghềnh nhiều lần, lợi thế giành chiến thắng một phiếu bầu.

Vốn tưởng việc dừng lại ở đây, ai ngờ Mai Mai rất hưng phấn lại nghĩ ra nhiều trò mới đa dạng hơn, cô chủ động mời quán quân trường đại học khác thi biện luận với trường ta để mở mang học hỏi, đại học ZJ trăm năm có danh hiệu ưu tú tự nhiên được mời trong hàng ngũ.

Thời điểm tin tức truyền tới, tôi hơn ngàn người ra.

Đầu tiên nghĩ đến Lâm Sâm có thể hoặc không có thể ở đó, phản ứng thứ hai là cười lắc đầu, trên đời này sao có chuyện trùng hợp như vậy.

Có lẽ trên đời này vẫn có những chuyện trùng hợp như vậy xảy ra.

Sau rồi mới biết rõ không phải trùng hợp.

Lâm Sâm học ở trường đại học chuyên nghiệp ZJ chuyên môn là lâm sàng y học, anh tranh thủ cơ hội đến này, trước là ở khoa y học trở hết tài năng trở thành người nổi bật nhất, sau là cùng với ba cao thủ khoa luật tạo thành một đội, chuẩn bị chuyển đi.

Lúc ở công viên trường J khi anh đi ngang qua, tôi nhất thời kinh ngạc há to miệng.

Dụi dụi mắt, tôi mới cẩn thận dè dặt gọi, “Lâm Sâm”.

Anh nhàn nhạt trả lời, “Ah?”. Sau đó vẫn nhìn tôi, ánh mắt càng lúc càng sâu.

Tôi bị anh làm cho tay chân luống cuống, im lặng không nói câu gì.

Mai Mai đi bên cạnh Lâm Sâm lặng lẽ kéo ống tai áo tôi, “Diệp Tử, hai người quen nhau à?”.

Tôi gật đầu, “Chúng tớ ... là bạn trung học”.

“Chúng tôi đã quen biết nhiều năm”. Một giọng nói khác đồng thời vang lên, rõ ràng hai câu nói đại ý gần giống nhau, nhưng sao vẫn có cảm giác khác nhau rất nhiều.

Mai Mai cười cười, ý vị thâm sâu.

Lâm Sâm vui vẻ vỗ vai tôi, “Anh đến trận đấu trước, tí nữa sẽ đến tìm em”.

“Dạ, vâng”. Nói xong, tôi nhìn theo bóng lưng anh rời đi.

“Hóa ra anh ấy chính là Lâm Sâm trong truyền thiết, tớ mà gặp anh ấy trước, chắc sẽ cùng Viên Lang nhà tớ tạo thành cuộc chiến dài”. Gặp Chu Xuân ở sau suy nghĩ rồi thì thào nói nhỏ, lại rung đùi đắc ý tự mình có tâm trạng say mê, khiến tôi không khỏi bật cười.

“Diệp Tử, lúc trước nghe chuyện cậu kể, sao cậu không cho anh ấy cơ hội”. Đi vài bước, Chu Xuân bỗng nhiên quay người hỏi tôi.

Tôi khẽ mỉm cười, tình yêu vốn không có lý do nào cả, tôi tin vào duyên phận, mà duyên phận đến, rất kì diệu. Nó đến không sớm cũng không đến muộn, đúng phải đó chính là cuộc đời.

Gặp đúng người đúng thời điểm, tất cả sẽ bắt đầu rõ ràng.

Chu Xuân và Viên Lang, Như Yên và Chim to, làm sao không phải do duyên phận kéo vào?

Đi nhanh gần đến hội trường, Chu Xuân nói một câu khiến tôi bước chân chậm một nhịp, “Diệp Tử, Lâm Sâm không phải đến tham gia cuộc thi biện luận chứ?”.

Tôi im lặng.

Từng mảnh vụn nhỏ dần dần chắp vá thành một hình ảnh hoàn chỉnh.

“Chu Xuân, tớ ... hay là không đến xem trận đấu”. Rất lâu, tôi mới do dự mở miệng.

Chu Xuân nghĩ, “Cũng tốt. Sau khi kết thúc tớ sẽ báo kết quả cho cậu”.

Tinh thần tôi không tốt trở về kí túc xá, như cảm thấy có chuyện sắp xảy ra.

Lo sợ bất an vượt qua cả buổi chiều, cuối cùng tôi cũng đợi được điện thoại của Chu Xuân.

“Diệp Tử, cậu đến ngay đi. Lâm Sâm hẹn gặp Hướng Huy”.

Tôi lúc ấy giật mình. “Anh ấy muốn làm gì?”. Tôi nghe đến giọng nói phát run của mình.

“Tớ cũng không rõ, tóm lại không phải chuyện tốt, cậu đến ngay đi, tớ thấy họ đến sân thể dục nhỏ gần đó”.

Trong đầu tôi nhiều mảnh hỗn loạn, cố trấn an mình nói, “Chu Xuân, cậu chờ tớ, tớ sẽ đến ngay”.

Vội vội vàng vàng lao xuống tầng, bắt chắp trên chân còn đi dép lê.

Tôi sắp xếp vài tình huống có thể xảy ra:

Lâm Sâm gặp Hướng Huy, anh đến nơi này muốn gây phiền phức cho Hướng Huy, nhưng chuyện đã qua lâu như vậy, có lẽ anh không còn để trong lòng, tình huống này tôi bác bỏ rất nhanh.

Cuộc thi biện luận thất bại, Lâm Sâm lòng không phục, muốn lấy nắm đấm phân cao thấp, nhưng chuyện này liên quan đến cả danh dự của toàn đại biểu đại học, với hiểu biết của tôi về Lâm Sâm, anh nhất định không phải là người gây chuyện thị phi. Tình huống này cũng bị tôi bác bỏ.

Nhưng chưa chắc anh hùng tiếc anh hùng [2], có thể hai người hóa thù thành bạn, hy vọng này cứ thấy xa vời nhưng cũng không thể loại bỏ khả năng này.

Tôi còn đang miên man suy nghĩ, người đã đến trước cửa hội trường.

“Diệp Tử”, Chu Xuân nhanh tóm lấy tôi, hốt ha hốt hoảng chỉ vào hướng sân thể dục, “Ồ đó”.

Ngày không nóng nhưng tay tôi đã lấm tẩm mồ hôi, tim đập liên hồi.

Chu Xuân nhẹ giọng an ủi tôi, “Cậu đừng lo lắng, có lẽ đơn giản không có chuyện gì xảy ra”.

Tôi khước miệng hơi nhếch lên, tựa như cười khở, hợp thời phát huy tinh thần AQ [3], dù cho chỉ là lừa mình dối người.

Theo dọc tuyến đường đi Chu Xuân chỉ, trên đường đi cũng không thấy hai người họ, chúng tôi tìm khắp một vòng quang sân, cũng không phát hiện bất kì dấu vết trần ẩu đả. Tôi thoáng an tâm, cái này chí ít cũng cho thấy họ nói chuyện vẫn trong trạng thái hòa bình.

Ra vào sân thể dục chỉ có một con đường này, nếu không chỉ từ cửa trường mới đi được, tôi nghi ngờ hỏi, “Chu Xuân, cậu có phải nhìn nhầm đường không?”.

Cô ra sức lắc đầu, “Không thể, tớ nhìn rõ ràng”. Cô dừng lại một lúc, xuất thần nhìn tường rồi nói, “Chẳng lẽ bọn họ đi từ cửa phụ?”.

Tôi kinh ngạc hỏi, “Bọn họ ra khỏi trường học sao?”.

Vừa dứt lời, đã gặp Hướng Huy và Lâm Sâm một trước một sau đi tới, mặt và trán hai người có vài vết bầm tím khác nhau, tim tôi lập tức thắt chặt.

Tôi chạy ngay lên trước, đối diện với Lâm Sâm, lời nói quan tâm tuy không nói ra miệng, nhưng nét lo âu vẫn hiện rõ ràng trên mặt.

“Diệp Tử”, vẫn là Lâm Sâm phá tan không khí yên lặng, anh đưa tay định xoa đầu tôi, tôi vô thức tránh ra, anh cũng không tức, chậm rãi nói, “Anh về trường, có thời gian sẽ đến thăm em”.

Tôi tức giận vì anh đã thương Hướng Huy, ngay cả lời nói tạm biệt của anh cũng không ngẩng lên, chỉ gạt đầu xem như đáp lại.

Chân trước anh vừa mới đi, tôi đã vội vàng hỏi Hướng Huy, “Chuyện là thế nào, anh có đau không?”.

Hướng Huy nhìn tôi, cười không quan tâm. “Đỉnh một đòn, không sao”.

Tôi gật chắc, chẳng lẽ hai người vật lộn cùng lúc vung ra, “Thật không sao chứ?”. Tôi nhìn anh liếc xéo một cái.

“Không sao”, đôi mắt hẹp dài đen của anh tỏa sáng, khuôn mặt tuy có một ít vết thương nhưng vẫn không mất đi vẻ đẹp trai tuấn tú của anh.

“Hai người nói chuyện gì vậy?”. Có lẽ đâu mới là đề tài tôi quan tâm nhất.

Khuôn mặt anh nhẹ nhàng, “Chúng ta? Hay ai?”. Tôi oán hận cắn răng, vẫn còn giả ngu với tôi.

Chu Xuân bật cười, thấy tôi trừng mắt nhìn, cô mới giả bộ vụng về, biết điều nói, “Tớ về trước”.

Tôi không nói gì, kiễng chân vuốt lên miệng vết thương Hướng Huy, “Đau không?”. Tim tôi quặn đau hỏi, trong lòng thâm mắng Lâm Sâm một trăm lần.

Hướng Huy nắm tay tôi, hơi nhướn mi, giọng điệu nghiêm túc, “Anh ta bị thương so với anh không hề nhẹ”.

“Hai người thực sự đánh nhau?”. Tôi tức giận dậm chân.

Anh mỉm môi không nói, bỗng mỉm cười, “Buổi tối có lễ kỉ niệm, em cùng anh tham gia”.

Cho đến khi tiệc tối kết thúc, Hương Huy vẫn không nói với tôi nội dung cuộc nói chuyện của họ. Bị tôi bức nóng nảy, anh nói sơ sài vài câu, “Đâu là chuyện bí mật của đàn ông, em không cần biết rõ”.

Sau thông qua Chu Xuân miêu tả sinh động, tôi mới biết những kỳ thi biện luận, là vở kịch trường kỳ long tranh giành hay hồ đấu anh dũng, hai bên ưu thế phát huy tinh tế, đến giám khảo cũng khó xử, cuối cùng thông qua một chủ đề thêm vào, bản báo cáo công trình của học viện J chiếm giữ thiên thời địa lợi nhân hòa khó khăn lắm đã giành chiến thắng. Mà còn bí mật giữa họ, tôi vẫn không thể nào biết được.

Đêm lúc ba giờ sáng, tôi nhận được tin nhắn của Lâm Sâm, chỉ có một câu nói rất đơn giản: Diệp Tử, anh chúc em hạnh phúc.

Tôi trả lời hai chữ ngắn gọn: Cảm ơn. Sau đó mỉm cười chậm rãi khép điện thoại di động.

End

---

[1] Mạnh Tử : tên là Mạnh Kha tự là Tử Dư, là nhà tư tưởng vĩ đại trong thời chiến quốc ở Trung Quốc (thế kỷ thứ 5 đến thế kỷ thứ 3 trước công nguyên), là một trong những nhân vật tiêu biểu của tư tưởng nho giáo-học thuyết chủ yếu ở Trung Quốc.

Câu nói đó của Mạnh Tử mình không tìm rõ được ở quyển sách nào nhưng hiểu đại ý như : con người muốn làm việc lớn trước sẽ phải chịu qua mệt, đói, đau, loạn, khổ, ... gặp phải những khó khăn như vậy, những nghịch cảnh như vậy mới có thể bộc lộ rõ năng lực. (hix đoạn này khó nhất chương)

Horace đã có câu :”Nghịch cảnh hé lộ tài năng, sung túc che đậy người tài”.

Đây là luận điểm mà nhóm anh Hương Huy đưa ra để biện luận.

Các luận chứng Edison, Tào Tuyết Cần, Ostrovsky (tác giả tiểu thuyết “Thép đã tôi thế đấy”) cũng đều có hoàn cảnh như vậy.

[2] Anh hùng tiếu anh hùng : (theo mình hiểu) hai người giỏi giang ngang sức ngang tài ẩu đả, chiếu đấu.

[3] Tinh thần AQ: AQ là nhân vật trong tác phẩm “AQ chính truyện” của nhà văn Lỗ Tấn Trung Quốc. Nhân vật AQ luôn tự tìm kiếm sự chiến thắng về tinh thần, luôn cho rằng mình hơn tất cả mọi người về mọi mặt, không bao giờ AQ chấp nhận thua dù trên thực tế là hẳn thua. Tinh thần AQ là tinh thần tự tin một cách quá đáng vào bản thân, tự tin mù quáng, nhu nhược.

17. Chương 33-34

Chương 33

Tôi tin rằng tình yêu có thể vượt qua mọi khó khăn thử thách; chỉ là, sau thử thách này còn có những thử thách lớn hơn.

Nhưng lúc này tôi vẫn luôn tin tưởng...

Sau khi vào năm thứ ba, có vẻ như tất cả mọi người đều trở nên bận rộn.

Tôi bận rộn với việc học, Hướng Huy Chim to, bọn họ đều là sinh viên năm thứ tư nên đã bắt đầu vội vàng đi tìm đơn vị thực tập.

Tranh thủ những lúc rảnh rỗi, chỉ có riêng hai người chúng tôi cùng lựa chọn cuộc sống, lập kế hoạch sau này, ước mơ cho tương lai.

Trong khoản sắp xếp cuộc sống này, Hướng Huy so với tôi suy nghĩ rất chu đáo.

Anh vẫn thường dịu dàng cười với tôi nói, “Chờ anh làm việc được một năm, em cũng tốt nghiệp, đến lúc đó, anh đến trường đón em, sau đó chúng ta đi khắp nơi chúc mừng”.

Tôi không nhịn được bật cười.

Anh lại nói tiếp: “Sau đó anh sẽ cầu hôn em, anh không chờ được khi nghĩ đến em làm cô dâu”.

Mặt tôi ửng hồng, lấy tay che lỗ tai, anh nhẹ nhàng tách tay tôi ra, dịu dàng nói, “Anh vẫn đang nghĩ cách tốt nhất để cầu hôn”.

Tôi bị anh khơi dậy lòng hiếu kì nhưng có điều tôi rất ngại khi hỏi về chuyện này.

Trong mắt anh như hiểu rõ mọi thứ, buồn cười cốc vào trán tôi, nói say sưa, “Hoa và Champagne tất nhiên không thể thiếu, nhưng anh phải thêm một thứ nữa”.

“Là cái gì?” Tôi vẫn nhịn không được hỏi.

“Hay chúng ta luyện tập trước một chút?” Anh nháy mắt tinh nghịch.

Tôi cười khiêu khích, “Được, vậy anh lấy nhẫn ra đây, em lập tức đồng ý”.

Ánh mắt anh nhìn tôi không chớp, giọng nói trầm ấm như có ma lực thu hút tôi, “Nhắm mắt lại”.

Tôi theo lời anh, chậm rãi khép hai mắt lại.

Chỉ sau vài giây, tiếng nói của anh lần nữa xuất hiện bên tai tôi, “Em yêu, bây giờ có thể mở mắt ra rồi.”

Tôi từ từ mở mắt ra, trước mắt không có gì khác lạ, tôi liếc nhìn Hướng Huy thấy anh cười giảo hoạt, bỗng nhiên đưa tay lên miệng huýt một tiếng.

“Ặng ằng,” con chó nhỏ Toa Toa chạy đến, mừng rỡ kêu lên.

Qua nhiều ngày cùng chung sống, tâm lý e ngại của tôi với con chó nhỏ đã hòa dịu đi rất nhiều, từ đầu không dám đưa tay ra vuốt ve bộ lông mềm mại của nó, nhưng bây giờ thậm chí có lúc còn cùng Hướng Huy giúp nó tắm rửa. Mà thấy cách thức biểu hiện sự thân mật của nó không gì hơn là liếm láp bàn chân và lòng bàn tay gây cảm giác ngứa ngứa, tôi thường không nhịn được cười đến cuộn tròn thành quả bóng.

Trên cổ Toa Toa treo một chiếc giỏ trúc nhỏ được thiết kế tinh tế, nó hấp tấp chạy đến trước mặt tôi, dũi cao cổ.

Hướng Huy lấy từ trong chiếc giỏ ra một vật, khóa chặt tôi trong ánh mắt sâu thẳm của anh, cầm tay tôi lên, từ từ quỳ một gối, chậm rãi, chân thành nói: “Diệp Tử, lấy anh nhé?”

Tim tôi bất chợt nhảy lên, giây phút này có thể nghe rõ giọng nói trầm ấm cùng âm thanh tiếng tim đập mạnh mẽ nhịp nhàng của anh.

Tôi chỉ nghĩ anh đang nói đùa, không nghĩ đến anh đang thật sự nghiêm túc.

Trước giờ chưa có ai nói cho tôi biết tình huống này phải đối phó ra sao, tôi từ trước đã làm đủ loại biểu hiện kiêu ngạo nhưng lúc này mà nói tôi có làm gì cùng lắm chỉ là hổ giấy.

Tôi rút tay, vuốt vuốt tóc mai để giảm bớt tâm trạng căng thẳng.

Hướng Huy hình như so với tôi còn căng thẳng hơn, đầu tiên anh trút biểu hiện tức giận như phải uống một ngụm nước lớn, sau đó dùng ánh mắt đầy phức tạp nhìn chòng chọc tôi, như sợ sẽ làm lỡ mất bất cứ động tác và biểu hiện nào của tôi.

Tôi đã từng nhận được một chiếc nhẫn bạc anh trao trên tàu, lúc đó cũng nửa đùa nửa thật bắt anh tương lai phải mang kim cương tới đổi, một câu nói đùa lúc trước bây giờ đã thành hiện thực, ngược lại làm tôi lùi bước.

“Diệp Tử, em không tin anh ah” Hướng Huy thất vọng nói.

Tôi áp úng vòng vo, “Hướng Huy, em còn chưa sẵn sàng.”

Sau đó một không gian yên lặng.

Thật lâu sau, âm thanh dịu dàng lần nữa vang lên, “Diệp Tử, nếu em không đồng ý anh, e rằng về sau anh sẽ có chứng sợ cầu hôn.”

Một tiếng cười nghẹn tràn ra từ mũi.

Tôi quay đầu đối diện ánh nhìn trong suốt của anh, anh xoa đầu tôi, cười rạng rỡ.

Đã sớm quyết tâm bên nhau trọn đời, tôi còn sợ cái gì. Tôi đưa tay ra lấy chiếc nhẫn, xoay xoay ngắm nghía trên đầu ngón tay.

Ánh mắt anh càng thêm sâu, nhanh chóng nắm bàn tay tôi, nửa như cưỡng ép nửa như lừa đem chiếc nhẫn đeo lên ngón áp út của tôi.

“Không có cái này của anh, làm thế nào ép buộc người ta đây.” Tôi hung dữ liếc nhìn anh, cực kì bất mãn, tôi không phải còn đang suy nghĩ sao.

Ánh cười tràn đầy trong mắt anh, là đắc ý vì thực hiện được âm mưu.

Tôi giơ tay lên, cẩn thận đánh giá, cố ý chọc giận Hướng Huy: “Không được, kim cương quá nhỏ.”

Hướng Huy liếc mắt lườm tôi, nhanh chóng trả lời, “Lúc cầu hôn chính thức sẽ đổi nhẫn lớn hơn, còn bây giờ thì đây là trong phạm vi khả năng tối đa của anh”.

Tôi cười vô cảm, đứng đưa hai chân, “Anh đã nghe qua tam tòng tứ đức thời đại mới chưa đây?”

Anh cho một tay vào túi quần, một tay khinh khỉnh véo mũi tôi, “Ha, anh không biết, em nói anh nghe đi”.

Tôi lấy lại bình tĩnh, bỡn cợt cười nói, “Anh nghe kỹ này”. Tôi nói chậm lại, dường như nhấn mạnh từng chữ từng chữ, “Tam tòng tứ đức thời đại mới chính là, vợ ra cửa phải theo, vợ ra mệnh lệnh phải phục tùng, vợ sai bảo phải làm một cách mù quáng; vợ trang điểm phải biết chờ đợi, sinh nhật vợ phải nhớ rõ, vợ muốn tiêu tiền phải chi ra, vợ trách mắng phải nhẫn nhịn.” Tôi nói xong một hơi, thở gấp, còn nói thêm: “Nếu anh có thể làm được, em mới đồng ý lời cầu hôn.”

Anh cúi đầu im lặng không nói.

Tôi vô thức vuốt ve chiếc gối ôm trên sofa, nhìn mông lung.

Ánh mắt anh dường như giằng co trên người tôi, lại như đang nhìn chỗ khác, rồi mắt to mắt bé quay nhìn tôi, đôi môi dần hiện lên nụ cười, bất ngờ hạ một nụ hôn nóng bỏng lên môi tôi, khi tôi thất điên bát đảo, choáng váng đến mơ hồ mới thỏa mãn dời môi, “Anh chắc chắn sẽ nghe theo lời bà xã, nhưng điều kiện tiên quyết là em phải trở thành vợ của anh.”

“Đừng có mặc cả,” tôi hờn dỗi đẩy mặt anh ra. Miệng tuy là đang mắng anh, nhưng trong lòng lại thấy mừng như điên.

Giọng nói anh thông thả truyền tới, đôi mắt sáng chói tựa như chân trời ban mai, “Nghĩ đi nghĩ lại, sau này mỗi ngày đều có người nấu cơm cho em ăn, còn không phải quá hời sao. Nếu buổi tối nói phải làm tăng ca, còn có người đón em, nhân tiện phục vụ bữa ăn khuya”. Anh nắm chặt tay tôi, gửi tặng tôi nụ cười rực rỡ, mang theo nhiều mê hoặc, “Hơn nữa mỗi ngày còn có nhiều biến động phong phú”.

Tôi nuốt nước miếng, đúng thực dùng những lời này dụ dỗ tôi mà.

Gương mặt anh cười tự nhiên ngừng lại, tôi không thể cưỡng lại cảm dỗ đó, mặt thoáng ửng đỏ, hạ thấp mắt nói nhỏ, “Vậy được rồi”. Nghĩ đến lúc tốt nghiệp có người chờ kết hôn với tôi, dường như sự lựa chọn này không hề sai.

Hương Huy giả bộ ngoáy lỗ tai, “Quá nhỏ, không nghe rõ”.

“Không nói nữa”, kê rằng gần từng chữ, tôi chán nản tựa lên thành sofa, không để dành gì mới lấy hết dũng khí để nói ra, vậy mà lại bị anh xem nhẹ thổi bay bỏ qua.

Hương Huy nhìn tôi cười xấu xa, đến gần nheo mũi tôi, sau đó tay mân mê đến tai tôi, thông thả cúi đầu, hơi ấm quen thuộc bao trùm tôi, tôi tức anh không đứng đắn, quay mặt đi, nhưng nụ hôn dịu dàng lại lướt qua đặt bên má.

Hương Huy không nóng không vội nắm tay tôi, dùng ánh mắt ra hiệu. “Đeo nhẫn của anh rồi, em muốn chạy cũng không bao giờ thoát”.

Tôi cười không ra tiếng, anh đứng tự cho như vậy là đúng, bá đạo không cho người khác hỏi, đúng là chỉ có anh, độc nhất vô nhị là anh, từ từ đi sâu vào trái tim tôi, ở lại mãi trong trái tim tôi, dù trái đất có chuyển động mọi lúc, vẫn mãi không rời đi.

Tôi cười yếu ớt xoa lồng ngực anh, thì thầm. “Đeo trên tay rồi cả cuộc đời nay em sẽ không gỡ xuống”.

Anh vòng tay gắt gao ôm chặt tôi vào ngực, gần như khiến tôi không thở được.

Anh cứ vậy ôm tôi, cũng không biết trải qua bao lâu, một điệu nhạc du dương vang lên, lúc này Hương Huy mới buông tôi ra, nhận điện thoại di động.

Ngay lúc đó, giai điệu nhạc chuông điện thoại riêng của Hương Huy vang lên, màn hình tự động hiện lên đoạn nhạc điệp khúc. Nhạc chuông điện thoại của Hương Huy là tôi phải chọn mất hai giờ, lại mất gần một giờ chọn đoạn âm lượng phù hợp từ bài hát “Đôi mắt của em”, bởi vì thích, hơn nữa nó là có ý nghĩa đặc biệt với tôi và Hương Huy, cho nên tôi không cho anh đổi đi.

Hương Huy nói nhỏ vài câu, hầu hết thời gian lắng nghe nghiêm túc, dù vậy lúc mở miệng nói, giọng cũng áp rất thấp, tôi chỉ thấy sắc mặt anh thay đổi, thỉnh thoảng nhíu mày, ngón tay vô thức gõ lên máy tính để bàn, dường như đang gặp vấn đề cực kỳ đau đầu.

Khi anh cúp điện thoại, tinh thần vẫn không yên, nói chuyện với tôi, ánh mắt mơ hồ nhìn đi nơi này.

Tôi vu vơ hỏi: “Có tâm sự gì à?”.

Anh miễn cưỡng cười, “Vài việc nhỏ thôi”.

Anh đã nói như vậy, tôi cũng không hỏi lại.

Tôi bỗng nhiên ngưng ngừng kéo vạt áo, mắt nhìn chằm chằm xuống đất, cố nói nhỏ chỉ để hai người nghe thấy, “Hương Huy ... tháng sau ... kì Lễ quốc khánh ... anh cùng em về nhà ...”. Nói xong, hít một hơi thật sâu.

Một lúc sau anh mới phản ứng kịp: “Em vừa nói gì?”.

Tôi thật không hiểu thực sự anh không nghe rõ hay giả vờ không hiểu, hay là tinh thần hốt hoảng căn bản không nghe thấy, tôi cảm thấy không vui ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh.

Hương Huy cười khê, thì thầm nhỏ nhẹ, “Diệp Tử, cuối cùng em cũng nguyện ý đưa anh về”.

Tôi lại ngại ngừng gục đầu xuống, đã quen Hương Huy gần ba năm, ba mẹ vẫn không biết rõ sự tồn tại của anh, mỗi lần nghe mẹ lái nhai bên tai Lâm Sâm tốt thế này, tôi vẫn không nhận được muốn đứng lên phản bác lại bà, nhưng mỗi lần như vậy vẫn cố nuốt lời muốn nói vào bụng.

Vì việc này, Hương Huy không ít lần trách tôi, nói rằng tôi không coi trọng anh, không dẫn anh đến gặp gia đình tuyên bố rõ ràng là không cần mất công mất sức tìm dịp đá anh, lại nói tôi không cho anh cơ hội biểu hiện trước mặt cha mẹ, tóm lại chuyện đó làm anh rất khó chịu.

Chúng tôi đã đồng ý, bởi vì về phía ba mẹ tôi vốn là giọt sương trước miệng gió, để họ chuẩn bị tâm lý, suy xét lúc đó có đưa về thêm một người cũng không khiến họ sợ hãi. Sau đó chúng tôi lại cùng nhau đến siêu thị mua quà, đương nhiên, tôi khẳng định đủ khả năng lo liệu.

Mọi chuyện đều sắp xếp ổn thỏa, ngay đến lời muốn nói, và ứng phó thế nào với các câu hỏi xảo quyệt tai quái đều được chúng tôi nghĩ trước, chỉ có điều, tôi trăm vạn lần không nghĩ đến, chuyện diễn biến tiếp theo lại ngoài dự đoán của mọi người.

Nếu như tôi sớm phát hiện ra tâm trạng khác thường của Hướng Huy, nếu như tôi truy hỏi cặn kẽ về cuộc gọi của mẹ anh, nếu như...có lẽ mọi thứ sẽ thay đổi. Nhưng trên đời này không có loại thuốc nào là hồi tiếc.

Cuộc đời này, đã thay đổi kể từ ngày hôm đó.

Chương 34

Không thể cùng nhau đi suốt cuộc đời, nhưng trong cuộc hành trình dài vô tận, vội vã đến và đi trên một bến đỗ,

bất kể có ở lại bao lâu, cũng không thể giữ chuyến xe ở lại mãi.

Việc đầu tiên sau khi về nhà cuối tuần là long trọng triệu tập ba mẹ đến bàn ăn, chững chạc đàng hoàng nói. “Con có chuyện muốn tuyên bố”.

Mẹ chẳng mảy may đến chuyện này, bà đang đan áo len, thỉnh thoảng khoa tay múa chân lên người ba, bà biết thói quen âm ỉ là cá tính của tôi nên hoàn toàn coi thường sự tồn tại của tôi.

Tôi hổng hể hết lớn, “Ba mẹ rốt cuộc có nghe con nói không đấy?”. Không nghe về sau đừng hỏi hận.

Vẫn là ba nể tình, ông lặng lẽ mỉm cười, “Con gái ngoan, có chuyện gì vậy?”.

Tôi làm bộ vẩy tay thần bí, ba mẹ hồ nghi tiến sát vào, tôi lộ ra nụ cười, nhẹ nhàng, cẩn thận nói, “Con có bạn trai”.

Ba mẹ liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt nghiêm túc.

Căn phòng yên tĩnh.

Sau một lúc, mẹ phá tan không khí im lặng, bà cẩn thận dè dặt hỏi, “Là Lâm Sâm à?”.

Nói thật, tôi xúc động muốn va vào tường, tại trong mắt mẹ tôi, ngoài Lâm Sâm ra cả cuộc đời này tôi không gả cho ai được. Tôi bực tức không nói, ba sau một lúc im lặng cũng đã mở miệng. “Là bạn học đại học?”.

Tôi thân mật ôm chầm cổ ba, cười cười nói nói. “Vẫn là ba thông minh nhất”.

“Đừng nói năng ngọt xớt, con ngồi đàng hoàng cho ba”. Ba chỉ vào ghế ngồi bên cạnh.

“Dạ”. Tôi nhú mày, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Hai người họ sau khi trao đổi ánh mắt, mẹ lấy tay huých ba, ra hiệu ông nói chuyện, ba ho nhẹ một tiếng, há miệng thở sâu, không phát ra âm thanh.

Tôi cảm thấy buồn cười, cứ như con gái mình làm cái gì không tiện nói, lại nói thế, tôi không hề làm chuyện xấu gì nha.

Mẹ lại đẩy ba, đẩy mắt ông hiện lên tia sáng dịu dàng, đứng lên chấp hai tay sau lưng thông thả nói. “Vài ngày nữa đưa nó về cho chúng ta xem mặt”.

Ông nói xong câu đó, xoay người tiếp tục thảo luận với mẹ về kiểu dáng và màu sắc áo len đang đan, dường như đem tôi gạt một bên.

Mẹ bị cây kim châm vào đầu ngón tay, bĩu môi, xem vào một câu, “Con bé nhà ta rớt cuộc cũng có người để ý rồi”.

Tôi trợn mắt há mồm.

Theo tôi nghĩ lúc ba mẹ biết chuyện nhất định phải kích động quá mức, nhưng phản ứng của hai vị nhà tôi lúc này có vẻ quái dị đột xuất.

Về lý thuyết, trong tình huống bình thường mẹ ngay lập tức gặng hỏi rõ ràng tổ tông mười tám đời nhà trai, còn phía ba phản ứng gần như kịch liệt đến cùng, nói con gái chính là người yêu kiếp trước của ba, tên tiểu tử nào dám bắt cóc con gái ông nhất định ông sẽ hận thấu xương, ba mẹ tôi so sánh với người bên ngoài tuy khác loại chút, cũng sáng suốt hơn chút, nhưng vẫn không nên như vậy.

Tôi dở khóc dở cười, Liễu Như Yên và Chu Xuân là một đôi dở hơi kinh khủng trong phòng tôi, tôi bây giờ xem ba mẹ mình trông giống cặp dở hơi hơn vậy. Hai người này quả nhiên là sợ tôi không gả đi được ?

Tôi phát điên mất, cầm mái tóc trong tay hung hăng muốn chà đạp, sau lại nghĩ đây chính là tóc mình, mới không can tâm buông tay.

Thấy tôi tâm trạng ngột ngạt, khóe miệng mẹ hơi nhếch lên, đưa tay xoa tóc tôi, tình cảm nói, “Con gái ta đã trưởng thành rồi”. Trong lòng tôi cảm thấy ấm áp, ai ngờ chưa đợi tôi cảm động xong, bà đã cốc ngay vào trán tôi, lời nói xoay chuyển tiếp : ” Con dẫn về tên tiểu tử không xuất sắc bằng Lâm Sâm, mẹ sẽ không để yên cho con”.

“...”. Tôi hít hơi sâu vẫn không nói gì.

Sau đó tôi kể lại cho Chu Xuân nghe, cô nàng cười đến nỗi thở không ra hơi, quyết thề từ nay tôi đừng nói bất cứ chuyện gì cho cô ấy. Mà cũng lời nói đó nói với Hướng Huy, ngoài nụ cười ra anh phần lớn không tập trung, chỉ gật đầu hoặc lắc đầu, người nhận thức muộn màng như tôi cũng ẩn cảm thấy anh bất ổn. Hỏi anh, anh lại không nói gì.

Ngày hẹn cuối cùng cũng đến.

Từ bắt đầu sáng sớm tôi đã đứng ngồi không yên, lúc thì xem giờ, nghĩ sao vị giáo sư giảng bài trên kia lại nhiều lời như vậy, không thấy mỗi miệng sao ? Lúc thì vùi mình trong những dòng suy nghĩ, đến với câu hỏi Chu Xuân nhắm mắt làm ngơ, khiến cô ấy liên tục cấu véo tôi nhiều lần, tôi mới lấy lại tinh thần.

Không dễ dàng mới chờ được đến lúc tan học, trở lại phòng lòng lại nóng như lửa đốt sắp xếp balo, nghĩ đến Hướng Huy học ít hơn tôi một tiết có thể đã mất kiên nhẫn, vội vàng luống cuống lôi cái điện thoại đi động, thở dài một hơi, không sao, điện thoại còn chưa gọi tới.

Cho đến khi mọi thứ được thu xếp ổn thỏa, tôi dựa nghiêng người trên mép giường, nghĩ đến những gì sẽ xảy ra tiếp theo, trong lòng vừa mong ngóng, lại vừa lo lắng.

Chu Xuân đứng bên cạnh tôi do dự rất lâu, như có lời muốn nói, muốn nói rồi lại thôi.

Tôi cười nhạt, Chu Xuân luôn rất thẳng tính, sao lại có lúc không thể mở miệng nổi thế này. Tôi quay đầu ra sau nhìn cô, vỗ vai cô, “Chu Xuân, cậu có chuyện gì cứ nói thẳng. Cậu cứ trước mắt tớ đưa qua đưa lại chóng mặt quá.”

Cô ngập ngừng ấp úng nói : “Diệp Tử... cậu...gần đây...có... nghe được chuyện gì không?”. Cô ấy hỏi quanh co nửa ngày tôi vẫn không hiểu ý cô ấy là gì.

“Chuyện gì cơ?”. Tôi bị cô làm cho ngu ngơ, hỏi thăm dò: “Về ai ? Tớ? Hay là cậu?”.

Chu Xuân cắn môi dưới, vẫn không chịu lên tiếng.

Tôi bất an cụp mắt, Chu Xuân mà có biểu hiện thế này, rớt cuộc là có chuyện gì xảy ra ?

Tôi thấy cô ấy hít một hơi thật sâu, như là đã hạ quyết tâm lớn, tôi càng cảm thấy kì lạ, vừa định tiến lên một bước hỏi han, đúng lúc này chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, tôi vội vàng bắt máy, giọng Hướng Huy đều đều truyền tới, “Diệp Tử, anh có chuyện quan trọng phải làm, không thể cùng em về nhà, em nhớ đi đường cẩn thận.” Không đợi tôi kịp phản ứng, cuộc gọi đã chấm dứt.

“Tút tut” vài cái, âm thanh chói tai trong không khí kết thành băng như xuyên thủng mảng nhĩ, tôi ngo ngẩn nhìn điện thoại di động, gần như há hốc mồm vì kinh ngạc

Từ trước tới nay luôn là anh chờ tôi cúp điện thoại trước mới cúp máy, bởi vì anh nói người cúp máy sau sẽ luôn có chút cảm giác tiếc nuối và mất mát, anh tình nguyện nhận lấy cảm giác ấy về mình. Nhưng hôm nay.....

Tôi chỉ định nói vài lời, nhưng cũng không có cửa.

Tôi ngay lập tức mở lại điện thoại gọi số cũ, điện thoại di động của anh vẫn ở trạng thái không người nghe, tôi nhẫn nại hết sức, bình tĩnh chờ đợi, một lần lại một lần lặp lại dãy số quen thuộc, tôi không tin vừa mới cúp điện thoại của anh, thì lúc này điện thoại di động lại không liên lạc được, nhưng bất luận tôi kiên trì thế nào, mức độ kiên nhẫn của anh so với tôi còn tốt hơn.

Cuối cùng, tôi buông tha, chán nản ném di động, cuộn tròn người lại, cúi đầu sâu giữa hai chân, ngực phập phồng vì tức giận.

Thật quá đáng, quá đáng, sao lại không có nhận điện thoại tôi.

Tôi thật sự không can tâm, từ đầu giường đến đồng quần áo lớn lần lượt tìm kiếm điện thoại di động, ngón tay chạm nhẹ vào bàn phím, một tin nhắn lập tức gửi đi: Có chuyện gì quan trọng hơn gặp người nhà em, anh không cảm thấy đang nợ em một lời giải thích sao?

Chờ khoảng năm phút sau, vẫn không có bất kì trả lời nào.

Hai vai tôi phát run, cắn môi đến trắng bệch, không nghĩ nhiều nữa, lại nhập một tin nhắn nữa: Nếu như anh không đưa ra câu trả lời thuyết phục cho em ngay bây giờ, thì về sau cũng không cần nữa.

Tôi thừa nhận đây là lời giận dữ, lúc tin nhắn gửi đi tôi có chút hối hận, đầu óc không suy nghĩ, hành vi bốc đồng, nhưng giờ đã không có cách thu về.

Nếu anh thực sự coi lời nói vừa rồi của tôi là nghiêm túc, vậy càng khiến tôi cảm thấy thất vọng, từ đầu đến cuối cũng chỉ có một mình tôi suy nghĩ thiệt hơn về chuyện này, còn anh từ đầu đến cuối đều không để ý đến tôi.

Tôi đang tức giận, tùy ý ném loạn ba lô vừa thu gọn xong, Chu Xuân cẩn thận đến bên cạnh tôi, há miệng thở dốc, không thể nghe thấy tiếng nào phát ra, tôi bỗng nhiên nghĩ ra cái gì, tim hơi nhảy lên, tóm lấy cổ tay cô, gấp gấp hỏi: “Chu Xuân, chuyện cậu vừa nói là gì, có phải cậu nghe chuyện gì liên quan đến Hướng Huy không? Phải hay không? Mau nói cho tớ biết đi.”

Cổ họng Chu Xuân khấp khởi nhúc nhích, âm thanh rất nhỏ phát ra, nhưng vẫn không thể nghe rõ ràng, tôi càng thêm khẳng định phán đoán của chính mình, cô ấy nhất định có chuyện gì giấu tôi, hơn nữa còn là về Hướng Huy.

Tôi không biết có nên gặng hỏi, hay là cứ thăm dò dần dần, tôi rất muốn biết sự thật, nhưng lại sợ sự thật lại làm tôi khó chấp nhận.

Làn môi Chu Xuân giật giật, khó khăn nói: “Diệp Tử, tớ nói không được, cậu tự đi hỏi Hướng Huy đi”.

Tôi bình tĩnh nói: “Là anh ấy có người khác nên muốn chia tay?”. Muốn nói anh ngoại tình, tôi thực sự không tin. Ngoài giờ học, thời gian chủ yếu anh và tôi luôn ở cùng nhau, liệu còn có thời gian kết bạn với con gái khác sao?

Chu Xuân lắc đầu, tôi thở ra, tuy nói đã sớm phủ định khả năng này, nhưng khi Chu Xuân khẳng định khiến cái kết luận của tôi càng có sức thuyết phục hơn. Ngoài vấn đề tình cảm ra, thì còn có gì khác, tôi càng nghĩ càng không ra.

Xem ra vẫn phải tìm cách để Chu Xuân tự động mở miệng.

Tôi quyết làm phiền cô nàng, nếu cô không nói sẽ không cho đi. Tôi đoán cô nàng muốn đi chuyến tàu bốn giờ chiều đến Nam Kinh, lúc này đã gần hai giờ, cô không có quá nhiều thời gian và năng lượng tổn hao với tôi. Vì chắc chắn vậy, tôi mới không sợ.

Nhưng điều tôi không nghĩ đến là, bất luận tôi có đeo bám dai dẳng thế nào, tuy ngày thường không cần ngăn miệng Chu Xuân nhưng lúc này đến chết cô cũng không mở miệng, dây dưa đến ba giờ, tôi chủ động rút khỏi cuộc phân tranh này, tuy vẫn không thực sự cho cô đi, nhưng muốn trì hoãn cô và Viên Lang đến cơ hội gặp mặt ít ỏi thương cảm, trách nhiệm này tôi đảm đương không nổi.

Trên đường về nhà tuy rằng ủ rũ, nhưng tâm trạng đã bình phục nhiều, chờ khi bước vào khu cửa nhà, lấy chìa khóa nhà mở, lúc này tôi mới nhớ đến còn một vấn đề đau đầu nữa, tí nữa sẽ giải thích sao với ba mẹ đây?

Trong lòng tôi trước đó chưa từng lo lắng. Mẹ đối với Lâm Sâm yên mến nhiều, đã sớm coi anh là con rể tương lai tốt nhất không cần tuyển chọn, muốn thoát khỏi quan điểm từ trước của bà cũng không phải chuyện dễ dàng, hiện giờ Hường Huy lại nói không giữ lời, ấn tượng càng giảm nhiều, muốn bà vui vẻ thì đúng là khó càng thêm khó.

Tôi chần chừ, ở vườn khu nhà xoay một vòng lại một vòng, đầu óc nhanh hoạt động, phí công sắp xếp ngôn từ, nghĩ tất cả lý do, nhưng vẫn không có cái nào làm mình vừa lòng, cuối cùng, dứt khoát không nghĩ nữa.

Thượng Hải có câu nói, ngang dọc ngang, có phá chuồng bò, ta chơi xấu như vậy ai có thể làm khó dễ được ta.

Cổ ý nhấn lớn chuông cửa, chỉ nghe tiếng mẹ hô to gọi nhỏ: “Mau mau mau, con gái đã về”.

Cửa mở ra, mẹ lộ đầu ra đầu tiên, mặt đầy mỉm cười. Bà tóc uốn thành sóng cuộn, màu tóc nhuộm thành màu cà phê pha thêm chút hồng, bộ quần áo màu xanh ngọc, trông bà trẻ đi rất nhiều, trong lúc tôi chưa kịp thích ứng thay đổi đột ngột của bà, đứng rất lâu mới chậm chạp gọi: “Mẹ”.

Bà cố gắng nhưn người nhìn phía sau, hoàn toàn coi thường sự tồn tại của tôi. Thật sự là không nghĩ đến vẻ mặt bà nhân hậu lại quan tâm thế này, bà kéo áo tôi, nhẹ giọng hỏi, “Người đâu? Không cùng con về à?”.

Tôi bước vào cửa đá chiếc giày, ngã người vào ghế sofa, không muốn nói chuyện.

Ba từ phòng trong đi ra, mắt tôi không chớp nhìn chăm chú vào ông một lúc, cứ thật, không thể nhận ra, âu phục cà vạt trắng, tóc bóng mượt, nghe tin chân lông con rể đầu sắp đến cửa, bọn họ, xem ra so với chúng tôi còn nôn nóng hơn. Tôi muốn cười, lại nghĩ không có gì buồn cười cả.

Thấy tôi ngồi một mình mặt không cảm xúc, ba lặng lẽ kéo mẹ đến một bên, tuy nghe không rõ ông nói gì đó nhưng tôi đại khái có thể đoán được, mẹ một mực xoa tay, khéo mắt thỉnh thoảng lườm tới đây, tôi làm như không biết. Đôi khi, giả ngốc cũng là một môn nghệ thuật.

Ba bắt đắc dĩ xoa xoa tay, dụ dằng nói: “Dọn cơm thôi”.

Hành nướng xếp lớn, là chuyên môn của mẹ, thịt mềm chất xốp, tươi mới ngon miệng;

Rau cần mực cuốn, là tuyệt hoạt của ba, trắng xanh kết hợp, hương vị thơm ngon.

Có vẻ họ đã vì buổi hôm nay mà rất nhọc lòng, động não không ít. Tôi áy náy cúi đầu, chỉ có thể dựa vào việc ăn uống để che giấu nội tâm bất bình tĩnh lúc này.

Ăn vào cảm giác cuộn bụng cũng không hết được, thức ăn trên bàn đã bị tôi tiêu diệt hơn nữa. Trong lúc đó hai mắt tôi nhiều lần nhìn vào điện thoại di động, hy vọng có thể nhận được vài lời từ Hường Huy. Chỉ là, hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều.

Dọn cơm hoàn tất, ngày nghỉ ba ngày về nhà kết thúc, ba mẹ cũng không gắng hỏi tôi chuyện Hường Huy sai hẹn, tôi tự nhiên không chủ động đề cập đến chuyện này.

Không một tin nhắn, không cuộc điện thoại, không e-mail, đến QQ cũng không online, ba ngày nay cảm giác dường như Hường Huy đã bốc hơi khỏi nhân gian. Tôi tức giận anh coi nhẹ lời hứa dùng một câu nói có việc quan trọng mà từ chối hết tâm tư chuẩn bị kỉ lưỡng bữa tiệc tối của ba mẹ tôi, tôi giận anh không tin tức, không giải thích cũng không cho tôi bất kì lý do nào để tha thứ, tôi ghét thái độ ôn hòa bình tĩnh không chút nóng vội của anh.

Tôi và anh cứ thế bắt đầu chiến tranh lạnh.

18. Chương 35-36

Chương 35

Đàn ông giống như củ hành tây, nếu muốn biết được lớp bên trong như thế nào, bạn phải bóc từng lớp, từng lớp một.

Cứ mỗi lần bóc như thế, lại khiến bạn phải chảy nước mắt. Và sau bao nhiêu nước mắt, đến lớp vỏ cuối cùng bạn mới phát hiện thì ra hành tây không hề có trái tim....

Vậy là liên tục chiến tranh lạnh với Hướng Huy suốt một tuần, mỗi ngày tôi đều ở trong trạng thái nôn nóng bất an. Không muốn hỏi đến chuyện của anh, cho nên cũng không cố làm phiền ép Chu Xuân. Không muốn, nhưng tại sao mỗi ngày mỗi đêm vẫn thấy anh lặng lẽ xuất hiện trong giấc mơ. Có vẻ như không làm thuận mắt người, khiến cho Mai Mai trêu đùa nói tôi đã sớm bước vào thời kì mãn kinh.

May mắn trong phòng có Liễu Như Yên và Chu Xuân cao thủ tạo không khí khô hài, bởi vậy ngày qua ngày cũng không quá khó khăn.

Yêu cái đẹp là thiên tính của con gái, giảm cân làm đẹp vẫn là chủ đề không đổi trong phòng.

Như Yên không biết tìm được ở đâu bí quyết giảm cân, tinh thần cao đề xuất phương pháp, nghe nói là được nhập khẩu từ nước ngoài.

Vì thế mỗi buổi sáng rời giường, mọi người không cần đồng hồ báo thức, cứ sáu giờ đúng, Như Yên gào rú rung trời điên cuồng hét lên, “Ta phải giảm cân.” Chắc chắn như vậy, không ngày nào là ngoại lệ.

Tâm lý của cô ảnh hưởng khắp mọi nơi. Lúc ăn cơm, một bên nhét miếng thịt kho tàu vào trong miệng, một bên than thở, “Không béo đâu, không béo đâu. Chất béo sẽ bị đốt cháy, đốt cháy hết.” Khi tắm, thường xuyên mở vòi nước tối đa, điều chỉnh nhiệt độ cao, cô đứng dưới vòi nước, để bọt nước xả vào những vùng nhiều thịt trên cơ thể. Không chỉ thế, miệng luôn kêu to, “Nước nóng, rửa trôi mỡ thừa đi.” Cứ như thế mà hét đến tẩu hỏa nhập ma, dọa mấy em nữ sinh viên năm nhất mặt cắt không còn giọt máu, nhưng may lâu dần cũng quen.

Đáng sợ nhất là một hôm, tôi nửa đêm tỉnh dậy phát hiện trên sân thượng có bóng một người đang đứng. Trong trường thường xuyên lưu truyền những câu chuyện ma, tuy rằng tôi hoàn toàn không để ý, nhưng nghe nhiều cũng khó tránh khỏi sinh hoài nghi. Bây giờ vừa thấy được, trong đầu tôi lập tức xuất hiện những tình tiết tiếp theo. Sau một hồi kinh sợ ngẩn ngui, tôi đã nhìn rõ, không phải ai khác, chính là hồn thiên ám địa giảm béo Liễu Như Yên. Đoán là cô ấy đói quá không ngủ được đành leo lên đó ngắm sao. Tôi nghe rõ lời tuyên ngôn chí khí của cô nàng không sót một từ, “Chân trời sáng thế kia nhất định có ngôi sao giảm béo trong truyền thuyết. Nó phù hộ cho ta mau gầy đi một chút.”

Lúc ấy, tôi thật muốn tìm một cục gạch đập cho cô ấy xiu luôn. Hôm sau, Chu Xuân kể chuyện hài này cho mọi người nghe, khiến họ ai cũng cười đến gập người không đứng thẳng nổi.

Thực ra Như Yên cũng không quá béo, cùng lắm được gọi là đầy đặn. Nhưng có thể lý giải cô cũng chỉ là ‘nữ vi duyệt kỹ giả dung’ [1].

Có một ngày, Như Yên đang thực hiện các biện pháp của mình, điện thoại trong phòng vang lên.

Như Yên vừa lúc đứng ở bàn điện thoại, nhận máy rồi lập tức hét lên: “Diệp Tử, điện thoại cậu.” Ánh mắt cô ấy nhìn tôi có chút quái dị, tôi nhận điện thoại, không quên trừng mắt nhìn lại cô ấy.

“Diệp Tử đây, ai đó?”

“Diệp Tử, là anh.” Hóa ra là Trần Vũ Hoa.

Tôi ghé sát tai nghe, nhíu mày kinh ngạc. Từ khi là tôi và anh ấy chia tay, chúng tôi rất ít liên lạc với nhau, trên đường có gặp cũng chỉ gật đầu chào một cái cho xong. Cũng không lạ gì mà Như Yên lại có biểu hiện như vậy.

Phía bên kia điện thoại hơi do dự, “Diệp Tử, có chuyện này...em biết không? Anh...nghĩ tới nghĩ lui. Vẫn cảm thấy có việc quan trọng em cần biết rõ.”

Anh không nói làm sao em biết rõ việc quan trọng đấy đây. Trần Vũ Hoa không phải người không có đầu óc, gần đây mấy người bên cạnh sao ai cũng có biểu hiện khác lạ, từ Chu Xuân, thậm chí giờ cả Trần Vũ Hoa.

Tôi háng giọng, “Chuyện gì vậy?”

“Hương Huy mấy ngày trước cố gắng làm thủ tục xin nhà trường tạm nghỉ học.”

Tạm nghỉ học... Đầu tôi « bùng » một tiếng nổ tung.

“Diệp Tử, em vẫn nghe chứ?”. Trần Vũ Hoa nôn nóng hỏi.

Tôi giả vờ tỉnh táo, “Em nghe đây.”

Anh nhanh chóng nói, “Anh cũng vừa mới biết...”

Câu nói tiếp theo của anh tôi không các nào nghe vào, trong lồng ngực, trái tim dường như không kịp đau, tất cả bị xé toạc ra. Trong phút chốc tim tôi lạnh đến cực điểm.

Cúp điện thoại, tôi lập tức tìm Chu Xuân, trong ánh mắt không có chút do dự gắt gao khóa chặt cô, “Cậu biết rõ đúng không? Vì sao không sớm nói cho tớ? Vì sao?”. Âm thanh trong kẽ răng dần gây vụn, ánh nắng ngoài trời bao quanh người cô, rục rở đến chói mắt.

“Diệp Tử, đừng như vậy.” Chu Xuân đứng lên ôm lấy tôi, tôi không cố giãy thoát ra, trong mắt dâng lên lớp sương mù.

“Tớ biết đến lúc này không thể cứu vãn được nữa. Anh ấy không muốn tớ nói cho cậu biết, bởi vì anh ấy có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ.”

Tôi cười lạnh, “Mặc kệ nỗi khổ tâm gì, anh ấy có thể trực tiếp nói cho tớ biết, mà không phải phiền đến cậu, Chu Xuân, nhờ cậu chuyển lời hộ”. Tôi hơi mất lý trí, châm biếm nói.

“Diệp Tử”. Đôi mắt long lanh của Chu Xuân như có gì đó lóe sáng, “Dù lúc ấy tớ nói cho cậu biết, kết quả vẫn không thể thay đổi. Hương Huy muốn tớ giấu cậu là không muốn làm cậu đau lòng”.

“Các người ai có quyền thay tôi quyết định chuyện tôi làm”. Tôi không hề nghĩ ngợi, buột miệng nói ra, “Tôi đau lòng thì sao, buồn khổ thì sao, đó cũng là chuyện riêng tôi”. Tôi cố sức đẩy cô, đầu óc choáng váng chạy ra cửa, Chu Xuân đuổi theo, bắt lấy cánh tay tôi, “Diệp Tử, cậu bình tĩnh đi”.

Bình tĩnh ư? Chuyện đến thế này bảo tôi phải bình tĩnh thế nào đây? Bạn trai muốn tạm nghỉ học, mà tôi lại là người cuối cùng được biết.

“Chu Xuân, cậu buông tớ ra, nếu như cậu còn là bạn tớ”. Tôi nhấn mạnh từng chữ, tinh thần uể oải, cảm giác rất mệt mỏi.

Cô ấy quả thực buông tay ra, nhưng ngay lập tức khoác tay tôi, “Diệp Tử cậu muốn đi đâu, tớ sẽ đi cùng cậu”.

Cô ấy nghĩ tôi có thể đi đâu? Một khúc hai âm i ba thất cổ? Tôi không phải người như vậy, cũng không làm những chuyện như vậy. Tôi chỉ cần Hường Huy nói cho tôi một lý do đủ để thuyết phục, một lý do để tôi phá bỏ cái đáp án mình đang nghi ngờ, không cần gì hơn.

Tôi kiên quyết lắc đầu, Chu Xuân lại cân nhắc một chút, nhưng cũng chỉ tùy ý tôi.

Lúc tôi đến tìm anh, anh đang ở ký túc xá xử lý một số việc.

Tim chợt nhói đau, nếu như tôi không tìm anh, có phải anh sẽ quyết định không chào mà cứ thế đi?

Ở phòng tôi gặp Chim to sắc mặt xanh mét, liên tục không ngừng nói: “Diệp Tử, em tới à, hai người cứ nói chuyện, tớ xuống dưới trước”. Nói xong, đưa mắt ra hiệu cho Lăng Phong, Lăng Phong phản ứng kịp, tiếp lời nói, “Tớ cũng có việc muốn ra ngoài, chúng ta cùng đi”.

Khi bọn họ đi ngang qua tôi, tôi hung hăng trợn mắt liếc nhìn Chim to, hấn và Hường Huy sống cùng một phòng, quan hệ không hề xấu, hấn nhất định biết trước chuyện này, mà hấn đã biết, Như Yên hấn không thể không biết, nhưng hai người này dường như cố tình không nói cho tôi, tôi phải tính sổ với bọn họ.

Hường Huy ngừng việc thu xếp hành lý, chậm rãi ngẩng đầu, vô cùng bình tĩnh tỉnh táo, thậm chí, một chút âm áp cũng không có.

Hường Huy như vậy, xa lạ khiến tôi sợ hãi.

Không gian im lặng bao trùm rất lâu.

Anh lặng lẽ nhìn tôi, không nói gì chỉ có tiếng thở dài còn sót lại quanh quẩn bên thân, đánh sâu vào nơi sâu thẳm trái tim, xé rách đến đau đớn.

Tôi biết rõ mình đến đây mục đích không phải chỉ gặp anh một lần, nhưng những lời nói chuẩn bị từ trước đến giờ mắc ở cổ họng không sao nói lên lời.

“Em đã biết rồi?”. Giọng của anh bình thản như chào hỏi một người không quan trọng gì.

Bỗng nhiên cảm thấy nỗi sợ hãi đột ngột đến. Hường Huy ở trước mắt mờ mịt hư ảo, tôi không dám nhắm mắt, chỉ sợ một chút không chú ý, anh sẽ biến mất ngay trước mắt tôi.

Tôi bước lên cầm tay anh, đầu ngón tay lạnh buốt, anh nghiêng thấp người, nhẹ nhàng vuốt gọn tóc mai vương lộn xộn trên trán lúc tôi cố sức chạy băng băng đến đây, tôi không khổng chế được cảm xúc của mình, nước mắt cứ thế trào ra, “Hường Huy, vì sao vậy?”.

Khuôn mặt góc cạnh của anh hiện lên vẻ tội lỗi, rất nhanh che dấu lại, thản nhiên nói, “Mẹ anh ở Anh đã sắp xếp một trường học tốt cho anh, vì thế, anh tạm dừng học tập ở đây”.

“Phải đi bao lâu? Bao giờ trở về? Việc này sao không nói với em?”. Tôi khẩn cấp tuôn một chuỗi nghi vấn.

Ánh mắt anh xẹt qua đỉnh đầu tôi, ánh mắt ảm đạm không sắc, thấp thấp giọng, “Diệp Tử ...”. Tiếng nói dần dần nhỏ hơn, dường như ẩn chứa rất nhiều cảm xúc, bất lực, chua xót, hoang vắng, cô đơn, thất vọng...

Tôi ngẩng đầu lên, tay anh dịu dàng vuốt khóe mắt tôi, thông thả nói, “Có lẽ sẽ không trở về, cho nên Diệp Tử, em đừng chờ anh”. Lời nói của anh vô cùng rõ ràng truyền vào tai tôi.

Tôi trong đầu “ù ù” rung động, cắn chặt môi dưới. Một bàn tay vung lên ngay lúc đó, tôi nghiêng rặng nghiêng lợi mẫn, “Hường Huy, anh là đồ khốn nạn”.

Anh giữ chặt tay tôi trên không trung, sau lại buông ra, từ từ hạ xuống, “Em đánh đi, đó là cái anh nên trả cho em”.

Trái tim bị tổn thương sâu sắc, những giọt nước mắt từ khóe mắt rơi xuống, tôi nhắm mắt lại, cố gắng giữ nó không tuôn trào, hai mắt nhìn chăm chăm anh, “Anh đừng đánh giá cao bản thân mình, tôi sẽ không vì anh thủ thân như ngọc, sẽ không chờ anh về, vĩnh viễn sẽ không chờ anh”.

Nói xong câu đó, tôi thở nặng nề, tháo chiếc vòng cổ đeo chiếc nhẫn, ném xuống đất, sắc mặt Hường Huy tối sầm lại, anh đưa tay bóp chặt eo tôi, càng lúc càng tăng thêm lực, tôi từng bước từng bước gỡ ngón tay anh, sải bước rời đi, không quay đầu lại.

Gió thổi mưa bay lất phất rơi xuống, tôi ngẩng đầu lên, khoe miệng nặn ra nụ cười khổ, ông trời thực là hợp với tình hình.

Đi ra ngoài trường học qua phòng trà duyên đến duyên đi, trong lòng đột nhiên hoảng hốt, chẳng lẽ thực đã đến nhiều ở nơi đó, cho nên đây là duyên kiếp chúng tôi không thể tránh được?

Nước mắt không nghe lời cứ thế rơi, vừa rồi tôi cố tỏ ra lạnh lùng, chỉ không muốn anh biết rõ tôi rất lưu luyến anh.

Anh muốn đi thì đi, tôi không muốn trở thành gánh nặng đối với anh, cũng không muốn hèn mọn so sánh mình với con đường tiền đồ phía trước của anh.

Trên thế giới có một số việc, ngay cả tình yêu cũng không thể làm bất kì điều gì.

Cuộc sống vẫn tiếp tục diễn ra, tôi vẫn như trước nghiêm túc nghe giảng, nỗ lực học tập, trước mặt mọi người vẫn cười vui, giống như trước kia. Gương mặt vui vẻ, người khác có thể dễ dàng nhìn thấy, nhưng trong lòng đau đớn liệu ai có thể cảm giác được ?

Hai ngày sau, Chim to đến tìm tôi.

Hắn thông qua Liễu Như Yên hẹn tôi, gặp mặt câu đầu tiên chính là : “Diệp Tử, chiều mai Hướng Huy lên máy bay, anh lấy tư cách bạn bè đến nói với em, đi hay không là ở chính em”.

Tôi bình tĩnh nói, “Tôi sẽ không đi”.

Khuôn mặt Chim to trông khó khăn, nặng nề thở dài, “Lời cần nói anh đã nói, quyền quyết định nằm trong tay em”.

Tôi nhún vai, xoay người, đưa bóng lưng về phía hắn.

Bởi vì chuyện lúc trước, tôi cũng ghét lấy cả hắn, Như Yên và tôi là bạn cùng phòng, là chị em tốt, cũng do cô khép nép khẩn cầu tôi, tôi cũng hết giận hơn nữa, nhưng đối với hắn, tuyệt đối sẽ không hòa nhã.

Ngày hôm sau, sau khi Như Yên và Chu Xuân đi, tôi cũng ra ngoài, lặng lẽ rời khỏi phòng.

Tại đại sảnh sân bay Phố Đông [2], tôi thấy Hướng Huy trong đám người đi tiễn Chu Xuân, Như Yên, Chim to, Lăng Phong, và mấy người bạn biết nhưng không quen, thậm chí còn có cả bóng dáng Viên Lang.

Tôi trốn trong một góc, nhìn thấy Hướng Huy ôm từng người tạm biệt, nhìn thấy anh cố ý hay vô ý đến cửa lớn nhìn xung quanh, lại nhìn thấy anh thất vọng bước vào cửa soát vé đăng kí, tôi vẫn thủy chung không xuất hiện. Mặc cho điện thoại di động trong túi không ngừng rung, tôi vẫn không liếc mắt xem lấy một lần.

Tôi lặng yên quay đầu rời đi trước tất cả mọi người, không có người nào biết tôi đã từng đến sân bay ngày hôm đó.

Đấu tranh suốt trên đường về trường, tôi lấy điện thoại di động ra, đầy đủ một hàng cuộc gọi nhỡ, năm cuộc gọi từ Chim to, ba cuộc từ Chu Xuân, ngoài ra cũng có hai cuộc từ Liễu Như Yên. Tôi biết bọn họ không từ bỏ, cũng vì lo lắng cho tôi, nhưng tôi thật không có cách nào đối mặt biệt ly, tôi sợ một khi tôi đứng trước mặt Hướng Huy, nước mắt sẽ tuôn rơi như mưa, sẽ đánh mất niềm kiêu ngạo cuối cùng của mình.

Tôi đứng ngược gió đỡ lấy khoeo mắt, cố gắng không chớp mắt... cho nên ... tôi đã không rơi lệ.

Chương 36

Cuộc sống không dừng lại, cô đơn cũng không thôi, cô đơn cuộc sống tình yêu luôn quay vòng, tiền đề của sự cô đơn hẳn là tình yêu gọi là mãi mãi.

Tôi cùng với cái bóng của mình đơn độc, nó nói nó muốn nhắn một lời cho tôi biết, nó nói rằng nó rất nhớ anh,

thì ra, tôi và cái bóng của mình, vẫn mãi nghĩ đến anh.

Uông Nhiên nói rằng : Cái gọi tình yêu chỉ như một cơn gió ngẫu nhiên, thổi nhẹ từ một bên, lưu lại một ít hồi ức.

Chu Xuân lại nói : Không có người nào đáng để cậu phải rơi lệ, còn người đáng để cậu phải rơi lệ thì đã không làm cậu phải rơi lệ.

Như Yên nói : Người với người gặp nhau tựa như sao băng, nháy mắt phát ra tình cảm thâm mến cho nhau, nhưng lại vội vàng âm thầm rời đi.

Tôi nói : Tình yêu giống như một đám mây nếu tự do trôi nổi mới mỹ lệ, cuối cùng tôi vẫn tin có lý do rất tốt đẹp lúc nói chia tay.

Uông Nhiên và Tiêu Hách như một đôi oan gia yêu nhau, tan tan hợp hợp nhiều lần, nhưng không ai rời xa được ai.

Chu Xuân và Viên Lang tuy ở hai nơi tách biệt, nhưng tình cảm không hề giảm theo năm tháng.

Như Yên, Chim to vẫn âm ỉ, náo nhiệt như trước, có lúc như keo sơn gắn bó, có lúc lại như nước lửa bất dung, lúc tình cảm rồi lúc lại cãi nhau vật vãnh.

Còn mối tình đầu của tôi là bản báo cáo đã không bệnh mà chết tại những ngày mùa thu này.

Lúc mới bắt đầu có lo lắng cũng chỉ là sâu cắn bình thường.

Bạn cùng phòng không ai dám nhắc đến cái tên Hương Huy ở trước mặt tôi, thậm chí lúc nói đến tin tức biến luận của công trình học viện cũng rất cẩn thận dè dặt, sợ nhớ lại chạm vào miệng vết thương chưa khép của tôi.

Hương Huy cứ như một cơn gió thổi qua cuộc sống của tôi rồi biến mất không để lại chút dấu vết nào.

Có một số việc có thể để hoài nhớ, có một số việc lại chỉ muốn lãng quên, có một số việc lại không cam lòng, có một số việc không có khả năng làm gì, có thể rửa sạch bộ nhớ, ngoài nước mắt ra, chỉ có thể là thời gian, lấy thời gian để tình cảm dần trôi đi, thời gian càng dài, xung đột càng nhạt, dường như không ngừng pha loãng như trà.

Có lẽ khi thời gian dần trôi đi, tôi sẽ không ngần ngại quên tôi đã từng yêu một người, quên đi tình cảm dịu dàng của anh, quên đi anh đã từng vì tôi làm mọi chuyện. Có lẽ tình yêu sẽ bại trước năm tháng, tình yêu đã làm tôi quên đi thời gian, sau đó thời gian lại khiến tôi quên đi tình yêu.

Tôi cho rằng bản thân tôi thực sự có thể quên được anh, cho đến ngày hôm đó.

Cuối tuần hẹn với Chu Xuân cùng đi dạo phố, chờ khi tôi đến thời điểm đã hẹn, lại bị cô nàng cho leo cây.

Tôi cứ vậy đi lại không có mục đích, đợi đến khi tôi ý thức được, đã đi vào đường hầm, không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại đi vào con phố dừng trước Hương Cảng.

Một bức poster to lớn bắt ngờ đập vào tầm mắt không phòng ngự.

Ở giữa có một người con gái mái tóc dài qua vai, miệng nở nụ cười giản dị, lẳng lặng chăm chú nhìn người con trai bên cạnh cười rục rịch, hai người ánh mắt hòa vào nhau cùng một nơi, đáy mắt tràn đầy tình cảm ngọt ngào.

Đó là thời thanh xuân còn đó, khuôn mặt tươi tắn vô tư vô lo.

Đó là cái ngọt ngào, đủ khiến bao người đổ kị với tình cảm dành cho nhau.

Tôi vẫn nhớ rõ tấm hình này, là ngày hôm đó tôi và Hương Huy chụp miễn phí tại văn phòng làm việc áo cưới, vì sau này bị mất danh thiếp của người phụ trách đã đưa, cho nên sau cũng dần dần quên mất việc lấy ảnh.

Trái tim chua xót tựa như khắp núi đồi cỏ dại không ngừng lan tràn này nở.

Tôi hoảng sợ bỏ chạy, cửa ghi âm ghi hình trong cửa hàng chẳng biết lúc nào lại vang lên tiếng nhạc.

Anh có biết hay không,

Cảm giác nhớ nhung một người,
Như uống một dòng nước lạnh băng giá,
Đã phải rất lâu, rất lâu,
Từng giọt từng giọt lưu lại thành lệ tuôn tràn trong mắt em...
Anh có biết hay không,
Cảm giác cô đơn,
Em cô đơn vì nhớ ai.
Anh có biết hay không
Cảm giác đau khổ
Đau khổ khi muốn quên đi ai kia.
Anh có biết hay không
Cảm giác dễ quên đi một người,
Giống như mình đang phải ngắm nhìn một thứ rất đẹp nhưng rất mong manh, đang dần mất đi,
Để rồi tự mình sẽ phải dặn lòng mình, rằng
Hãy can đảm mà đối diện với chính điều đó.
Anh có biết hay không,
Cảm giác cô đơn,
Em cô đơn vì nhớ ai.
Anh có biết hay không
Cảm giác đau khổ
Đau khổ khi muốn quên đi ai kia. [1]

Tiếng hát của Vu Khải Hiền tang thương, trầm đục, ngân dài như bị dồn nén sâu tận đáy lòng.

Trong vô thức, tôi đã khóc.

Nước mắt nóng thấm ướt những kỉ niệm của tình yêu, nhắm mắt lại, cho rằng tôi có thể quên, nhưng khi nước mắt chạy xuống, mới biết không lừa được chính mình ...

Về nhà, tôi lục tung mọi thứ lên tìm.

Trong ngăn kéo bàn làm việc phía dưới, lấy ra một chiếc hộp đựng vòng nhẫn. Tôi nhẹ nhàng vuốt ve, thứ chất lỏng ấm áp trong vành mắt không ngừng tuôn rơi, rất lâu tôi mới nhận ra nó, cố gắng lau đi nước mắt. Đây là món quà biểu tượng cho lời hứa hẹn cả cuộc đời, nhưng hiện giờ, người đã ra đi, tôi còn giữ nó làm gì.

Trong ngăn kéo thứ hai, giấu một gói bọc nhung đỏ, bên trong là miếng trang sức ngọc thạch nhỏ. Trên ngọc thạch có một mẫu hình ngọc bích, trong lòng hai đầu phân biệt khắc chữ Tử và chữ Huy, đây đồ vật quý giá hôm mong một tháng năm nay chúng tôi đến miếu Thành Hoàng, giá tiền không đắt, dùng sợi tơ hồng xuyên vào, mỗi người một miếng, dùng làm bùa hộ mệnh, cũng có thể làm vòng cổ tình nhân, lúc ấy còn đùa nói tương lai có thể làm như đồ vật gia truyền truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác. Tôi cẩn thận chốt môi dưới, đem nó cùng cất vào hộp đựng vòng nhẫn.

.....

Cuối cùng, tôi nghĩ, mở vỏ điện thoại di động, bỏ SIM, nhấn tâm tàn nhẫn, cả điện thoại di động này cũng không cần, muốn ném hết ném hết mọi thứ triệt để, muốn quên hết quên hết một người triệt để.

Tôi lại mở ngăn kéo dưới cùng, lấy ra một con heo đựng đồ nhỏ, lắc lắc, nặng trình trịch, đổ ra đếm, cả tiền xu và tiền giấy, cũng không phải số lượng ít, đây là số tiền tôi tích góp gần một năm tiêu vặt, chỉ vì sinh nhật anh sang năm, muốn mua tặng anh một món quà. Tôi muốn tặng anh một món quà thật tốt, định đến cửa hàng quần áo chọn cho anh một bộ âu phục phù hợp, như vậy, mỗi lúc anh đi làm, anh luôn luôn nghĩ đến tôi. Bây giờ, cũng không dùng đến. Lấy tiền mua chiếc điện thoại mới, con heo này cũng không cần nữa.

Tôi mang ra ngoài một túi xách lớn, mẹ đuổi theo, “Đi đâu đấy?”.

Tôi giơ giơ túi giấy trong tay, “Ném rác”.

Bà hồ nghi với tay xem xét, tôi ngăn lại, “Một vài thứ không dùng đến thôi”.

Bà lau tay lên tạp dề, nhìn chằm chằm túi to, xem kĩ rồi mới không tình nguyện để tôi ra cửa.

Sau bữa cơm tối, tôi trốn vào thư phòng lên mạng.

*

Trên QQ không khí âm đạm, thậm chí đến một người bạn tốt cũng không online.

Theo hướng dẫn của Ưông Nhiên và Hương Huy, công cụ chat QQ cho cả thế hệ sinh viên tán gẫu này đối với tôi không còn xa lạ, một dạo còn rất si mê. Hiện giờ, sau khi sử dụng thông thạo, càng như cá gặp nước, có nhiều bạn trung học sau khi tốt nghiệp mất liên lạc, nay nhờ mạng lưới thế giới ảo này đã có được liên hệ, ngày thường mọi người đều bận rộn mọi chuyện, đến cuối tuần, nháy một dòng online, kêu một lần, đã có hàng loạt đáp ứng, cảm giác đó, thật sự rất tốt.

Tôi phờ phạc mở trang chủ Sina, tùy ý xem tin tức trong và ngoài nước.

Tin tức mới nhất là thông tin buổi lễ kỉ niệm một trăm năm ngày thành lập của trường đại học Middlesex, nước Anh, khoe mắt lờm, miệng nghiêng răng nghiêng lợi đóng websise, có rất nhiều quốc gia trên thế giới này, tôi việc gì phải chú ý đến nơi đó.

Đúng lúc này, trên QQ tải lên tin tức, có nick gửi yêu cầu kết bạn.

Trên bảng xác minh thông tin có ghi : bạn cùng trường của bạn.

Tôi đột nhiên tỉnh táo tinh thần, sau khi kích chuột xác nhận, lập tức thẩm tra tư liệu đối phương, biệt danh : Phong, giới tính : Nam, tất cả ô khác đều để trống.

“Bạn là?”. Tôi thăm dò hỏi.

Đợi rất lâu không có người trả lời.

Lại nhìn kĩ, avatar của đối phương đã tối lại.

Tôi rửa thầm trong lòng, làm cái gì vậy, thêm bạn mình rồi lại logout.

Chạy vào Nine Towns xem một vài bài viết, dưới cây đa chọn vài câu truyện ma nổi tiếng xem, không bao lâu, QQ của Ưông Nhiên online.

Ngữ khí cô cực kì thận trọng, “Diệp Tử, cậu ... vẫn ổn chứ?”.

“Ờ ờ ? Rất tốt, ăn được, ngủ được, vẫn như trước không có gì bất đồng”. Tôi suy nghĩ một chút, lại thêm một câu, “Không đúng, còn khẩu vị càng tốt”. Như vừa này tôi còn tiêu diệt nhanh hai bát cơm, chẳng lẽ thực sự có thể biến đau buồn thành thèm ăn sao ?

“Khụ khụ”. Cô nàng lười biếng, chỉ nhún lại hai chữ.

Tôi không muốn lại dây dưa đến chủ đề này, làm bộ như tình cờ hỏi, “Cậu và Tiêu đại hiệp gần đây không có chuyện gì chứ?”.

Câu trả lời chỉ là một cái icons cười tươi tắn.

Hai người này, từ khi biết đến nay, đôi đầu to nhỏ mỗi ngày có, đại chiến thì cứ ba sáu chín, đỉnh điểm chuyện cãi nhau của bọn họ thì cũng long trời lở đất, tôi và Ưông Nhiên quen biết đã nhiều năm, cô ấy

không phải là người muốn làm gì thì làm lấy, Tiêu Hách cũng không phải loại người không biết phân rõ phải trái, cũng không biết vì sao, bọn họ cứ như kiếp trước là oan gia, đến lúc yêu lại như muốn đào tâm đào phổi nhau, chỉ hận thời điểm này không thể giết được đối phương.

Rõ ràng là một đôi trời đất tạo nên. Bàng quan giả tỉnh, đương cuộc giả mê, [2] nhưng, có lẽ họ cũng vui vẻ bên trong tuy miệng vẫn không hề yên lặng.

Tôi thông thả đánh chữ : « Nhiên Nhiên, phải biết trân trọng tất cả hiện tại ». Giờ tôi đã biến thành như vậy, không hy vọng cô ấy chịu đau buồn như tôi.

“Được”. Cô ấy lại trả lời rất ngắn gọn, không nói lại một câu gì.

Có cảm giác hôm nay cô ấy có rất nhiều tâm sự, rốt cuộc là vì cái gì, tôi lại không hỏi kỹ, nhưng tám chín trên mười phần cũng không thoát được chuyện liên quan đến Tiêu Hách.

Nói chuyện với Uông Nhiên câu được câu không, sau lại có người gửi yêu cầu, lần này là cậu em họ học trên trung học sơ cấp của tôi. Một tân binh cấp bậc võng trùng, cho thấy cậu ta là tân binh, bởi vì cậu ta phải học lên mạng so với ta muộn.

Trước là vấn đề an cưỡi lừa cọt nhỏ, sau mới đi vào vấn đề chính, “Chị, cho em hỏi một vấn đề”.

“Nói”. Tôi đáp đơn giản rõ ràng.

” mm có nghĩa gì ?”.

Tôi lung lung trả lời : “Là Ma Ma chứ còn cái gì”.

Cậu ta lại hỏi : “Vậy còn ppmm ?”.

Tôi không nghĩ nhiều, ” Pa Pa Ma Ma”.

“Xong”. Cậu ta đánh icons cười đắc ý.

“Còn chuyện gì không ?”. Tôi thuận miệng hỏi.

“Vừa có một người thêm em vào danh sách bạn bè, sau đó nó hỏi em PPMM là gì ? Em theo lời giải thích của chị thì nó bảo không phải, nó lại hỏi MM là gì ? Em cũng nói thế nhưng không phải. Tiếp theo nó gọi em là Ba Ba”.

Lúc đầu tôi hơi ngẩn ra, sau hai giây mới bắt cười thành tiếng, lần này thực là toi, may mắn, may mắn em họ không có phát giác.

Tôi cười ra nước mắt, sau trận cười đó, trong lòng lại cảm thấy cô đơn trống rỗng. Sau trận cười say sưa nồng nhiệt, lại càng thêm vài phần cô đơn, như vậy có phải bị thần linh nguyên rủa, cuộc đời này vạn kiếp bất phục.

Avatar QQ của Hường Huy vẫn xám ngắt như trước, tôi thăm mắng mình, chẳng lẽ còn chờ đợi anh bỗng nhiên online sao, dù cho anh có lên thì sao, chẳng lẽ chúng tôi còn có thể trở lại như trước ah? Không thể, Diệp Tử, mi đừng tự lừa mình dối người nữa.

Trước mắt, dường như dâng lên một lớp sương mờ, màn hình máy tính càng lúc càng mơ hồ.

Làm thế nào trong một thời gian ngắn nhất có thể quên một người ? Vừa mới gửi vào diễn đàn đã có bài đáp lại.

— Vì sao nhất định muốn quên ? Để lại một chút hồi ức tốt đẹp không được hay sao ? Muốn trong lòng quên đi chính người mình yêu, là điều không thể !

— Chỉ cần một giây để gặp một người, một phút để mà quên một người, một giờ để mà thích một người, một ngày để mà yêu một người, nhưng lại phải mất cả một đời để quên đi một người ! Yêu một người không khó, nhưng thực sự muốn quên một người lại là điều rất khó khăn.

— Nếu như bạn muốn nhanh chóng quên một người trong khoảng thời gian ngắn nhất, vậy hãy làm theo cách mà tôi nói. Bây giờ, tìm một cây bút, một quyển vở, cẩn thận suy nghĩ về những khuyết điểm của anh ta rồi ghi chép lại, mỗi tối trước khi ngủ trong lòng mặc niệm trăm lần, cố gắng nhớ những sai lầm trước

đây của anh ta, và cả những tội lỗi mà anh ta phạm phải đối với bạn, lúc nào nghĩ thêm lại bỏ sung, cho đến khi không còn để mà nhớ nữa ...

Tôi lấy bút ra, viết vài dòng chữ sau.

Thứ nhất, không đủ dịu dàng không đủ quan tâm không đủ cẩn thận không đủ đẹp trai không đủ ăn ý không có lời ngon tiếng ngọt không có cảm giác an toàn không có khiếu hài hước.

Thứ hai, có chuyện thì chôn sâu trong lòng, không tâm sự trao đổi, không thẳng thắn thành khẩn, khiến mọi chuyện xảy ra cũng không hề có dấu hiệu, căn bản không nghiêm túc với tôi.

Thứ ba, đã biết rõ sẽ không có kết quả, tại sao lúc trước còn muốn tới trêu chọc tôi. Hứa hẹn dễ dàng, thực ra anh ta còn không hiểu rõ lần hứa hẹn đó vốn như thế nào.

Thứ tư, ...

Viết viết viết, nước mắt lặng lẽ rơi xuống, chảy xuôi xuống khoe miệng, mặn chát, chảy vào trong tim, tựa như miệng vết thương chưa khép lại bị sát muối, trong phút chốc đau đến tan vỡ nội tâm.

Trước giờ tôi chưa bao giờ cảm thấy chúng tôi gặp nhau là một sai lầm, nhưng đôi khi tình yêu là như vậy, để hai con người gặp được nhau, họ phải vượt qua hàng ngàn dặm, bước qua bao đầm lầy, đấu tranh đến cùng được gặp nhau nhưng cuối cùng đổi lại chỉ là một lần mỹ lệ sát vai mà qua.

Trong lúc vô tri vô giác viết tiếp cả chuỗi dài phía dưới bài, có một giọt nước mắt khê rơi khiến nước mắt tôi lập tức đổ ào như vỡ đê.

Nếu như người đó đã cắm một cái rễ thật sâu trong lòng mình, nhờ anh ấy lên làm tim mi như bị khoét một mảnh, anh ấy hô hấp luôn duy trì cùng nhịp điệu với mạch đập của mi, cho nên ngay cả hô hấp cũng cảm thấy đau đớn, như vậy bất luận dùng cách gì đi nữa, mi cũng không thể quên được anh ấy. Đó là thứ cảm giác, càng cố quên sẽ càng khắc cốt ghi tâm ...

Tôi không có cách nào kiềm chế được mình, vừa khóc vừa xông ra cửa phòng, lao ngay đến tầng dưới để rác, mượn ánh trăng mờ nhạt như người điên liều mạng lục tung đồng rác rưởi, khiến cho khắp mặt, đầu, cổ dơ bẩn, tìm mãi từ đầu đến cuối, cuối cùng đến lúc sắp tuyệt vọng mới tìm thấy cái túi giấy đã ném xuống hồi chiều.

Bất chấp bụi bẩn vương trên mặt và tay, tôi đổ hết mọi thứ trong túi xuống đất, vòng nhẫn, miếng trang sức, con heo đựng đồ, điện thoại di động ... Đầy đủ không thiếu.

Tôi giữ chặt những đồ vật sở hữu vào ngực, ôm thật chặt, đến cuối nhin không được đã nổ tung thành những tiếng khóc lớn.

Vạn vật đều có thể dứt bỏ, nhưng không thể quên những kí ức đã mãi khắc sâu.

Rất lâu, rất lâu về sau tôi mới hiểu rõ, muốn quên là phải nhờ triệt để trong lòng, chứ không chỉ là gốc rễ.

Từ từ đi về nhà, đem tất cả đồ vật trả lại chỗ cũ, ôm chiếc gối cuộn tròn một góc trên giường, nhẹ nhàng nói với chính mình: Mau ngủ đi, thức dậy mọi chuyện đều biến mất, dự báo thời tiết báo ngày mai sẽ là một ngày nắng đẹp, ngày mai tôi cũng tràn đầy hy vọng.

Bởi vì Hướng Huy từng nói, cuộc gặp mặt lần tiếp theo sẽ tốt hơn.

Tôi vẫn luôn tin tưởng.

19. Chương 37-38

Chương 37

Một tiếng cười bởi vì gặp được anh, một tiếng khóc bởi vì anh vô tình, một nụ cười trong làn nước mắt bởi vì anh không ở bên cạnh tôi.

Sau một khoảng thời gian rất dài Hương Huy đi, tôi nghe được hai tin đồn liên tiếp trong trường học.

Một giả thuyết cho rằng tôi chỉ là một người con gái tài mạo bình thường không xứng với Hương Huy, chia tay là chuyện sớm hay muộn, bị bỏ rơi cũng đáng đời. Thông thường đồng ý với quan điểm kiểu này thì đa số là đồng bào nữ.

Đối với kiểu lập luận này tôi thường cười trừ.

Một kiểu khác tổng quát hơn, tự nhiên mũi nhọn chỉ hết vào Hương Huy, chỉ trích anh bội tình bạc nghĩa, đối với kiểu này, tôi không đứng ra giải thích cũng không vì anh mà biện hộ, Những đồng bào nam đều cảm thông sâu sắc đối với tôi, trong khoảng thời gian ngắn, tôi quay đầu đi cũng tăng thêm mười phần trăm điểm.

Một ngày ở căng tin trường học, tôi và Chu Xuân gặp Từ Văn Tiệp và người hầu của cô ta Kim Mao Sư Vương.

Chính vào lúc cao điểm giữa trưa, hai người họ nhìn thấy chỗ ngồi cạnh tôi còn trống, không chào hỏi cứ thế đặt mâm ngồi xuống.

Tôi không lên tiếng, dù sao vẫn còn vị trí cuối cùng dành cho Chu Xuân, chỉ cần họ không động đến tôi, tôi cũng không hơi đâu mà quan tâm.

Tôi biết rõ Từ Văn Tiệp đối với Hương Huy chưa hề từ bỏ hy vọng, cũng hiểu rõ cô ta trả giá nhiều đối với tình cảm dành cho Hương Huy không hề ít hơn tôi, tôi đã từng bắt gặp Hương Huy và cô ta gặp nhau rồi tức giận, nhưng bây giờ anh đã bỏ đi, tôi và cô ta không ai là người cuối cùng chiến thắng, cần gì phải quay lại thù địch lẫn nhau.

Chu Xuân đi gọi cơm được một lúc, Từ Văn Tiệp và Kim Mao Sư Vương đã bắt đầu ăn, hương vị thơm ngon lan tới, khiến bụng tôi đang đói réo ầm ĩ khó mà chịu đựng thêm.

Tại bầu không khí quen thuộc này nhớ đến ngày trước tôi và Hương Huy cũng ngồi ở đây, anh buộc tôi phải bỏ thói quen xấu kiêng ăn, bắt tôi phải ăn hết tất cả thức ăn, lúc đó, tuy miệng nói là không muốn, nhưng trong lòng rất ngọt ngào.

Suy nghĩ dời đến Chu Xuân, cô ấy và Viên Lang thường xuyên anh ăn một miếng em cắn một miếng, mỗi một lần ăn đều đi kèm với những lời tâm tình, hết sức buồn nôn, khiến cho căng tin trường học một dạo đã trở thành một cảnh quan vô cùng độc đáo.

Ngược lại, tôi và Hương Huy hiển nhiên thận trọng hơn nhiều.

“Hừ, cậu xem cô ta như vậy”. Có phải người đang trong trạng thái ăn uống nó đủ nên suy nghĩ cũng có chút khác, nói ví dụ như ấm no bụng muốn buông thả, nói ví dụ như không sợ cố tìm việc.

Tôi gục đầu xuống, hờ hững với kiểu khiêu khích của cô ta.

Từ Văn Tiệp ngăn lời nói của Mao Lý chấm dứt thêm va chạm, chính mình cầm hộp đựng cơm đồ đồ ăn thừa lên mặt bàn, hơn nữa còn đổ lên chỗ tôi.

Rất tốt, cuối cùng cũng phát động tổng tiến công.

Tôi thở dài, tôi không bao giờ thực sự nghĩ đến trường hợp mình bị bắt nạt thế này.

Thấy hai người họ nhìn nhau cười, ánh mắt cổ tình thách thức, tôi không nhịn được cơn tức, nhanh tay nhanh mắt túm lấy cổ tay áo hồng nhạt của Từ Văn Tiệp, thừa lúc cô ta vừa thốt tiếng kêu giật mình, tôi chà sạch sẽ bóng loáng chỗ trước mặt tôi ngồi, sau đó, ném trả lại cho cô ta.

“Cô ...”. Tay phải cô ta nâng cao, bờ vai tức giận run lên, tôi xem như không nhìn thấy cô ta, bình tĩnh nói. “Làm cái gì, có phải định tặng tôi cái tát không. Tôi nói cho cô biết, hôm nay cô dám động thủ, tôi nhất định sẽ trả lại gấp đôi”.

Gương mặt tôi hiện nụ cười nhạt, giọng nói sắc bén thực sự dọa được hai ả kia. Hơn nữa xung quang không ngừng có tiếng người ồn ào, thậm chí là tiếng huýt gió, sắc mặt hai ả càng khó coi.

Sau đó Mao Lý kéo ông tay áo Từ Văn Tiệp, nhỏ giọng nói, “Chúng ta đi đi”.

Quả thực là chiêu mềm nắn rắn buông, tôi hừ lạnh. Từ Văn Tiệp ngay cả cổ tay áo còn chưa chỉnh, vội vàng cùng Mao Lý rời khỏi căng tin.

“Diệp Tử, vừa rồi biểu hiện của cậu cực kì tuyệt vời”. Chu Xuân không biết đã về từ lúc nào, vẻ mặt sùng bái nhìn tôi.

“Cậu không ở đây, không có người nào bảo hộ tớ, Chu Xuân ah”. Có Chu Xuân ở đây, tự nhiên tôi lại thành tiểu bạch thủ nhất gan sợ phiền phức.

“Tớ còn chưa kịp phát huy, cậu đã tự thoát được”. Nhìn khuôn mặt vui vẻ háo hức muốn thử của cô nàng, đúng là chịu cô nàng này.

Thức ăn mang lên bàn, Chu Xuân đột nhiên hỏi: “Diệp Tử, cậu biết rõ cách nào để quên một người trong một thời gian ngắn không?”.

Mặt tôi cứng ngắc, nghĩ đến mấy ngày hôm trước gửi bài lên diễn đàn, không tự nhiên nói: “Không biết rõ”.

“Muốn quên một người cách tốt nhất chính là mau chóng yêu một người khác, Diệp Tử”. Chu Xuân nháy mắt tôi mấy cái, ánh mắt dừng lại sau lưng tôi, tôi theo tầm mắt cô nàng nhìn lại, cách chúng tôi không xa xa, Trầm Vũ Hoa nhìn về phía tôi khe gập đầu, mang theo nụ cười thảng thốt, ánh mắt trong suốt.

Tôi cười, đây là lý thuyết của Chu Xuân, không phải của tôi.

Cô ấy sẽ không biết có rất nhiều kỉ niệm lúc trước lưu lại muốn quên cũng không được, cô ấy sẽ không biết Hường Huy ảnh hưởng đến tôi bao nhiêu, quanh tôi hiện giờ tràn đầy dấu vết của anh, nghe nhạc anh thích, lúc trước không ăn cay còn bây giờ mỗi lần đi ăn cơm là gọi một bàn đầy món cay Tứ Xuyên, sự thay đổi nhất là, từ trước tôi nhìn thấy chó như lâm vào trận địa lôi, còn tôi hiện giờ, trên đường bất luận gặp ai dắt cho đi tản bộ, tôi đều đi lên xúc động vượt ve.

Tất cả điều này đều từ Hường Huy.

Cho nên, Hường Huy anh có thể làm em buồn, nhưng ngàn vạn lần không làm em từ bỏ hy vọng. Nếu như chúng ta không thể không chia lìa, cũng xin nhớ đến em, em cũng sẽ giữ niềm cảm kích trong tim, cảm ơn anh đã từng để lại cho em những ký ức tốt đẹp.

*

Một ngày tháng tư, Uông Nhiên gọi điện thoại đường dài đến, nói là đang làm thủ tục xuất ngoại, nếu không có gì thay đổi, hai tuần sau sẽ bắt đầu hành trình du học ở Nhật, tôi chỉ nghĩ là trò chơi ngày Cá tháng Tư, vẫn không quan tâm, ai ngờ, thời điểm cô ấy liên lạc lần nữa, là lúc cô ấy đã đứng trên mảnh đất hoàn toàn xa lạ.

Tin tức lờ mờ này đến ngay trong khoảng thời gian khó khăn với tôi, sau khi lắng dịu đi cũng để lại một cảm giác mất mát.

Trước là Hường Huy, tiếp nữa lại là Uông Nhiên, đều lựa chọn cách lặng lẽ đi xa, sau nữa sẽ đến lượt ai rời đi?

Nghỉ hè năm nhất chuyển đi đến Bắc Kinh còn để lại cho tôi ngoài vui mừng vẫn là vui mừng, nhưng bây giờ, cảm xúc ảnh bốn người chụp chung, ngoài nổi sầu nào vẫn là sầu nào.

Lúc không có Hường Huy bên cạnh, tôi thường xuyên đi một mình đến một vài trạm dừng, đi đến cửa hàng bán cháo vô tình tìm ra, nơi mà chúng tôi đã cùng nhau trải qua lễ tình nhân đầu tiên, thứ nhất, nơi đó

hương vị cháo thật sự rất ngon, thứ hai, nơi đó có thể tìm lại nhiều kỉ niệm của chúng tôi, thứ ba, bà chủ một mực tìm kiếm đứa con nhiều năm thất lạc, bà ấy đã từng nói, chỉ cần tận lực nhất định có hy vọng.

Ở đây bà ấy có thể chờ con trai, còn tôi cũng có thể đợi Hướng Huy trở về.

Trên đường từ hàng cháo trở về trường học, tôi gặp một trận mưa lớn.

Đứng ở cửa hàng ven đường tránh mưa hai tiếng, mưa mới dần dần nhỏ hơn. Nhưng trong lúc này, con đường nhỏ trước cửa hàng bị bao phủ, ngập vũng nước lớn.

Lịch sử vô tình diễn ra trùng hợp khiến người ngạc nhiên.

Năm trước, đi cùng Hướng Huy đến chỗ này ăn cháo, cũng gặp cơn mưa to như hôm nay, cũng ở cửa hàng này tránh mưa, cũng bởi vậy bị trì hoãn đến hai giờ, cũng do vũng nước mưa khi tạnh mà bị mắc kẹt.

Tôi cười khỏ, lần trước có Hướng Huy che chở cho tôi, còn lần này.

Cởi giày, xắn ống quần, tôi theo đám người nhảy một bước lớn, cúi đầu nhìn chăm chăm vào mũi chân mình, tiếng nói trầm ấm của Hướng Huy dường như vang bên tai: “Diệp Tử, em còn có thể béo hơn một chút. Như vậy sẽ càng thể hiện rõ sức mạnh của anh”.

Trước mắt đột nhiên mơ hồ. Tôi ngừng thở, không chế được những giọt nước mắt.

Gió nhẹ lướt qua, trong nước nổi lên gợn sóng nhẹ, cũng để lại một giọt nước mắt trong tim tôi.

Nhiều khi tôi một mực nghĩ, nếu như năm kia tôi không gặp được Hướng Huy, hiện giờ tôi sẽ ra sao. Vẫn như trước ngây ngô dại dột không biết đến tình yêu, hay bên cạnh sớm đã có người khác làm bạn.

Tôi vẫn tin được gặp anh là vận mệnh đã an bài, là kiếp trước có duyên phận, không sớm một giây, cũng không chậm một giây. Nếu lúc trước không gặp anh, nếu lúc trước người tôi gặp không phải anh, nếu gặp được anh lúc tìm tôi đã có chủ, nếu ...

Đương nhiên cuộc đời không có nhiều nếu như vậy.

Nếu cuộc đời có nhiều nếu như vậy, tất cả mọi thứ có thể quay ngược bắt đầu lại, như thế cuộc đời cũng không còn là cuộc đời nữa, mà là hí kịch, chuyện xưa chẳng qua cũng chỉ là chuyện xưa, không còn chân thật.

*

Lại một mùa đông nữa đến, chúng tôi bước vào học kỳ cuối cùng kiếp sống đại học.

Mọi người trong phòng bắt đầu bận rộn nhiều việc, thường cảm thấy thời gian không đủ, lúc ngồi tĩnh tâm mà nghĩ cũng không biết rốt cuộc mình bận rộn cái gì.

Chu Xuân vội vàng liên hệ với công ty ở Nam Kinh, hy vọng tốt nghiệp xong lập tức đến đó công tác, từ nay cùng với Viên Lang, nam cày ruộng nữ dệt vải, một thế giới hai người mỹ mãn hạnh phúc.

Mai Mai và Trần Đông miệt mài nghiên cứu, hai cô hăng hái nhiệt tình khiến người khác xấu hổ không thôi.

Trình Anh đang gặp vấn đề rất cuộc là muốn Dương Quá tới Thượng Hải phát triển, hay mình bay đến Bắc Kinh giúp đỡ, cho tới bây giờ, cô vẫn không đưa ra quyết định được.

Tâm nguyện của Bùi Tử Du sau khi tốt nghiệp có thể lập tức tìm được một người đàn ông tốt để kết hôn, không cần phí sức hao tổn tinh thần tìm việc, không cần trải qua những lo toan trong cuộc sống.

Liêu Như Yên là chắc chắn nhất trong chúng tôi, Chim to lúc trước tốt nghiệp đã được một công ty doanh nghiệp IT nổi tiếng nhất Thượng Hải nhận vào làm, nhưng không nguyện muốn nhìn sắc mặt người khác mà làm việc, dứt khoát từ chức, cùng người khác hợp tác mở một công ty nhỏ, giúp bảo trì máy tính, cũng thử khai thác phần mềm máy tính, mặc dù vẫn còn ở giai đoạn đầu gây dựng sự nghiệp, nhưng tốt xấu gì cô ấy cũng xem như nửa bà chủ.

Còn tôi, có được các loại bằng chứng chỉ như cơm thường, trước là dễ dàng chiến thắng cuộc thi tiếng Anh chuyên nghiệp, tiếp theo là cuộc thi trình độ tiếng Nhật trung học, cuối cùng lấy được bằng chứng chỉ trung cấp tiếng Anh, nếu như không phải sợ bị Chu Xuân khinh bỉ, tôi còn nghĩ lấy cả hộ chiếu cũng để chơi.

Đêm trước tốt nghiệp, mọi người tụ tập cùng ăn bữa cơm.

Chu Xuân đã kí kết với một trang web của Nam Kinh, đảm nhiệm chức vụ biên tập Anh văn, chuyên môn chịu trách nhiệm tra cứu biên tập xuất bản sách giáo dục, thật sự nghĩ không thông cô nàng là người hoạt bát hiểu động như vậy liệu có thể ngồi yên làm công việc văn phòng sao.

Bởi vì hôm sau muốn tiến đến Nam Kinh, cô nàng vừa vui vừa buồn. Vui vì sắp được sum họp cùng Viên Lang, không còn ở hai nơi phân cách đau khổ, còn buồn vì sắp cùng bạn bè tốt bốn năm chung sống ly biệt.

Cô nàng nhắc chén rượu thứ nhất, tất nhiên kính Liễu Như Yên trước. “Bồ hóng, trước kia tớ thường xuyên trêu cậu, đã đắc tội nhiều, cậu thông cảm, tớ ở đây trình trọng chịu lỗi với cậu”. Nói xong, cô ngửa cổ uống hết. “Ngày mai tớ phải đi, về sau, nhớ cùng với Diệp Tử đến gặp tớ”.

Như Yên còn chưa mở miệng, đôi mắt đã hồng, cô nhận chén rượu Chu Xuân đưa tới, khóc thút thít. “Nha đầu này, không phải chỉ là đi Nam Kinh thôi sao, có gì lớn đâu mà nhất định làm mọi người phải khóc”. Cô vuốt ve miệng chén, chậm chạp đưa vào miệng, Chu Xuân ở bên ồn ào, “Uống, uống, uống say đi Chim to sẽ đến đón cậu”.

Cô nhìn Như Yên uống xong, lại giơ chén rượu hướng tới nói. “Diệp Tử ...”. Chỉ vừa mới gọi, nước mắt liền rơi xuống.

Tôi cười mắng, “Khóc cái gì mà khóc, Nam Kinh và Thượng Hải không phải chỉ ba tiếng đi xe sao, chúng ta cứ cuối tuần vẫn có thể gặp mặt”. Nói thì như vậy, khóe mắt tôi cũng sớm ướt át.

“Ngày hôm nay có chết cậu cũng không uống hả?”. Chu Xuân bĩu môi, đưa chén rượu đầy cho tôi.

Tôi cười khê, sau cuộc phô trương trong hôn lễ của chị họ, tôi đã đồng ý với Hướng Huy sẽ không đụng vào giọt rượu, lần này cũng sẽ không ngoại lệ.

“Tớ lấy trà thay rượu”. Chu Xuân hiểu rõ sự tình của tôi, thấy tôi như vậy, cũng không làm khó.

Sau khi qua ba tuần rượu, mọi người có chút say sưa, Như Yên ôm bình rượu vừa khóc lại vừa cười, Chu Xuân cười khanh khách không ngừng, luôn luôn im lặng ít lời như Trần Đông cũng biến thành cười nói hỏi đáp, sau không người nào trả lời liền biến thành tự hỏi tự đáp..

Cục diện cứ như vậy tiếp tục cho đến khi tiệm cơm đóng cửa.

Sau đó thấy một cảnh tượng : sáu bảy con gái trang phục xem như gọn gàng từ tiệm cơm lão đảo đi ra, tay nắm tay đầu đá lung tung xuyên qua đường lớn, sau đó mấy người nằm bò ven đường như điên, người còn lại cũng không hiểu điều chỉnh kiểu gì, còn sót lại chút tỉnh táo lấy ra điện thoại di động từng người gọi người đến đón.

Người đó tất nhiên là tôi. Có bạn trai thì gọi bạn trai đến đón, không bạn trai thì dựa theo lộ trình xa gần phân biệt mà nhét vào taxi, dặn từng người các công việc chú ý chăm sóc sau đó mới đưa các cô nàng này đi.

Nhìn lại, Liễu Như Yên ngồi xồm trên mặt đất, tôi đi qua vỗ lưng cô, “Bồ hóng, không sao chứ?”.

Cô vừa thấy có người phản ứng lại, lập tức lời nói liên miên cần nhấn bắt đầu. “Diệp Tử, Chu Xuân muốn đi”.

Tôi gạt đầu, vỗ lưng cô nàng cho thuận khí. “Phải, tớ biết”.

“Tớ có phải là người trời sinh phạm tội hay không, từ trước cô ấy mỗi ngày đều tranh cãi với tớ, tớ hận cổ ấy nghiêng rảnh nghiêng lợi, nhưng bây giờ cô ấy muốn đi, tớ lại sợ bên tai quá thanh tịnh, cô nói có phải đầu óc tớ thật xấu hay không?”. Như Yên phiền não cầm tóc, buồn nản nói.

Tớ quay đầu đi cười nhìn cô, lời nói của Như Yên chắc hẳn để trong lòng rất lâu rồi. Tình bạn và tình yêu đều chỉ có thể đợi gặp mà không thể cầu, Chu Xuân và Như Yên tuy có nhiều tranh chấp, so với tình nghĩa bốn năm sớm chiều chung sống, lúc đầu không thấy cái gì, nhưng đến lúc ly biệt, suy nghĩa nhớ thương không nở rời mới thực sự hiện ra.

Kỳ thực tôi cũng không nở xa cô ấy. Nhưng Chu Xuân đi theo đuổi hạnh phúc của mình, cho nên, chúng tôi nên ủng hộ cô ấy vô điều kiện.

Tôi nắm tay Như Yên thật chặt, nhẹ giọng an ủi cô, “Bây giờ giao thông rất phát triển, huống chi Chu Xuân chỉ đến Nam Kinh, cũng không phải xuất ngoại”. Nói xong câu này, tôi giật mình, chẳng bao lâu sau, hai chữ xuất ngoại tôi có thể nhẹ nhàng nói ra khỏi miệng, ở trong phòng, hai chữ này chính là từ khóa tuyệt đối cấm chỉ đề cập.

Tôi lắc đầu, cố vất đi phiền muộn, nâng Như Yên dậy, cô la ó, không đứng vững liền đặt mông ngồi xuống bậc thang, chỉ chỗ bên cạnh ra hiệu tôi ngồi xuống. “Diệp Tử, công việc cậu có tin gì chưa?”

Tôi lắc đầu, những người khác đều có mục tiêu trong cuộc sống, hình như chỉ có tôi vẫn đang tìm kiếm. Như Yên bỗng nhiên ngây ngời cười nói: “Cũng không gấp, trong tay cậu có nhiều bằng chứng chỉ như vậy, còn sợ không tìm được công việc tốt sao. Cứ từ từ chọn, nhưng đừng để lâu quá”.

Tôi cười không đáp.

Như Yên đặt đầu gối lên cái song, thích ý duỗi thắt lưng, mặt nhắm lại, “Diệp Tử, tớ ngủ trước, tí nữa Chim to tới thì cậu đánh thức tớ”. Vừa dứt lời, lờ mờ một tiếng ngáy vang lên.

Thật là tốc độ, như tên lửa phóng lên.

Tôi cười lắc đầu, đắp thêm Như Yên áo ngoài, còn mình chậm rãi giãn hai tay hai chân, thực ra cũng chỉ khép mắt nghỉ ngơi một lúc, nhưng nghe tiếng bước chân dần dần tăng lên khiến thần kinh tôi buông lỏng lại buộc chặt lên.

“À, là anh”. Tôi thở phào một hơi, lấy tay lay gọi Liễu Như Yên, không may cô nàng ngủ như chết lay thế nào cũng không tỉnh, Chim to từng bước đến gần, “Để anh”, hần ôm Như Yên vào lòng, động tác dịu dàng tinh tế tỉ mỉ, ” Cảm ơn em đã thay anh chăm sóc cô ấy”.

Tôi đứng lên nhảy xuống vài cái, sau khi hai chân bớt tê, vỗ tay, “Được rồi, nhiệm vụ của tôi hoàn thành, Như Yên giao cho anh”.

Hần gọi lại tôi, “Diệp Tử”.

“Sao?”. Tôi quay đầu hỏi.

“Một mình em có ổn không? Hay là để anh đưa em về ...”.

Tôi nhanh cắt ngang lời nói của hần, “Không cần”. Xoay người, bình tĩnh nói. “Tôi không sao, anh nhanh đưa Như Yên về, hôm nay cô ấy uống không ít rượu”.

Chim to gãi gãi tóc, khuôn mặt có chút không tự nhiên, tôi nói qua, “Nếu như Hướng Huy nhờ anh làm như vậy, tôi cảm thấy không cần thiết”.

Hần lúng túng cười cười, tôi đi vài bước, lại quay lại, cắn môi dưới, “Hướng Huy anh ấy ... gần đây có liên lạc với anh không?”.

Chim to chậm rãi lắc đầu, khước miệng tôi ý cười không tắt, “Vây, tạm biệt”.

Có người từng nói đợi tốt nghiệp sẽ đến đón tôi cùng ăn mừng, người con trai đó, đã không xuất hiện.

Không do dự rời đi. Chẳng qua, khuôn mặt nhiều hơn hai hàng nước mắt mà thôi, những ngày không có anh bên cạnh, tôi sẽ cố gắng tạo thành thói quen.

Chương 38

Một người có thể yêu một người khác trong bao lâu? Câu trả lời là rất dài, rất dài, dài đến khi những kí ức bao phủ đầy bụi nhưng vẫn không che mất được những khoảng khắc tình yêu, dài đến khi cánh cửa hồi ức khóa chặt đến mức gỉ nhưng vẫn không bao giờ khóa được những suy tư nhớ mong vẫn còn đây, đó là tình yêu của thời kì này.

Ngày hôm sau lễ tốt nghiệp, tôi mang hồ sơ và bằng tốt nghiệp đến một doanh nghiệp tư nhân chuyên kinh doanh các mặt hàng thủy tinh mỹ nghệ để ký hợp đồng một năm làm việc, trong đó có trước ba tháng thử việc, đãi ngộ không cao, nhưng công việc trợ lý marketing tương đối nhẹ nhàng, quan trọng nhất khách hàng đều là nhà sản xuất trong nước, tôi sẽ không có bất kì tiếp xúc nào với tiếng Anh.

Sau trên QQ nhận được tin nhắn của Chu Xuân, cô lập tức mở miệng mắng: “Diệp Tử, cậu có phải thiếu não không? Có người như cậu không đấy? Chưa nói Thượng Hải nhiều doanh nghiệp liên doanh nước ngoài cậu không đến thử, nếu muốn đến làm danh nghiệp tư nhân, chí ít cậu cũng phải tìm mấy doanh nghiệp chuyên nghiệp tí chứ.” Tôi rất vui vì đã không nói với cô ấy ngay lúc đó, nếu không với tính cách nóng nảy của cô, có lẽ sẽ lập tức về ngay Thượng Hải, không những mắng chửi tôi một hồi, mà đến hợp đồng cũng có thể bị cô nàng xé nát.

Tôi rì rì gõ chữ, cô ấy đợi không kịp, lại nói một tràng, “Cậu có chuyên môn cao, tiếng Nhật của cậu có bằng cấp, cũng là trung cấp dịch miêng. không hề lãng phí chút nào”.

“Chu Xuân, tớ ghét tiếng Anh”. Tôi bình tĩnh gõ ra hàng chữ, “Tớ ghét tất cả mọi thứ liên quan đến tiếng Anh”. Tôi ghét đất nước đã mang Hương Huy đi.

Cô ấy im lặng.

Bên kia, câu nói đầu tiên Như Yên online là: “Diệp Tử, cậu đến giúp Chim To đi, chúng tớ còn thiếu trợ lý, đãi ngộ tuyệt đối cao hơn so với cậu bây giờ”.

Tôi cười cười, Chu Xuân đúng là miệng rộng, một mình cô nàng biết cũng sẽ để đại biểu toàn thể giới biết. Quan hệ của Chu Xuân và Như Yên lớn mạnh vượt bậc, khiến tôi cũng có lúc phải ghen tỵ.

Lịch sự từ chối lời mời của cô ấy. Tôi biết rõ bạn bè không muốn tôi chịu khổ, tuy nhiên, có một số việc, người khác không giúp được, tôi phải tự mình đối mặt.

“Elva, cô vào đây một chút”. Điện báo vang lên, cắt ngang những suy nghĩ của tôi. Tôi vội vàng đáp lại. “Vâng, tôi đến ngay”.

Dừng bước trước văn phòng làm việc giám đốc, tôi chỉnh chu lại trang phục mới gõ cửa.

“Mời vào”. Giọng nói tinh tế dịu dàng, nếu như không phải sớm biết rõ cô ấy có tiếng làm việc điên cuồng, thật sự khó mà so sánh từ thanh âm dung mạo của cô ấy với lúc làm việc hăng hái, sắc nét khi đàm phán với khách hàng.

“Giám đốc Đinh, chị tìm tôi”. Cô ấy quen giữ khoảng cách với mọi người, vì thế tôi cũng lấy giọng điệu công thức hóa nói chuyện.

“Phải”, cô ấy gạt đầu, “Cô tới đây ngồi”. Cô chỉ chỗ ngồi đối diện bàn làm việc.

Tôi bó tay bó chân ngồi xuống, có chút nôn nóng nhìn cô. Cô ấy cười, “Không cần lo lắng, tôi muốn nói chuyện với cô một chút thôi”. Nụ cười của cô rất cuốn hút, khiến tôi cảm thấy nhẹ nhàng hơn nhiều.

“Thời gian này đã thích ứng chưa?”. Rất ít khi nghe thấy cô ấy quan tâm mọi người như vậy, vẫn là giọng điệu hòa nhã dễ gần, tôi có phải nên thấy cảm động rưng rưng nước mắt hay không?

“Rồi ah”. Tôi trả lời ngắn gọn. Nghe một vị trợ lý marketing Ellen nói, trong hai năm qua, giám đốc Đinh đã thay đổi trợ lý không dưới mười lần, dường như không có người nào có thể chịu đựng quá ba tháng thử việc, lúc tôi nghe mấy lời này, tay chân cũng run lạnh.

Cô ấy nhắc chén trà lên, tao nhã nhâm nhi một ngụm, lại hỏi. “Vậy quy trình kinh doanh công ty đã biết rõ chưa?”.

Tôi trong lòng rùng mình, giờ mới vào đề. Tôi cúi thấp đầu, nhẹ giọng đáp. “Dạ rồi”.

“Rất tốt, ngày mai tôi đi ký hợp đồng, cô đi cùng tôi”.

Tôi kinh ngạc, hoài nghi nhìn cô, tôi nhớ rõ nhân viên đang trong thời gian thử việc không chính thức sẽ không thể tham gia vào việc kinh doanh công ty, vậy chuyện này là thế nào?

Đuôi lông mày cô hơi nhíu lại, với lấy chiếc bút trên bàn, “Không nhớ rõ lúc mình đi phỏng vấn đã nói gì sao?”.

Tôi hí hóp mắt lại, suy nghĩ theo ánh mắt ngụ ý của cô ấy, dần dần trôi về cuộc phỏng vấn ngày hôm đó.

Trước mắt là một giám đốc trên dưới ba mươi, dáng người uyển chuyển trong bộ đồ thiết kế tinh xảo, hai chân thon dài vắt chéo nhau, cúi đầu có vẻ không quan tâm lật xem hồ sơ của tôi, nếu như không phải ánh mắt cô ấy sắc bén, tôi tuyệt đối nghĩ cô ấy chỉ là bình hoa tô điểm.

Cô ấy ngẩng đầu, “Diệp Tử?”.

“Là tôi”.

“Tôi đã xem thông tin của cô, danh hiệu tốt nghiệp, thành tích các môn đều xuất sắc, vì sao lại muốn đến công ty nhỏ chúng tôi chịu thiệt?”. Gương mặt cô ấy biểu hiện khiến người khó mà nắm bắt.

Tôi cẩn thận lựa chọn từ ngữ, nghĩ không cảm thấy có gì không tốt, dứt khoát buông ra nói: “Nếu như cô cho rằng quý công ty chỉ là công ty nhỏ, vậy tôi không ngại nói, tôi hy vọng làm đại hòa thượng trong miếu nhỏ, không phải làm một tiểu hòa thượng trong một ngôi đền lớn”. Nói xong, tôi nhún vai theo quán tính.

Kỳ thật không đợi tôi nói xong cô ấy liền cười, nhưng cô ấy rất lịch sự chờ tôi im lặng mới duỗi hai tay mỉm cười, “Cô so sánh rất thú vị. Diệp Tử, hoan nghênh cô gia nhập vòm trời công ty”.

Tôi thất thần, cho đến khi ngón tay nhỏ nhắn tinh nghịch của cô ấy thoáng qua trước mặt tôi, tôi mới mỉm cười áy náy.

“Muốn làm đại hòa thượng trong miếu nhỏ không phải trải qua rèn luyện sao được”. Khóe miệng cô ấy cười nhạt nhạt.

Cô ấy đưa cho tôi một cái đĩa, “Lấy cái này về xem, ngày mai có thể dùng đến”.

Tôi tiếp nhận. “Giám đốc Đinh, nếu không còn việc gì khác, tôi ra ngoài trước”.

Cô ấy im lặng một lát: “Còn có một chuyện”.

Tôi đã chạy tới cửa, lại phải lộn trở lại.

Cô ấy cười nhẹ, “Về sau đừng gọi là giám đốc Đinh, gọi tôi là Ariel hay Đinh Thần”.

Tôi cũng mỉm cười.

Ra khỏi phòng làm việc, tôi lập tức chạy đến phòng nghỉ rót cốc nước cho mình.

Ellen theo đuôi ngay sau đó, chụp vồ ngực, làm như kinh hồn bị chấn động hỏi: “Đi lâu thế làm tớ phải lo lắng. Bị mắng hả?”.

Đúng là nữ bát quái, tôi dở khóc dở cười, cốc vào trán cô, “Không như tưởng tượng đáng sợ của cậu đâu”.

“Nói đi nói đi, cô ta tìm cậu làm gì?”. Ellen một bên hỏi tôi, một bên thò đầu nhìn ngóng xung quanh, sợ Đinh Thần bỗng nhiên lại xuất hiện.

Tôi bật cười, chịu không nổi cô nàng quán quýt làm phiền, liền kể lại những gì xảy ra.

Sắc mặt Ellen lập tức thay đổi, “Cậu thăm rồi Elva, đây là thủ đoạn thông thường của cô ta đấy, chờ sau khi cậu gặp khách hàng về, cô ta sẽ mượn cơ hội tìm khuyết điểm mà mạt sát cậu”. Cô nàng còn làm động tác chặt đầu lên cổ tôi.

“Cứ như có khủng bố sao?”. Tôi không khỏi sờ sờ vào cổ.

“Đương nhiên”. Ellen trịnh trọng nói.

Chẳng lẽ lòng người thực sự khó lường, tôi còn chưa có kinh nghiệm, dễ dàng bị người làm cảm động.

Buổi chiều, lên QQ nói cho Liễu Như Yên việc này, cô ấy lo lắng cho tôi: “Diệp Tử, cậu vẫn nên đến chỗ Chim to đi, tất cả chúng ta làm cùng một chỗ, tốt xấu gì có thể chăm sóc lẫn nhau, cũng không sợ chịu oan ức. Nếu Chim to dám bắt nạt cậu, tớ sẽ lột da anh ta”.

Tôi sáng khoái đáp: “Được rồi, nếu như tớ bị sa thải, sẽ đến cô cậu kiếm miếng cơm ăn”.

“Một lời đã định”. Không chỉ như vậy, cô ấy còn gửi một icons nghi ngờ gõ tay. (đoán là icons :-w này).

“Nếu muốn nói mấy lời an ủi tớ, vậy buổi tối mời tớ ăn cơm đi”. Đối với môn nghệ thuật lừa đảo này, tôi luôn vận dụng rất hiệu quả.

“Không thành vấn đề, đến chỗ cậu muốn đi, năm rưỡi tớ tới đón cậu tan tầm”. Cô ấy bỗng đặc ý gửi một icons cười tươi tắn, “Thuận tiện cho cậu xem xe tớ mới mua”.

Tôi cứng lưỡi, thì ra mới mua xe, tôi chỉ đòi một bữa cơm có phải quá thiếu hay không, phải, tí nữa bắt cô nàng mời mình đi clubbing.

Cô ấy lại gõ tiếp một chuỗi kí tự, “Tớ còn hẹn Trình Anh, Tử Du, Trần Đông còn Mai Mai không đi được, hẹn sẽ gặp lần sau”.

Rất lưu loát, không hổ bây giờ là đại thần tài chính nắm quyền cai quản hết kinh tế.

Tôi nghĩ nghĩ, cười xấu xa ra chủ ý, “Bồ hóng, có cần nói bóng gió với Chu Xuân không, kích thích cô ấy một chút”.

Lúc này Như Yên vỗ tay đồng ý, chúng tôi thương lượng mỗi người gửi một câu nói đến Chu Xuân, tôi nói là: “Buổi tối Như Yên mời cơm, không ăn cũng uống”. Như Yên nói là: “Chu Xuân, buổi tối đừng đầu ở Trúc gia trang, không gặp không về”.

Chu Xuân giậm chân giậm dũ, “Các cậu là đúng là hai nha đầu xấu tính, chờ đó xem tớ”.

Tôi và Như Yên trằm miệng một lời: “Cậu cần tớ a. Who sợ who”. Như Yên còn thêm vào một câu: “Cậu theo vòng tuyến tới đây đi, tớ để lại cho cậu khối cá”.

Cô ấy dùng chiêu cuối cùng, là coi thường chúng tôi, bất luận chúng tôi nói gì cô ấy cũng không thèm để ý, đến cuối cùng vẫn là chúng tôi bắt nhân trâu trọc, không buông tha cho.

Tuy nhiên chiêu này vào hôm này có vẻ không hiệu quả, tôi và Như Yên hiếm khi ăn ý như vậy tự nhiên muốt phát huy thật tốt.

Thế là có đoạn đối thoại như sau :

“Cơm nước xong còn có hoạt động gì nữa ? Clubbing đi ?”.

“Hay là karaoke đi, đã lâu không hát hò rồi”.

“Cũng được, đúng rồi, tối nay Trúc gia trang có đồ ăn gì đặc sắc ?”.

“Có canh cá, vẫn là thịt gà trúc, mì Hoàn Thánh giống lần trước nữa”.

Chúng tôi anh một câu tôi một câu, bên kia nha đầu Chu Xuân nhất định là hàm răng nghiền ken két, nhưng không thể làm gì được.

Kịch hay này vẫn diễn cho đến khi Chu Xuân thật sự chịu không nổi, kêu gào muốn tuyệt giao với chúng tôi, lúc này mới kết thúc.

Bỗng trên QQ có một avatar xa lạ nhảy lên, tôi mở ra, một người bạn tên Phong gửi tin nhắn : “Buổi tối có mưa, nhớ mang ô, về nhà sớm đây”.

“Này, bạn là ai ?”. Tôi động tác rất nhanh, cứ như gửi tin đồng thời, nhưng người đã không có tung tích.

Cẩn thận xem thông tin của hắn, xác định mình không quen, kì lạ, con người này lúc nào đã thành bạn bè tốt của tôi, sao một chút ấn tượng cũng không có, lại nói, trong QQ của tôi ngoài bạn học ra thì toàn là bạn thân, sao hắn có thể chui vào được ?

Vốn định trực tiếp đưa vào sổ đen, lại sợ là bạn học thay đổi tên trong thời gian ngắn tôi đã không nhận ra, huống chi hẳn cũng không quấy rầy tôi, cũng từ bỏ.

Trước khi tan việc, tôi hoàn thành chắc chắn công việc một ngày, nghĩ đến cái đĩa vừa Ariel đưa cho tôi, bây giờ lại chắc chắn xem xét để tặng ca, không bằng lưu một bản sao mang về, để thời gian buổi tối bù lại một chút.

Lúc đứng trước công ty chờ Như Yên, một chiếc Honda Accord màu xanh lam chậm rãi từ garage chạy ra, Ariel thò đầu ra. “Đi không, để tôi tiễn cô một đoạn đường ?”.

Nghĩ đến cuộc đối thoại với Ellen, tôi theo bản năng kháng cự, tính toán thời gian Như Yên cũng sắp đến rồi, không nên vô duyên vô cớ thiếu một khoản nợ tình người.

Tôi vẫy tay chào cô ấy, “Bạn tôi sắp đến rồi, không cần phiền vậy đâu”.

Cô cười quay kéo cửa kính xe, đạp ga, phóng xe vượt qua, để lại một làn khói.

Khi tôi ra cửa là lúc Ellen ở lại tặng ca, lúc cô ấy mang theo một túi lớn đi ra, Như Yên còn chưa đến, tôi không ngừng nhìn đồng hồ đeo tay, có chút không bình tĩnh.

“Elva, cậu chưa đi à ? “.

“Uh, tớ đợi bạn”.

Từ xa đi tới một người đàn ông ngoại hình xuất chúng, áo khoác tùy ý khoát lên cánh tay, theo cái nhìn của tôi, người này phải cao mét chín trở lên, không nghĩ đến anh ta đi lên rồi ôm lấy Ellen, Ellen trông mỏng manh nhỏ bé và yếu ớt ở trong vòng tay anh ta, cảm giác như ôm một búp bê bỏ túi.

Ellen mặt thoáng hồng, ra sức đẩy anh ta, “Anh thật là, để người khác nhìn thấy kìa”.

Chàng trai không coi ai ra gì nói, “Chúng ta cũng không phải chưa bị người khác nhìn thấy”. Giàu có từ tính thì giọng nói cũng thật dễ nghe.

Tôi đứng một bên hơi nhếch khóe miệng, Ellen không kịp đến chỗ tôi giới thiệu soái ca, đã bị cưỡng ép kéo đi, tôi không khỏi tiếc nuối thở dài, lại không biết lúc nào Như Yên đã đến bên cạnh tôi, mắt không chớp nhìn về hướng Ellen rời đi.

Một người có thể yêu một người khác trong bao lâu? Câu trả lời là rất dài, rất dài, dài đến khi những kí ức bao phủ đầy bụi nhưng vẫn không che mất được những khoảng khắc tình yêu, dài đến khi cánh cửa hồi ức khóa chặt đến mực gỉ nhưng vẫn không bao giờ khóa được những suy tư nhớ mong vẫn còn đây, đó là tình yêu của thời kì này.

“Các cậu quen nhau à ?”. Tôi hiểu kì hỏi.

Cô ấy lắc đầu, “Tớ giờ mới phát hiện hóa ra là một nam một nữ”.

Tôi buồn cười nói, “Cậu tưởng là hai đàn ông ah ? Không phải cậu đọc quá nhiều truyện đam mỹ đấy chứ ?”.

“Không phải”. Như Yên thề thốt phủ nhận, “Từ xa xa tớ nhìn qua, tưởng một đàn ông mang theo một bình nhiệt, đến gần mới biết rõ không phải cái đó”.

Tôi gần như ngất xỉu.

Cô ấy tiếp tục nói hùng hồn : “Cho nên nói muốn tìm đối tượng nhất định phải chú ý thân hình hai bên cân đối. Như tớ và Chim to đây này, chắc chắn là sự kết hợp hoàn hảo nhất”.

Tôi không khách khí nói : “Cậu và Chim to còn một trắng một đen, tớ đoán các cậu sẽ sinh một ngựa vằn”.

Như Yên hét oa oa mấy tiếng, bổ nhào vào eo tôi, “Được lắm Diệp Tử, cậu bị Chu Xuân làm hỏng rồi, thực sự học hỏi thành người khó coi rồi”.

Tôi cười đến hết hơi, miệng không ngừng xin khoan dung, cô ấy mới buông tha tôi.

“Này, xe cậu đâu? Không mang tới đây? Nơi này có thể dừng xe mà”. Tôi hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, Như Yên uể oải nói: “Bị Chim to lái đi rồi, hại tớ phải đánh lẻ một mình đến đây, kết quả gặp phải đường vòng ách tắc giao thông nghiêm trọng, thực vội đến chết tớ”.

“Chim to không đưa cậu đi sao?”. Tôi cũng thuận miệng vừa nói, Như Yên trừng mắt liếc tôi, “Chúng ta tử muội tụ họp, anh ta tới làm cái gì?”. Còn không quên véo tai tôi, ý bảo tôi dám ăn nói mập mờ.

Khi chúng tôi vào đến cầu khóa Trúc gia trang tránh gió đường, Trình Anh và Tử Du đã sớm đến từ lâu. Cũng vài tuần không gặp, Tử Du càng ngày càng tươi ngon mọng nước, nét mặt Tử Du tương đối tươi sáng, Trình Anh gần đây gầy yếu đi rất nhiều, cũng có vẻ tiêu tụy không tốt.

Nơi này kinh doanh rất tốt, hai tầng đều đầy kín chỗ ngồi, nếu không phải Trình Anh và Tử Du đến sớm, có lẽ lúc này sợ rằng không có chỗ mà ngồi.

“Ở đây, trà sữa Hồng Kông rất nổi tiếng, có muốn gọi một phần không?”. Như Yên cầm menu hỏi.

Tôi luôn ham trà sữa như mệnh, Tử Du không đưa ra quyết định, bộ dạng Trình Anh như mất hồn mất vía, một mình Như Yên ôm lấy mọi việc.

Đồ uống luôn được bê trước so với món chính, Như Yên ngậm uống hút mơ hồ không rõ hỏi Trình Anh: “Anh tử, cậu định ở lại Thượng Hải hay đi Bắc Kinh, quyết định chưa?”.

Trình Anh cắn môi dưới, nhanh chóng ngẩng đầu, tầm mắt hướng về phía chúng tôi: “Tớ...”.

Như Yên mắt tròn: “Cậu còn chưa nghĩ được sao, tớ thật phục cậu đấy”.

Trình Anh cụp mi, nhẹ nói: “Bồ hóng, tớ nói ra cậu đừng mắng tớ”.

Như Yên cười mắng: “Cậu là đồ ngốc sao, tớ sao phải mắng cậu”.

Giọng Trình Anh có chút khó nói, “Tớ nghĩ rồi, anh ấy đã không nguyện đến Thượng Hải, còn tớ cũng không muốn mất đi mối quan hệ này, chỉ bởi quá khứ của tớ”.

Tôi vẫn tiếp tục giữ im lặng, chúng tôi rất hiểu Như Yên, nếu như Trình Anh không định buông lời nói, nhất định Như Yên không tránh khỏi tức giận, trước mắt, cô ấy chỉ phải nhịn xuống.

Khóe miệng Như Yên hiện một nụ cười khổ, “Anh tử, nếu cậu cảm thấy đáng thì cứ làm vậy đi, tớ sẽ không mắng cậu”. Cô ấy cầm cốc của mình lên, “Tối đây, vì hạnh phúc của cậu chúng ta cũng cạn một chén”.

Mỗi cô ấy được mời rượu, tuy nói vậy nhưng bốn người bốn chén cùng đụng vào nhau.

Đây cũng là điển hình vì một tình yêu mà đi đến tận chân trời.

Trước là Chu Xuân, bây giờ là Trình Anh cũng đi trên con đường này, với tôi tuy không biểu lộ bất kỳ quan điểm nào, nhưng bí mật của tôi là cực kỳ bội phục hai cô ấy, muốn đến một nơi hoàn toàn xa lạ để sinh tồn, cái này cũng cần rất nhiều dũng khí và quyết tâm a.

Tôi cũng từng nghĩ, nếu lúc trước Hướng Huy sớm nói với tôi về quyết định của anh, hơn nữa yêu cầu tôi đến nước ngoài cùng anh đào tạo sâu, tôi có thể rời khỏi ba mẹ, rời khỏi bạn bè, không chút do dự gì đi theo anh được không ?

Câu trả lời là không.

Tôi đối với mình còn thiếu lòng tin, tôi không đủ độc lập, tôi chỉ thích được gia đình bao dung cả đời, cho nên, tôi sẽ không đồng ý.

Sau bữa cơm tối, dưới sự đề nghị của Như Yên, một hàng bốn người trả tiền cửa hàng rồi đi Karaoke. Đường hơi xa, ngồi trên xa taxi Trình Anh ngủ gà ngủ gật, đầu theo nhịp xe xóc nảy đơng đưa trái phải, tôi và Như Yên nhìn nhau cười, nha đầu này, để làm quyết định này, cũng phải đấu tranh trong một thời gian dài.

Như Yên và Chu Xuân có tiếng là mạch bá, trước kia lúc vào phòng K, microphone cơ bản chuyển trong tay hai người này, có lúc còn vì tranh hát một bài mà đập bàn tàn nhẫn, lần này không có Chu Xuân ở đây, Như Yên cũng có vẻ hết thời hứng thú.

Trình Anh ngồi một mình một góc, ngọn đèn chiếu lên mặt cô ảm đạm, có chút mơ hồ không rõ, tôi đẩy cô ấy, “Vui vẻ lên, về sau cậu đi Bắc Kinh, như vậy cơ hội gặp mặt không nhiều”.

Trình Anh miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, tôi bóp khuôn mặt không nhiều thịt cô ấy, “Hát bài gì nào, tớ giúp cậu chọn “. Tôi nhìn sang Tử Du găng sức gọi to. “Một mình cậu ấy hát gần như không, chúng ta cùng cậu ấy cầm mic đi”.

Bùi Tử Du thừa lúc nhạc dạo đầu quay sang chúng tôi làm ngoáo ộp, giúp Trình Anh vui vẻ.

Chuông điện thoại di động dồn dập vang lên, tôi chậm rãi đi ra ngoài, cách một cánh cửa vẫn có thể nghe thấy tiếng cười bên trong, bấm phím trả lời, lịch sự hỏi : “Xin hỏi ai vậy ?”.

Đầu bên kia điện thoại truyền tới tín hiệu bị nhiễu sóng, tiếng “xì xì xì” ngay sau đó rồi dập máy, tôi ngây ngốc cầm điện thoại một lúc mới nghĩ đến tìm nhật kí cuộc gọi, tuy nhiên, chỉ thấy một chuỗi dài con số lộn xộn.

Tôi cũng không để ý, dùng IP điện thoại gọi tình trạng này thường xuyên xảy ra.

Vừa định trở về, phòng bên cạnh loáng thoáng vang lên một giai điệu, khiến chân tôi gần như không đứng vững.

Tôi vô lực bám vào tường, lòng bàn tay trên màn hình điện thoại di động vô thức vuốt ve.

Lúc này, bên trong náo nhiệt nhẩy nhót, bên ngoài cô đơn lạnh lẽo.

Tiếng hát xa xa kéo dài lúc này như một sự mỉa mai lớn.

Chúng tôi từng để lại quá nhiều hồi ức, nhưng cuối cùng tôi đã phát hiện, rất nhiều thứ trong đó bài hát có ý nghĩa quan trọng “Đôi mắt của em”, lại không có cơ hội tái hợp hát.

Tôi nhắm mắt lại, sương mù bao phủ tầm mắt, lông mi đã dính vào những giọt nước nhỏ, cố gắng giữ mình bình tĩnh, chỉ có tôi biết rõ đó là một loại chấn thương âm thầm.

Không dễ dàng gì mới ổn định tâm trạng, tôi trở về ghé ngồi, Như Yên có chút lo lắng, liếc mắt nhìn tôi, “Diệp Tử, sắc mặt cậu không tốt, có chuyện gì thế ?”.

Tôi mệt mỏi lắc đầu, không muốn nói chuyện.

“Cậu đi lâu thế tớ còn tưởng cậu rớt trong bồn cầu rồi chứ ». Rõ ràng là một câu đùa vui nhưng tôi không sao cười được.

Lúc kim đồng hồ ngừng ở mười giờ, Tử Du nhìn điện thoại di động, đứng dậy nói : “Có người tới đón tớ, tớ đi trước đây”.

Tôi nói phụ họa : “Chúng ta cũng về thôi, mai tớ còn phải đi làm”. Như Yên ra lệnh một tiếng, tan cuộc.

Tử Du đi bộ lên phía trước, một chiếc Maybach màu bạc gọn gàng chạy đến.

Cửa mở ra, một người đàn ông xuống xe, rất có phong độ thay Tử Du mở cửa xe, chờ cô ấy ngồi yên mới cẩn thận đóng cửa .

Như Yên vỗ tay phát ra tiếng, tán thưởng, “Woo, Tử Du thật có bản lĩnh, đầu năm nay mới bảo BMW là nhà giàu mới nổi, nhưng Maybach mới thực sự là hương vị của người có tiền”.

Đang nói vui, Chim to ở bên kia vẫy tay chào chúng tôi, “Lên xe “. Hấn mới mua Buick LaCrosse nửa cũ nửa mới, Như Yên gãi đầu ngại ngùng nói: “Vốn định khoe khoang một chút, ngược lại kết quả bẽ mặt”.

Thật thẳng thắn, nhưng cũng chính là Như Yên không câu nệ chuyện này.

“Có cần tớ tiễn các cậu một đoạn đường không ?”. Như Yên mở cửa xe tùy tiện cởi giày.

Tôi từ chối khéo ý tốt của cô ấy, “Không cần, tớ tự về được. Cậu tiễn Anh tử đi, cũng vừa lúc tiễn đường”.

Xe đã khởi động, Như Yên vẫn không quên dặn dò tôi, “Chúng tớ đi trước, cậu về cẩn thận, tới nơi gọi điện cho tớ”.

Tôi cười nhìn theo xe đi xa.

Trời đầy sao, trăng trong như nước, bóng đêm trải dài mênh mông.

Vừa rồi thời tiết còn mát mẻ, lúc này lại lặng lẽ mưa phùn. Tôi khẽ rùng mình một cái, ôm chặt hai vai.

Mưa bụi bay dày xuống đất, cuộn cuộn nổi lên một cơn bão nhẹ.

Có chút hối hận khi từ chối lời mời ngồi chung xe của Như Yên.

Mưa rơi lớn dần, tôi tăng tốc bước chân.

Mưa lớn che trời rơi xuống, đánh vào mặt đau rát.

Bỗng đứng muốn khóc.

Nước mắt hòa với nước mưa chảy dài hai bên má, khó có thể nhận ra là nước mắt, hay chỉ là nước mưa.

Trượt chân, tôi lao đảo ngã xuống đất, tôi nhìn chiếc váy lấm bẩn, vuốt đầu gối sưng, cuối cùng không thể kiềm chế được những bi thương đã tích tụ từ lâu, bưng mặt, nước mắt như đoạn ngọc trai rơi xuống.

Đêm yên tĩnh, tiếng mưa bên ngoài cửa sổ hòa với tiếng khóc mỏng manh thê lương, đó là nỗi buồn tuyệt vọng đến cùng cực.

Mưa ướt đẫm không khí, mệt mỏi thương tâm, trong ký ức của tôi tình yêu cổ tích đang dần dần tiêu tan.

Về đến nhà, chật vật tắm qua người, tôi mệt mỏi ngồi trước máy tính, lấy cái đĩa ra, công việc để tiếp tục sống nên cần phải tiếp tục.

QQ liên tục báo đến tin nhắn, tất cả cùng một nick.

“Bạn về đến nhà chưa, bên ngoài đang mưa rất to”.

“Ngày mai thời tiết chuyển lạnh, nhớ mặc nhiều áo vào”.

” Nếu như bạn thấy tin nhắn này thì trả lời cho tôi, tôi rất lo lắng cho bạn”.

” .... “.

Lại là người tên Phong.

“Bạn là ai, bạn rút cuộc là ai?”. Tôi ức chế không kiềm được xúc động, hung dữ hỏi.

Đối phương không hề có phản ứng.

Tôi mài dao soàn soạt : “Nếu bạn không nói thêm câu nào nữa, tôi sẽ thêm bạn vào danh sách đen”.

Vẫn không có ai trả lời.

“Có phải là... Hường Huy không?”. Ngón tay run run, đánh hai chữ này dường như rút hết toàn bộ khí lực của tôi.

Cuối cùng cũng có trả lời: “Xin lỗi, tôi không phải”.

Tuy rằng hấn trả lời trong dự tính, nhưng một nỗi thất vọng vẫn nháy mắt bao quanh tôi.

“Vì sao bạn lại nói xin lỗi tôi, bạn thực sự là ai?”. Tôi không thể nghĩ thêm cách nào, chỉ có thể dựa vào cảm giác làm việc.

Lần này hấn trả lời rất nhanh, “Tôi chỉ là một người quan tâm đến bạn, không hơn”.

“Nếu như bạn không phải anh ấy, bạn không có quyền quan tâm đến tôi”. Tôi cười, nước mắt lại chảy xuống.

Tôi gỡ bỏ hấn khỏi danh sách bạn tốt, không chút do dự.

Tôi lại mở ngăn kéo lấy từng đồ vật kỉ niệm Hường Huy tặng tôi, nhẹ nhàng chạm nhẹ đầu ngón tay, sau lập tức cất đi, sợ nhìn thêm vài lần, ngay cả chúng cũng rời tôi mà đi.

Tôi soi gương nhìn vào mắt mình, nghiêm trọng khác thường nói : “Hương Huy, em mệt mỏi rồi. Nếu như anh không trở về, em quyết định sẽ quên anh”. Trong giọng nói thấy rõ nỗi mệt mỏi thể lương. Trên gương sương mù mờ mờ, tôi duỗi tay, khẽ để lại một ấn ký :

I wish I knew how to quit you.

20. Chương 39-40

Chương 39

Thời gian chậm rãi trôi đi, có một số người sẽ từ từ mờ nhạt trong trái tim bạn.

Học cách cho đi, mọi hạnh phúc sẽ tự tìm đến với bạn.

Vốn tưởng sẽ có cả một đêm không ngủ, hoặc cũng là lúc tỉnh lúc mơ, nhưng vừa đặt lưng vào giường đã ngủ say, sáng sớm đồng hồ báo thức kêu mà tôi vẫn không tỉnh, phải để mẩu thân đại nhân xông vào kéo dậy, hơn nữa còn hung hăng cấu véo lên mặt tôi, tôi mới mơ màng tỉnh dậy.

Sau khi tỉnh, ngơ ngác nhìn bà, không biết mình đã động đến nơi nào mà khiến bà kích động độc thủ.

Cho đến khi bà hét to : “Không biết nắm bắt thời gian, cô đi làm sắp bị muộn rồi đó”.

Tôi đột nhiên tỉnh táo hẳn, vội vàng một tay mặc áo, một tay thu xếp túi xách, chân quơ vào gầm giường lấy đôi dép, miệng hô hào “Không kịp không kịp nữa rồi” chạy như điên vào toilet, lại tiếp tục hét thảm, “Ba ơi, ba mau ra đi, nhường con dùng trước”.

Mười phút sau, tôi đã ngồi yên trên xe buýt gặm bánh mì, thực sự trước kia chưa từng thân tốc như vậy, cho nên nói tiêm năng của con người đến cùng cực sẽ được bức hết ra.

Ngồi bên cạnh tôi là một nhân viên tiểu bạch, từ lúc xe chạy, cô ấy bắt đầu bôi đắp lên khuôn mặt, đánh phấn lên đến mắt, sau đó đến gần lông mày, viền mắt, mặc cho xe có xóc nảy thế nào, mặt cô ấy vẫn không đổi sắc.

Phải chen lấn lên xe buýt để trang điểm, phần công lực như này thực không phải một hai ngày có thể luyện thành.

Chưa xong, cô ấy vừa lòng soi gương, eo uốn éo, đong đẩy mông lượn lờ xuống xe.

Tôi nhìn mà trợn mắt há mồm, từ người bình thường trở thành mỹ nữ cũng chỉ cần mười phút, thật khó tin, quả nhiên người bất thường không thể làm được.

Lúc đến công ty, tôi nâng cổ tay xem giờ, trong lòng hô nhỏ một tiếng, còn năm phút nữa mới đến giờ làm, tháng này điểm thưởng vẫn được bảo lưu hoàn toàn.

Bước vào phòng làm việc, một vị chưa tới đập vào mặt, thì ra là Simon bên phòng thị trường cúi đầu nhấp nhấp ngon lành một túi, gần như đang tận hưởng bất chấp nhiệt khí quanh túi bánh bao.

Tôi bỏ ý nghĩ hướng đến văn phòng làm việc Ariel, ồ, tôi giật mình hiểu ra, kì lạ con người kiêu ngạo Simon, nếu như theo lời nói của Ariel, đáng lẽ anh ta phải trốn tránh nơi an toàn nào đó mà ngồi.

Nhưng nói đi nói lại, Ariel luôn là người đầu tiên đề ra những nguyên tắc nhất quán yêu cầu nhân viên ưu tú chấp hành, hôm nay sao thế này ? Bỗng nhiên nhớ lại, hôm qua cô ấy có vẻ cũng không tăng ca.

Trở về từ phòng trà, Simon đã giải quyết toàn bộ túi bánh bao, ngồi xĩa răng, nhâm nhi trà, có lẽ vẫn chưa thỏa mãn.

Tôi cười nhẹ, nhìn tư thế này của anh ta, liệu có phải sẽ là nhân vật tiếp theo của tờ báo buôn chuyện.

Mở máy tính, lấy đĩa trong túi ra, quyết định thừa lúc Ariel chưa đến xem lại một lần, cô ấy không bao giờ đánh một trận chiến mà không chuẩn bị, tôi là trợ lý tất nhiên không thể kéo chân sau của cô ấy.

“Elva”, Ellen vẻ mặt nghiêm trọng chạy tới, “Vừa rồi Ariel gọi điện tới nói nhà có việc nên xin phép nghỉ một ngày”.

“Hả?”, tôi không hiểu sao thở phào một cái, nhưng nghe Ellen nói một câu nữa khiếp sợ đến mức đổ mồ hôi lạnh, “Ariel nói cô ấy không đến, nhưng hôm nay cậu vẫn được sắp xếp như cũ”.

Tôi ngạc nhiên, lúc lâu mới hỏi: “Cô ấy nói vậy có ý gì?”.

Ellen nhún vai, “Ma mới biết”.

Tôi không thể nghĩ thêm, cả người mờ mịt.

“Quên còn một chuyện nữa”, Ellen nói thêm, “Ariel còn nói, nếu gặp khó khăn thì gọi điện cho cô ấy”.

Lần này tôi thực sự sợ hãi, có phải cô ấy muốn để việc ký hợp đồng quan trọng như vậy giao cho tôi một mình thực hiện? Chuyện này ... có chút quá căng bốc tôi rồi. Rõ ràng biết tôi vừa mới đến công ty không lâu, làm chuyện gì cũng sợ hãi rụt rè, việc lớn này lại để nhân vật bé nhỏ tùy tiện làm ah.

“Elva, cậu tự cầu nhiều phúc đi”. Ellen nhìn ánh mắt tôi mà dấy lên thương hại.

Chẳng lẽ nói, đây đúng là thủ đoạn Ariel muốn dùng để chống tôi? Chỉ cần khiến tôi không đáng giá làm một nhân viên quen? Chờ tôi đàm phán hợp đồng thất bại, cô ấy mượn cớ đó sa thải tôi?

Làm thế nào bây giờ, tôi im lặng tự hỏi mình. Chuyện xảy ra thế này trước đệ đơn từ chức rồi bỏ của chạy lấy người, hay là chờ đến khi cô ấy tự mình ra tay, để lại trong hồ sơ một số nhận xét khó coi?

Tôi vội vàng lên QQ và MSN, nghĩ tìm Chu Xuân hoặc Như Yên thương lượng hạ đối sách, nhưng tìm một vòng xuống dưới, hai người này không online.

Chết tiệt.

Không phải không có cách khác liên lạc. Nhưng nếu đặc biệt gọi điện thoại tìm, bọn họ tưởng có chuyện long trọng, lúc đấy sẽ không thiếu mấy câu mắng mỏ của Chu Xuân, lại còn khiến Như Yên bận tâm đến tôi.

Một lần thất bại liền lùi bước, hình như đã thành phong cách của tôi.

Tôi cười khổ, nếu như Hương Huy ở đây, anh sẽ khuyên tôi nên làm thế nào?

Tôi đang cau mày ủ rũ, trên QQ báo có tin nhắn, đầu tiên là một khuôn mặt cười tươi tắn, sau đó là một câu thăm hỏi ân cần rất bình thường: Buổi sáng tốt lành.

Là hấn!

Kì lạ thật, rõ ràng tối qua tôi đã liệt hấn sang danh sách đen, nhưng sao lúc này hấn lại xuất hiện trong danh sách bạn tốt của tôi.

Tôi còn đang cân nhắc rốt cuộc có nên kéo hấn vào danh sách đen lần nữa hay không thì một đoạn lời nói dài dòng bỗng nhiên nhảy ra:

Bánh bao và mì sợi đánh đập tàn nhẫn, bánh bao bị mì sợi đánh cho hoa rơi nước chảy, thế là lúc bỏ đi, đã đối mặt rồi quăng một câu với mì sợi: có gan đừng chạy, tai đi gọi đồng bọn đến giáo huấn ngươi.. Thế là bánh bao đi hện tiên bao, bánh hấp, bánh mì, chuẩn bị tìm mì sợi đòi lý lẽ. Trên đường đi gặp mì tôm, người của bánh bao vây quanh mì tôm lập trận đòn hiểm, mì tôm sau khi bị đám người xanh đỏ không phân biệt đen trắng đốn ngã, mới hỏi bánh bao vì sao đánh hấn? Bánh bao trả lời: Mì sợi, đừng cho rằng uốn tóc rồi thì ta sẽ không nhận ra ngươi!

Mặc dù truyện cười không hề mới, nhưng vẫn làm tôi sau buổi sáng ngọt ngào hiện lên một nụ cười, tuy rằng chỉ hơi nhếch khóe miệng.

“Cám ơn, hy vọng lần sau có truyện cười thú vị hơn”.

“Chỉ là truyện cười tôi sưu tầm trên mạng, đừng để ý”. Người này đổ thật sự, tôi lại cười.

Để thoát khỏi khói mù, tôi đã thực hiện một quyết định.

Tôi cầm túi xách, đã là Đinh Thần muốn tôi sẽ làm, nhưng tôi sẽ không để cô ấy được như ý.

Từ công ty đến địa điểm công ty quốc tế Hồng Kỳ cũng không xa, chỉ cần đi 20’.

Từ đường yên tĩnh đến con phố ồn ào hoa đường Hoài Hải, hình như có ngủ gật, nên thời gian đi tới hai mươi năm phút.

Không biết vì sao, tôi thấy nhân viên tiếp tân của mỗi công ty đều cùng một loại, à tôi không phải nói đến dung mạo, mà cách nhìn người. Bình thường ánh mắt hướng lên, mặt không biểu lộ cảm xúc, tay nhất quán : “Có hẹn trước không ?”.

May mắn tôi sớm đã có chuẩn bị, “Có, tôi hẹn giám đốc Bùi đàm phán hợp đồng”. Nói xong chuyển danh thiếp. Tôi còn đang thử việc, đương nhiên không có danh thiếp riêng, cho nên, lấy tên Ariel, cũng dám ngẩng đầu vì là cấp bậc giám đốc.

Công ty quốc tế Hồng Kỳ là công ty có tài chính hùng hậu, vốn là doanh nghiệp riêng của một thương nhân nước ngoài, chỉ nhìn vị trí hoàng kim bọn họ thuê làm trụ sở có quy mô đến kinh ngạc, hiển nhiên cho thấy rõ thực lực mạnh mẽ.

Công ty kinh doanh lớn nhất trong nước. Ông chủ vốn là người Mỹ, nhưng vì yêu thích nền văn hóa Trung Quốc nên trụ sở khu vực châu Á mới đặt tại Thượng Hải – Trung Quốc. Toàn bộ tư liệu thông tin này đem qua tôi đã tìm hiểu qua.

Tôi đi theo nhân viên tiếp tân đến một hành lang dài giống như mê cung, cảm giác tất cả phòng làm việc trang hoàng phong cách giống nhau, đi hết đoạn đường này tới phòng làm việc giám đốc, bộ phận IT, bộ phận dịch vụ, bộ hành chính, còn có phòng thị trường, nếu không có biển đề trên cửa rõ ràng, tôi thực cho rằng cô ấy cố ý đưa tôi đi vòng vèo.

“Đình tiểu thư, cô ngồi ở đây một lát, Giám đốc Bùi sẽ đến ngay”. Đầu óc tôi choáng váng, hồn nhiên không phân biệt rõ phương hướng theo nhân viên tiếp tân tiến đến một phòng họp.

Đơn giản gọn gàng, đây là ấn tượng đầu tiên của tôi với phòng họp này.

Bàn hội nghị có thể chứa mấy chục người, chính giữa có màn hình chiếu rộng lớn để phát thông tin.

Phẩm vị không sai, đây là kết luận sau khi hoàn tất việc tham quan. Hy vọng tôi được đối mặt với người không quá khó chơi.

Tôi lấy hợp đồng đóng dấu đặt lên bàn hội nghị, kỳ thật hợp đồng sớm đã đàm phán thỏa thuận, hôm nay cùng lắm là chốt hạ những tình tiết cuối cùng và trình tự kí kết, theo lý thuyết nếu như mọi việc suôn sẻ, một giờ là quá đủ, chỉ sợ Đinh Thần cố ý làm tôi phải sở gầy chật, vậy thì bất luận tôi nỗ lực thế nào, kết quả vẫn không nằm trong tầm kiểm soát của tôi.

Phía sau có người đẩy cửa vào, tôi hít sâu một hơi.

“Judy, tôi không phải đã nói cô để phòng họp tôi sử dụng một lúc, sao cô còn sắp xếp thế này”. Khẩu khí rất thiếu kiên nhẫn, tiếp theo là tiếng nhân viên tiếp tân thấp giọng xin lỗi.

Giọng nói này ... nếu như tôi không nghe nhầm thì ...

Tôi vội vã xoay người, chỉ kịp nhìn thấy mặt anh. Nhưng chỉ thoáng nhìn, tôi lập tức nhận ra anh ấy.

“Trần Vũ Hoa ... “. Tôi hơi mở miệng, giọng nói không cao, anh vẫn nghe thấy.

“Diệp Tử”, khuôn mặt anh có vẻ ngạc nhiên kích động hòa với niềm vui sướng, đôi mắt qua cặp kính mỏng không hề chớp mở to nhìn tôi, “Sao em lại ở đây ?”.

Tôi cười nhạt, “Em tới tìm giám đốc Bùi bộ hành chính đàm phán hợp đồng, không nghĩ lại gặp được anh, thật trùng hợp”.

“Đúng vậy, rất trùng hợp, hết sức trùng hợp luôn”. Anh lặp lại nói hai chữ, không ngại phiền hà.

Nhân viên tiếp tân kì lạ nhìn anh, tôi ngập ngừng một lúc, chưa nói gì.

“Giám đốc Trần, có cần mời vị tiểu thư này đổi phòng họp không? Tôi vừa mới kiểm tra, bên cạnh có phòng trống”.

“Không cần”, anh tuy đổi diện với nhân viên tiếp tân nói nhưng mắt thủy chung không rời tôi, “Một lúc nữa cô gọi những người khác đến phòng bên hợp”.

“Vâng”. Nhân viên tiếp tân như trúng được gánh nặng thở phào.

Tiếp tân đi rồi, tôi nhìn anh còn chưa rời ý nghĩ, cười trêu trọc, “Xem ra công việc của anh rất tốt”. Đúng vậy, mới đó đã hơn một năm, từ một nhân viên không có tiếng tăm gì lên vị trí giám đốc bộ phận, hơn nữa còn làm việc nghiêm ngặt cho một công ty đa quốc gia, nhiều thứ không dễ dàng. Tôi tự hỏi liệu có phải tôi không có động lực ?

Anh cười, “Em cũng vậy. Tốt nghiệp chưa lâu, đã ở công ty làm việc độc lập”.

Tôi gần như tự giễu cười, đương nhiên, sự thật chân tướng cũng không nói rõ với anh ấy.

“Ồ, Michael, hai người quen nhau à?”. Người vừa mới tới, hiển nhiên chính là giám đốc Bùi, vốn cho là giám đốc hành chính phải là người trung niên bụng to béo phệ, hay một nhân vật nữ cường vẻ mặt nghiêm túc, nhưng người trước mắt hiển nhiên đã phá vỡ mọi tưởng tượng trước đó của tôi.

Anh ta không phải già, mà còn rất trẻ, quan trọng nhất vẫn là một người trẻ tuổi anh tuấn lỗi lạc.

Ngay cả người đối với soái ca không hề cảm lạnh như tôi nhưng cũng không khỏi liếc nhìn anh ta vài lần.

Không đợi tôi trả lời, Trần Vũ Hoa cướp lời : “Jason, tôi và cô ấy là bạn cũ cùng trường”.

Jason gật đầu trầm ngâm, Trần Vũ Hoa lại nói tiếp, “Hai người cứ nói chuyện công việc đi, Diệp Tử, anh sẽ gọi lại cho em sau”.

Sau khi bóng lưng Trần Vũ Hoa hoàn toàn biến mất, Jason mới ngồi xuống trước, chỉ vị trí đối diện, “Mời ngồi”.

Tôi mông còn chưa dính vào ghế, anh ta lại nói : “Tôi nên xưng hô với cô là Diệp tiểu thư hay vẫn là Đinh tiểu thư?”. Anh ta tựa hơi cười, tôi nhất thời không làm chủ tình huống, lòng bàn tay đổ mồ hôi, nôn nóng không biết cần làm gì mới tốt.

Tôi cắn môi dưới, ngẩng đầu nhìn anh ta, “Hôm nay nhà Đinh tiểu thư có việc, cho nên hợp đồng này do tôi toàn quyền đại diện. Nếu như anh có gì băn khoăn, hiện giờ có thể gọi điện cho cô ấy”.

Jason nở nụ cười lớn, “Cũng không cần”, anh ta lấy hợp đồng trên bàn, ngón tay gõ hai cái, “Chính là cái này?”. Rõ ràng là vấn đề nghiêm trọng, nhưng sao từ miệng anh ta nói lại mang theo phần hài hước.

“Phải”, sự tình có chút vượt quá tưởng tượng của tôi, nhưng tôi gần như vẫn ân cần nói : “Hợp đồng hoàn toàn dựa theo nội dung lần trước anh và Đinh tiểu thư đã đồng ý kí kết”.

Anh ta lại cười, mặt mày cong cong, ánh mắt đen như mực trong phút chốc lóe sáng.

Anh ta đối với bất kì người nào cũng không kiểm soát mà phóng điện như thế hay sao ? Như vậy người đàn ông này, có bao nhiêu phụ nữ phải thương tâm đây ? Tôi dường như có thể thấy được những trái tim tan vỡ thành ngàn vạn tình cảnh bi thảm.

“Được”, anh ta đẩy một phần hợp đồng trả lại cho tôi, tôi nhắc cánh tay, lúc này đột nhiên thất thần.

Trên hợp đồng là một con dấu đỏ tươi và một chữ kí rồng bay phượng múa : Bùi Tử Mặc.

Tên gọi rất em tai. Tôi nhanh cầu vẹo mình, tôi vừa nghĩ gì vậy.

Anh ta đã ký hợp đồng ? Có vẻ hơi dễ dàng so với dự liệu.

Anh ta sắp xếp mọi thứ chuẩn bị ra về, tôi không nhịn được thốt lên : “Giám đốc Bùi”.

“Còn có vấn đề gì?”. Anh ta không quan tâm hỏi.

” ... “. Chẳng lẽ muốn nói anh không cần xem lại hợp đồng tử tế hơn sao, ấn tượng có vẻ anh ta chỉ quét mắt hai lần. Hoặc là nói, chuyện dễ dàng thái quá, ngược lại khiến tôi hơi sợ hãi. Có vẻ như tôi không đến nông nỗi thiếu não.

“Cám ơn anh”, cuối cùng tôi cũng thốt ra câu này.

Anh ta nheo mắt lại, vẫn cười rục rờ : “Hợp tác vui vẻ”. Anh duỗi tay, tôi do dự, cùng anh ta bắt tay: “Hợp tác vui vẻ”.

Anh ta tươi cười càng mê người : “Hy vọng lại có cơ hội hợp tác”.

“Đương nhiên”.

Trên đường trở về công ty, tôi vẫn không dám tin vận khí mình thật tốt. Ký được hợp đồng, xem lại nhiều lần, xác định không có vấn đề, mới nhẹ nhàng thở ra.

Không loại trừ khả năng, nhờ câu nói của Trần Vũ Hoa : “Chúng tôi là bạn cũ cùng trường” đã giúp tôi. Hợp đồng này sớm muộn cũng muốn ký, Bùi Tử Mặc bán cái nhân tình cho Trần Vũ Hoa cũng không có gì đáng trách.

Nghĩ như thế, tôi bình thường trở lại.

Trở lại công ty, gọi điện thoại cho Ariel báo tình hình, cô ấy đầu tiên không nói, sau tư tưởng không tập trung mới “Uh” một câu, cũng không có thêm những lời giao thiệp.

Trong lòng tôi càng thêm khẳng định sự thật cô ấy nghĩ muốn đâm sau lưng tôi nhưng không thành công, lần này tôi may mắn tránh được, nhưng còn lần sau, tôi bỗng nhiên có chút mệt mỏi, vì sao trong một công ty nhỏ, người với người lại chung sống phức tạp như vậy ?

Trong lúc vô tình nói với Chu Xuân và Như Yên chuyện này, hai người vẫn bắt đồng quan điểm.

Chu Xuân nói người ta tốt xấu gì cũng là giám đốc, cậu có đáng phải mất thời gian gây trở ngại hay không ?

Như Yên nói mọi việc làm của Đinh Thần đã nói rõ tất cả, nếu như không phải cô ta giả trò xấu, vì sao tất cả trợ lý đều bắt mẫn trong thời gian thử việc.

Nhìn thấy hai cô ấy ồn ào, tôi xoa đầu muốn ngắt đi, rồi nói sang chuyện khác, tôi nói chuyện đã gặp Trần Vũ Hoa.

Lần này, lại tiếp tục nổ banh.

Nhưng lần này hai cô ấy có cùng cách nghĩ mặc dù trước chưa bao giờ đồng quan điểm, nói Trần Vũ Hoa đối với tôi chưa hề hết hy vọng, lần này gặp lại nhau, cũng chứng tỏ tôi và anh ấy có duyên phận, hai người anh một câu tôi một câu đều khuyến khích tôi nên cho Trần Vũ Hoa một cơ hội, tôi bị các cô ấy làm phiền muốn chết, nhanh chóng tắt QQ, cảm thấy vạn vật trên thế gian thật thanh tịnh.

Chương 40

Tình yêu trong tưởng tượng vẫn luôn đẹp hơn những gì thực tế mang lại, từ lúc gặp gỡ cho đến khi tạm biệt đều như vậy.

Chúng tôi đều nghĩ tình yêu rất sâu, rất sâu, cho đến một ngày kia, bạn sẽ biết được, nó thực ra rất nông, rất nông.

Tình yêu sâu nặng nhất, vào một ngày nào đó cũng cần phải bắt đầu trưởng thành.

Thấm thoát ba tháng đã trôi qua, tôi bình yên vượt qua thử việc trong ánh mắt ngạc nhiên của Ellen, chính thức trở thành nhân viên của vòm trời công ty.

Về sau, Trần Vũ Hoa quả thật hẹn gặp tôi vài lần, nhưng chúng tôi ngoài yên lặng ăn cơm, nói chuyện về trường học của họ sau khi tốt nghiệp và những vấn đề thú vị xảy ra khi đi làm, không còn gì khác.

Ngày hôm nay, trước khi tan sở tôi nhận được điện thoại của Trần Vũ Hoa, nói là anh ấy vừa mới hoàn thành một nhiệm vụ phát triển phần mềm máy tính, rất vui mừng, muốn tìm ai đó để chia vui, kết quả liền tìm đến tôi.

Tôi cũng mừng cho anh ấy, tự nhiên đồng ý.

Vừa muốn tắt máy tính, Phong nói trên Q : truyện cười về bánh bao, mì sợi, mì tôm phần tiếp theo, bạn có hứng thú nghe không ?

Tôi vui vẻ, người này ngoài mỗi buổi sáng đúng 9h lại nhắn tin dự báo thời tiết, muốn tôi chú ý giữ gìn cơ thể cho an toàn, còn thu nhập các truyện cười, kể lại cho tôi, lâu dần, nếu như ngày nào đó hẳn không xuất hiện, tôi ngược lại cảm thấy không quen.

Tôi trở lại quá khứ : chăm chú lắng nghe.

Sau khi nói mì tôm bị tập thể đánh đập xong, cảm thấy rất khó chịu, thế là gọi bún, mì udon, mì soba và mì đậu, muốn đi tìm bánh bao trả thù. Không ngờ, trên đường gặp bánh hấp, mì tôm cẩn thận xem xét một lúc, nói : Các huynh đệ, lên ! Mì tôm khinh thường tự mình ra tay, xử lý xong bánh hấp, vênh mặt nghênh ngang bỏ đi. Sau đó, những người khác hỏi mì tôm: Người đánh thật mạnh tay. Chúng ta không hề biết người ghét hẳn như vậy . Mì tôm nói : vốn định hơi K một chút thì thôi, không nghĩ hẳn còn cãi trang, còn mặc quần áo trẻ con ... càng nghĩ càng tức.

Tôi không hề chú ý hình tượng cười to tiếng, Ellen cảnh cáo đường như chỉ về hướng phòng làm việc của Ariel, tôi lè lưỡi, nhanh chóng cúi đầu.

May mắn đã đến giờ tan làm, tôi rất vui vẻ gửi nhanh một tin nhắn : rất buồn cười, cảm ơn, tôi đã tan làm, tạm biệt. Sau đó tắt máy.

Vốn hẹn với Trần Vũ Hoa tại đường Hoài Hải, quảng trường Hương Cảng, nhà hàng trà tiêu diệp, đây là một nhà hàng đồ ăn Thái nổi tiếng ở Thượng Hải, nhưng gần thời gian tôi đã thay đổi địa điểm, muốn trở lại cuộc sống sinh viên nên chuyển sang KFC.

Trần Vũ Hoa mặc âu phục trắng còn tôi mặc áo sơ mi và váy công sở lại xuất hiện ở chỗ này, hình như có chút không hợp.

Cuối cùng, chúng tôi bị những ánh mắt khác thường của đám học sinh mặc quần jean áo T-shirt nhìn, lúng túng mua một ít đồ ăn rồi vội vàng thoát đi.

Ở giữa khu hoa viên chúng tôi tìm một ghế dài ngồi xuống, Trần Vũ Hoa đưa tôi một lon Coca và suất gà rán, “Đây, khẩu phần ưa thích của em”.

Tôi ngẩn ra, đã lâu như vậy, anh ấy vẫn còn nhớ rõ.

Tôi lặng lẽ nhận, chậm rãi nhai.

Thỉnh thoảng có tốp năm tốp ba người đi đường ngang qua, có người già đi bộ sau bữa cơm, có những thành phần trí thức bước nhanh từ công ty, đương nhiên cũng có vài học sinh tan học về nhà.

Trong đó có một đôi, mặc quần áo tình nhân rất dễ thương, có lẽ ở độ tuổi trên dưới hai mươi, nam lái xe đạp, nữ ngồi phía trước, lúc vui vẻ còn giơ hai tay, chàng trai phối hợp làm động tác kinh điển Titanic, trong khoảng thời gian ngắn, tiếng cười bao khắp khu hoa viên.

Đó là những năm tháng thanh xuân vô tư vô lo, tôi bỗng nhiên cảm thấy hâm mộ họ.

“Đang nhìn cái gì mà ngây người vậy”. Trần Vũ Hoa vỗ nhẹ tôi, tôi mới chú ý tới trong tay còn cầm chặt gà rán đưa vào miệng, động tác này đã giữ một lúc lâu.

Tôi cười không đáp.

“Anh còn nghĩ hôm nay muốn mời em một bữa ngon, nhưng em lại nhất định chọn KFC”. Trần Vũ Hoa dù đổ lỗi cho tôi nhưng đáy mắt tràn đầy nét cười.

“Em muốn nắm lấy cái đuôi tuổi trẻ “. Nghĩ đến bánh hấp mặc quần áo trẻ con, tôi không nhịn được cười.

“Rất lâu không nhìn thấy em cười, từ khi ...”. Trần Vũ Hoa bỗng nhiên khép miệng lại, sắc mặt tôi thay đổi, khóe môi cười đột nhiên dừng lại.

Tôi cup mắt, nhần nhin nổi chua sót đang dâng lên, nhìn chăm chăm vào mũi chân mình.

“Diệp Tử, anh xin lỗi, anh không phải cố ý, anh ...”. Nhìn tay chân anh ấy luồn cuống, bộ dáng không ra sao, tôi quay lại an ủi anh : “Đó đã là chuyện quá khứ”. Tôi ra vẻ nhẹ nhàng nói : “Em từ lâu đã quên rồi”.

Bàn tay to lớn của Trần Vũ Hoa nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu tôi, rồi dần hạ xuống vai tôi.

Tôi kinh ngạc nhìn anh, thời gian nhất thời ngừng trôi.

Anh bỗng kéo tôi vào lòng ngực anh, ôm chặt, khiến tôi hô hấp có chút khó khăn.

Tôi cố gắng mở miệng : “Trần Vũ Hoa, đây là sao ?”.

“Diệp Tử, cho anh một cơ hội để chăm sóc em được không ?”. Tiếng nói nồng hậu của anh vang bên tay tôi.

Tôi đẩy anh ra, nhưng anh vẫn không nhúc nhích.

Tôi khẽ thở dài : “Trước hết anh cứ buông em ra”.

Anh lúc này mới buông tay, nhưng vẫn để tôi cố định trước ngực anh, ngón tay vuốt ve vài cái lên thái dương tôi: “Diệp Tử, anh rất nghiêm túc”.

Câu nói của anh đầu tiên làm tôi rất chấn động, nhưng giờ tim tôi đã bình tĩnh nhiều. Tôi biết rõ Trần Vũ Hoa đối với tôi rất tốt, nhưng không nghĩ đến, anh ấy lúc này lại biểu lộ tiếng lòng với tôi.

Tôi thở sâu, ngẩng đầu, “Trần Vũ Hoa, anh rất tốt, anh thật sự là người rất tốt”. Anh nhanh cắt ngang lời nói của tôi. “Nhưng không phải là những gì em muốn, phải không?”. Nhìn anh rất cô đơn, trong giọng nói lộ ra nhiều thất vọng.

Tôi lắc đầu, “Bây giờ em không có cách tiếp nhận anh”. Tôi rời khỏi cánh tay anh, nhìn vào mắt anh, nghiêm túc nói: “Miễn là trong lòng em còn giữ lại hình bóng người khác, như vậy đối với anh không công bằng”.

Anh mím chặt môi, không nói được một lời.

“Anh không quan tâm”. Khi tôi cho rằng anh sẽ không nói gì, thì giọng của anh trầm ấm vang lên.

“Nhưng em rất quan tâm”. Tôi không do dự nói.

Anh thở dài, xoa tóc tôi, “Anh tôn trọng quyết định của em”.

Tôi như trút được gánh nặng.

“Diệp Tử, em hãy nhớ rõ, có lẽ trên thế giới này có rất nhiều người yêu thương em, nhưng anh tuyệt đối sẽ là người yêu em hơn tất cả”. Tôi như bị sét đánh qua lời nói của anh, một lời thú nhận trần truồng lồ lộ, ngay cả lúc trước chúng tôi từng yêu nhau anh cũng chưa từng nói với tôi.

Nói không cảm động là dối, nhưng tôi không thể phản bội lòng mình.

“Trần Vũ Hoa, em xin lỗi”. Ngoài câu này ra, tôi không còn câu nào khác để diễn tả cảm giác tội lỗi của mình. Lúc trước là tôi lợi dụng anh, nhưng anh không để ý, bây giờ, tôi lại một lần nữa phụ anh, Diệp Tử, tôi thì thậm chí bản thân mình, trên đời còn có người không biết phân biệt như mi sao ?

Sự khoan dung của anh, sẽ làm tôi cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Tôi nghĩ tôi cần thời gian.

Vì vậy, cũng mong cho tôi một ít thời gian.

Anh cười, cuối cùng tôi cũng không thể kiềm chế nước mắt, “Ngốc à, chuyện tình cảm vốn không có đúng sai. Anh yêu em, không có nghĩa em nhất định phải có tình cảm giống anh. Nếu như ngay cả tình cảm cũng muốn coi trọng bình đẳng, vậy không phải chẳng khác gì làm kinh doanh sao?”.

Tôi bật cười, gương mặt vẫn còn hai hàng nước mắt.

“Được rồi, đừng khóc nữa, người khác nhìn thấy lại tưởng anh bắt nạt em”. Anh trêu đùa, tay cố tìm khăn tay.

Đúng lúc này, điện thoại di động để trong túi của tôi phát ra giai điệu ngọt ngào.

Trần Vũ Hoa thấy tôi vẫn dùng điện thoại di động này, biểu tình gương mặt sáng rõ vẻ kiêu hãnh.

“A lô”. tôi nhận điện thoại, bên kia truyền tới giọng nữ mơ hồ, tôi nhìn địa chỉ người gọi đến, là Trình Anh, “Anh tử, tớ nghe không rõ, để tớ gọi lại cho cậu”.

Trần Vũ Hoa đưa điện thoại di động của anh cho tôi, “Dùng của anh, điện thoại đường dài công ty có thể thanh toán”.

“Dạ”, tôi không khách khí nhận, lúc điện thoại thông phát hiện Trình Anh khóc sụt sùi, “Anh tử đã xảy ra chuyện gì?”.

“Diệp Tử, bây giờ tớ đang ở sân bay thủ đô, ngay lập tức sẽ trở về Thượng Hải”. Cảm xúc của cô ấy có gì đó bất ổn, vừa nói vừa khóc nức nở, tôi gấp gấp gọi to, “Anh tử ...”.

” Tớ phải vào, nói sau”. Đầu kia đã cắt điện thoại, tôi gọi lại, chỉ nghe thấy tiếng báo hiệu đối phương đã tắt máy.

Tôi cắn môi, có chuyện gì đó không tốt. Mấy tháng trước Trình Anh đi Bắc Kinh để đoàn tụ với Dương Quá, theo lý thuyết lẽ ra bây giờ phải hưởng thụ thế giới hai người hai người, sao đột nhiên nói muốn trở về.

“Trình Anh có chuyện gì vậy?”. Trần Vũ Hoa cau mày hỏi, mấy ngày hôm trước tôi có nói với anh ấy chuyện Trình Anh đi Bắc Kinh, lúc ấy anh còn nói nếu như đối phương chân thành yêu cô ấy thì nên hy sinh tất cả tới Thượng Hải, mà không phải để cô ấy, thân gái một mình ngàn dặm xa xôi đi xa, nghe như vậy tôi đã nóng nảy cãi lại anh.

“Tạm thời không rõ, nhưng Anh tử cứ khóc. Em không yên tâm, em muốn đến sân bay đón cô ấy”.

“Anh đi cùng em”. Anh quyết đoán nói.

Thượng Hải trong những ngày mưa, dù sớm hay muộn nhưng đến giờ cao điểm rất khó bắt taxi, bây giờ là tám giờ tối, lại là cuối tuần, là lúc bắt đầu cuộc sống về đêm, chúng tôi đứng ven đường, ước chừng đợi nửa tiếng, mới bắt được một chiếc xe trống.

“Sân bay Hồng Kiều”. Vừa lên xe tôi nói nhanh địa điểm.

“Tiểu thư à, tôi sắp thay ca rồi, nơi xa như vậy tôi không muốn đi, cô đổi xe khác đi”.

Tôi khó khăn lắm mới chờ được một xe, sao chịu từ bỏ ý đồ. Tôi lạnh lùng nói: “Được, anh không đi đúng không? Cho tôi số công ty, tôi sẽ đi khiếu nại anh từ chối tôi”.

Tài xế không nói hai lời, đạp ga, xe khởi động, vận hành cao tốc.

Tôi lộ ra nụ cười chiến thắng, Trần Vũ Hoa so vai, ghé tai nói: “Em có vẻ không giống như trước kia”.

“Là thay đổi tốt hay thay đổi thành xấu?”. Tôi thuận miệng hỏi.

“Không quan trọng”. Câu trả lời của anh như hỏi một đấng, đáp một nẻo, nhưng kì thực lại ngầm có thâm ý.

Tôi bây giờ toàn bộ tâm tư đều hướng lên người Trình Anh, đối với ám hiệu của anh chỉ nhắm mắt làm như. Xe yên lặng chạy trên đường cao tốc, cố gắng đến nhanh, tới được sân bay Hồng Kiều cũng là cả một nỗ lực.

Tài xế ngưng ngừng nhận tiền taxi, phóng xe đi để lại một làn khói mù.

Sau khi hỏi mới biết chuyến bay từ Bắc Kinh đến Thượng Hải sớm nhất cũng phải một giờ sau mới đến nơi, chúng tôi tới đại sảnh tìm chỗ ngồi.

Tôi gửi tin nhắn đến Trình Anh nói đến đón cô ấy, sau đó phát hiện không thấy Trần Vũ Hoa.

Tôi còn đang buồn bực, một hộp sữa tươi giơ trước mặt tôi.

“Sữa bò có thể an thần”.

“Cám ơn”.

Vẫn còn nóng, nháy mắt làm ấm đôi bàn tay lạnh buốt của tôi.

Không thể nghi ngờ người đang nóng lòng, tôi bất an lo lắng thỉnh thoảng nâng cổ tay xem giờ.

Trần Vũ Hoa phân tán sự chú ý của tôi, nói về chuyện lý thú ở công ty, tôi đã hết hứng thú, anh có nói thế nào tôi cũng chỉ gật đầu phụ họa, cho đến khi anh nhắc tới một cái tên. “Bùi Tử Mặc là người rất thú vị, đúng rồi, chính là Jason, em và hắn đã từng tiếp xúc...”.

Tôi nhin không được hỏi, “Anh ấy là người nói chuyện như vậy sao?”.

Trần Vũ Hoa chững chạc đàng hoàng nói: “Hắn phóng điện em hả?”.

Tôi nghĩ nghĩ, gật đầu rồi lại lắc đầu.

“Điện hình công tử nhà giàu”. Chúng tôi đồng thanh nói.

Trong mắt anh hơi có ý cười, “Nghe nói sức quyết rũ của hắn không người nào có thể ngăn được, không người nào có thể kháng cự”.

Tôi không cho là đúng, tôi không phải là ngoại lệ sao, tin những người như vậy cũng không phải ít. “Một ngày nào đó anh ấy vấp phải trắc trở, lúc đó chính là số phận của anh ấy đã đến”.

“Em lúc nào trở thành nhà tiên tri dự đoán tương lai vậy?”. Trần Vũ Hoa cảm thấy buồn cười hỏi.

Tôi nháy mắt mấy cái, vẫn còn đang nghĩ trả lời thế nào, không nghĩ lời nói của anh thay đổi chủ đề: “Thế em có thể nhìn rõ tương lai của mình không?”.

Tại sao lại nói đến chủ đề này?

Tôi ngậy người nhìn anh, chán nản đan ngón tay, Trần Vũ Hoa mỉm cười, chỉ vào màn hình lớn ra hiệu: “Máy bay sắp hạ cánh”.

Mười lăm phút sau tôi nhận điện thoại của Trình Anh.

Khi tôi nhìn thấy cô ấy, tôi căn bản không thể tin vào mắt mình.

Thân hình Trình Anh vốn rất nhỏ bé, nhưng bây giờ chỉ nghĩ một cơn gió nhẹ là có thể thổi bay cô ấy. Hai mắt sưng đỏ, tinh thần uể oải, yếu ớt làm đau lòng người.

Tôi cẩn thận ôm lấy cô ấy, thậm chí không dám dùng lực. Giờ phút này cô ấy như mảnh thủy tinh dễ vỡ, tôi sợ chỉ một chút không chú ý có thể chạm vào vết thương lòng của cô ấy.

“Anh tử, chúng ta về nhà “. Nhìn bộ dáng bây giờ của cô ấy, tôi không dám hỏi cô ấy vấn đề gì.

“Về nhà?”. Cô ấy cuối cùng cũng có phản ứng, nhưng ngay lập tức hoang mang nhìn tôi.

Tôi thở dài nhẹ nhàng, ở Thượng Hải này ngoài chúng tôi là bạn bè thì cũng không có người thân nào khác. Cô ấy cuộn tròn người như quả bóng, lạnh run, tôi giữ chặt hai vai cô ấy, dịu dàng nói: “Anh tử, tớ đưa cậu về nhà”.

Cô ấy dựa lên người tôi, dường như không có trọng lượng, Trần Vũ Hoa trước có thể chỉ lo lắng sông, hoàn toàn không nhúng tay vào, lúc này thấy vậy nhanh chóng vẫy một chiếc xe, sau khi lên xe anh hỏi: “Đi đâu?”.

Tôi quyết đoán nói : “Đến nhà em”. Trong trường hợp này, tôi không thể để cô ấy sống một mình.

Xe đến trước cửa nhà, Trần Vũ Hoa do dự nói : “Diệp Tử, có muốn anh tiễn hai em lên không ?”.

Tôi hiểu nỗi băn khoăn của anh, tôi cũng không biết giới thiệu anh thế nào với ba mẹ, cho nên, sau khi tôi suy nghĩ, nhẹ nhàng nói : “Hôm nay mất nhiều thời gian rồi, thật ngại quá. Anh về sớm nghỉ ngơi đi, một mình em làm được”.

Anh nhìn ánh mắt thất thường của Trình Anh, lo lắng nói : “Một mình em làm được không ?”.

Tôi gật đầu, anh không cố kiên trì, “Có chuyện gì thì gọi điện cho anh”.

Tôi lại gật đầu.

Sắp xếp cho Trình Anh xong, tôi mới dành thời gian tắm rửa.

Lúc trở lại phòng, thấy Trình Anh ôm chặt lấy chăn, tựa hồ ngủ rất yên tĩnh, nhưng lông mi dài không ngừng run, nước mắt trong suốt lặng lẽ chảy, rớt lên gối, rất nhanh liền biến mất.

Tôi vuốt mái tóc dài dịu dàng của cô ấy, im lặng suy nghĩ nên mở miệng thế nào mới không đột ngột.

Cô ấy ngoan ngoãn tựa vào đầu gối tôi, giống như mèo nhỏ.

“Anh tử, cậu ngủ chưa ?”. Nói xong, tôi muốn cắn đầu lưỡi mình. Sao lại thế này, tôi đúng là không học được cách nào để khuyên người khác.

Cô ấy gọi một tiếng nhỏ mỏng manh :” Diệp Tử, tớ và Dương Quá, hã, chia tay rồi”.

Tim tôi thất lại, tuy sớm có dự cảm, nhưng từ Trình Anh nói ra, cảm thấy có gì đó rất khác.

Cô ấy không để ý tôi có đang nghe hay không, cũng không yêu cầu tôi trả lời, cứ thế nói tiếp, “Hã có người phụ nữ khác”.

Tôi biết rõ cô ấy cần phải nói hết, cũng không cắt ngang cô ấy, tôi chỉ cần làm người nghe trung thành là được.

“Thực ra tớ sớm phát hiện hã không thích hợp, nhưng tớ vẫn không nguyện ý thừa nhận”.

“Tớ cho rằng đi theo đến Bắc Kinh, hã sẽ trở lại bên cạnh tớ”.

“Lúc tớ gọi điện cho hã, nhiều lần có tiếng phụ nữ nhận, tớ lừa mình dối người tự nói với chính mình, đàn ông gặp dịp thì chơi, không nên so đo với hã quá nhiều, ai bảo tớ không thể ở bên cạnh hã”.

“Bọn tớ quen biết từ trung học, tính đến bây giờ cũng đã tám năm”.

Cô ấy nói chuyện có chút lộn xộn, nhưng tôi vẫn hiểu.

“Hành động việc làm của hã trước kia tớ có thể tha thứ, tớ chỉ hy vọng sau khi đến Bắc Kinh, mọi chuyện có thể bắt đầu lại từ đầu. Nhưng tớ đã sai rồi, tớ đã quá sai lầm rồi”.

Nói đến đây, cô ấy ôm lấy đầu gối tôi, thất thanh khóc lớn.

Tôi vỗ về lưng cô ấy, trước mắt dâng lên lớp sương mù dày đặc, “Anh tử, khóc hết đi, khóc ra sẽ thoải mái hơn”.

Nước mắt cô ấy rất nhanh đã thấm ướt váy ngủ tôi, tim tôi kiềm chế khó chịu, bây giờ Trình Anh giống như tôi lúc ấy, vào lúc Hương Huy bắt đầu bỏ đi, bàng hoàng, lo lắng, nỗi đau xót đến nay không thể chữa khỏi, chỉ có tôi mới hiểu cảm giác của cô ấy vào giờ phút này.

“Mọi chuyện rồi cũng sẽ qua đi”, tôi nói cho cô ấy nghe, nhưng cũng nói cho chính mình nghe.

Cũng giống như tôi, không phải cũng sống đến giờ sao.

Không ai, nhất định phải một người khác, mới có thể vượt qua cuộc đời.

Thiên trường địa cửu, tình yêu không đổi trong cuộc đời này, chung quy chỉ tồn tại trong tiểu thuyết.

Trình Anh khóc mệt, cuối cùng cũng ngừng say.

Còn tôi, bị cô ấy gợi lên cảm xúc, những hình ảnh ngày xưa dần hiện về như một thước phim phát lại, mất mở to, một đêm không ngủ, cho đến bình minh.

21. Chương 41-42

Chương 41

Tôi vốn nghĩ vì con chim nhỏ bé sẽ không thể bay qua được biển khơi mênh mông, không đủ can đảm để vượt qua biển khơi, nhưng sau này tôi mới phát hiện, không phải không thể bay qua được, mà có một điều biển khơi đó từ lâu đã không đợi cho qua ...

Ngày hôm sau, hai mắt sưng như gấu trúc đi vào văn phòng làm việc.

“Tối hôm qua ngủ không ngon ah?”. Sau khi ăn cơm Ellen nhiệt tình chủ động mang quả dưa chuột của cô ấy cho tôi, “Thái mỏng rồi đắp mười phút, đảm bảo tinh thần sáng khoái”.

“Cám ơn”. Tôi nhận, tay cầm ước lượng, chần chừ, cái này có hữu hiệu thật không?

Ellen liếc mắt ngạo mạn nhìn tôi, “Cậu dám không tin lời nói của chuyên da làm đẹp hả?”. Đương nhiên, danh hiệu này là cô ấy tự phong.

Tạm thời thử một lần, dù sao cũng không tổn thất gì.

Lúc ra cửa đã dặn mẹ ở nhà chăm sóc tốt Trình Anh, sau đó sẽ gọi điện về, biết rõ cô ấy ham ngủ nhiều, tôi cũng yên tâm phần nào.

Cho đến sáng nay tinh thần phờ phạc không yên, mặc dù Phong trên Q gửi đến bản truyện cười về bánh bao, mì sợi, mì tôm phần thứ ba, nhưng vẫn không thể khiến tôi thoải mái.

Hắn dường như cũng phát hiện tôi có tâm sự, sau khi thấy tôi liên tục không đáp lại, hắn rất cẩn thận hỏi tôi : Có chuyện gì sao ? Sau đó đánh liền ba dấu chấm hỏi.

Tôi do dự, hắn chỉ là một người bạn trên mạng, tuy trực giác mách bảo tôi, người này có lẽ ở bên cạnh tôi, hơn nữa đối với tôi rất quen thuộc, nhưng chúng tôi đã không đâm xuyên lớp giấy mỏng này, thì không nên làm trái với quy tắc trò chơi.

Tôi cười : Không có gì.

Vào lúc này có một cuộc gọi chuyển từ tổng đài vào: “Tiểu Diệp Tử, mẹ đi mua một ít đồ ăn, về nhà bạn con đã không thấy tắm hơn đâu”.

Tim chợt lặn xuống, “Mẹ, con đã dặn mẹ phải xem chừng cô ấy”.

“Làm sao mẹ biết rõ sẽ như vậy ...”. Trong giọng nói của bà còn mang theo vài phần oan ức.

“Được, được rồi, con không trách mẹ”. Tôi đã phải giơ tay đầu hàng, chiêu này của mẹ, đến ba cũng bị hạ gục huống chi là tôi.

Đặt điện thoại xuống, tôi suy nghĩ, Trình Anh có thể đi đến nơi nào.

Điện thoại di động của cô ấy vẫn trong trạng thái mở, nhưng không có nghe điện.

Cô ấy không muốn gây thêm phiền phức cho tôi, có lẽ cũng không đến tìm Như Yên bọn họ. Trừ khi quay lại Nam Kinh.

Tôi rất nhanh phủ định giả thuyết này, lúc trước Trình Anh muốn đi Bắc Kinh nên gia đình rất vui mừng, dựa theo tính khí quật cường của cô ấy, tuyệt đối sẽ không trở về lúc này.

Còn có chỗ nào để đi đây. Tôi lo lắng đổ đầy mồ hôi. Nhìn tình hình hôm qua của cô ấy, ở một mình sẽ rất khó khăn.

Tôi lập tức đến phòng làm việc của Ariel, yêu cầu xin phép, mặc dù cô ấy bụng đầy nghi vấn, nhưng vẫn kí tên vào giấy xin phép nghỉ.

Gọi điện liên lạc Liễu Như Yên, cô ấy nghe kể sự tình từ đầu đến cuối, cũng nóng nảy, xung phong gia nhập hàng ngũ tìm kiếm Trình Anh.

Một mình tôi đi bộ như linh hồn lang thang trên khắp đường phố, có thể nghĩ đến nơi nào là đi ngay, nhưng có điều tốn công vô ích.

Tôi không thể nghỉ ngơi, bước chân một khi dừng lại bắt đầu tăng vận tốc đi tiếp, đầu óc nghĩ ngợi lung tung, tưởng tượng ngàn vạn khả năng, cho đến khi làm chính mình sức cùng lực kiệt, mới tìm một cửa hàng giải khát ngồi xuống.

Điện thoại gọi đến đều là của Trần Vũ Hoa, là số công ty, còn có số di động của anh.

Nhanh chóng gọi lại, điện thoại reo vài hồi được nhận, “Diệp Tử, em ở đâu? Anh tìm em cả ngày”.

Tôi đang mệt mỏi, giọng nói cũng thều thào, anh lập tức chú ý đến, “Diệp Tử, em đừng đi đâu, anh sẽ đến ngay”.

Đã bao lâu rồi không có người nói những lời quan tâm đến tôi như vậy, đã bao lâu rồi không có người chia sẻ những bất lực sợ hãi đến tôi như vậy, nỗi cảm động nhẹ nhàng thấm dần vào tim, làm cơ thể trở nên ấm áp hẳn.

Lúc Trần Vũ Hoa chạy vào cửa, còn xô vào nhân viên bưng trà, anh ấy vẫn luôn tao nhã, tôi chưa từng thấy anh có thái độ gấp gáp như thế.

“Diệp Tử”, còn chưa ngồi xuống, anh đã vội vã gọi tên tôi.

Tôi vẫn chưa hiểu tình hình, bối rối hỏi: “Thế nào?”.

“Em mất tích một ngày, điện đến công ty em không ở đó, điện đến di động lại không người nghe, ngay cả ...”. Anh dừng lại, “Diệp Tử, anh rất lo lắng cho em”.

Tôi mỉm cười, “Em chỉ đi tìm Trình Anh”.

Anh không đợi tôi nói tiếp, nắm lấy tay tôi, không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn thật sâu vào mắt tôi.

Tôi bị anh nhìn làm tay chân luống cuống, vô tình sờ lên mặt, “Mặt em có gì bẩn sao?”.

Anh lắc đầu, nhẹ nói: “Em không có gì cả”. Anh như nhẹ thở ra, tôi cảm thấy biểu hiện hôm nay của anh có chút kì lạ.

“Người có chuyện là Trình Anh, không phải em”. Tôi bị hồ đồ rồi, tôi thì có thể có chuyện gì được.

“Anh biết, anh biết”. Anh ấy biết cái gì?

Tôi đơn giản thuật lại: “Sáng nay Trình Anh không nói gì mà đi, em và Như Yên phân công nhau tìm kiếm, đến bây giờ vẫn chưa có tin tức gì”.

“Thì ra là như vậy”.

“Anh nghĩ em sẽ thế nào?”.

” Không có gì “. Anh vỗ vai tôi, “Cô ấy có thể về trường học hay không?”.

“Sao có thể về trường học được? Kí túc xá sớm có sinh viên mới vào, cô ấy không có chỗ ở”. Tôi hiểu.

“Có lẽ chỉ là nhớ lại”.

“Anh nói rất đúng, em sẽ đến trường”.

Anh nhanh nói : “Anh đi cùng em”.

Tôi gật đầu, Trần Vũ Hoa làm việc cẩn trọng, lại nghĩ chu đáo, có anh ấy giúp tôi thì không gì tốt hơn.

Lại kẹt xe, tôi trước giờ chưa từng ghét tình trạng giao thông ở Thượng Hải hơn lúc này.

“Đừng gấp”, Trần Vũ Hoa nhìn bộ dạng buồn bực của tôi, nhẹ nhàng an ủi tôi.

Tôi cũng biết lúc này gấp gáp là vô ích, còn dễ làm hỏng việc, nhưng tôi vẫn không kiên nhẫn được.

Không dễ dàng gì mới tránh được đoạn đường đông đúc vậy, lúc rẽ vào con đường nhỏ yên tĩnh, chuông điện thoại của tôi reo lên, tôi nhận điện.

“Xin hỏi có phải Diệp Tử tiểu thư không?”. Là một giọng nói hoàn toàn xa lạ.

“Là tôi”.

“Trình Anh là gì của cô?”.

Tôi ngạc nhiên, nhanh chóng trả lời : “Chúng tôi là bạn tốt của nhau. Xin hỏi, cô ấy giờ ở đâu?”.

Đối phương nói ngắn gọn tình hình : “Cô ấy cắt cổ tay tự sát, đã được đưa đến bệnh viện, bây giờ vẫn đang cấp cứu”.

Tôi gần như không nắm vững điện thoại của mình, đột nhiên cảm thấy khó thở, đầu ong ong chấn động.

“Diệp Tử tiểu thư ... “.

Tôi nỗ lực ổn định hô hấp, cố gắng giữ tỉnh táo, bình tĩnh nói : “Trình Anh giờ ở bệnh viện nào?”.

Khẩu khí anh ta lịch sự nhưng nghiêm trọng, “Bệnh viện RJ, tôi họ Nghê, ở cục Cảnh sát thành phố, tôi kiểm tra trên điện thoại di động của cô ấy thấy được cô là người cuối cùng nói chuyện với cô ấy, cho nên có một số thông lệ điều tra cần cô hợp tác”.

Tôi vô lực gật đầu, “Tôi sẽ đến ngay”.

Kết thúc cuộc gọi, tôi nói với tài xế : “Đến bệnh viện RJ”.

Trần Vũ Hoa cầm tay tôi, nghiêm túc nói : “Diệp Tử, Trình Anh sẽ không có chuyện gì đâu. Em đừng lo lắng quá”.

Tôi lúc này mới phát hiện mình sớm đã bật khóc, hai tay run lạnh. Trần Vũ Hoa trước ôm hai vai tôi, thấy tôi cả người run rẩy, anh dứt khoát ôm chặt tôi vào lòng, cầm tựa lên trán tôi : “Có anh ở đây, mọi chuyện đều có anh, em không phải sợ”.

Tôi dựa đầu vào trước ngực anh, nghe nhịp tim trầm ổn của anh, cảm giác thật an tâm.

Tôi rất muốn có người có thể ở bên cạnh tôi, quan tâm đến tôi mọi lúc, có thể giải thích những nghi vấn cho tôi, khai sáng cho tôi, Trần Vũ Hoa chính là người duy nhất vào lúc này đã cứu mệnh tôi.

Đến bệnh viện, tôi xuống xe liền chạy thẳng vào trong.

Trần Vũ Hoa thanh toán tiền xe rồi giữ mạnh tay tôi, “Nơi đó là phòng khám bệnh, nơi này mới là khu nội trú và phòng giải phẫu”.

Đầu óc tôi đang choáng váng, sớm không nhận biết được phương hướng, để mặc anh kéo tôi vào trong.

“Xin hỏi Trình Anh tiểu thư có phải ở trong phòng cấp cứu không?”. Thấy y tá đứng đó tôi lập tức tính táo.

Cô y tá kiểm tra hồ sơ trực ban rồi nói : “Cô ấy đã được chuyển đến phòng bệnh”, cô ấy còn tốt bụng nhắc thêm tôi : “Giường 320 .

Tôi thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, “Cám ơn, cám ơn”. Tôi không biết biểu đạt lòng cảm kích ra sao nữa, chỉ một mực lặp lại hai chữ này.

Trần Vũ Hoa giữ chặt eo tôi, trước mặt anh tôi không cần che đậy cảm xúc, nắm lấy vai anh, thì thầm :
“Trần Vũ Hoa, Trình Anh cô ấy không sao, cô ấy nhất định không sao”.

Anh chậm rãi vuốt tóc tôi, bên gò má còn thoảng qua hơi thở của anh. Tôi hơi đỏ mặt, nhẹ nhàng đẩy anh ra, “Chúng ta đến xem Trình Anh”.

Ánh mắt anh xẹt qua một tia mắt mát, nhưng rất nhanh che giấu đi, vỗ vai tôi, “Được”.

Trình Anh như không có sự sống nằm trên giường bệnh, mái tóc dài che mặt, lộ ra cổ trắng ngần, cùng một sợi dây đeo miếng phỉ thúy giữa cổ trượt ra, tôi nhớ rõ đây là món quà lúc trước Dương Quá gửi tặng, hôm nhận được Trình Anh còn vui mừng cả đêm không ngủ.

Bọn họ đã yêu nhau từ trung học, nhưng những lời thể thốt tuyệt đẹp cũng không chống lại được sự thay đổi của thời gian.

Khoảng cách xa nhất trên thế giới này không phải giữa sự sống và cái chết, mà là hai con người vốn ở rất xa, không quen biết nhau, bỗng một ngày họ gặp nhau rồi yêu nhau, khoảng cách đó trở nên rất gần. Sau đó có một ngày, vì một người quay lưng bỏ đi, khoảng cách đó vốn rất gần với hai người lại trở nên rất xa, thậm chí còn xa hơn trước kia.

Cũng giống như tôi và Hướng Huy.

Tôi quay đầu, không để người khác thấy những giọt lệ trong mắt tôi.

“Cô chính là Diệp Tử?”. Phía sau có người nói to, liệu có phải người cảnh sát họ Nghê vừa gọi điện cho tôi. Tôi không ngừng dùng mu bàn tay lau nước mắt, quay đầu lại, “Là tôi. Chúng ta ra đây nói, không để ảnh hưởng đến cô ấy nghỉ ngơi”.

Trên hành lang, thỉnh thoảng có người khám bệnh và nhân viên chăm sóc ra vào. Cũng có bệnh nhân mới sắp bị đưa vào phòng bệnh và những bệnh nhân đang chờ phẫu thuật.

Mỗi lần đến bệnh viện, tôi đều cảm thấy cuộc sống như này thật mong manh.

“Chúng ta vừa đã nói trên điện thoại”.

Tôi gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Trước mặt người trẻ tuổi, mắt to mày rậm, thân hình cao lớn, chính khí lẫm liệt, so với những cảnh sát giữ gìn chính nghĩa trên TV cũng không khác nhiều, khiến tôi ngay lập tức sinh lòng hảo cảm.

Qua lời kể đơn giản của anh ta, tôi đại khái hiểu rõ tình huống của Trình Anh. Cô ấy ở trạm điện thoại cất mạnh tự sát, bị người phát hiện đưa đến bệnh viện, đồng thời còn báo cảnh sát. Xét thấy tôi và cô ấy thường xuyên trò chuyện, về tình về lý đương nhiên tôi là đối tượng đầu tiên được cảnh sát gắng hỏi.

Tôi nói hết mọi chuyện đã biết, không hề giữ lại.

Cảnh sát Nghê vừa lắng nghe vừa cẩn thận ghi lại, anh ta nói : “Cô ấy còn đang mang thai một tháng, cô có biết rõ việc này không?”.

Tôi lắc đầu, chần động, càng cảm hận : “Nhất định là Dương Quá”. Tôi tức giận bất bình nói.

“Dương Quá, Trình Anh ...”. Cảnh sát Nghê cười, nói tiếp : “Cô đã nói, tôi đã ghi lại hết trong hồ sơ, vụ án dân sự, chúng ta phối hợp dựa vào đó”.

Có gì đó buồn cười, ấn tượng của tôi về anh ta đã giảm đi đáng kể.

“Cô ấy tinh thần không ổn định, cô là bạn tốt của cô ấy, nên nói chuyện an ủi để cô ấy hiểu rõ hơn”.

Cái này còn cần anh nhắc sao, tôi mở lớn mắt.

“Trước mắt cứ thế này, nếu như có vấn đề gì, khả năng lại làm phiền cô”.

Người này thật đông dài, cùng với mẹ tôi nhất định hợp cạ.

“Tôi hiểu”. Tôi trả lời vội vàng.

Trong phòng bệnh, Liễu Như Yên ngồi đầu giường cạnh Trình Anh, tay còn đang gọt táo. Trần Vũ Hoa chẳng biết đi đâu.

Tôi lặng lẽ kéo Như Yên đến một góc, “Hai chúng ta luân phiên trông Anh tử, không thể để cô ấy lại xảy ra chuyện”.

Như Yên nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của tôi, cũng lo lắng, gật đầu, khước mắt thỉnh thoảng liếc về phía giường bệnh Trình Anh.

“Này, hai các cậu đừng lén lút như vậy, yên tâm đi, chuyện này làm một lần là đủ rồi, tớ cũng không muốn đến Quỷ môn quan lần thứ hai”. Trình Anh yếu ớt đáp lại.

Tôi và Như Yên đưa mắt nhìn nhau.

Trình Anh trái lại cười, “Đứa trẻ là vô tội, tớ không có quyền quyết định nó sống hay chết”.

Sự chuyển biến của cô ấy nhất thời làm chúng tôi không có cách nào thích ứng kịp.

Tôi đi đến bên cạnh Trình Anh, giúp cô ấy ngồi dậy, đặt một cái gối sau lưng cô ấy.

Cánh tay cô ấy quần đầy băng gạc, cô ấy vuốt cái bụng bằng phẳng, “Nếu như sớm biết rõ trong bụng tớ của một sinh mệnh nhỏ đang lớn dần, tớ sẽ không làm chuyện đại dột thế này”. Lúc cô ấy nói câu này, ánh mắt dịu dàng, khước miệng hơi mỉm cười, cả cơ thể tỏa ra tình mẫu tử rục rờ.

Tôi xoa mặt cô ấy, “Nghĩ thông là tốt rồi”.

Như Yên cũng đi tới, nhẹ nhàng ôm chúng tôi, “Anh tử, Diệp tử, chúng ta phải hạnh phúc. Dù có xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng không chia lìa”.

Trình Anh cười nói : “Đương nhiên, hai mẹ nuôi các cậu nhớ chuẩn bị tiền lì xì, tớ nhất định sẽ nhớ đòi “.

Tôi vốn nghĩ vì con chim nhỏ bé sẽ không thể bay qua được biển khơi mênh mông, không đủ can đảm để vượt qua biển khơi, nhưng sau này tôi mới phát hiện, không phải không thể bay qua được, mà có một điều biển khơi đó từ lâu đã không đợi cho qua ...

Tiếng cười vui vẻ làm giảm bớt những ưu thương, cũng vì không khí trầm lặng trong phòng bệnh mà thổi vào đó một chút sức sống.

Lúc Trần Vũ Hoa bước vào cửa thấy ba người chúng tôi đoàn kết, ngây cả người, nhưng rất nhanh đã buông một đồng thứ trong tay, nào là hoa quả, đồ uống còn có vài thực phẩm dinh dưỡng.

Tôi nhìn anh hồi lỗi : “Trần Vũ Hoa, tối nay em ở lại với Anh tử, đã mất nhiều thời gian của anh rồi, anh có việc cứ đi trước đi”.

Anh ngại ngần cười : “Anh không có việc gì cả”.

Trình Anh đẩy tôi, trợn trừng mắt, “Tớ nói sẽ không làm chuyện đại dột nữa, cậu còn gì không yên tâm đây”. Cô ấy chỉ vào chúng tôi, “Cậu, cậu, còn anh nữa, về hết đi”.

Tôi bật cười, “Tay cậu không thuận tiện, cần phải có người phục vụ. Cậu cho rằng tớ tình nguyện ở lại à, chẳng lẽ bạn bè chúng ta lại còn phải ngại ngần thế”. Tôi ra vẻ nhẹ nhàng nói.

Trình Anh cũng cười theo, “Ý tốt của cậu tớ xin nhận, tớ còn sợ cậu hấp ta hấp tấp làm đau tớ cơ. Lại nói, có cô y tá chăm sóc tớ, cậu không cần bận tâm đâu”.

Liễu Như Yên đứng lúc nói leo, “Diệp Tử, ngày mai cậu còn phải đi làm, nha đầu này cứ giao cho tớ đi”.

Cô ấy đẩy tôi ra cửa, tôi xoay người hỏi cô : “Một mình cậu được không?”. Tuy bây giờ tinh thần và diện mạo của Trình Anh đã khá hơn trước nhiều, nhưng tôi vẫn cảm thấy cần trông nom cô ấy. Dù sao không ai trong chúng tôi có đủ khả năng chấp nhận mất đi một lần nữa.

“Cậu coi thường tớ à”. Như Yên la nhỏ, tôi nhú mày, chỉ vào cái biển nhỏ đầu giường cảnh cáo, “Không được ồn ào”.

Cô ấy ngại ngùng thè lưỡi, “Đi đi, đi đi”. Cô ấy đẩy tôi và Trần Vũ Hoa, hai tay chống nạnh như dáng điệu đàn bà chanh chua, “Anh giúp em đưa Diệp Tử an toàn về nhà. Nếu có xảy ra chuyện gì, em sẽ hỏi tội anh”.

Trần Vũ Hoa gật đầu đồng ý, mặt mũi có chút không vui.

Tôi nắm chặt tay Như Yên, giao phó : “Có chuyện gì gọi ngay cho tớ”. Cô ấy trịnh trọng gật đầu.

Vừa đi ra khỏi khu nội trú, đã có người gọi lại. Tôi nhìn theo tiếng nói, là Lâm Sâm.

“Quả nhiên là em”. Anh cười nói với tôi, ánh mắt dừng lại trên người Trần Vũ Hoa. “Vị này là ? Hình như chúng ta đã từng gặp ở đâu rồi ?”.

Trần Vũ Hoa định thần, buông mấy chữ, “Cuộc thi biện luận trong khuôn viên trường”.

Lâm Sâm vỗ đầu, “Phải, phải, xem bộ nhớ tôi đúng là”.

Tôi đứng bên cạnh không tiện nói, cuối cùng nhịn không được hỏi, “Sao anh lại ở đây ?”.

“Diệp Tử, dù em không quan tâm đến anh, cũng không cần biểu hiện rõ ràng như vậy chứ ?”. Tim anh như bị bóp nghẹt, bộ dáng đau khổ tột cùng, nhưng đáy mắt vẫn tràn đầy ý cười, tôi không chắc liệu có phải anh đang nói đùa hay không, nhưng vẫn như trước không hiểu tại sao.

Tôi ngẩng đầu về phía anh, trong mắt anh gọn sóng nhẹ, nhìn không ra tâm trạng biến hóa, cho đến khi nhìn anh khoác chiếc áo blouse trắng, tôi mới giật mình hiểu ra. “Hóa ra anh làm ở chỗ này”.

Vẻ mặt anh tựa hồ càng buồn bã, “Diệp Tử, anh học khoa Y năm năm, không phải em đã quên rồi chứ ? Vì thế anh đến đây thực tập, có thể được giữ lại hay không còn chưa biết”.

Tôi giờ mới biết anh đang đào tạo thành bác sĩ chính thức, hiện giờ mà có người quen cũng như vua. Tinh thần tôi run lên, “Lâm Sâm, em nhờ anh một chuyện, giường bệnh nội trú 320 là bạn của em, anh giúp đỡ chăm sóc cô ấy hộ em”.

Anh nháy mắt mấy cái, “Không thành vấn đề, nhưng em muốn báo đáp anh thế nào ?”.

Vì sao tôi cảm thấy Lâm Sâm có gì đó không giống như trước kia, chẳng lẽ chỉ là ảo giác của tôi sao ? Ngày trước, anh cẩn thận chặt chẽ, chu đáo tỉ mỉ, nhưng anh lúc này, mồm mép láu lỉnh, cười đùa cợt nhả, tuy như vậy càng dễ dàng tiếp xúc, cũng khiến người ta cảm thấy thú vị, nhưng tôi vẫn thấy khó chấp nhận sự thay đổi này của anh.

Tôi cẩn thận nhìn anh, bình thường anh ấy mặc lên người chiếc áo trắng trông khí chất rất nổi bật, đôi khi có vài y tá nhìn anh nhiều lần, có lẽ là ai cũng không thể cự tuyệt được nụ cười hoàn toàn mê hoặc sát người này.

Tôi thờ ơ lạnh nhạt, không biết anh ấy đã thông suốt chưa hay vẫn là người đập bình vỡ vẫn thành bình vỡ. [1]

Tôi tất nhiên sẽ không ngây thơ nghĩ rằng anh ấy thay đổi bởi vì tôi.

Lâm Sâm nhìn thật sâu vào tôi, ánh mắt hàm chứa nhiều tình cảm, nhưng cuối cùng anh chỉ cười nhạt, nếu như không phải tôi chú ý đến anh, thì biểu hiện đó rất khó phát hiện, “Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ thủ trưởng giao phó”. Mới trong nháy mắt, anh lại khôi phục bộ dạng lưu manh.

Rời khỏi bệnh viện, tôi không cần giả vờ bình thường, vẻ mặt suy sụp, “Trần Vũ Hoa, em không muốn về nhà”.

“Em muốn đi đâu ?”.

Tôi nghĩ, “Anh có thuốc lá không ?”.

“Cô gái tốt không nên hút thuốc”. Anh thảng thùng từ chối.

Cổ hủ thật. “Thế anh có đi cùng em uống rượu không ?”.

Lần này đến phiên anh nghĩ rồi mới trả lời : “Có thể. Nhưng không được uống quá nhiều”.

Chúng tôi đến siêu thị mua một ít bia Thanh Đảo, ra ghé dài đầu đường ngồi, cùng nhau nâng cốc.

Tôi đối với thứ ** chất lỏng màu vàng nổi bọt này cũng không có hảo cảm, nhưng bây giờ tôi thấy chua sót trong miệng, chỉ muốn một say giải đi nỗi ngàn sầu này.

“Trần Vũ Hoa, anh bảo chuyện tình yêu trong khuôn viên trường có phải đặc biệt buồn cười hay không?”. Sau khi uống một hơi xử lý hết hai lon bia, tôi đã bắt đầu nấc cụt, không kiên nhẫn gì hỏi.

“Diệp Tử, em uống say rồi”. Anh với tay đoạt lấy lon bia tôi đang cầm chặt, tôi lắc tay, tôi làm sao có thể dễ dàng say được.

“Trần Vũ Hoa, trên đời này không có cái gì gọi là mãi mãi, tình yêu sông cạn đá mòn sao?”. Tôi đoạt lấy lon bia cuối cùng trong ánh mắt chấn động của anh, bật nắp, uống cạn.

Mắt tôi say lơ lơ mờ lung nhìn anh, nắm lấy cánh tay anh lay mạnh, “Anh nói đi, anh nói đi”.

Anh ấy im lặng một lúc, “Có, đương nhiên có”.

Tôi cười khanh khách không ngừng, có sao, thật sự có sao? Vì sao tôi lại không gặp được, bạn bè cạnh tôi cũng không gặp được?

Dạ dày thật là khó chịu, cứ như bị bỏng rát, tay tôi đặt trên bụng, bàn tay tuyệt vọng xóa, xóa hết, càng ngày càng nhiều, nhưng vẫn không cách nào ngăn được những giọt nước mắt.

“Trần Vũ Hoa, anh có thể cho em mượn bờ vai để em dựa vào một chút được không?”. Tôi thì thầm cầu xin. Tôi mệt mỏi quá rồi, tôi không có cách nào một thân một mình chống đỡ được, mặc dù trong lòng tôi biết rằng, chỉ qua tối nay, tôi lại trở về chính con người kiên cường của mình, nhưng bây giờ, để tôi phóng túng một chút, cho dù chỉ là vài phút ngắn ngủi.

Trần Vũ Hoa nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tôi, “Diệp Tử, anh vĩnh viễn là nơi ẩn náu an toàn của em”. Giọng nói của anh ấm áp, làm dịu đi những lo âu, giống như làn gió xuân thổi vào mặt vậy, dịu dàng rồi dần dần loại bỏ đi.

Do tác dụng của bia hơn nữa cả đêm qua ngủ không ngon nên cả ngày hôm nay mỗi mệt, càng khốn đốn càng không kham, cơ thể tôi thong thả trượt, vùi vào vòng tay anh, trong hoảng hốt nghe được giọng nói trầm thấp mạnh mẽ của anh, “Diệp Tử, anh yêu em. Mãi mãi tình yêu anh đều dành cho em. Em muốn, anh sẽ mang lại cho em tất cả. Anh sẽ mang lại cho em hạnh phúc, tin anh ...”

Tiếng nói dần dần mơ hồ, cuối cùng chôn vùi bên tai...

Lúc tỉnh lại, đầu vẫn rất đau.

Nơi hoàn toàn xa lạ, làm tôi lập tức khôi phục bản tính cảnh giác.

Nhớ lại trước lúc mê man, tôi đột nhiên mở to hai mắt.

Đầu tiên xem lại quần áo mặc trên người, hoàn hảo, còn nguyên vẹn. Ngay sau đó khinh thường chính mình vì có tư tưởng lơ đãng. Trần Vũ Hoa không phải hạng tiểu nhân hèn hạ, sao tôi lại hoài nghi anh.

Nhảy xuống giường, khua chân vào gầm giường lấy đôi giày.

Đánh giá khung cảnh xung quanh, sạch sẽ, ngăn nắp, không hề tồn tại bệnh chung vốn có của những người đàn ông độc thân.

Đây có lẽ là phòng ngủ của anh, không to, trang trí đơn giản, tôi rất thích cao phong cách này.

Đi giày, tôi rón ra rón rén ra ngoài.

Bên ngoài im ắng, phòng khách tối đen như mực, chỉ có ánh sáng mờ ảo từ góc phòng.

Tôi kiễ chân, nhẹ nhàng đẩy cửa ra. Trong phòng, chồng chất toàn là sách về máy tính, trên bàn máy tính xách tay làm việc liên tục, vừa rồi ánh sáng mờ ảo hóa ra từ nó.

Nơi này có lẽ là thư phòng, Trần Vũ Hoa sắp xếp tôi ở phòng ngủ, cho nên lúc này anh chỉ có thể ngủ trên ghế thư phòng. Bộ dạng ngủ của anh rất đẹp, nếu như là tôi, ước chừng sáng ngày hôm sau lúc tỉnh lại nhất định nằm ngay trên mặt đất. Tôi lấy chiếc áo khoác trên ghế, choàng lên vai anh.

Máy tính vẫn đang chạy, có một loạt ảnh dừng lại trước mặt tôi, sau đó lặp lại, bất luận là trừu tượng, ba chiều, trang phục cổ trang, hiện đại, giận dữ, cười ngây thơ, bàng hoàng hay thận trọng, vai chính chỉ có một người.

Tôi há to mồm lúc lâu không thể khép lại.

Những bức ảnh này chính tôi cũng chưa từng thấy qua, không biết anh ấy lấy từ chỗ nào.

Xem lại liên tiếp mấy lần, tôi phát hiện các ảnh bối cảnh đều ở đại học, chẳng qua anh dùng mấy thủ thuật của chuyên gia máy tính, vận dụng PS điều chỉnh và thay đổi, cho nên mới xuất hiện hình ảnh mới rực rỡ nhiều màu sắc.

Tôi mỉm cười, đồng thời cũng thấy cảm động vì thâm tình của anh.

Ngón tay vô thức chạm lên con chuột, hình ảnh biến mất, khôi phục trạng thái máy tính để bàn.

Một thư mục tên “Hương Huy” đã thu hút tôi, tôi chần chừ, có nên hay không mở ra.

Cuối cùng tình cảm vẫn chiến thắng lý trí.

Trong thư mục chỉ có một tấm hình. Tôi hít sâu, cứ làm theo những mong muốn của trái tim.

Trong phút chốc, cơ thể tôi run rẩy dữ dội, tôi chỉ cảm thấy toàn thân máu đọng lại một chỗ, tay chân lạnh buốt.

Trong tấm ảnh, Hương Huy thân mật ôm một người con gái mặc chiếc áo cưới trắng tinh, khóe miệng mỉm cười, họ cùng cười rất xứng đôi, rất hòa hợp. Ánh mắt Hương Huy nhìn cô ấy rất dịu dàng, trước kia, chỉ có những lúc anh nhìn tôi mới biểu lộ được tình cảm, giờ phút này đây lại tái hiện. Nhưng là, khác nhau quá nhiều.

Tôi ngơ ngác ôm đầu gối ngồi ở bàn sách, đầu óc trở nên trống rỗng.

Tất cả chuyện xưa, kết cục đã sớm định đoạt, chúng tôi không thể nào thay đổi, điều duy nhất có thể làm, chính là chờ đợi, cho đến thời điểm cần thiết, sau khi toàn bộ nhân vật chính lên sân khấu, kết cục, mới từ từ hé mở, đó là “Ý trời”.

Nước mắt sớm đã chảy khô, lúc này tôi nhìn thấy ảnh người quen, ngoài trái tim vẫn còn đang đập, tôi không hề cảm giác ấm áp chút nào.

Có phải nỗi đau lên đến tột cùng, cũng đã chết lặng.

Thư mục lưu lại lúc mười hai giờ tối hôm qua.

Tôi bỗng nhiên hiểu vì sao hôm nay Trần Vũ Hoa gấp gấp như thế, anh ấy sợ tôi thấy được bức hình giống như vậy. Có lẽ anh ấy không muốn để tôi biết rõ về nó, nhưng tôi đã vô tình phát hiện ra bí mật này.

Ý trời là như thế, kết cục đã rõ ràng.

Tôi lặng lẽ đóng máy tính, mở cửa phòng, ra khỏi thư phòng, ra khỏi nơi ở của Trần Vũ Hoa.

Tôi không gọi taxi, chậm rãi đi bộ về nhà.

Con đường phía trước mờ mịt, làm thế nào đi đến tận cuối đường.

Đi đến khu nhà, tôi rất cục giữ không vững, dựa vào thân cây mạnh mẽ thở gấp, mặc cho nước mắt dữ dội chảy xuống.

Trên đời này có rất nhiều cuộc gặp gỡ, nhưng có một loại, không bằng không gặp thì hợp.

Hương Huy, đêm nay là lần cuối cùng em nghĩ đến anh. Qua đêm nay, em sẽ hoàn toàn quên anh, từ nay trời nam đất bắc, em sẽ coi anh như người xa lạ, anh sẽ không còn quấy nhiễu cuộc sống của em, cũng sẽ không còn xuất hiện trong những giấc mơ của em nữa.

Góc hành lang sáng sủa, dưới thân cây ngô đồng cao ngất, đã từng có rất nhiều kỷ niệm đẹp của chúng tôi. Cho đến sau cơn mưa to gió lạnh, gió thổi xơ xác lá, cảnh vật hoang vắng, những ký ức ban đầu chúng tôi cũng cùng nhau, cùng với cảnh vật, sẽ mãi không còn tồn tại nữa ....

Chương 42

Trên thế giới này không gì có thể là mãi mãi.

Khi nó ở lại, một ngày nào đó nó sẽ lại chạy đi; khi nó tồn tại, nó sẽ đến lúc cạn kiệt;

khi nó phát triển, nó sẽ dần tụt lại đi.

Trình Anh hồi phục rất nhanh, cả về thể chất và tinh thần.

Sau khi ra viện, tôi tìm một phòng gần nhà tôi cho cô ấy thuê để dễ dàng chăm sóc.

Mỗi ngày cô ấy đều gửi đến 51JOB hồ sơ xin việc, mong tìm được công việc trợ lý trong một công ty nhỏ nào đó, theo như lời nói của cô ấy, thừa lúc bây giờ còn có thể hoạt động thuận tiện thì kiếm ít tiền, cuộc sống bận rộn cũng không có thời gian nghĩ ngợi lung tung, không có đàn ông thì đã sao, trên đời này Cóc ba chân [1] không dễ tìm, nhưng đàn ông hai đầu thì ra đường không thiếu nha!!! Thiếu người, trái đất vẫn tiếp tục vận hành theo lẽ thường.

Lời nói này nghe có vẻ nói cho chính cô ấy, nhưng dường như lại nói cho tôi nghe.

Tôi cười không tiếng, chúng tôi là người phàm, cuộc sống có quá nhiều chuyện, chúng tôi không có cách nào thay đổi, cũng không đủ sức thay đổi, hiện thực luôn tàn khốc hơn so với tín ngưỡng, vì sinh tồn, chúng tôi chỉ có cách tuân theo, từ bỏ ý nghĩ thay đổi.

Bụng Trình Anh càng ngày càng to, cô ấy vẫn kiên trì đi làm, rồi lại làm việc nhà, mỗi lần nhìn thấy cô ấy đứng lên ngồi xuống, lúc nào cũng vội vội vàng vàng bận rộn, làm tôi luôn cảm thấy run rẩy sợ hãi.

Như Yên cơ bản mỗi ngày đến thăm nom một lần, mua một ít đồ ăn dinh dưỡng cho phụ nữ mang thai đến, có tã lót cho đứa nhỏ, lại còn mua bao nhiêu bình sữa bột, thậm chí cả đôi giày nhỏ cô ấy tự tay khâu. Cô ấy nói xem như thực hành trước, nếu không về sau mình làm mẹ tay chân lại luống cuống, không hề có kinh nghiệm.

Hôm nay cô ấy không chỉ mang đến giường trẻ con và xe đẩy, còn có một đồng sách nuôi dạy con cái.

Cô ấy tự hào khoe: “Tớ thật chu đáo”. Thật vậy, từ lúc đứa trẻ sinh cho đến lúc đến trường mọi thứ đều được chuẩn bị đầy đủ.

Tôi cười trêu cô ấy: “Như Yên, cậu bây giờ rất có dáng vẻ hiền thê, lương mẫu”.

Cô ấy không khách khí nói thẳng thừng, “Tất nhiên”.

Trình Anh vỗ về bụng, dịu dàng nói: “Khi nào cậu quyết định sinh em bé đấy?”.

Như Yên thẹn đỏ mặt quay đầu, nhẹ nói: “Chim to đã cầu hôn tớ”.

“Oa”, Trình Anh nhảy dựng lên, cả người tôi sợ hãi toát mồ hôi, nhanh giữ chặt cô ấy, “Này, cậu kiểm chế chút đi”.

Cô ấy lè lưỡi, “Bồ hóng, chuyện này thật sự rất tốt”.

Nét mặt Như Yên tỏa sáng, cười rạng rỡ, toát lên dáng vẻ có một người phụ nữ hạnh phúc, tôi không kìm lòng được mỉm cười, duỗi hai tay, nhẹ nhàng ôm lấy cô ấy, tận sâu đáy lòng nói, “Như Yên, chúc mừng cậu”.

Cô ấy cũng ôm lại tôi, sau đó nói nhanh: “Diệp Tử, phù dâu thuộc về cậu”.

Người phụ nữ này, đúng là biết nắm bắt cơ hội. “Mặc kệ”, tôi lườm cô ấy, “Cậu có thể tìm Chu Xuân”.

Như Yên bĩu môi, “Con người đó từ lâu đã tuyên bố muốn tổ chức hôn lễ cùng ngày với tớ, sao tớ tìm cô ấy được”. Cô ấy bỗng nhiên nháy mắt, lén lút cười trộm, “Hơn nữa tớ biết cô ấy cũng hi vọng cậu làm phù dâu, tớ đương nhiên muốn tiên hạ thủ vi cường [2]”.

Quả nhiên, Như Yên vừa dứt lời, Chu Xuân gửi tin nhắn đến: “Diệp Tử, tớ kết hôn muốn cậu giúp tớ làm phù dâu, tớ đặt gạch trước”.

Tôi đưa điện thoại cho Như Yên xem, cô ấy cười run người, “Cậu nói với cô ấy đã muợn một bước, cậu đã là người của tớ”.

Đáy mắt cô ấy hiện lên tia sáng giảo hoạt, không nói một lời, cướp lấy di động của tôi, lúc tôi còn chưa kịp phản ứng đã gửi tin nhắn thành công.

“Tớ rất mong đợi nhìn thấy Chu Xuân nổi trận lôi đình, bộ dạng giương nanh múa vuốt”. Cô ấy vỗ tay, nở nụ cười tinh nghịch.

Đúng như dự tính của cô ấy, một phút sau Chu Xuân bắt điện thoại tới, tôi nhìn màn hình không ngừng lóe sáng, cần răng, có chết cũng không nghe. Tôi hung hăng nhìn chăm chăm vào Liễu Như Yên, cô ấy đã làm rối tung mọi việc rồi bắt tôi giải quyết đây.

Như Yên bị con mắt hung thần ác sát của tôi khuấy phục, ngượng ngùng nhận điện thoại, tôi diu Trình Anh ra sân thượng tắm nắng, không biết bao lâu sau, Như Yên đã cười tít mắt đi tới.

“Xong, Chu Xuân đã đồng ý tặng cậu cho tớ”. Cô ấy đắc ý hả hê nói.

Tôi liếc mắt nhìn cô ấy, “Chắc cậu đồng ý tặng cho cô ấy phong bao to lì xì chứ gì”.

“Sao cậu biết?”. Như Yên cứng lưỡi, “Diệp Tử, cậu đoán như thần”.

Cắt, tính cách hai người này thế nào tôi còn không đoán ra sao, Chu Xuân là người rất tham tiền.

Khóe miệng Trình Anh mỉm cười, “Nghĩ lại năm đó Chu Xuân và Như Yên suốt ngày cãi nhau không ai nhường ai, bây giờ lại đến Diệp Tử và Như Yên”.

Tôi và Như Yên liếc mắt nhìn nhau, đồng thời xoay người rất ăn ý, rồi lại đồng thanh nói: “Ai thềm cãi nhau với cô ấy”.

Chọc Trình Anh bịt miệng cười khanh khách không ngừng.

Không một ai nói câu gì, Chim to xuất hiện, vẫn lái dòng xe Buick Regal cũ của mình.

Tôi đẩy Như Yên giao vào tay Chim to, chững chạc đàng hoàng nói: “Em trịnh trọng giao phó Như Yên cho anh, nếu anh dám bắt nạt cô ấy, bọn em tuyệt đối sẽ không tha cho anh”.

Trình Anh nói leo, “Còn có bảo bối cũng sẽ không bỏ qua cho anh”.

Chim to gật mạnh đầu, Như Yên đẩy nhẹ tôi, “Chim to là người thành thật, các cậu đừng làm khó dễ anh ấy”.

Trình Anh cười ha ha mấy tiếng: “Lại còn bảo vệ anh ta nữa”.

Mặt Như Yên ửng hồng, nhăn nhó quay lưng lại.

Chim to có chút không tự nhiên, anh ta cầm tay Như Yên lên, ánh mắt hàm chứa tình cảm nói: “Anh yêu Như Yên, còn hơn cả sinh mệnh mình”.

“Buồn nôn chết”, Như Yên hờn dỗi, nhưng tôi biết thừa, trong lòng cô ấy hẳn rất ngọt ngào.

Nhìn thấy Chim to đưa Như Yên lên xe, mắt tôi thoáng tràn ngập sương mù.

Ai nói tình cảm lãng mạn trong khuôn viên trường không được đến già, Như Yên Chim to không phải đã tu thành chính quả sao, Chu Xuân và Viên Lang chuyện vui cũng đến gần, chẳng qua mọi người trong phòng ngủ đã từng cho rằng người sớm được gả đi nhất, cho đến bây giờ lại lẻ loi một mình.

*

Mấy tháng sau Trình Anh thuận lợi sinh hạ một bé gái nặng những bảy cân tám lạng. (1 cân ở TQ = 0,5kg ở VN)

Như Yên, Chu Xuân lần lượt hoàn thành hôn nhân đại sự.

Ngoài ba sự kiện này ra, một năm trôi qua ngày nào cũng đều gió êm sóng lặng.

Hôm nay, lẽ ra cuộc sống bình thản trôi, nhưng đột nhiên tổng giám đốc đến nên có xảy ra thay đổi.

Tổng giám đốc họ Ân tên Chân, tôi ở công ty gần hai năm, nhưng vẫn không có cơ hội nhìn thấy phong thái của anh ta.

Nghe nói cuộc sống hàng năm của anh ta gần như luôn bay lại trên không trung. Nhà cung cấp nguyên liệu nước ngoài, bộ phận thiết kế, lớn nhỏ trong nước tổng cộng cũng có hai mươi bốn chi nhánh, đều thuộc thẩm quyền của anh ta, chi nhánh công ty ở Thượng Hải do được thành lập lâu năm, kinh doanh ổn định, cho nên anh ta yên tâm giao cho cấp dưới, đã ba năm không đến.

Sau khi biết được tin tức này, trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người trong phòng làm việc đều bận rộn lu bù lên, ngay cả người hay lười nhác như Simon cũng bắt đầu chú ý dung nhan, nghe nói tổng giám đốc Ân ghét nhất là những kẻ lười thôi lếch thếch, tiền lệ ngay cả giám đốc điều hành công ty nếu thế sẽ bị sa thải, đến đại gia cũng không thể không cẩn thận làm việc.

Một số trưởng bộ phận so ra rất thận trọng, không để xảy ra sơ xuất, còn những cô gái trẻ lại đặc biệt rất thích thú. Nguồn gốc tin tức của tôi phần lớn đều từ Ellen, theo ý của cô ấy, mỗi lần tổng giám đốc tới, đều dành một số tiền quỹ, để cho nhân viên liên hoan, du lịch và các loại hoạt động giải trí. Còn một lý do khác mà Ellen không nói tỉ mỉ, nhưng nhìn mấy cô gái đều cố bỏ ra tất cả vốn liếng xúng xính quần áo trang điểm xinh đẹp, đầu tóc đủ loại mùi thơm, tôi có ngốc cũng có thể hiểu rõ.

“Tới rồi”, Ellen ngồi gần cửa ra vào, gửi MSN nhắc nhở tôi.

Tôi ngẩng đầu, mọi người ngồi rất nghiêm chỉnh, ánh mắt nhìn chăm chú màn hình máy tính, làm ra vẻ có làm nhưng không hết việc.

Ân tổng vững vàng bước vào, đồng thanh vang lên tiếng chào hỏi: “Chào tổng giám đốc”.

Tôi ở vị trí trong góc, đến lúc nhìn thấy anh ta thì anh ta cũng đi đến phòng làm việc tổng giám đốc, rơi vào tầm mắt chỉ còn bộ âu phục màu xám tối mặc lên một thân hình cao ngất.

“Chảy nước miếng hả?”. Ellen độc mồm nói.

“Tớ còn chưa nhìn thấy anh ta trông thế nào”.

“Một lúc nữa khẳng định sẽ mở phiên họp, đến lúc đó cậu muốn xem bao nhiêu đều được”.

Tôi không cho là đúng, nghĩ cho dù bóng lưng cũng đã thấy, nhưng người có thể ngồi lên chiếc ghế tổng giám đốc này, tuổi ắt sẽ không còn trẻ, nhưng nửa giờ sau tôi ngồi trong phòng họp, lập tức hối hận về ý nghĩ của mình. Chính vì lúc trước không nhìn được gì, cho nên lúc tôi và anh ta bốn mắt giao nhau, tôi bỗng nhiên thất thần.

Đôi mắt anh ta đen như sơn, ánh mắt trong trẻo, không giống phần lớn doanh nhân sắc bén, mà có nhiều phần ôn thuận như ngọc. Mắt mày hẹp dài, mũi thẳng, ánh đèn huỳnh quang rục rờ trong phòng họp chiếu sáng xuống, càng trở nên anh tuấn bất phàm. Theo suy đoán của tôi, tuổi cũng chỉ trên dưới ba mươi, không có gì lạ khi trở thành đối tượng chiến đấu của đám chị em phụ nữ độc thân trong công ty.

Ellen dùng chân đá tôi, tôi lấy lại tinh thần.

“Đây là?”. Ân tổng nhìn tôi.

“Elva Diệp, trợ lý marketing, đã vào công ty hai năm”. Ariel cẩn thận thông báo rõ ràng, không cần tôi bổ sung thêm điều gì.

Ân tổng gật đầu, ra hiệu cuộc họp bắt đầu.

Đầu tiên, Ariel đọc báo cáo tóm tắt về nhu cầu thị trường năm nay, tình trạng tiêu thụ và phát triển sản phẩm mới, rồi nói tiếp đến các khách hàng tiềm năng trong tương lai, dự kiến tiêu thụ và dự toán chi phí.

Nội dung cuộc họp nói chung buồn tẻ chán ngắt, nếu như không phải có tổng giám đốc ngồi chủ trì, sợ rằng có người ngang nhiên ngủ gà ngủ gật, hay vờ vai gập dài.

Vốn nghĩ Ariel nói xong, cuộc họp cũng chỉ đến đó là kết thúc, nhưng không nghĩ đến Ân tổng đột nhiên muốn xem báo cáo tiêu thụ năm 99.

“Elva cô đi lấy đi, bộ hồ sơ thứ ba trên ngăn tủ hai”. Ariel xoay người nói với tôi.

“Dạ được”, cái này không phải việc khó, cũng vốn thuộc phạm vi công việc của tôi.

Tôi theo chỉ thị của Ariel, tìm tập hồ sơ trên ngăn tủ hai, không có, lại tìm đến tất cả hồ sơ trong tủ, vẫn không có, cuối cùng, tôi ngồi xuống xem tất cả hồ sơ từ đầu đến cuối cố tìm lại một lần, nhưng vẫn thể không có bản báo cáo tiêu thụ năm 99.

“Kì lạ thật, vì sao chỉ có hồ sơ bắt đầu từ năm 2000, trước đó chạy đi đâu rồi?”. Tôi ôm một tập lớn hồ sơ, bỗng nhiên tỉnh ngộ, công ty có quy định, bản báo cáo vượt qua năm năm có thể tiêu hủy. Mà mới tuần trước, Ariel giao cho tôi nhiệm vụ này, tôi đã đem tất cả cho vào máy hủy tài liệu biến chúng thành đồng giấy vụn nhỏ.

Làm sao bây giờ, tôi cắn chặt môi dưới, không có kế sách nào khả thi cả.

Tôi bước chân nặng nề, đứng trước cửa phòng họp bồi hồi rất lâu mới quyết định hai tay trống trơn đi vào, người trong phòng nhìn chằm chằm vào tôi, còn tôi thì cúi đầu không nói được một lời.

“Việc này là thế nào?”. Ân tổng nhăn mày, giọng nói có một chút khó chịu.

Tôi nhìn anh ta, môi giật giật, ngữ điệu cực kì chậm rãi nói : “Tôi xin lỗi, tổng giám đốc, toàn bộ bản báo cáo trước năm 2000 đầu tuần đã bị tiêu hủy”.

Lời vừa nói ra khỏi miệng, trong phòng họp bỗng yên tĩnh không một tiếng động.

Tôi suy nghĩ một lúc, nếu như lúc này tôi nói việc này là do Ariel giao cho tôi làm, liệu có người tin không ? Nếu như cô ta phủ nhận, một mực chắc chắn tôi tự ý hành động không thông qua sự đồng ý của cô ta, người bên ngoài liệu sẽ tin tôi hay tin cô ta ?

Tôi chung quy không nói thêm gì nữa.

Ân tổng còn chưa lên tiếng, Simon đã giận dữ nói : “Elva, cô biết rõ tổng giám đốc muốn đến thị sát công việc, vì sao không chịu động não nhiều hơn ?”.

Tôi oan ức muốn khóc, tổng giám đốc muốn đến chi nhánh ở Thượng Hải tôi cũng mới nghe nói mấy ngày nay, sao có thể lo nghĩ chu đáo như vậy.

“Việc này tôi biết rõ”. Tôi ngẩn ra, là tiếng của Ariel.

Giọng nói của cô ấy không nhanh không chậm : “Công ty có quy định, tư liệu năm năm trở lên có thể xử lý, cho nên tuần qua, tôi đã giao cho Elva cầm đi tiêu hủy, có vấn đề gì sao ?”.

Simon không còn lời nào để nói, gãi đầu, tay lật xem tư liệu giả vờ không quan tâm mọi chuyện.

Tôi không nghĩ Ariel lúc này lại đứng ra giúp tôi nói, hơn nữa đẩy toàn bộ trách nhiệm lên chính mình. Vậy mà lúc vừa rồi, tôi còn hoài nghi có phải cô ấy âm mưu hãm hại tôi hay không.

Ân tổng đưa đôi mắt đang suy nghĩ đảo qua tôi và Ariel, bình tĩnh nói : “Cuộc họp hôm nay đến đây kết thúc”. Anh ta dừng lại một chút, gương mặt không phân biệt hỉ nộ, “Hi vọng có thể xem phần báo cáo ngày mai”.

Tôi nhẹ thở ra, trong máy tính dữ liệu còn giữ lại đầy đủ, bỏ ra một đêm lấy lại một phần báo cáo vẫn có khả năng thực hiện được.

Lúc đi tới cửa, Ân tổng đột nhiên gọi tôi lại : “Elva ?”.

Tôi kinh ngạc quay đầu : “Tổng giám đốc, ngài gọi tôi ?”.

Anh ta gật đầu, “Cô ở lại một chút, những người khác có thể về”.

Tôi lo lắng ôm cặp hồ sơ của mình, trán không tự giác bắt đầu đổ mồ hôi.

Khi Ariel đi ngang qua tôi, vỗ vai tôi, ra hiệu cho tôi an tâm, tôi gửi lại cô ấy nụ cười cảm kích.

“Liệu có phải chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu rồi không?”. Tôi cho rằng anh ta sẽ quở trách tôi không làm tròn nhiệm vụ công việc, lại không đoán được nhận được một câu hỏi như này.

“Trước giờ không có”. Tôi không chút do dự đáp.

Anh ta nhắm mắt, dường như đang cố nhớ lại. Tôi lặng lẽ quan sát anh ta, chỉ cảm thấy vị Ân tống này xử sự có vẻ rất kì lạ.

“Là trong một bức ảnh”. Giọng nói của anh ta bỗng nhiên vang lên, làm tôi giật mình.

Tôi thì thầm lặp lại lời nói của anh ta : “Ảnh ?”.

“Phải”.

Lại nhìn anh ta lần nữa, nhưng anh ta lại không nói gì.

“Không có gì, cô về làm việc đi”. Sắc mặt anh ta biết đổi giống như lật sách, “Nhớ rõ ngày mai mang báo cáo tiêu thụ đi”.

Tôi không đáp, quả nhiên là giống với bản chất của nhà đại tư bản bóc lột.

Khi màn đêm buông xuống là lúc tôi chui đầu vào đồng tư liệu chồng chất.

Các đồng nghiệp lục đục tan tằm, Ân tống cũng bảy giờ muộn mới rời đi. Tất cả phòng làm việc đột nhiên trống không.

“Ồ, Elva, cô còn ở đây à ?”. Lúc Ariel đi ra từ phòng làm việc của mình, tôi mới ngó ra. Ha, cô ấy có tiếng là điên cuồng với công việc, gần như không ngày nào không tăng ca.

“Dạ phải”. Tôi vừa nhập dữ liệu vào Excel, vừa nói : “Còn một nửa nữa, tôi làm cố một chút”.

“ôi cùng làm với cô, hai người có thể sẽ nhanh hơn”. Cô ấy tươi cười rất ngọt ngào, cũng khiến người khác cảm thấy giảm áp lực với công việc. Cô ấy thật sự nên cười nhiều hơn.

“Giám đốc Đinh, à không, Ariel, việc chiều nay, cảm ơn chị”. Tôi thật lòng cảm ơn, cũng vì từng bụng dạ tiểu nhân mà hoài nghi, cảm giác có lỗi sâu sắc.

Cô ấy khẽ cười, “Tôi chỉ nói đúng sự thật, chẳng phải vì giúp cô”.

Cô ấy kéo ghế ngồi xuống bên cạnh tôi, “Có lẽ đồng nghiệp trong công ty đánh giá tôi không được tốt, cho nên cô đã có vài điều hiểu lầm tôi ?”.

Quả thật, tôi rất kiên quyết tuân theo đối với nhiệm vụ cô ấy giao phó, trước nay nói chuyện vẫn khách khí không thân.

Cô ấy cười không thôi, “Tôi đối với cấp dưới vẫn luôn hà khắc, cái này tôi không hề phủ nhận”.

“Chị đừng nói quá lời”. Tôi lấp bắp nói.

“Cô rất giống tôi bảy năm trước, cũng rất cứng đầu, bốc đồng, dưng cảm, kiêu ngạo, qua người cô tôi có thể thấy bóng dáng mình năm đó”. Khuôn mặt cô ấy nhu hòa, khóe miệng nhếch lên, “Đúng tôi, vẫn quên chưa nói cho cô biết, chúng ta là bạn cùng trường”.

Tôi kinh ngạc há to mồm, ánh mắt cô ấy sáng rõ, “Tôi trước cô mấy khóa. Tôi nhớ rõ bàn tay mạnh mẽ dạy dỗ của giáo sư Tưởng, còn có giáo sư Vương chuyên môn bắt học sinh hay trốn học ...”.

Tôi càng giật mình, nhẹn không được hỏi : “Họ cũng dạy khóa chị sao ?”.

“Đúng vậy”.

Một câu nói đã đưa quan hệ của chúng tôi càng gần gũi hơn.

“Được rồi, lần sau lại nói chuyện về trường học, hôm nay chúng ta phải hoàn thành xong báo cáo đã “. Khóe môi cô ấy thoáng hiện một nụ cười, tôi phát hiện từ lúc vào công ty đến giờ, tất cả nụ cười của cô ấy cộng lại cũng không nhiều bằng hôm nay.

Tôi lấy lại bình tĩnh, tiếp tục vùi đầu làm việc.

Ước chừng khoảng một giờ sau, điện thoại Ariel vang lên, tiếng nhạc chuông là ca khúc tôi rất thích “Đậu đỏ “. [3]

Tiếp xong điện thoại, cô ấy áy náy nói với tôi : “Elva, thật ngại quá, tôi có chút việc phải đi, một mình cô không làm xong, mai tôi sẽ nói giúp cô. Ân tổng rất dễ nói chuyện, dù sao cũng là báo cáo năm năm trước, muộn một hai ngày giao cho anh ấy, cũng không sao đâu”.

Anh ta rất dễ nói chuyện sao ? Tôi không cảm thấy vậy. Tôi nhún vai.

Ariel đi, tôi vươn vai duỗi lưng. Pha cho mình một ly coffee để nâng cao tinh thần, tôi đi đến phía trước cửa sổ, tham lam tận hưởng bầu không khí trong lành bên ngoài, ngắm nhìn phương xa. Trăng sao cùng tỏa sáng, thời tiết ngày mai rất tốt.

Dưới lầu tựa như truyền đến âm thanh tranh chấp, tôi hiếu kì nhìn xuống xung quanh, Ariel và một người đàn ông đang nói gì đó, nói rồi nói, người đàn ông kia dang tay ôm Ariel vào lồng ngực, Ariel giãy dụa vài cái, nhưng cuối cùng vẫn khuất phục.

Tôi nhếch khóe miệng thoáng cười nhẹ, nhưng lúc người đàn ông đó đưa Ariel lên xe, tôi giật mình không ngậm được miệng. Người này nói quen cũng không tính là quen, tôi và anh ta chỉ có duyên gặp mặt một lần, nói xa lạ cũng không đúng, dù sao cũng đã là cuộc gặp mặt ngắn ngủi. Anh ta rõ ràng là giám đốc hành chính công ty quốc tế Hồng Kỳ – Bùi Tử Mặc.

Nghĩ đến đánh giá lúc trước của tôi về anh ta, tôi lại cười.

Ariel không phải là người phụ nữ tầm thường, cô ấy có cá tính, tự chủ, độc lập, cao ngạo, cũng chỉ có cô ấy mới chế ngự được tay công tử nhà giàu Bùi Tử Mặc này.

Giữa bọn họ, có một câu chuyện rất đẹp.

Tôi lại ngồi vào bàn làm việc, nhìn máy tính ngẩn người.

Ánh trăng tối nay đẹp đến vậy, tôi lại ngồi chiến đấu với đồng tài liệu này, thật là bực mình.

Trên QQ có tin nhắn gửi đến, « Đã khuya vậy còn online, tăng ca à ? ».

Qua nhiều ngày tiếp xúc, tên Phong đã trở thành bạn bè trong nick tôi, đối với lịch làm việc nghỉ ngơi của tôi nắm rất rõ, chúng tôi vẫn như trước chỉ kể chuyện cười tìm niềm vui cho nhau nên từ bạn bè bình thường đã phát triển thành bạn bè chí cốt không có điều gì giấu nhau.

“À phải, tôi tăng ca. Thật đáng thương, cơm tối còn chưa ăn”. Tôi cầm cốc cà phê, dùng một tay đánh máy.

“Gọi mua đồ ăn ngoài đi, bạn cứ như vậy dạ dày không tốt đâu”.

” Không sao, dạ dày của tôi rất khỏe”. Dường như là muốn trừng phạt tôi không thẳng thắn thành khẩn, ngay sau đó tôi có cảm giác dạ dày không tốt, một cơn đau khủng khiếp ập lại.

“Sao không nói gì vậy ?”.

Tôi thật sự không còn sức đánh chữ, ép chặt dạ dày, mồ hôi trên trán đã tuôn ròng ròng.

Ánh của Phong không ngừng lóe sáng, báo hiệu có tin nhắn liên tiếp gửi đến, tôi cũng có chút quan tâm ngôn ngữ, cố gắng trả lời một câu : “Đau dạ dày, không nói chuyện với bạn được”.

Đối phương im lặng một lúc, sau đó nói : “Anh lập tức đến ngay, em chờ anh”.

Tôi cười khẩy: “Bạn đang đùa à”. Địa chỉ IP của tôi, trước giờ hẳn chưa bao giờ hỏi đến, cho nên tôi cũng không chắc chắn hẳn là người ở đâu. Nếu đây thật sự là người tôi quen, thì hẳn thật thành công khi không lộ ra một chút dấu vết nào.

Avatar hẳn đã chuyển sang màu xám tối, ngón tay tôi gõ bàn phím máy tính, nhắm mắt suy nghĩ, nhưng không có câu trả lời nào.

Vì dường như dạ dày đang đối lập với tôi, tôi đau đến mức cuộn tròn người, toàn thân cũng rét run. Tôi cố gắng đứng lên, tắt điều hòa, điện thoại di động đổ chuông hai lần rồi tắt, ngay sau đó có người gõ cửa.

“Mời vào”. Có vẻ như lúc Ariel đi chỉ là ra ngoài cửa.

Trần Vũ Hoa mang theo túi lớn túi nhỏ dựa người vào cửa, nở nụ cười nhạt.

“Là anh à”. Ngày hôm nay cho tôi quá nhiều bất ngờ.

Trà sữa, sô-đa, bánh quy, thuốc giảm đau .. Nhìn thấy anh đặt từng thứ lên bàn, tôi tròn mắt há mồm hỏi :
“Anh làm gì thế, muốn mở cửa hàng sao ?”.

Anh không đáp lại, tự ý đổ cốc cà phê đang uống dở của tôi đi, thay vào đó là cốc trà sữa thơm ngon.

Anh hùng hồn nói : “Cà phê làm đau dạ dày, từ nay không được uống nữa”.

“Vì sao tên nick của anh là Phong ?”. Đây là vấn đề tôi cảm thấy quan tâm hơn cả.

“Bởi vì em là Diệp”. Anh thành thật trả lời.

Tim tôi cảm thấy ám áp. Đã hơn một năm chúng tôi vẫn giữ quan hệ như gần như xa, tôi biết rõ anh vẫn kiên nhẫn đợi tôi, còn tôi cũng thực sự bị anh làm cho cảm động rồi.

“Vì sao lại gặt em lâu như vậy ?”. Tôi ý nói anh giấu diếm thân phận thật của mình.

“Anh sợ em biết là anh, chúng ta đến làm bạn bè bình thường cũng khó”. Nói xong, anh cẩn thận dè dặt quan sát thần sắc tôi.

Hút nhẹ một ngụm trà sữa, nhai bánh quy giòn, dạ dày tuy vẫn còn đau nhưng so với vừa rồi đã đỡ rất nhiều.

Anh nhẹ nhàng vuốt máy tóc dài buông trước ngực tôi, “Diệp Tử”.

“Dạ ?”. Miệng tôi nhét đầy bánh quy, không quan tâm trả lời.

Tôi đang chờ anh mở miệng, nhưng anh lại không nói gì nữa, cầm một túi đồ ăn vặt bánh quy cho vào ngăn kéo, “Về sau đừng để mình bị đói nữa”.

Tôi yên lặng gật đầu.

Anh ngồi vào vị trí của tôi, “Em từ từ ăn, phần còn lại anh giúp em làm”.

Anh không cần hỏi tôi cần phải làm gì hay số liệu điều chỉnh sao, ngón tay tự ý nhảy múa trên bàn phím, tôi nhìn hoa cả mắt, chỉ trong chốc lát, anh in ra một tập tài liệu, vỗ tay, “Xong”.

Tôi nghẹn họng sững sờ nhìn anh.

Anh thở dài : “Tiểu thư, khôi phục và bổ sung thêm vào thôi. Không cần dùng ánh mắt sùng bái như vậy nhìn anh”.

Tôi ngại ngùng cụp mắt, tôi đến một con số gõ cũng lâu, đối với máy tính tôi vẫn rất ngốc, không có anh hôm nay chết chắc.

Thu dọn mọi thứ xong xuôi, anh đưa tôi về nhà.

Đọc suốt đường đi không nói câu gì, chỉ thấy tôi giữ mái tóc bị gió thổi bay, vuốt thẳng nếp nhăn trên vai, đem thuốc giảm đau lạng lẽ bỏ vào túi xách tôi hay mang bên mình.

Anh là như vậy, chỉ biết âm thầm quan tâm, nhưng không bao giờ ép buộc tôi nói bất kì lời hứa hẹn nào.

Trái tim băng giá của tôi dần dần tan chảy.

Anh tiễn tôi đến cửa nhà, tôi bước lên bậc thang vài bước, quay đầu, mỗi lần anh đều chờ tôi lên phòng, chờ đèn phòng tôi bật sáng anh mới bước chân rời đi.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Tôi hít sâu một hơi, lại quay trở lại.

“Sao vậy ?”. Anh cảm thấy khó hiểu hỏi.

Tôi duỗi hai tay, chủ động ôm anh, anh do dự một chút, mới vô thức ôm lại tôi.

Tôi nhẹ nhàng kiễng chân lên, in nhanh một nụ hôn trên mặt anh.

Cơ thể anh rõ ràng chấn động, lập tức giữ chặt eo tôi, nhẹ nhàng hôn xuống trán tôi, “Diệp Tử, em đã nghĩ rõ ràng chưa ? Anh không hi vọng tương lai em lại hối hận”.

Tôi lườm anh, kiên định gật đầu, từ từ tựa vào ngực anh.

Trái tim phiêu bạc nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng tìm được bến cảng tránh gió an toàn, tôi nên vui vẻ không phải sao ?

End

---

[1] Cóc ba chân : là một loại cóc tài tộc hay còn gọi là Thiềm Thừ. Thiềm Thừ được người Hoa trân trọng như một con vật linh thiêng trong phong thủy và tài lộc.

Rất tâm đắc câu : trên đời này Cóc ba chân không dễ tìm, nhưng đàn ông hai đùi thì ra đường không thiếu.

[2] Thành ngữ ‘tiên hạ thủ vi cường’ : kẻ ra tay trước sẽ chiếm ưu thế.

22. Chương 43-44

Chương 43

Năm tháng tựa như một dòng sông, bờ bên trái không có cách nào quên được những hồi ức, bờ bên phải nắm chặt những tháng ngày thanh xuân, ở giữa dòng nước chảy xiết, đó là những thương cảm của tuổi xuân vốn đang ẩn nấp.

Một năm sau.

Uông Nhiên về nước, mang nỗi đau lớn.

Nhiều lần tôi nói muốn đến thăm cô ấy, nhưng cô ấy đều dửng dưng từ chối. Tôi biết có những nỗi đau chỉ có thể tự mình làm giảm nhẹ, còn người khác cũng không thể giúp được gì.

Liễu Như Yên và Chu Xuân không chỉ tranh nhau kết hôn, tiếp đó đến bây giờ lại nối tiếp sinh con, dọa mọi người sợ hãi rụng rời. Còn không, buổi sáng Như Yên vừa mới ở khoa phụ sản bệnh viện sinh hạ một bé trai, buổi chiều liền có ngay tin vui ở Nam Kinh đưa tới, Chu Xuân may mắn có một bé gái.

Hai nhà họ mừng rỡ như điên, chỉ khổ tôi, buổi sáng còn ở Thượng Hải làm bạn với Như Yên, buổi chiều đã phải đáp chuyến tàu nhanh nhất đến Nam Kinh, nếu như không làm vậy, chắc chắn sẽ bị Chu Xuân cài lên tội danh thiên vị.

Đứa trẻ nhỏ bé mềm mại an tĩnh nằm trong ngực tôi, tim tôi không hiểu sao rất bình ổn, dường như cả người muốn ôm chặt cơ thể đứa trẻ, nhưng cuối cùng cũng không muốn phá vỡ giấc ngủ của nó.

Trên đường về ngồi trên xe lửa, tôi cầm điện thoại di động, ánh mắt nhìn chằm chằm không chớp vào bức hình vừa chụp, miệng vui vẻ cười toe toét.

Trần Vũ Hoa ghé sát vào tôi, dường như không quan tâm nói khẽ bên tai : “Tương lai con chúng ta còn đáng yêu hơn con cô ấy”.

Mặt tôi thoáng ửng hồng, đẩy anh, nhưng không đẩy được, ngược lại còn bị anh nắm chặt hơn, “Diệp Tử, đồng ý kết hôn với anh được không ?”.

Tay anh chẳng biết lúc nào lấy ra một chiếc nhẫn, phong cách đơn giản, là kiểu đáng yêu thích của tôi.

Tôi gục đầu xuống, ý nghĩ không khống chế được nhớ lại cảnh tượng nhiều năm trước đây, con chó nhỏ Toa Toa, giỏ trúc nhỏ, hoa hồng ôm vào lòng, và một nụ cười chân thành.

Lúc đó tôi đã nhận định Hường Huy mãi là người đàn ông của đời tôi, chưa từng nghĩ có điều ngoài ý muốn khác xảy ra.

Trần Vũ Hoa đẩy kính mắt, giữ chặt hai vai tôi, rất kiên nhẫn chờ câu trả lời của tôi.

Tôi nhìn sâu vào đôi mắt anh, anh mỉm cười, “Diệp Tử, vì sao biểu hiện trên mặt em cứ như mình sắp ra pháp trường vậy ? Anh có đáng sợ như vậy không ?”.

Nụ cười của anh cuối cùng đã xua tan bất an trong lòng tôi, mặc dù không dễ dàng quên đi quá khứ, nhưng từ hôm nay trở đi tôi sẽ cố gắng, từ từ chôn sâu những kỷ niệm ngày xưa.

Sau này, bờ vai anh sẽ là nơi để tôi dựa vào.

Đầu tiên, hẹn ngày gặp ba mẹ hai bên, ba mẹ tôi rất hài lòng Trần Vũ Hoa nho nhã tinh tế thận trọng, ba mẹ anh thích tôi nhã nhặn lịch sự sẵn sàng, cho nên, gần như không gặp bất kì rào cản nào, kế hoạch hôn lễ đã đặt sẵn trên bàn.

Bởi vì những năm gần đây là thời kì đỉnh cao kết hôn, khách sạn to nhỏ đủ loại dù đặt trước từ nửa năm thậm chí cả một năm cũng không còn, cuối cùng chúng tôi cũng vẫn vượt qua được, cũng bởi có người bỏ đăng kí nên mới bắt nhanh thời cơ.

Kết hôn giống như đánh trận vậy, đây là câu nói của Chu Xuân, câu nói này đúng là không hề sai chút nào.

Hôn lễ sắp sếp trong nửa năm sau, nhưng bây giờ đã bắt đầu phải chuẩn bị, thiết kế áo cưới và lễ phục, tìm công ty tổ chức hôn lễ thích hợp, trang hoàng nhà mới .... Tôi hạn một ngày không có bốn mươi tám giờ, mà cũng muốn mình có nhiều hơn hai chân.

Trần Vũ Hoa muốn tôi dễ dàng đi lại, nên đã mua nhà mới gần công ty, như vậy, cũng cách chỗ ở của Như Yên không xa, tiện đi lại.

Như Yên thường xuyên đắc ý hả hê nói : “Diệp Tử, sau này cậu sinh con gái thì đến làm thê tử của con trai tớ”.

Tôi cũng không chịu thua kém bật lại :”Sang một bên đi, cậu không phải sớm dự định với Tiểu Tuệ của Chu Xuân sao. Sao còn nghĩ đến con gái tớ ... “.

Như Yên tức giận, “Có thể cạnh tranh công bằng mà”.

Tôi hừ lạnh, “Phải con trai cậu là bảo bối”, sau đó trừng mắt nhìn cô ấy, “Nếu tớ mà sinh con trai, nhà cậu cẩn thận Tiểu Tuệ bỏ gian tà theo chính nghĩa đó”.

Cô ấy thường xuyên bị tôi chọc kêu Oa oa.

Còn Trình Anh sau khi cười rũ rượi cũng mắng hai chúng tôi không biết nhục nhã.

Ngày cứ dần trôi qua từng ngày.

*

Hai tháng trước hôn lễ, tôi cũng giống như đại đa số những cô dâu mới, không thể tránh khỏi chứng sợ hãi trước hôn nhân. Cách ngày kết hôn càng gần, tôi càng buồn bực bất an.

Trình Anh an ủi tôi nói, đây là đường đi tắt yếu của mỗi cô gái, Trần Vũ Hoa là người rất đáng giao phó cả đời, muốn tôi phải mở lòng. Cô ấy nói tôi hiểu, nhưng tôi biết rõ ràng đó không phải là nguyên nhân.

Tất cả nỗi kích động, hoảng loạn của tôi, đều từ một người.

Hường Huy.

Anh ấy đã trở về.

Lúc Chu Xuân do dự nhiều lần mới nói chuyện này với tôi, tôi hoàn toàn bình tĩnh trả lời : “Tớ biết”.

Bởi vì đã có lúc vô tình thấy hình bóng anh, bởi vì QQ của anh đã thay đổi chữ kí, bởi vì anh đã nhắn lại với tôi.

Nhưng những điều này có quan hệ gì đến tôi đâu.

Chẳng lẽ anh ấy không biết, sau khi chia tay không thể làm bạn bè, bởi vì hai bên đã có quá nhiều tổn thương. Chúng tôi cũng sẽ không là kẻ thù, bởi vì hai bên đã từng có quá nhiều tình cảm. Cho nên chúng tôi sẽ trở thành những người xa lạ quen thuộc nhất trên đời này.

Tin nhắn trên Q tôi không trả lời, số di động tôi cũng sớm đổi, tôi cũng đã từng cố gắng chờ đợi, nhưng cuối cùng là anh đã bỏ rơi tôi, chứ không phải là thời gian.

Lần cuối cùng sau một năm Ân tổng lại đến thăm chi nhánh ở Thượng Hải một lần nữa.

Dường như mỗi lần gặp anh ta đều không phải là chuyện tốt. Lần trước là tặng ca làm tư liệu, lần này ...

Vừa ngày mới đi làm, anh ta đã gọi tôi đến phòng làm việc của anh ta.

“Elva, hôm nay có hai doanh nhân cung cấp rất quan trọng đến thăm, nhưng tôi lại không có thời gian, cô hãy đưa họ đến nhà máy”. Anh ta còn không ngừng đầu nói.

Vì sao lại là tôi ? Nhưng tôi không dám hỏi.

Dường như hiểu được suy nghĩ trong lòng tôi, Ân tổng ngừng đầu, ánh mắt sáng trong nhanh khóa chặt tôi, “Ariel còn có nhiệm vụ khác, tất cả công ty ngoài cô ấy ra thì chỉ có cô tiếng Anh rất tốt, cô nói xem, không tìm cô thì tìm ai ?” .

Tôi cúi đầu nhìn xuống mũi chân, “Ân tổng, tôi ... “.

“Cô là sinh viên tốt nghiệp hàng đầu khoa ngoại ngữ, đừng làm tôi thất vọng”. Anh ta cắt ngang, không để tôi nói tiếp.

Tôi khép mi, chấp nhận.

Lúc bọn họ bước vào cửa chính công ty, tôi bắt đầu đứng ngồi không yên.

Giống như lúc tám giờ thường chiếu phim truyền hình tình cảm, gặp trường hợp như vậy lại xuất hiện lên tôi.

Tôi nắm chặt tay, cho đến khi các đốt ngón tay trở nên trắng bệch, mới không chế được hô hấp đang rối loạn và nhịp tim đang tăng tốc.

“Đây là trợ lý giám đốc công ty chúng tôi Diệp tiểu thư, hôm nay sắp sếp cô ấy sẽ cùng đi toàn bộ hành trình cả ngày nay”. Ân tổng long trọng giới thiệu tôi, nhưng lúc nào tôi đã được thăng chức vậy, sao mình tôi lại không biết.

“Rất hân hạnh được gặp cô”. Đôi mắt xanh biếc phát kim của người ngoại quốc Eric, nói một câu giọng Lodon chính thực, nhiệt tình duỗi tay ra.

Đầu lưỡi trong miệng đảo quanh, đã lâu không luyện tập, quả nhiên mới lạ rất nhiều. May mắn chỉ là nói chuyện đơn giản, sau khi hàn huyên vài câu, tôi đã có thể vận dụng tự nhiên.

“Có phải tất cả những tiểu thư ở Thượng Hải đều xinh đẹp giống như cô không?”. Rốt cuộc có phải là giáo dục có sự khác biệt hay không mà chỉ sau vài phút trò chuyện ngắn ngủi, Eric đã có thể chuyện trò vui vẻ, còn tôi vẫn không quen.

Tôi cố ý xem nhẹ Eric ở bên cạnh đi đến xe, từ lúc bắt đầu ánh mắt đốt cháy người vẫn không rời tôi, tôi chỉ mỉm cười với Eric nói : “Có rất nhiều cô gái xinh đẹp, tôi chỉ là một trong số những người rất bình thường”.

“Cô thật khiêm nhường, Hương, cậu nói đúng không?”. Tôi có chút kinh ngạc, anh ta vừa nói tiếng Trung, chỉ hơi lấp bắp.

Tôi vừa mới ngừng đầu đã bắt gặp đôi mắt u sầu của Hương Huy, thần thái sáng tỏa, nhưng trong ánh mắt ẩn chứa quá nhiều tình tự không cách nào nhận ra.

Hồi trước anh rõ ràng ngây ngô giản dị còn bây giờ những cử chỉ giờ tay nhấc chân đều có khí chất trưởng thành sang trọng, bờ môi bạc mỏng thoáng hiện nét cười yếu ớt làm say lòng người, không thể phủ nhận, anh càng ngày càng thu hút sự chú ý của tôi hơn bao giờ hết.

Tôi rất khó khăn mới rời ánh mắt khỏi người anh, thăm mắng mình, vì sao con người vốn luôn xử sự rất kiên định như tôi, lúc gặp anh lại hoàn toàn sụp đổ.

“Hai người quen nhau?”. Có lẽ anh khiến tôi quan tâm quá rõ ràng, làm Eric cảm giác khác thường.

“Không quen”.

“Có quen”.

Đồng thanh trả lời đối lấy hai đáp án hoàn toàn trái ngược.

Mặt tôi đỏ lên, không nói được một lời.

Eric nhìn tôi, rồi lại nhìn Hướng Huy, vẻ mặt không hiểu.

Ân tổng có chút suy nghĩ rồi gật đầu, khoe miệng nhếch lên nụ cười hiểu biết.

Tôi bỗng nhiên thấy hận anh ta, nếu không phải anh ta bắt tôi phải ra mặt, thì sao có thể mắc sai lầm như vậy.

Eric là doanh nhân cung cấp nguyên liệu cho công ty, lần này làm chuyên môn đi nhà máy tham quan thị sát.

Khảo sát thuận lợi đến thần kỳ, khi tôi không thể làm phiên dịch đúng lúc, Hướng Huy đã thay tôi thuyết minh. Càng về sau, toàn bộ giải thích đơn giản của anh đã giúp tôi thuận lợi vượt qua.

Tiền Eric và Hướng Huy đến khách sạn Hoa Đình, là nhiệm vụ hôm nay của tôi được tính hoàn thành.

“Buổi tối, tôi có vinh hạnh được mời Diệp tiểu thư xinh đẹp nể mặt ăn một bữa cơm không?”. Lúc đi ra thang máy, Eric đột nhiên hỏi tôi.

Tôi vuốt tóc, mỉm cười rục rịch. “Mọi chi phí mấy ngày nay đều có thể chuyển vào tài khoản của công ty, đây là quy định cho phép của công ty”.

Anh ta lặp lại lời tôi nói, rồi lắc đầu, “Diệp tiểu thư, có lẽ cô đã hiểu lầm ý tôi, tôi lấy danh nghĩa cá nhân mời cô. Hy vọng cô không từ chối”. Nói xong hai câu này anh ta đông cứng lại, nhưng vẫn kiên trì dùng tiếng Trung, tôi nghe rồi cười, “Eric tiên sinh, sau giờ làm việc là thời gian riêng tư của tôi, nếu như tôi đi ăn cơm cùng anh, tôi sợ bạn trai tôi sẽ không vui”.

Eric thất vọng gãi đầu, cười lớn.

Còn sắc mắt Hướng Huy càng tối tăm.

Tôi đi ra cửa chính khách sạn, thở dài một hơi.

Cuối cùng cũng hữu kinh vô hiểm qua được, nếu như có thể, tôi và Hướng Huy hy vọng sẽ không còn cơ hội gặp mặt lần sau nữa.

“Chờ một chút”, lúc chuẩn bị rời đi, một giọng nói quen thuộc tôi không muốn nghe nhất vang lên sau lưng tôi, dần dần đến gần.

Con người này vì sao cứ như âm hồn không siêu thoát vậy?

Tôi thở dài, xoay người, không thân nhưng cũng không thất lễ nói, “Hướng tiên sinh, còn việc gì sao?”.

“Em nhất định không muốn nói chuyện với anh sao?”. Anh không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Nếu như anh cảm thấy tôi lãnh đạm anh, anh có thể gặp Ân tổng trách cứ”. Tôi làm mặt lạnh, hoàn toàn công thức hóa giọng điệu.

“Chu Xuân nói em sắp kết hôn, hy vọng anh không làm phiền em, nhưng là...”. Giọng nói anh dần nhỏ đi, trong mắt chợt lóe lên tia nhìn ảm đạm buồn bã, mũi tôi bỗng thấy chua xót, trái tim thấm đẫm nhiều vị hỗn tạp.

Tôi sững người một lúc, cuối cùng cười, hơi nghiêng đầu, “Cô ấy nói không sai, cho nên, Hướng tiên sinh, mong anh đừng quấy rầy cuộc sống của tôi”. Lúc anh rời đi đâu có nghĩ sẽ có ngày hôm nay, hướng chi hiện giờ người đàn ông đã có vợ, người con gái sắp lấy chồng, giữa lúc xoay người, chúng ta đã sớm trở thành hai người hoàn toàn xa lạ.

“Diệp Tử”, anh thì thầm dịu dàng gọi tên tôi, tôi giận dữ đối với anh không xuống thang.

Hai tay anh giữ chặt lên vai tôi, ngón tay thon dài xoa khuôn mặt tôi, dịu dàng nói : “Diệp Tử, từ trước đến nay anh chưa bao giờ quên em. Sau khi về nước anh tìm em rất lâu, nhưng em đổi số di động, QQ cũng vĩnh viễn không online, bọn Chu Xuân Chim to lại sống chết không chịu nói cho anh cách liên lạc với em ...”.

Không nên tin anh ấy.

Không nên tin anh ấy.

Trong đầu tôi hỗn loạn, bước chân dường như lướt nhẹ.

Anh khẽ vuốt những sợi tóc rối cài lên tai tôi, cũng giống như nhiều năm trước, chẳng qua lúc đó tôi vẫn còn để tóc ngắn, còn bây giờ mái tóc tôi đã dài đến thắt lưng.

“Diệp Tử”, tay anh thoáng thêm sức, ghì chặt tôi vào vòng tay, tôi đột nhiên tỉnh táo, hoảng loạn đẩy anh ra, tay đặt trên xe thở hổn hển nói, “Hướng Huy, anh biết rõ, lúc trước người ra đi là anh, người muốn tôi đừng chờ đợi cũng là anh, bây giờ anh có tư cách gì nói những lời này?”.

Đôi mắt anh trôi dạt không cách nào nắm lấy tình cảm, thì thầm nói: “Anh xin lỗi”.

Khóe miệng tôi nhếch cười cay đắng, Anh xin lỗi, những chuyện trong quá khứ của chúng ta, chỉ một câu Anh xin lỗi là có thể xóa bỏ sao?

Tôi không lên tiếng, quay đầu rời đi.

“Chờ một chút”.

Lần này tôi không quan tâm, vẫn bước đi trên con đường của mình.

Ngay sau đó mũi va phải ngực anh, tôi xoa mũi, cặp mắt phóng hỏa căm tức nhìn anh. Không có gì bất ngờ khi thấy khóe môi anh lộ ra nụ cười ảm áp, như gió xuân thổi vào mặt. “Buổi tối anh hẹn bọn Chim to tụ tập, em cũng đến đi ?”.

Tôi rời nhanh vòng tay anh, “Anh cảm thấy chúng ta cần thiết phải ôn lại chuyện cũ sao ?”.

“Chu Xuân, Trình Anh cũng tới, còn có ...”. Giọng anh bình tĩnh thông thả, “Trần Vũ Hoa”.

Tôi giật đuôi lông mày, nghiêng răng nghiêng lợi, “Tôi sẽ đến, như anh mong muốn”.

Anh thủy chung giữ nụ cười, tôi nín thở, xoay người, gió thổi bay mái tóc dài của tôi, những ký ức đã lâu phủ đầy bụi đang từ từ sống lại.

*

Sáu giờ tối muộn, điện thoại Trần Vũ Hoa đúng giờ gọi tới, rất khác với ngày xưa, giọng nói anh tự ti do dự, “Diệp Tử, buổi tối có cuộc tụ tập, em ... có muốn cùng đi không ?”.

“Được, em ở công ty chờ anh đến đón”. Tôi nhìn đèn báo điện thoại di động một lần, tư tưởng có chút không tập trung.

Anh cân nhắc từng câu từng chữ, “Diệp Tử, em có biết hay không ...”.

“Là Hướng Huy, đúng không ?”. Tôi không nghĩ sẽ giấu diếm anh, “Anh ấy là đối tác cung cấp của công ty em, bọn em buổi chiều đã gặp mặt”.

Đầu bên kia anh im lặng không nói.

Tôi ngược lại cười, “Trần Vũ Hoa, chúng ta sắp kết hôn rồi”. Tôi nhắc nhở anh.

Anh cũng cười, “Em chờ anh, anh sẽ đến ngay”.

Đặt điện thoại xuống, tôi thu lại nụ cười, không tự giác lại chìm sâu vào suy nghĩ.

Lúc chúng tôi đến quán bar âm nhạc trên đường Mậu Danh, mọi người đã tề tựu đông đủ. Trong đó có người đã lâu chưa lộ diện Lăng Phong.

Tôi nở nụ cười tươi như hoa, “Chúng tôi đến muộn”.

“Vậy đầu tiên phạt ba ly đi”. Đã là người làm cha nhưng Chim to vẫn không thay đổi cá tính vui cười như ngày xưa.

Như Yên kéo ống tay áo anh ta, Trần Vũ Hoa không để ý nói, “Được, chờ đến tiệc cưới chúng tôi sẽ mời anh”.

Tôi thấy gương mặt Hướng Huy không kịp che dấu lúng túng, cũng thấy ánh mắt quan tâm lo âu của Chu Xuân.

Chỉ có Chim to, Lăng Phong vẫn vô tâm cười ha ha.

“Uống gì? Tự gọi đi”. Hướng Huy hỏi.

Trần Vũ Hoa thuận miệng nói, “Hai ly GrandMarnier”. Rượu mang vị ngọt của cam, có chứa brandy thơm ngát, mùi rượu lại không quá nặng.

Tôi để ý thấy Hướng Huy gọi một loại rượu mạnh Mexico Agave Tequila, nghe nói rất nhiều người đến quán bar mua say đều gọi loại rượu này.

Bên trái là Trần Vũ Hoa, bên phải là Hướng Huy, không biết là ai đã để lại chỗ tốt như vậy. Tôi bất động không nói còn kéo tôi Trần Vũ Hoa thay đổi vị trí, ngồi bên cạnh Chu Xuân.

Ngay từ lúc bắt đầu giống như sự im lặng chết, hai ly rượu xuống bụng, không khí cũng hơi hoạt động.

Lăng Phong nhìn thẳng Liễu Như Yên, nửa thật nửa giả nói, “Như Yên ah, lúc trước em chọn Chim to không chọn anh, đã làm tan vỡ trái tim anh”.

Chim to vung một quyền, không nặng không nhẹ, “Tiểu tử cậu uống say rồi”.

Lăng Phong vẫn chưa tỉnh, “Chẳng qua tớ say rượu mới nói ra những lời chân thành ... “. Nhìn sắc mặt Chim to không tốt, liền nhanh chóng giải thích, “Cậu yên tâm, vợ của bạn không thể bắt nạt. Điểm này là nguyên tắc vốn có của tớ”.

Lời này vừa nói ra, nụ cười của Hướng Huy và Trần Vũ Hoa đồng thời bị kiềm hãm.

Lần này ngay cả kẻ nhận thức muộn màng như Lăng Phong cũng nhìn ra chuyện gì, tự vỗ vào cái miệng rộng của mình, “Bảo mà quản không cho nó há mồm mà”.

Màn biểu diễn vai hề của anh ta dường như làm pha loãng tình hình trước đó đang căng thẳng sắp gợn sóng lên, sau khi chúng tôi cùng cười, không người nào còn quan tâm nữa.

Chim to và Lăng Phong luôn là cao thủ kéo bầu không khí, có bọn họ thì không cần lo lắng buổi tụ họp trở nên nặng nề.

Quả nhiên, không bao lâu, Chim to ngồi không yên, Lăng Phong cũng rục rịch. Chim to vỗ tay nói : “Tìm chương trình khác đi, độc mỗi uống rượu cũng không còn ý nghĩa”.

Lăng Phong phụ họa nói, “Ý kiến hay, nếu không chơi trò lời nói thật lòng hay đại mạo hiểm đi”.

Tuy thấy nhàm chán, nhưng vẫn hơn không, cho nên không ai phản đối.

Như Yên phối hợp lấy trong túi cái búi bi, dài nhỏ, sọc chính giữa.

Chim to bắt đầu quay bút, sau khi vận chuyển cao tốc, đầu bút may mắn thế nào chỉ chính hướng anh ta.

Điều này làm tấy cả mọi người cười thoải mái, nói anh ta tự làm tự chịu.

“Lời nói thật lòng hay đại mạo hiểm?”. Lăng Phong hăng say nhất.

“Đại mạo hiểm đi”. Chim to ngượng ngùng nói, “Nhưng tớ nói trước, cái gì mà ôm cột điện kêu to la cứu, kiểu này tớ tuyệt đối không làm”.

Lăng Phong liếc mắt nhìn anh ta, “Sẽ không bắt cậu làm việc này”. Tôi không bỏ qua ánh mắt hiện lên nụ cười tinh nghịch của anh ta, “Việc làm của cậu rất đơn giản, cô gái độc thân ngồi cạnh cậu uống rượu rất lâu, cậu hãy đi ra nói yêu cô ấy”.

Toàn thân tôi run rẩy, rượu đổ lên chiếc váy dài làm để lại một vết mờ, may mắn, không có người chú ý đến.

Ánh mắt Trần Vũ Hoa hiện lên nỗi phức tạp không thể nói, tôi hiểu giờ phút này anh đang sợ cái gì .

Khóe môi Hường Huy hơi nhếch lên, tôi biết rõ anh đang nhớ lại năm ấy tôi cũng thỏ lộ kiểu khác người ấy, thời đó chúng tôi, tuổi trẻ bồng bột, còn bây giờ chúng tôi chỉ có thể lựa chọn cách nhẫn nhịn giấu kín.

Ngoài dự đoán của mọi người, Chim To cũng không ra chỗ ngồi đó, mà giờ ly rượu lên, ngửa cổ uống cạn.

“Thật nhàm chán”, Lăng Phong rất thất vọng, Như Yên rất vui vẻ, Chim To rất thản nhiên.

“Tiếp theo”, Chim to lại quay bút lần nữa, lần này, đầu bút nhắm ngay Hường Huy.

Anh nghĩ nghĩ, “Lời nói thật lòng đi”.

“Người cậu yêu nhất là ai?”. Lăng Phong cướp lời hỏi.

Nếu như không phải đã sớm quen biết với thân kinh và đường nét Lăng Phong, tôi nhất định cho rằng anh ta cố ý làm mọi chuyện rắc rối. Nhưng vấn đề của anh ta thành công hấp dẫn mọi ánh mắt của mọi người, toàn bộ hơn mười con mắt đều nhìn lên người Hường Huy.

Tay tôi vẫn run rẩy như trước, tôi đặt lên đầu gối mình, Trần Vũ Hoa bỗng nhiên đưa tay đến, nắm thật chặt tay tôi.

Gương mặt anh căng thẳng, nhưng vẫn nở nụ cười miễn cưỡng với tôi, tim tôi thoáng đau, nỗi bất an của anh hoàn toàn lạc vào mắt tôi, bởi vì anh không có tự tin về bản thân, bởi vì anh luôn suy tính hơn thua.

Khóe miệng Hường Huy mang một nụ cười ôn hòa, từ góc độ của tôi có thể nhìn rõ cái cằm cong hoàn mỹ của anh, mang theo sự cương nghị, kiên trì, cứng rắn lại không mất đi nét dịu dàng.

Môi anh khẽ giật, ngay lúc này chúng tôi đều nghĩ anh sẽ nói ra một cái tên, nhưng anh lại học theo Chim to, giờ ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

“Này, các cậu sao lại như vậy, nhàm chán quá”. Lăng Phong không vui, Như Yên nói lại một câu, “Bọn họ cũng không làm trái quy tắc trò chơi”. Anh ta lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng.

Đến lượt Hường Huy quay bút, anh lặng lẽ nhìn tôi, sau khi dừng lại, đầu bút không thiên vị nhắm ngay tôi.

Trước trò chơi, tôi sớm đã quyết định chủ ý, cho dù là lời nói thật lòng hay đại mạo hiểm cũng được, nếu như vào trúng tôi, tôi chỉ lựa chọn uống rượu, tuyệt đối sẽ không để cho Hường Huy có bất cứ cơ hội nào thăm dò nội tâm tôi.

Cho nên tôi tùy ý nói : “Lời nói thật lòng”.

Không có người nào cướp hỏi vấn đề, ngay cả Trần Vũ Hoa cũng giữ im lặng, tựa như mỗi người đều biết rõ nên nhường cơ hội này cho Hường Huy, vì thế anh không phụ sự mong đợi của tôi, nhấn mạnh từng câu từng chữ, “Em có thường xuyên nhớ lại quá khứ của mình hay không?”.

Lời vừa nói ra khỏi miệng, sắc mặt Trần Vũ Hoa thay đổi, những người còn lại đưa mắt nhìn nhau.

Câu này quả thực rất nặng, quả thực là công khai khiêu khích.

Tôi nghĩ mọi người cũng cho rằng tôi lựa chọn uống cạn ly rượu, nhưng tôi không làm.

Tôi nắm tay Trần Vũ Hoa, cùng đan mười ngón tay thật chặt vào tay anh, cười nhạt, bình tĩnh nói : “Từ trước đến giờ đều không có”.

Tôi thấy Trần Vũ Hoa như trút được gánh nặng thả nhẹ một hơi.

Tôi thấy Hương Huy thất bại cúi đầu, tự giễu cười.

Tôi thấy Chim to và Lăng Phong đưa ánh mắt khó hiểu nhìn nhau.

Tôi thấy Chu Xuân, Trình Anh và Như Yên vẻ mặt hổ thẹn.

Nếu như bây giờ tôi còn không nhìn thấy chuyện này là do Hương Huy, Chim to và Lăng Phong thông đồng cùng nhau dò xét tôi, tôi thực sự có thể đâm đầu vào tường.

Tôi không do dự nữa kéo Trần Vũ Hoa, kiên định không nghi ngờ gì nói : « Chúng tôi còn có việc, đi trước ».

Hương Huy muốn giữ chúng tôi lại, cuối cùng, tay ngừng giữa không trung, thật lâu vẫn không buông xuống.

Trần Vũ Hoa đưa tôi về nhà, dọc đường đi im lặng không nói gì.

Sau khi xuống xe, tôi cách cửa kính xe hét lên với anh : “Trần Vũ Hoa, em ghét anh yếu đuối, ghét anh không có tự tin về bản thân, cũng ghét anh không tin tưởng em”.

Anh vội vã lao xuống xe, mạnh mẽ ôm tôi vào lòng, tiếp theo là hàng loạt nụ hôn lên trán tôi, lên mí mắt, lên môi, một lần lại một lần, không ngại phiền hà.

Nụ hôn của anh mang theo chút đau đớn và lo lắng, hoàn toàn khác với sự dịu dàng như xưa của anh.

Thật lâu sau, anh ôm tôi thì thầm : “Diệp Tử, anh rất sợ mất em. Nhưng anh không nên hoài nghi em”.

Tim tôi không hiểu sao thấy quặn đau, tôi ôm chặt lấy Trần Vũ Hoa, “Em sẽ không rời bỏ anh, vĩnh viễn không làm vậy”. Giọng nói khàn khàn phát run, câu này là tôi nói với anh, cũng như nhắc nhở chính bản thân mình.

Chương 44

Chúng tôi đã yêu nhau rất sớm, cho nên từ bỏ cũng rất nhanh, dễ dàng nói ra lời hẹn, nhưng lại không muốn chờ đợi kết quả.

Ngày kết hôn còn một tháng nữa, tất cả công tác chuẩn bị cơ bản hoàn thành. Tôi lại càng trầm tĩnh, thường ngồi một mình trong căn nhà mới rộng rãi, suy nghĩ rồi lại tự đứng rơi vào trạng thái mơ hồ không lý do.

Như Yên nói chứng sợ hãi trước hôn nhân của tôi càng ngày càng nghiêm trọng. Trình Anh cười nói tôi muốn được lấy chồng đến sốt ruột, chỉ có mình tôi biết, có một trở ngại tôi vẫn chưa vượt qua được.

Giữa trưa hôm đó, tôi từ chỗ khách hành đi ra, cũng gần một giờ.

Thành thật mà nói, vừa rời gặp vị khách rất khó tính, may mà cuối cùng cũng thuyết phục được cô ấy kí hợp đồng.

Tôi day day huyết thái dương, dường như mỗi lần đi đàm phán kí hợp đồng, không chỉ có kiến thức chuyên môn xuất sắc mà còn phải có miệng lưỡi ba tấc không nát.

Không muốn về công ty ngay, chẳng dễ gì mới có được hợp đồng, dành một buổi chiều lười biếng cũng không nhiều nhận gì.

Một số những con người mang bóng dáng giống sinh viên đi ngang qua tôi, thanh niên tươi trẻ, tinh thần năng động, tôi như thấy hình ảnh mình lúc mới tốt nghiệp.

Nơi này cách đại học J không xa, tôi cũng không biết sao muốn trở về thăm trường cũ, từ sau khi tốt nghiệp, cảm giác trước nay chưa bao giờ mãnh liệt như lúc này.

Qua tiệm cháo bác Vương, mùi hương xông vào mũi, biết vậy nên cái bụng đói bắt đầu kêu vang.

Tôi dừng bước, do dự một lúc mới đi vào.

“Cô bé đã lâu không tới”. Bác Vương nhìn thấy tôi vẫn luôn nhiệt tình như vậy. Dù sao những năm gần đây tôi cũng được xem như khách quen.

“Dạ, công việc gần đây của cháu rất bận”. Tôi nhỏ nhẹ đáp lại.

Bà cũng không hỏi tôi dùng cái gì, thực đơn vốn đã quen thuộc, “Mang lên sớm thôi, chờ chút nha”.

Tôi gật đầu.

Đã hết giờ cao điểm ăn trưa, tiệm ăn cũng chỉ còn tốp năm tốp ba mấy người khách, nhưng lại cứ gọi hết một bát lại một bát, cũng không có thời gian rảnh rỗi.

Bưng cho tôi bát cháo là một chàng thanh niên khỏe mạnh, làn da ngăm đen, nhìn qua là người trung hậu thành thật. Thấy bác Vương đang vội vàng thu dọn bát đĩa bàn kế bên, tôi thuận miệng hỏi : “Đây là người làm mới a ?”.

Chàng trai cười mỉm cười, chẳng hề trả lời, bác Vương cười tít mắt : “Nó là con trai bác”.

Tôi hơi ngạc nhiên, bác Vương lại nói tiếp : “Cuối cùng bác cũng tìm được nó”. Nét mặt bà đầy sức sống, đáy mắt hiện lên ý cười.

“Chúc mừng bác, cuối cùng bác cũng chờ đến ngày này”. Tôi phát ra lời chúc phúc từ nội tâm.

“Cô bé à, cháu nhất định sẽ chờ được cậu ấy”. Bác Vương nói thâm ý.

Tôi cảm thấy bối rối, mặt đỏ lên. Tâm tư của tôi chưa từng qua được mắt của bà.

Cầm chiếc thìa tùy ý quấy cháo, đây đều là chuyện quá khứ, bác Vương ở nơi này chờ con trai, còn tôi, cho dù đợi đến khi anh trở về, cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, bởi vì chúng tôi mãi như hai đường thẳng không còn giao nhau nữa.

“Đừng nản lòng, còn nhớ lời bác từng nói không, chỉ cần kiên trì nhất định có hy vọng. Cháu thấy đầy nguyện vọng của bác gần như không thực hiện được, giờ đây đã trở thành sự thật, cháu cũng sẽ như vậy”. Bác Vương vui vẻ an ủi tôi.

Tôi ngẩng đầu, cười cảm kích. Không biết nên giải thích cái gì, bà là người tốt bụng, bà hy vọng mọi người đều có thể tìm được hạnh phúc như bà, vì thế tôi nên để bà thỏa mãn tâm nguyện nhỏ nhoi đó.

Cửa bỗng nhiên bị đẩy ra.

Áo sơ mi trắng, cà vạt màu xanh ngọc, âu phục màu xám bạc khoác lên cánh tay, phong thái nhẹ nhàng, tự nhiên không miễn cưỡng.

Anh bước nhanh hướng đến chỗ tôi, “Anh có thể ngồi chỗ này được không ?”. Tiếng nói êm tai, nụ cười ấm áp, dường như mọi thứ chỉ mới như ngày hôm qua.

Tôi nắm chặt ngón tay, cho đến khi các đốt ngón tay trở nên trắng bệch, “Mời anh ngồi, tôi ăn no rồi, đi trước một bước”.

Tôi đặt tiền xuống rồi đi, anh gần như ngay lập tức chặn đến trước mặt tôi, “Diệp Tử, anh có lời muốn nói với em”.

“Chúng ta không còn gì để nói cả”. Tôi không quay đầu lại nhìn.

Anh đuổi theo ra tiệm cháo, rồi bắt lấy tôi.

Tôi vung tay anh ra, cảm đầu chạy như điên.

Sau khi chạy được mấy trăm mét, phát hiện thấy anh vẫn nhàn nhã ở sau lưng tôi, tôi nhanh anh cũng nhanh, tôi chậm anh cũng chậm, tôi cảm thấy xấu hổ, có phải anh đang coi tôi là con mồi trong tay anh, tùy ý đùa nghịch chơi đùa, chờ đến lúc tôi mệt mỏi cùng cực mới ăn tươi nuốt sống tôi.

Tôi dứt khoát dừng bước, quay đầu lại, nhưng vẫn giữ khoảng cách nhất định với anh, hơi châm chọc : “Hướng tiên sinh, xin hỏi có gì chỉ giáo ?”.

Anh đi lên trước từng bước, tôi liền lui từng bước, cho đến khi anh thất bại nói : “Diệp Tử, anh đáng sợ như vậy ư?”. Sắc mặt anh nhìn qua rất phức tạp, nặng nề.

Tôi nhú mào, lạnh lùng, mạnh mẽ : “Như độc xà mãnh thú”.

Anh đầu hàng đứng lại, bình tĩnh nói : “Anh chỉ muốn hỏi em một câu”.

“Cái gì?”. Tôi giật mình vô tình lại hỏi tiếp câu nói của anh.

Trong đôi mắt anh hiện lên những cảm xúc lặng lẽ không thể giải thích, “Em đã nói chưa từng nhớ đến quá khứ, vì sao lúc này em lại xuất hiện ở đây?”. Ngỡ khí anh hờ hững, mang theo sự hiểu biết chắc chắn, đắc ý.

Ngực như bị vật nặng đè xuống nghiêm trọng, cái lạnh leo thối vào mặt tôi, tôi im lặng xoay người, tội gì tôi phải ở đây bị con người này làm lãng phí, tôi hận chính mình vì sao mỗi lần đụng phải anh, tất cả lý trí của tôi đều bị đánh mất không trở lại.

Hương Huy đột nhiên ôm tôi từ phía sau, toàn bộ cơ thể tôi chấn động, anh cẩn thận hôn lên giữa tóc tôi, rồi xuống bên tai anh thì thầm: “Diệp Tử, đừng đi...”.

Tôi tỉnh táo, lạnh lùng nói : ” Buông ra”.

Anh đứng bất động.

“Mong anh hãy tôn trọng tôi, cũng như tôn trọng bản thân mình”. Lời nói tôi rõ ràng rành mạch, trong giọng nói mang theo lãnh đạm, không thể tha thứ cho anh.

Cuối cùng anh cũng buông tôi ra, “Anh thật sự không còn cơ hội, phải không?”. Giọng nói anh cất giấu nhiều buồn bã đau xót, tôi cảm thấy đau lòng tột đỉnh, không khống chế được gần nhẹ từng tiếng, “Hương Huy, anh đã kết hôn, anh muốn tôi phải thế nào đây”.

Tôi bưng chặt mặt, nước mắt không ngừng chảy ra.

Anh tiến đến bờ vai tôi, buộc tôi phải đối mặt với anh : “Ai nói cho em anh đã kết hôn?”.

Trong lòng tôi dấy lên nỗi cô đơn trống rỗng :”Lúc trước anh đi nước ngoài tôi là người cuối cùng biết, tôi không trách anh. Anh nói với tôi những lời tàn nhẫn, tôi cũng có thể tha thứ cho anh. Anh muốn tôi không cần chờ anh, tôi vẫn ngây ngốc mong đợi anh trở về. Nhưng, tôi đợi được cái gì?”. Những cảm xúc đau buồn cùng cực tích tụ bao ngày đều đổ ra hết, nước mắt rơi càng lúc càng quyết liệt.

Chân tay anh luống cuống gạt nước mắt tôi, “Diệp Tử, em đừng kích động, em nghe anh nói đã”.

“Tôi không nghe, tôi không muốn nghe”. Tôi che lỗ tai, tôi sợ những lời anh nói làm tôi càng thêm khó chịu, càng không thể chấp nhận.

Ánh mắt anh tựa như mũi thiêu đốt làm bùng lên ngọn lửa, đôi môi lạnh như băng không hề báo trước áp lên môi tôi, tôi cắn anh, đá anh, đấm anh, dùng mọi cách, trong miệng tràn ngập mùi máu tươi nhạt, không phân biệt được là của anh, hay là của tôi, anh vốn không cho tôi cơ hội giây thoát, từ một nụ hôn nhẹ nhàng mềm mại dần chuyển sang cái hôn nóng bỏng háo hức, cho đến khi tôi hoàn toàn mềm nhũn.

Tôi ngẩn ngơ rơi lệ, cảm thấy buồn vì mình đã quá yếu đuối.

Anh nâng mặt tôi, dùng môi anh hôn một chút một chút lên những giọt nước mắt tôi, giọng khiếm nhường dỗ dành tôi, “Diệp Tử, em nghe anh giải thích, được không?”.

Tôi cương quyết lắc đầu, nước mắt đã rơi thấm ướt vùng ngực trên áo sơ mi của anh.

Cơ thể Hương Huy gấn chặt tôi, một tay ôm thật chặt eo tôi, một tay nâng cằm tôi lên, “Cho dù em có muốn nghe hay không, anh vẫn muốn nói rõ mọi chuyện cho em biết. Diệp Tử, anh không kết hôn. Anh về nước là để tìm em, trước giờ anh chưa từng quên em”. Anh cầm tay tôi đặt lên vị trí trái tim anh, “Nơi này, vẫn chỉ có em. Không có bất kì người nào khác có thể vào chiếm giữ”.

Tôi hoàn toàn bất động.

Anh cứ vậy lẳng lẳng ôm tôi, không nói thêm gì, cũng không quấy rầy ý nghĩ của tôi, nhưng lúc này tôi đã tạm dừng mọi suy nghĩ, đầu óc trống rỗng, cũng không biết trải qua bao lâu, tôi thấp giọng hỏi : “Sao lại có thể như vậy ?”. Tôi nhắm mắt, bình tĩnh nhớ lại cái đêm tôi bị thương tích đầy mình, bỗng nhiên gương đôi mắt nhìn anh, “Rõ ràng em đã tận mắt nhìn thấy, sao lại là giả được ?”.

Hương Huy cũng ngẩn ra, “Em nhìn thấy gì ?”.

Tôi khó khăn mở miệng, “Ảnh kết hôn, vợ của anh, cô ấy ... rất xinh đẹp”.

Ảnh mắt Hương Huy như ngầm coi tôi là người xa lạ, tàn nhẫn độc ác, “Là ai cho em xem ? Chim to phải không ? Có phải cậu ta không ?”. Gương mặt anh phủ kín một tầng mây mù dày đặc.

Tôi lắc đầu, “Không phải anh ấy. Hương Huy, là ai cho em xem chẳng phải là điều quan trọng”.

Anh lộ vẻ sàu thẳm, cười cay đắng, “Diệp Tử, thì ra sự tin tưởng của em đối với anh cũng chỉ có vậy”. Anh buông tôi ra, nhưng tay vẫn nắm chặt tay tôi, “Chỉ một bức ảnh đã đủ để em từ bỏ anh, thậm chí trước giờ em cũng không nghĩ đến việc công nhận thật hay giả”.

Tôi mím chặt môi, là tôi đã sai lầm rồi sao, chẳng lẽ thực sự tôi đã sai sao ?

Anh thở dài thật sâu, ngón tay vuốt ve môi tôi, “Hai năm trước, anh là người phát ngôn cho một công ty quần áo mới thành lập, đây là tấm hình chụp ở đó. Diệp Tử, nếu như em quan tâm đến quảng cáo nước ngoài một chút, em sẽ không hiểu lầm anh như vậy”. Giọng nói của anh không to, nhưng đủ để tôi nghe rõ mọi điều.

Tôi như bị sét đánh. Bờ vai run rẩy, dưới chân mềm nhũn, tôi chầm rãi ngồi xuống, dúi đầu vào giữa hai đầu gối, mặc cho Hương Huy gọi thế nào cũng không chịu đứng lên. Tôi vẫn cho là anh đã phụ tôi, nhưng lại không lường trước, thực ra là tôi đã phụ anh.

Hương Huy từ từ kéo tôi lên, vỗ nhẹ sau lưng tôi, “Không được khóc, ngoan”. Giọng nói anh hàm chứa yêu chiều như trước kia, nhưng tôi biết rõ chúng tôi không thể trở lại như ngày xưa.

“Diệp Tử, chúng mình bắt đầu lại từ đầu, được không ?”. Anh tiến gần hơn khoảng cách lúc này của chúng tôi, hơi thở ấm nóng phả lên cổ tôi.

Bắt đầu lại từ đầu, bao nhiêu điều nói dối mỹ lệ, đều là tôi lừa mình dối người sao ?

Tôi ngẩng đầu, nước mắt lã lã như mưa, “Muộn rồi, Hương Huy, bây giờ có nói gì đều đã quá muộn rồi”.

Hương Huy nôn nóng nói : “Sao lại quá muộn, nếu như em nguyện ý cho anh một cơ hội nữa, tất cả mọi chuyện đều có thể bắt đầu. Từ giờ phút này, anh lại theo đuổi em lần nữa, và anh nhất định cố gắng làm cho em lần thứ hai yêu anh”.

Tiếng nói Hương Huy khiến người rung động say mê, đôi mắt trong sáng, anh dắt tôi mở rộng vòng tay, trong nháy mắt tôi cảm thấy hốt hoảng, cũng muốn tựa vào ngực anh, để nhớ lại sự ấm áp dịu dàng của ngày xưa.

Nhưng lý trí mách bảo tôi, không thể.

Tôi cố hết sức đẩy anh ra, đầu lười quay cuồng mấy lần, chuẩn bị tốt lý do từ chối mới lên tiếng, “Hương Huy, chúng ta, không thể. Trần Vũ Hoa đối với em rất tốt, em không thể phụ anh ấy”. Có trời biết tôi nghĩ một đằng nhưng lại nói một nẻo, nhưng nhiều khi, tình yêu không phải là toàn bộ cuộc sống. Giữa tôi và Hương Huy, đã bỏ lỡ thì mãi là bỏ lỡ. Tôi đã phụ Trần Vũ Hoa một lần, không thể lại phụ anh ấy lần thứ hai.

Một tiếng hừ lạnh từ môi Hương Huy bật ra, “Nếu như anh đoán không sai, cái gọi là ảnh kết hôn đó, chính là do cậu ta cho em xem”.

Tôi giật giật môi, không lên tiếng. Hương Huy mặc dù không hoàn toàn đoán đúng, nhưng cũng không hề sai.

Hương Huy cười lạnh, “Ảnh là anh gửi đến Chim to, làm thế nào lại ở trong tay Trần Vũ Hoa, nghĩ đến Chim to để thoát ra cũng không thể tránh. Nhưng Chim to biết rất rõ ràng nguồn gốc bức ảnh này, anh

tin Trần Vũ Hoa không phải không biết. Mà cậu ta chỉ cho em xem hình, còn nguyên do lại không nói một chữ, em không thấy khả nghi sao?”.

Ngực tôi trong phút chốc tưởng như bị cuộc sống làm tê liệt, lời nói Hường Huy bật ra rồi tụ lại vo tròn thành mây mù, nhưng lại làm tôi nặng nề ngã xuống vách núi sâu đen hút.

Tôi cắn môi dưới phát tím bầm, lời nói của anh không phải không có lý, nhưng tôi chỉ khẳng định suy nghĩ của mình mới là sự thật, tôi nghiêm túc nói với Hường Huy, “Trần Vũ Hoa không phải là người như vậy, em tin anh ấy”.

“Em tin cậu ta, nhưng lại không tin anh?”. Trong mắt Hường Huy dường như lóe lên nỗi đau xót, thần sắc khó chịu.

Tôi thở dài không tiếng, chuyện cho tới bây giờ, ai đúng ai sai không còn quan trọng nữa.

Giữa tôi và Hường Huy, từ giờ phút anh rời đi, đã giống như hai đường thẳng càng lúc càng xa rời cái khoảng khắc nhẹ nhàng giao nhau.

Bây giờ chẳng qua chỉ làm phiền tôi vài ngày để tháo gỡ những nút thắt của trái tim, cái khác không có gì thay đổi.

Tôi miễn cưỡng nặn ra nụ cười, “Hường Huy, chuyện đã là quá khứ em không muốn nói tiếp”.

“Em vẫn còn trách anh đúng không, trách anh lúc trước tàn nhẫn bỏ em mà đi”. Hường Huy đau đớn ôm chặt tôi không rời.

Tôi đứng ngây người, trải qua bảy năm theo đuổi tình yêu trong trường, liệu ai đau nhiều hơn so với ai đây.

Tôi im lặng, ánh mắt thâm thúy của Hường Huy nhìn thẳng vào tôi, tim tôi hoảng loạn, cổ nghiêng đầu sang chỗ khác, nhưng lại bị anh giữ lại, đôi đồng tử sáng rõ chặt chẽ khóa chặt tôi, khiến tôi có tránh cũng không thể, “Diệp Tử, chuyện năm đó, là anh không đúng, nhưng anh có cái không thể nói”. Âm thanh ầm ập như tiếng nói từ phương xa truyền tới, mơ hồ không ổn định. “Nếu em sẵn sàng muốn nghe, anh sẽ nói hết tất cả để em biết”.

Tôi không khỏi tự chủ gạt đầu.

Cuối cùng anh nặn ra một nụ cười nhạt, gần như chua xót, “Em còn nhớ chuyện anh đã từng nói cho em, lúc anh còn rất nhỏ ba anh đã bỏ rơi hai mẹ con anh, mẹ anh hàng năm sống nước ngoài không?”.

Tôi vô thức gạt đầu lần nữa.

Hường Huy rử mắt, mi mắt khóa sâu, tựa như đang nỗ lực nhớ lại một khoảng hồi ức cay đắng, “Lúc ba anh bỏ đi, anh mới năm tuổi. Ngày còn bé không hiểu chuyện, thấy những đứa trẻ khác có cả ba mẹ đưa đến trường, anh hỏi mẹ vì sao anh lại không có ba”. Anh thở dài, rơi vào suy tư, “Mẹ anh thường xuyên ôm chặt anh vừa khóc vừa nói ‘Là ba con không cần chúng ta’”.

Tôi không thể hiểu được tuổi thơ đầy đau khổ của anh khi không có được tình yêu thương của cả ba và mẹ, cho nên tôi chỉ có cách tiếp tục giữ im lặng lắng nghe anh nói.

Anh tiếp tục suy tư, “Lúc mười hai tuổi, mẹ rời bỏ quê hương đến nước Anh, bà nói nơi này bà và ba đã gặp nhau, đã có quá nhiều kỷ niệm, nhớ cảnh sinh tình, không thể ở lại nữa. Hơn nữa ...”. Anh tạm dừng một lúc, tự giễu cười, “Bà càng không muốn đối mặt với sự trưởng thành của anh, bởi anh dường như có vẻ ngoài, thần thái càng ngày càng giống ba”.

Tôi phủ lên mu bàn tay anh, tim hơi đau. Mười mấy tuổi anh đã cô độc sống lưu lạc ở thành phố, trên đời này thật sự không có người mẹ nào nhân tâm như vậy.

Cơ thể Hường Huy đổ ập đến, tay kia nắm chặt tôi, tôi chấn động, muốn rút tay về nhưng không kịp, môi anh nhếch lên, ánh mắt chứa nỗi cô đơn vắng vẻ.

Tôi không giãy thoát được, cũng mặc kệ anh.

Anh ôm nhẹ thắt lưng tôi, giọng nói gần trong gang tấc đến vành tai tôi, lần nữa lại vang lên khe khẽ, “Mỗi tháng bà đưa cho anh đầy đủ phí sinh hoạt, bà cảm thấy như vậy, chính là trách nhiệm đối với anh, không nợ anh cái gì”.

Hơi thở anh quanh quẩn sau đầu tôi, tư thế bây giờ của chúng tôi quá mờ ám, tôi bất an vắn vẹo thân thể, nhưng lại bị anh ôm chặt hơn.

“Bốn năm trước, cũng là năm tốt nghiệp đại học. Một người bạn tốt của mẹ ở Anh gọi điện cho anh”, anh hạ thấp mắt, nổi đau xót hiện lên mặt, “Mẹ anh thiếu món nợ cờ bạc khổng lồ, nếu như không thể trả hết nợ trong kì hạn quy định, sẽ ...”. Anh nghẹn ngào không nói được, còn tôi cũng có thể đoán được đại khái.

Tôi vỗ về lưng giúp anh bớt khó chịu, nổi đau của anh cũng làm tôi cảm động lây.

“Chuyến đi này của anh, căn bản không biết lúc nào có thể trở về, có lẽ sẽ không trở về, anh sợ để em phải đợi quá lâu, cho nên ...”.

Nước mắt tôi nặng nề rơi xuống.

“Sau khi đến nơi đó, vì muốn mau chóng trả nợ, một ngày anh làm mấy công việc, nhưng một chút tiền lương đó cũng không đủ”.

Từng giọt nước mắt khẽ rơi lên chiếc áo trắng tinh của anh.

“Mỗi ngày làm việc đến cạn kiệt sức lực, đặt lưng lên ghế tàu điện ngầm cũng có thể ngủ thiếp đi, sinh bệnh cũng không có ai chăm sóc, chỉ phải cắn chặt răng, cố gắng chống cự rồi tiếp tục làm việc”.

Tôi không thể chớp mắt, sợ vừa thoáng động, nước mắt sẽ không ngừng trào ra.

Anh bỗng nhiên cười, “Về sau anh gặp Eric và Ân tổng”.

Tôi ngẩng đầu, Hướng Huy hôn lên trán tôi, “Nếu như không có bọn họ, có lẽ bây giờ anh còn ở đầu đường London làm công, có lẽ phải trả nợ cả đời”.

Tôi lặng lẽ lau nước mắt, lòng bàn tay phải bị móng tay ấn chặt mơ hồ đau.

“Diệp Tử, nghe xong chuyện này, em có thể tha thứ cho anh không?”. Thần tình của anh có chút lo lắng, có chút sợ hãi, cũng có chút chờ đợi.

Tôi trước giờ chưa bao giờ hận anh, chẳng qua, vận mệnh đã định đoạt lần lượt những sai lầm của chúng tôi.

Tôi không nói, Hướng Huy cúi đầu nhìn tôi, biểu hiện phức tạp.

Tôi không nói gì, anh vẫn cứ nhìn tôi như vậy.

Chiếc vòng đeo trên cổ của anh chẳng biết từ lúc nào trượt ra ngoài vạt áo, một chiếc dây chuyền rất quen thuộc, đã rất nhiều năm, nhưng tôi liếc nhìn một lần cũng nhận ra, đây chính là cái nhẫn năm ấy tôi đã trả lại cho anh.

“Hướng Huy, lúc này anh muốn gì đây?”. Gương mặt thắm đẫm nước mắt đang chảy ròng rã.

Anh bình tĩnh nói: “Anh chỉ hy vọng có thể kéo lại tất cả, kéo lại người phụ nữ duy nhất anh yêu trong suốt cuộc đời này”.

Tôi cứng người, mặc cho nước mắt rơi đầy trên mặt.

Tôi khó khăn mở miệng, “Hướng Huy, em không trách anh, cũng không hận anh. Quá khứ anh cứ để cho nó qua đi”.

Hướng Huy vui mừng bước lên từng bước, tôi lui về phía sau, lắc đầu, “Nhưng hiện thực không thể thay đổi, chúng ta vẫn phải chấp nhận nó. Em sẽ nhanh chóng trở thành vợ Trần Vũ Hoa, cả đời trung thành với anh ấy. Cho nên, chuyện trước kia, em không muốn nhắc đến nữa, mong anh hãy quên đi càng sớm càng tốt”.

Về mặt anh suy sụp cúi xuống, “Nói đến cùng là em vẫn không chịu tha thứ cho anh”.

Tôi thở gấp, những giọt nước mắt mới ngừng nghỉ giờ lại âm thầm rơi xuống.

Anh lấy tay lau gương mặt đầm lệ của tôi, buồn bã nói: “Diệp Tử, anh không muốn ép em. Anh tôn trọng quyết định của em”. Anh như có như không thở dài, “Đi thôi, anh đưa em về”.

Trên xe taxi, điện thoại di động của anh vang lên mấy lần. Mỗi lần đều phát ra một giai điệu quen thuộc khiến tôi chấn động không ít. Hiện nay phổ biến dùng kiểu nhạc chuông đơn âm và đa âm 48, nhưng thủy chung vẫn là khúc nhạc đầu đó. Mặt sau điện thoại di động vẫn dán bức ảnh của tôi, mặc dù đã bị mài mòn không ít.

Lúc xuống xe, tôi nhìn thấy anh rút ví tiền ra, vẫn là cái ví nhiều năm trước đây. Kiểu dáng cũ với thân phận hiện giờ của anh thật sự không hợp, nhưng anh vẫn giữ lại như bảo bối, bởi vì đó chính là món quà duy nhất tôi tặng cho anh. Một tấm hình từ chiếc ví rơi xuống, từ từ rơi xuống bên chân tôi, anh vội vàng lấy lại, tôi chỉ kịp liếc mắt, gương mặt vẫn còn đọng lại những giọt nước mắt chưa kịp khô, giờ lại có thêm hai hàng nước mắt đau thương. Hương Huy và tôi đứng hai bên, ở giữa có một em bé cười ngọt ngào với chúng tôi, cái miệng nhỏ hồng hào hé mở, giống tôi, đôi mắt đen như điểm sơn, giống Hương Huy như cùng một khuôn đúc ra.

Nhưng, điều này đã không còn liên quan gì đến tôi nữa rồi.

Hôm nay chỉ là ngoài ý muốn, qua hôm nay, cuộc sống yên tĩnh của tôi sẽ trở lại như trước, tôi an tâm chờ đợi ngày kết hôn, còn anh sẽ thực sự trở thành người khách qua đường trong cuộc đời tôi.

End.

Sau chương này có rất nhiều thứ đã được hé mở. Chuyện năm xưa Hương Huy ra đi đều có nguyên do, Hương Huy không muốn DT phải đợi chờ cũng có nguyên do, không phải anh tàn nhẫn, mà thực sự vận mệnh đã định đoạt họ như vậy.

Mọi người có thể trách anh, anh bỏ đi, bỏ DT ở lại, trong những giờ phút DT cô đơn nhất anh đều không ở bên cạnh, nhưng những năm tháng sống và làm việc trên đất nước xa lạ, phải làm việc đến cạn kiệt sức lực để trả nợ, những năm tháng vất vả đau khổ đó, DT có hiểu được không? DT đã có TVH bên cạnh, nhưng HH thì có ai đây?

HH là mẫu nam chính tố thực sự rất hâm mộ, anh làm nên sự nghiệp từ đôi bàn tay trắng, không có lợi thế gia tộc, không có khả năng tài chính, chỉ với sự giúp đỡ của Eric và Ân tổng, anh đã đi lên, tự gây dựng sự nghiệp của mình.

Có thể sau chương này mọi người đã biết, bức ảnh kết hôn đó chỉ là một màn kịch TVH dựng lên để đoạt lại người con gái anh ấy yêu, nhưng không ai có thể trách anh, tình yêu vốn rất ích kỉ. Nhưng thử nghĩ nếu không có bức ảnh đó, liệu DT có từ bỏ hy vọng không? Tuổi xuân của người con gái trôi qua rất nhanh, HH cũng không muốn lãng phí tuổi xuân của DT nên ko muốn để cô phải chờ đợi, nhưng sau bao nhiêu năm làm việc vất vả, trở về tìm lại người con gái của mình, đổi lại anh được cái gì đây? DT còn có tình yêu của TVH, TVH tuy ko được DT yêu nhưng cũng có được sự tôn trọng, tin tưởng của DT, nhưng HH được gì? Cái được của anh chỉ là một tình yêu không đủ lớn vượt qua mọi thứ để bắt đầu lại từ đầu của DT.

Lúc làm chương này tố thực sự cảm thấy rất buồn, rất nặng nề, và day dứt, không ai là người đáng trách cả. Có trách chỉ trách số phận đã quá độc ác khi định đoạt những sai lầm của họ.

“Trên con đường tình yêu, đáng tiếc không phải là anh, chỉ có những vết sẹo chưa bao giờ lành hẳn nhưng vẫn còn đó những hạnh phúc muộn màng ...”

Phải, thật may là hạnh phúc đã đến.

23. Chương 45 (end + Ngoại Truyện)

Chương 45

Tình yêu rất đẹp, nhưng thời gian đã dần làm phai nhạt đi,

đôi khi, tình yêu qua đi, kết cục còn lại chỉ là im lặng.

Một tuần trước hôn lễ, tôi bắt đầu mất ngủ cả đêm. Tôi thường xuyên nhớ về khoảng khắc lần đầu tiên gặp Hướng Huy, nhớ về phòng làm việc ở CLB Thanh nhạc, nơi mà tôi và anh đã ở cùng nhau đêm đó, nhớ về những yêu chiều của anh dành cho tôi, nhớ về lúc anh đỏ mặt tim đập nhanh nói với tôi ba chữ ... Nhớ rồi lại nhớ, có thời cảm thấy mỉm cười, có thời lại đầy đắng cay, có thời lại ngọt ngào, cũng có thời chan chứa nước mắt.

Tôi đã từng cho rằng bản thân mình sẽ không nhớ đến chuyện quá khứ đã sớm bị lạc trong cái thế giới bụi trần của tôi và anh, tựa như gần như xa, giống thật mà lại là giả, tôi cho rằng tôi có thể quên, có thể thoát khỏi, luôn cho rằng nó đã sớm rời xa tôi, nhưng thực tế, nó vẫn luôn ẩn mãi trong tim tôi.

Trình Anh nói thời khắc làm cô dâu trong là khoảnh khắc đẹp nhất trong cuộc đời người con gái, nhưng tôi lại càng ngày càng tiêu tụy. Mắc phải bệnh mất ngủ nghiêm trọng hơn nữa còn gần ngày kết hôn khiến tôi càng thêm buồn bực, mỗi một ngày tôi càng thêm lo âu bất an.

Tôi không phải không thấy ánh mắt lo lắng của Trần Vũ Hoa, nhưng tôi lại không thể nói được gì.

Một đêm, tôi vừa uống thuốc ngủ đặt lưng không lâu, Chim to gọi điện đánh thức tôi.

Tôi cảm thấy kì lạ, bình thường chỉ có Như Yên và tôi liên lạc, trước giờ Chim to không tìm tôi, hôm nay có chuyện gì sao? Chẳng lẽ Như Yên có chuyện, tôi lập tức từ trên giường ngáy xuống, không kịp mặc thêm áo ngoài, vội vàng nhận điện thoại di động đang kêu: “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Đầu bên kia điện thoại Chim to do dự rất lâu mới mở miệng: “Diệp Tử, có một chuyện anh muốn nói với em”.

Tôi lập tức cảnh giác, không nghĩ ngợi gì nói: “Nếu như về Hướng Huy, em không muốn nghe. Chim to, phải, Hướng Huy là bạn anh không sai, nhưng Trần Vũ Hoa cũng vậy”.

Như lâu đến nửa ngày anh ta không lên tiếng, tôi nóng nảy: “Anh không nói gì em cúp máy đây”. Tôi phát hiện cuộc nói chuyện của chúng tôi rất khó tiếp tục kéo dài, anh ta chỉ muốn nói về Hướng Huy, còn tôi căn bản không nguyện ý nghe.

Giọng nói Chim to có chút đông cứng: “Nếu như Hướng Huy gọi điện thoại cho em, mong em hãy dành chút thời gian thông báo lại cho anh”.

“Vì sao?”. Tôi kinh ngạc hỏi.

“Hai ngày trước Hướng Huy bị công ty cử đi Indonexia”. Chim to nói ngắn gọn.

“Thế thì sao?”. Anh ấy đi đâu chẳng lẽ còn cần báo cáo trước với tôi sao, không nói bây giờ quan hệ của chúng tôi không biết gọi là cái gì, ngay cả bạn bè, cũng không như thế này.

Chim to như bị tôi chọc tức, thấp giọng chữ thề, sau đó gầm nhẹ với tôi: “Đại tiểu thư à, em không xem truyền hình, không nghe tin tức sao?”.

Tôi lập tức cầm lấy điều khiển từ xa mở TV.

Vùng biển Ấn độ Dương, phía tây nam đảo Java Indonexia vào lúc 15h20 theo giờ địa phương ngày 17 đã xảy ra động đất rất mạnh, gây ra sóng thần. Các quan chức Indonexia cho biết, sóng thần đã khiến 668 người thiệt mạng, địa phương thiếu hệ thống báo động sớm... [1]

Đây là dòng chữ nhỏ xuất hiện trên màn hình, tôn nhìn mơ hồ, đầu rung động rầm rầm, ồn ào làm tôi không có cách nào tĩnh tâm suy nghĩ.

“Hướng Huy, anh ấy ... có nguy hiểm gì không?”. Tôi nói quá nhanh, gần như cắn phải đầu lưỡi mình.

“Hiện giờ anh không thể liên hệ được với cậu ta, gọi điện thoại di động đều ở ngoài vùng phủ sóng”.

Tôi ngã ngồi lên trên giường, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

“Diệp Tử, sau khi Hường Huy thoát khỏi nguy hiểm nhất định sẽ gọi đầu tiên cho em, đến lúc đó em gọi cho anh báo tin bình an”.

Tôi chờ đợi đồng ý.

Sau khi cúp máy, tôi thử gọi đến điện thoại di động của Hường Huy, quả đúng như Chim to đã nói, ngoài vùng phủ sóng.

Tắt đèn, tôi giấu mình vào bóng tối, hai tay ôm lấy đầu gối, mắt gần như nhìn chăm chăm vào điện thoại di động, không hề chớp.

Kim đồng hồ cứ nhảy lên từng nhịp, một cách một cách từ từ qua đi, thời gian như mất mát từng phút từng giây.

Tôi không thể ngừng suy nghĩ, cũng không thể ngừng nhớ lại. Những lời Chim to vừa mới nói, từng đoạn từng đoạn chắp vá thành hình, ép tôi không thở nổi.

Nếu như Hường Huy vừa đứng ở vùng biển đó, nếu như anh xảy ra chuyện, nếu như anh không thể bình an trở về, nếu như .... Tôi không dám nghĩ tiếp.

Tôi run run tay, hung hăng gặm móng tay mình.

Cả căn phòng ngoài đèn báo xanh màn hình điện thoại, không còn một ánh sáng nào khác. Tôi ngồi ngây ngốc, lặng lẽ chờ đợi.

Không biết thời gian đã trải qua bao lâu, tiếng chuông điện thoại di động tôi vang lên trong đêm khuya, âm thanh như thể rất tự nhiên.

Tôi nghe thấy giọng nói run rẩy của mình. “Alô”, lời vừa nói ra, nước mắt cũng theo đó nhỏ giọt rơi xuống.

“Diệp Tử, là anh”. Giọng nói của anh hơi khàn khàn.

Cuối cùng tôi bật khóc thành tiếng, “Hường Huy, anh sao rồi?”. Tôi khóc thật thanh thắm đắm nước mắt.

“Tạm thời anh không có gì nguy hiểm, Diệp Tử, em đừng lo lắng, anh nhất định còn sống để trở về gặp em”. Giọng nói anh cô đơn mờ ảo, lúc xa lúc gần, lúc cao lúc thấp, dường như nghe được tiếng con thuyền ngắc ngoải vượt qua sóng biển dữ dội, tôi không kiềm chế được, nước mắt quyết liệt tuôn trào, trước mắt đột nhiên thấy mơ hồ không rõ.

Tôi không biết rõ trong giờ phút này tôi có thể nói được gì.

Tôi không biết rõ trong giờ phút này anh đang nghĩ gì.

Tôi chỉ biết rõ tôi sẵn sàng dùng tất cả mọi thứ để đổi lấy anh được bình an trở về.

“Diệp Tử, anh thực sự rất vui. Nếu như bây giờ anh đi như vậy, những lời nói cuối cùng lại được nói với em. Anh không còn gì tiếc nuối”. Giọng nói trầm ấm của anh mỗi một, cạn kiệt không còn sức lực.

Tôi khóc nức nở, “Hường Huy, anh không nên nói vậy, anh sẽ không sao, nhất định sẽ không sao”.

Anh cười dịu dàng, “Diệp Tử, anh biết em còn quan tâm đến anh, thế là đủ rồi”.

Tôi không có cách nào nói hoàn chỉnh một câu nói, gương mặt tôi, trên tay, trên điện thoại di động, trên áo ngủ thấm đầy nước mắt. Trước giờ tôi chưa bao giờ khổ sở như vậy, ngay cả những năm Hường Huy ra đi, tôi cũng chưa từng thế này.

Hường Huy im lặng, chỉ vài giây ngắn ngủi nhưng lại rất dài, tôi gấp gấp gọi: “Hường Huy, anh còn nghe không?”.

“Anh đang nghe”, anh nói mất âm cuối, có một chút thất vọng và buồn đau, càng nhiều là nỗi cay đắng.

Tôi cầm chặt điện thoại di động khóc nức nở không tiếng, nỗi yếu ớt của tôi, cái bất lực của tôi, tinh thần của tôi, lúc này tất cả bộc lộ rõ.

Bỗng nhiên hơi thở anh trở lên dồn dập, tôi chỉ kịp nghe tiếng anh nói: “Diệp Tử, nhớ rõ anh yêu em”. Tín hiệu điện thoại di động bị gián đoạn.

Kể từ lúc đó, tôi không nhận được điện thoại của anh.

Suốt cả đêm, tôi trần trọc suy nghĩ mọi chuyện. Chỉ đến lúc trời gần sáng, mới miễn cưỡng nhắm mắt lại.

Trong giấc mơ, tôi mơ thấy người Hướng Huy đầm đìa máu đứng trước mặt tôi, duỗi tay về phía tôi, nói với tôi anh rất yêu tôi.

Lúc tỉnh lại, toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Tôi thậm chí không dám nhắm mắt lại, tôi sợ lúc tỉnh lại lần nữa, lại nghe đến một tin dữ thành linh xảy ra, tôi càng thêm sợ hãi là phát hiện tất cả mọi chuyện chỉ là hư ảo.

Tôi đột nhiên hiểu rõ, có một số việc không thể trốn tránh, càng muốn chạy trốn sẽ càng khiến cuộc sống của tôi trở thành một đống hỗn độn.

Tôi không thể không thừa nhận tôi đã rất đau đớn khi phải mất đi Hướng Huy, không có cách nào quên được khoảng thời gian chúng tôi từng qua lại, nếu như tôi vẫn kiên trì ở bên Trần Vũ Hoa thì sẽ làm cả ba người cùng đau khổ.

“Trần Vũ Hoa, em muốn nói chuyện với anh”.

Lịch sử tiếp diễn trùng hợp đến ngạc nhiên, tình cảnh này dường như đã quen thuộc.

“Buổi tối đi, anh sẽ đón em”. Anh cười nhẹ nhàng nói, “Chúng ta đã lâu không cùng ăn cơm rồi”.

Tôi gật đầu, nghĩ đến anh không nhìn thấy, lại trả lời, “Vâng”.

Tôi và anh sắp đặt chân vào nhà thờ thiêng liêng để thành hôn, nhưng lại khách khí như vậy, có phải cảm thấy quá châm chọc hay không.

Bữa tiệc lớn tại nhà hàng Pháp, rượu vang góp vui, hoa hồng tươi đẹp, đàn violin làm nhạc đệm, anh ấy dường như sớm đã có chuẩn bị.

“Trần Vũ Hoa, em không thể kết hôn với anh”. Vừa mới ngồi vào bàn ăn, tôi liền nói thẳng vào vấn đề.

“Cuối cùng em nói câu này”. Anh thở dài, tay nắm chặt.

Tôi gục đầu xuống, giật giật môi, “Em xin lỗi”.

“Diệp Tử, rốt cuộc anh có chỗ nào không tốt?”. Trong mắt anh ẩn chứa sự tức giận.

Tôi giật mình, tâm trí chao đảo, đúng vậy, rốt cuộc anh ấy có chỗ nào không tốt.

Nhờ nhà lịch sự, làm việc nghiêm túc, tuổi còn trẻ đã độc lập đảm đương một phía công việc công ty. Không có thói quen xấu, nếu như buổi tối tặng ca còn báo cáo với tôi. Nhớ rõ ngày sinh nhật tôi, ngày kỉ niệm chúng tôi quen nhau, cho dù những ngày lễ bé nhỏ không đáng kể, anh vẫn nghĩ tất cả cách để tặng quà cho tôi, làm cho tôi hạnh phúc.

Tôi rõ ràng biết anh rất tốt, nhưng vì sao tôi lại không có cách tiếp nhận anh?

Anh ấy, dù sao không phải anh ấy.

Anh nắm lòng bàn tay tôi đặt vào lồng ngực ấm nóng của anh, thì thào nói, “Diệp Tử, có phải em không có trái tim hay không?”.

Câu này, Lâm Sâm cũng từng hỏi tôi, lúc ấy tôi đã trả lời cái gì?

Tôi có thể không kiêng nể gì nói những lời hồ đồ với Lâm Sâm, nhưng đối mặt với Trần Vũ Hoa, tôi hèn nhát không dám mở miệng, bởi vì, tôi đã nợ anh quá nhiều.

Trần Vũ Hoa mạnh mẽ kéo tôi vào ngực anh, điên cuồng hôn tôi, tôi có thể cảm nhận được thân thể anh đang run nhè nhẹ. Tôi không cố thoát, cũng không có rơi lệ, tôi chỉ giống như người đầu gối mặc cho anh làm bất cứ điều gì.

Bỗng nhiên, anh dừng hành động lại. Đấm một quyền lên ghế dựa, suy sụp nói: “Anh đã từng thua cậu ta một lần, không nghĩ bây giờ lại thua lần thứ hai”.

Tôi chỉ biết bóp nghẹt tiếng khóc nức nở, “Em xin lỗi”. Ngoài câu này ra, tôi không còn lời nào khác, mặc dù đây là điều anh không cần nhất.

Anh đứng lên, đi ra ngoài, “Tôi không muốn nhìn thấy em, em đi đi”.

Tôi đuối theo ra cửa, bóng lưng anh cô đơn ảm đạm, tôi vội vàng gọi phía sau anh, “Trần Vũ Hoa, anh nghe em nói”.

Anh không để ý đến, bước chân càng lúc càng lớn. Tôi đi giày cao gót mặc quần bó, dần dần thấy lực bất tòng tâm.

“Trần Vũ Hoa”, tôi có chút tuyệt vọng, càng lúc chân càng lảo đảo, rồi té ngã xuống đất.

Ngay sau đó, Trần Vũ Hoa ôm tôi lên, rồi vội đặt tôi xuống dưới, nhẹ nhàng xoa mát cá chân tôi, khẩu khí vẫn lạnh lùng: “Em còn gọi tôi làm gì?”.

“Em ...”. Tôi nghẹn lời.

Anh đẩy tôi ra, đoạn tuyệt quay người, tôi vẫn đuối theo anh nên không để ý có một chiếc xe Santana vận tốc cao đi xiêu vẹo giống như say rượu đang hướng về phía chúng tôi,

“Cẩn thận”. Tiếng gọi dồn dập, tiếng âm thanh thê lương của phanh xe vang lên, rồi vọng lại tiếng kêu rên, sau khi khói mù dày đặc vẫn bốc, tôi nhìn thấy Trần Vũ Hoa nằm đó trong một vũng máu, còn tôi, bị anh đẩy ra khỏi khu vực nguy hiểm, không tổn hao gì, đang ngơ ngẩn nhìn mọi chuyện xảy ra ngay trước mắt.

“Trần Vũ Hoa”, cuối cùng tôi kêu gào thành tiếng, chạy ngay đến chỗ anh.

Sắc mặt anh trắng bệch, mặt cắt không còn giọt máu, mắt trắng dã, anh miễn cưỡng nhếch khóe môi, mỉm cười nói: “Diệp Tử, anh yêu em”. Giọng nói đã nói rõ anh đang suy yếu, đầu anh rơi lệch, hoàn toàn mất đi ý thức.

Tôi chỉ cảm thấy đầu nặng trĩu, ngã xuống bên cạnh anh, ôm lấy anh, gào khóc.

Tôi không biết sao mình có thể đến được bệnh viện, cũng không biết phải phẫu thuật trong bao lâu, cả người vẫn hốt hoảng, cho đến khi đèn đỏ phẫu thuật tắt, cho đến khi bác sĩ báo cho tôi ca phẫu thuật thành công, bệnh nhân đã không còn gì nguy hiểm đến tính mạng, dây thần kinh căng chặt của tôi mới thả lỏng, sau đó, lại suy sụp ngã xuống đất.

Dưới sự chăm sóc cẩn thận của tôi nên cơ thể Trần Vũ Hoa hồi phục rất nhanh.

Chim to tới tìm tôi nhiều lần, năm lần bảy lượt nhắc đến Hướng Huy, nhưng đều bị tôi nói qua loa rồi thay đổi chủ đề. Tôi chỉ cần biết anh đã trở về, bình an vô sự, thế là đủ rồi.

Tôi đã nợ tình cảm của Trần Vũ Hoa, mấy đời cũng khó mà trả hết được.

Sau ngày thứ năm xảy ra tai nạn xe, tôi nhận được tin nhắn của Hướng Huy: “Diệp Tử, anh quá ích kỉ. Anh để tay lên ngực tự hỏi, anh không rộng lượng vị tha như Trần Vũ Hoa, cậu ấy mới là người thực sự xứng đáng để em yêu. Anh đi, không trở về nữa. Chúc em hạnh phúc”.

Nước mắt cứ tuôn rơi ròng ròng.

Thật lâu sau, tôi cố gắng lau nước mắt, xóa tin nhắn. Xoay người, tôi vẫn như trước mỉm cười đối mặt Trần Vũ Hoa.

“Đi tìm cậu ấy đi”. Trần Vũ Hoa nhẹ nói.

Tôi đột nhiên ngẩng đầu, giật mình, “Cái gì?”. Cầm quả táo đưa lên trước.

Anh chẳng hề nhận, nhún vai, ánh mắt trong trẻo, “Đừng để anh phải nói lần thứ hai, anh sợ anh sẽ hối hận”.

Tôi lấy tay lau mồ hôi trên trán, cẩn thận quan sát thần sắc của anh.

“Là anh tự nguyện để em rời đi, không phải em bỏ anh”. Anh nhìn kĩ tôi, “Cho nên em có thể cảm kích anh, nhưng đừng cảm thấy bất kì tội lỗi nào”. Anh im lặng, lại mở miệng lần nữa, “Anh không cần sự cảm thông, Diệp Tử, anh sẽ tìm được hạnh phúc thuộc về mình”.

Tôi không lên tiếng,

“Bây giờ, vì lợi ích của người khác cũng rất khó”. Trần Vũ Hoa ra vẻ nhẹ nhàng nói.

Tôi cắn môi, hung bạo bức tán lớp sương mù mờ mịt trong mắt.

Anh đẩy tôi đi, “Một giờ nữa máy bay cất cánh, đừng nói anh không nhắc nhở em”.

Tôi tỉnh ngộ, bật ra tiếng nói từ tận đáy lòng, “Trần Vũ Hoa, cảm ơn anh”.

Anh cười khở, làm bộ đá tôi một cái, “Mau đi đi”.

Tôi cảm kích ánh mắt long lanh nhìn anh, rồi lập tức đẩy cửa phòng bệnh, không còn do dự.

Lòng tôi như lửa đốt lúc xông vào đại sảnh, một chiếc máy bay đến London, nước Anh đang từ từ trượt ra đường băng, từ từ phóng lên trời, cho đến khi mất hút rẽ vào làn mây, cuối cùng không còn nhìn thấy ...

Ngoại truyện 1

Ngoại truyện về Trình Anh.

Niệm hạ

Tôi nhớ rõ lần đầu tiên bước vào cánh cổng trường JD, ánh mặt trời làm chói mắt, nước mắt của tôi không hiểu sao lại rơi xuống. Khuôn chiếc rương chứa đầy tiểu thuyết võ hiệp, tôi tiến vào trường học mơ ước của mình, lúc đó, tôi cho rằng đã bước chân đến thiên đường, nhưng sau này mới biết, niềm vui thời khắc này đây, có đến vạn kiếp sau tôi cũng không thể trở lại.

Trong phòng kí túc có vài người bạn rất tốt cùng chung sống, Diệp Tử nhẹ nhàng khiêu thoát, Chu Xuân ồn ào sôi động, Tử Du dịu dàng lịch sự, Như Yên quật cường hoạt bát .... Đó toàn là những cô gái rất ưu tú, các cô ấy có ý định kết giao bạn bè, có lúc lại vô tâm cười lớn, lại có lúc yên lặng không tiếng động đọc sách, cùng với tính khí của tôi rất hợp.

Cuộc sống đại học rất nhàn rỗi, theo như lời của Dương Quá, gọi là rất có nhiều thời gian để tiêu xài, tôi nhớ lúc ấy nghe anh nói như vậy, tôi cười rất vui vẻ, trong lòng tràn đầy hạnh phúc, cứ như hoa sen tự nhiên hun hút nở rộ giữa mùa hè.

Thời điểm quen biết Dương Quá, cũng là vào mùa hạ. Lúc đó vẫn học lớp 11, tôi đang cầm quyển truyện “Thần điêu hiệp lữ” ngồi dưới bóng cây, nhìn mông lung, nên không nhận thấy có một quả bóng bay thẳng vào mặt tôi. Đập trúng tôi một khắc, mắt nổi lên đầy kim tinh, rất đau rất đau, nhưng khi tôi mở mắt ra, tôi thấy anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, ống tay áo kéo nửa, tựa như mỉm cười nhẹ nói: “Thật có lỗi, bạn học, có cần đưa bạn đi đến phòng y tế không?”.

Ánh mặt trời tà tà chiếu rọi xuống tán lá, tỏa lên khuôn mặt sáng sủa không rõ của anh, nhưng tôi bỗng nhiên có một cảm giác, lúc anh cười trong giây phút đó, tôi dường như nhìn thấy cuộc sống trong ánh mặt trời rực rỡ nhất, lòng lấy đến lóa mắt, nhưng tôi lại quên rằng đáng vẻ sáng lạn ấy còn có một loại khắc nghiệt khác, chính là thiêu đốt cuộc sống.

Sau vài giây gặp gỡ đầy tươi đẹp đó, trước mắt tôi tối sầm, ngã xuống. Lúc tỉnh lại đã nằm trong bệnh viện, ga giường phủ trắng tinh khiết. Y tá đứng một bên cầm bút nghiêm khắc nói: “Xuất huyết dạ dày cấp tính, hơn nữa mặt phía trái bị trầy da, cháu rất cuộc đã bao lâu chưa ăn gì rồi?”.

Tôi không nói gì, chỉ cười đọc tiểu thuyết quên thời gian, y tá nhìn tôi trừng mắt một cái rồi quay người rời đi.

Xoay người, tôi ôm chăn mềm nước mắt nhẹ nhàng chảy xuống. Ăn cơm? Từ ngữ ám áp ấy có thể thích hợp đặt lên người tôi sao? Không bao giờ nhận được nụ cười từ mẹ, bà ngoại lại bị điên ... Chỉ cần nhìn vào vô

hiệp mà tôi yêu tha thiết, tôi mới cảm thấy, nơi đó là nơi mỗi khi tôi mở ra đều có thể cất chứa cả thế giới của tôi, tuy rằng đao quang kiếm ảnh, nhưng lại không có những lo âu cơm áo, cuộc sống khổ đau.

“Này, bạn không bị ngọt ngọt đến nghẹt thở đấy chứ”.

Tôi giật mình, lau khô nước mắt quay người, thấy người thiếu niên mặc áo sơ mi trắng lúc này đứng dựa người vào cửa, nhẹ nhàng cười.

“Sao bạn còn ở đây?”.

Anh ta đi đến chỗ tôi, cười nói: “Bạn còn nợ tôi tiền thuốc men, món nợ này vẫn còn chờ bạn trả, sao có thể đi được”.

Tôi cười: “Tôi sẽ không nợ bạn, tôi trước giờ không nợ nần bất kì ai”. Dù là mẹ hay là ai khác, tôi chưa từng nợ họ, tôi luôn để tất cả mọi chuyện phải rành mạch rõ ràng.

Nhưng tôi lại không nghĩ đến, có một số món nợ, tôi đã phải trả cả đời.

Anh ta duỗi tay ra, nhàn nhạt mỉm cười: “Tôi là Dương Quá”.

Tôi “Xì” cười: “Tôi không phải Tiểu Long Nữ, tôi là Trình Anh”.

Như một lời tiên tri, những năm tháng sau này đã ghi lại rõ ràng những ấn ký, nhưng cũng cho tôi biết rõ ràng không lầm tưởng, tôi không phải là Tiểu Long Nữ, từ trước đến nay đều không phải.

Sau đó tôi và Dương Quá càng ngày càng thân thiết, trong trường học cũng dần dần nổi lên tiếng đồn khắp nơi, nhưng tôi và anh đều là những học sinh học tập gương mẫu, nên các giáo viên chỉ dặn dò vài câu không cho phép học hành lười biếng. Lúc đó, Dương Quá đều bình tĩnh nhẹ nhàng nói, “Em biết”, rồi rất tự nhiên nắm tay tôi nghênh ngang ra khỏi phòng làm việc trong sự giận dữ của các giáo viên ở phía sau đang gơ chân gơ tay.

Trong trường cao trung tình cảm của chúng tôi lãng phí không kiêng nể, sau khi thi tuyển sinh vào đại học, có cả kì nghỉ hè tràn đầy hạnh phúc. Chúng tôi thường tránh đến chỗ bạn học, nắm tay nhau lang thang từ đầu đường đến cuối phố, có lúc nhìn nhau mỉm cười, có lúc lại không nói câu gì, cứ lặng lẽ đi như vậy, nhìn dòng người qua lại, trong lòng cảm thấy rất an tĩnh.

Nhớ có một lần, chúng tôi hẹn nhau ở hiệu sách, thế nào mà anh lại không đến. Anh không báo nên tôi rất tức giận vì anh dám sai hẹn, lúc tôi đi ra cửa bên của hiệu sách lại nhìn thấy anh tựa vào thân cây, khi anh nhìn thấy tôi mới khe khẽ mỉm cười, nói: “Làm anh sợ đến chết, tưởng em xảy ra chuyện gì”.

Mãi cho rất lâu rất lâu về sau, tôi nghĩ đến thời gian này, mới giật mình cảm thấy, chuyện này có lẽ đã sự báo trước số phận tương lai của hai chúng tôi, liên tục giao nhau rồi lại liên tục tách rời. Những lúc tôi muốn đi tìm anh, đã dốc hết sức lực tìm, tìm mãi nhưng vẫn không được.

Trường đại học của chúng tôi hội tụ đầy hào quang, ẩn giấu phía sau dòng người tấp nập, hai thành phố phân biệt, nam bắc cách xa nhau. Thượng Hải phồn hoa hoàn toàn khác với Nam Kinh, cái vô tận của ngựa xe như nước áo quần như nêm, khiến tôi có cảm giác mỗi một, dường như sau cái ồn ào náo động đó là một sức mạnh tiềm ẩn, đã làm mọi nhiệt tình, lý tưởng và hy vọng của tôi dần dần nuốt trôi.

Nghĩ đến Dương Quá lại càng thúc đẩy tôi làm một quyết định rất táo bạo, đó là mua vé tàu Bắc Kinh, trốn học đến Bắc Kinh. Tôi không phải không nhìn thấy những lo lắng hỗn loạn và ánh mắt vui vẻ của Diệp Tử, nhưng tôi tự nói với bản thân, không phải hối hận, mỗi một quyết định tôi đưa ra đều không phải hối hận.

Lúc đến đại học K, tôi nhắm mắt lại, cười lặng lẽ, cảm thấy thật thân thiết và ấm áp, đây chính là trường đại học của Dương Quá, chính là nơi anh sống và học tập cả ngày lẫn đêm.

Kéo hành lý đi bộ vào trong trường, tôi hồi tưởng kỉ túc xá của Dương Quá, xúc động chạy lên phòng 408 anh ở, đẩy cửa ra là hai nam sinh xa lạ và một nữ sinh mặc chiếc áo váy cực kì xinh đẹp.

Nữ sinh đó đánh giá tôi vài lần, hỏi: “Cô tìm ai?”.

Tôi mỉm cười nhẹ nhàng: “Tôi tìm Dương Quá, anh ấy ở đâu?”.

Cô ấy đứng ồn ào một lúc, rồi hồ nghi nhìn tôi: “Anh ấy đến Thượng Hải, cô tìm anh ấy có chuyện gì?”.

Tôi thoáng ngáy người, Thượng Hải? Anh ấy đến Thượng Hải tìm tôi?

Điện thoại kí túc xá vang lên, nữ sinh đó nghe điện xong rồi không tình nguyện đưa điện thoại cho tôi, tôi nhận điện, nghe được giọng nói của Dương Quá, tôi thở phào một cái, anh ấy quả nhiên ở Thượng Hải. Cúp điện thoại, tôi lịch sự nói cảm ơn cô ấy, xoay người mang hành lý đến thẳng nhà ga, tôi phải ở chỗ đó chờ anh trở về.

Dương Quá gầy, làn da cũng rám đen đi nhiều, nhưng nụ cười của anh vẫn như trước không hề đổi, là nụ cười mang chút yên tĩnh mà tôi quen thuộc đến nhường nào, khiến tôi tham lam muốn nhìn, hốc mắt đã thoáng ướt át. Cánh tay tôi ôm chặt anh, cảm giác chưa bao giờ vui vẻ và hạnh phúc đến vậy.

Ngày hôm đó,

Chúng tôi đã nói, sau khi tốt nghiệp, tôi muốn đến Bắc Kinh với anh, cùng anh tạo một thế giới chỉ thuộc về hai chúng tôi.

Chúng tôi đã nói, sau này luôn bên nhau sống đến suốt đời.

Chúng tôi đã nói ...

Mỗi một điều, mỗi một câu, tôi đều nhớ rất rõ ràng rành mạch, cả cuộc đời này không bao giờ quên.

Anh tiễn tôi trở về Thượng Hải, ngày hôm đó mưa sa gió giạt, anh cầm một chiếc ô nhưng vẫn vẫy tay từ biệt với tôi, tôi nhìn thấy nụ cười của anh dần dần mờ nhạt, bóng dáng dần dần rời xa tôi, bỗng nhiên có một sự thôi thúc làm tôi bật khóc, dường như lần này chính là sinh ly tử biệt, điều này cũng chính là mãi mãi.

Đọc đường đi, tôi nghe âm thanh đoàn tàu chạy dài trên đường sắt, nhỏ vụn rồi lại kéo dài, tôi cảm thấy rất an tâm và thoải mái, cũng giống như buổi chiều mùa hạ lần đầu tiên tôi gặp Dương Quá, chan chứa niềm vui tựa như hoa sen lặng yên nở rộ trong ao.

Về sau, trong phòng xảy ra nhiều biến đổi nhỏ. Tôi nhìn thấy Diệp Tử ở bên cạnh Hương Huy cười ngọt ngào, nhìn thấy Chu Xuân bên cạnh Viên Lang như con chim nhỏ bé nép vào người, nhìn thấy Như Yên và Chim to vẫn như mọi khi tranh luận gay gắt đến đỏ mặt tía tai, bỗng nhiên cảm thấy mình thật cô độc, trong cái thành phố xa lạ này, tôi có rất nhiều bạn bè, nhưng lại không có một người yêu thương tôi, không nhìn thấy Dương Quá cười, không nhìn thấy Dương Quá nghiêm túc nhăn mày cau mặt, cũng không nhìn thấy anh nghiêng đầu yên tĩnh ngủ ngon.

Trong nỗi chờ mong của tôi, cuộc sống đại học rất nhanh trôi qua, khác với Diệp Tử và Chu Xuân có nhiều thăng trầm, cuộc sống đại học của tôi bình lặng mà ẩn kín, tôi đứng lặng lẽ nhìn sau quãng sáng của các cô ấy, nhìn các cô ấy khóc cười, nghĩ đến cuộc đời mình, tôi cảm thấy tựa như một khán giả, cũng không buồn không vui, vô tư vô lo.

Chẳng qua cuộc sống giống như một vở kịch, tôi lại không sống trong vở kịch đó, làm sao biết thân này liệu của phải là khách hay không?

Dựa theo kế hoạch ban đầu, tôi bỏ công việc ổn định ở Thượng Hải, đến Bắc Kinh ở cùng Dương Quá, lúc chúng tôi đang chuẩn bị kết hôn, hạnh phúc của tôi đột nhiên xảy ra một cơn ác mộng đã phá vỡ, tôi nhìn thấy từng mảnh vỡ thủy tinh trong giấc mơ, tan tành ngàn mảnh, rơi xuống đất, lấp lánh ánh sáng nhưng lại không hoàn chỉnh.

Ngày hôm đó, cô gái từng ở trong kí túc xá của Dương Quá đến tìm tôi, vênh vác tự đắc kéo tay Dương Quá, xuất hiện vào tầm mắt tôi, tôi không bỏ qua hình ảnh bàn tay cô ấy đặt lên bụng to, và ánh mắt thương tiếc sâu sắc của Dương Quá.

Tôi nhìn bọn họ, Dương Quá cúi đầu nói: “Anh tử, anh xin lỗi”, nghe thấy tiếng cô gái đó đỡ thắt lưng kêu mệt, tôi vẫn cười, cười đến nỗi muốn giơ tay tát Dương Quá một cái, nhưng tôi vẫn không đủ nhân tâm, tôi chỉ chạm vào mặt anh, nói: “Tôi đã nợ anh một món nợ, giờ tôi trả”. Sau đó tháo chiếc nhẫn cưới trên ngón tay trắng trẻo của mình, ném vào mặt anh, xoay người bỏ đi.

Tôi không khóc, chỉ che miệng đi qua từng tán cây ngô đồng, lòng bàn tay lạnh buốt theo các ngón tay lạnh vào tận trong lòng.

Tôi dừng bước lại, cách đám đông quay đầu nhìn anh, nhìn thấy cô gái nhỏ xinh kia tức giận nói gì đó, anh nửa ngồi trên mặt đất, không rõ tìm cái gì. Nước mắt tôi lại tràn mi, Dương Quá, anh còn tìm cái nhẫn đó để làm gì? Để cho cô ấy hay cho tôi?

Tôi biết rõ mọi người nhìn chăm chú vào đôi nam nữ sắp trở thành ba mẹ kia, nhưng không có người nào thấy, dưới tán cây ngô đồng trong ngày mùa hạ này, có một mình tôi, mặc chiếc váy cotton trắng, ngồi xuống dưới đất, gục đầu âm thầm khóc.

Trở về ngôi nhà chung của chúng tôi, tôi dựa vào cửa sổ, cảm giác bất lực từng đợt đánh vào tôi, giống như sóng ngầm, đến rồi lại đến.

Tôi nhớ lại, tháng trước, lúc Dương Quá cầu hôn tôi, khắp bầu trời đầy bóng bay, ánh mắt thâm tình, lời nói chân thành, anh nói: “Anh tử, từ nay về sau chúng ta mãi mãi không xa nhau”. Tôi nhớ lại, mỗi lần bệnh đau dạ dày của tôi phát tác, đều có anh ở phía sau ôm tôi, xoa bụng cho tôi; tôi nhớ lại, mỗi lần anh gọi điện về nhà đều nhắc tôi chú ý đóng cửa sổ đóng cửa cẩn thận, anh sẽ gửi cho tôi các món ăn anh tự làm ....

Tôi muốn hỏi anh một câu, vì sao lúc trước lại đối tốt với tôi như vậy, khiến cho tôi lúc này, vẫn nhớ mãi không quên được anh?

Người đã từng nắm tay tôi bước ra khỏi phòng làm việc của giáo viên, người ấy, Dương Quá, giờ ở nơi nào? Người đã vì tôi mà phong trần mệt mỏi từ Bắc Kinh đuổi đến Thượng Hải, người ấy, Dương Quá giờ ở nơi nào? Vì sao cuối cùng tôi không thể tìm lại anh trong quá khứ, vì sao không thể quay trở lại những năm tháng tốt đẹp năm xưa?

Dương Quá thực sự có thể chờ đợi Tiểu Long Nữ đến mười sáu năm, nhưng còn Dương Quá của tôi, rồi bỏ tôi chỉ có một phút, xa mãi đến tận chân trời góc bể. Tôi hy vọng, sau khi tôi đi, anh có thể nhớ đến tôi dù chỉ một chút thôi, nhớ đến những kỉ niệm ngọt ngào của chúng tôi.

Ở nhà Diệp Tử một đêm, tôi biết rõ Diệp Tử không yên tâm về tôi, nên thừa lúc sáng sớm lúc má Diệp đi mua đồ ăn, chạy ra ngoài.

Ngồi trên tàu về Nam Kinh, trở về quê hương ngày đêm tôi mong nhớ.

Có người ở viện dưỡng lão nói với tôi, thần trí bà ngoại đã hoàn toàn mơ hồ, chỉ biết thì thào “Tiểu Nam, Anh tử, Tiểu Nam... “.

Tôi đứng cách cửa, nhìn thấy bà cầm lá quốc kì nhỏ, thì thầm nói. Tôi biết Tiểu Nam là tên mẹ, còn Anh tử, chính là tôi. Nước mắt tôi từ từ lăn dài trên khóe mắt, bà ngoại tôi, lúc này bà không hề nhìn thấy tôi, nhưng bà vẫn cố chấp gọi tên tôi, giữa chúng tôi, có huyết thống, có hơn mười năm sống dựa vào nhau. Nhưng người đàn ông tôi yêu, anh ấy có thể nhìn rõ tôi, hoàn toàn có được tôi, vì sao cái tên miệng anh gọi, cuối cùng không phải là tôi ?

Tôi không thể để giữ bi thương ở chỗ này, cho nên tôi cầm một con dao sắc, trở lại Thượng hải. Lúc đó, tôi thực nghĩ muốn ngủ mãi mãi, cuối cùng không cần đối mặt với những khó khăn, không cần đối mặt với những bi thương cay đắng.

Tôi cắt cổ tay, thấy máu tươi hồng không ngừng tí tách chảy ra, nhuộm đỏ quần áo màu trắng của tôi, tựa như mai hồng rơi xuống nền tuyết trắng.

Lúc thần trí tôi trở nên mơ hồ, tôi lại nghĩ, nếu như tôi ra đi như vậy, Dương Quá, anh có cảm thấy một chút buồn hay không ?

Tôi không biết vận khí tôi quá tốt hay sâu trong tiềm thức tôi không thực sự muốn rời đi, tôi không chết, lúc tỉnh lại, bên cạnh, có một ý tá mặc áo trắng quan tâm nhìn tôi.

Ký ức của tôi mạnh mẽ đến, lại là bà ấy, năm đó Dương Qua đưa tôi đi bệnh viện, chăm sóc tôi cũng là y tá ấy.

Tôi nhìn tóc bên tai bà đã điểm hoa râm, nhưng tay vẫn linh hoạt như xưa, bà nói liên miên cần nhẫn : “Sắp làm mẹ rồi, có con mà không biết trân trọng bản thân mình, bây giờ người trẻ tuổi, sao lại thế này .... “.

Tôi ngậy người, vô thức đưa tay vuốt bụng.

Con, sao con lại đến muộn như vậy, con đến muộn rồi, ba con cuối cùng cũng không nhìn thấy con ra đời.

Y tá xoay người định đi, tôi gọi bà ấy lại, tôi hỏi : “Bác còn nhớ cháu không? Chính là nữ sinh nhiều năm trước bị xuất huyết dạ dày cấp tính đấy a ?”.

Bà ấy nhìn tôi ngậy người, tôi không còn cách nào khác, mệt mỏi lắc đầu, để cho bà ấy đi.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi. Họ đều đã quên tôi, vì sao tôi lại không được khắc vào trong tim chứ ?

Chỉ là tôi quá hồ đồ, nơi này là Thượng Hải, làm sao có người quen biết với tôi.

Ngoài cửa sổ có bóng dáng hai người quen thuộc xông tới, đến trước trực tiếp ôm lấy tôi, vỗ vai tôi nói : “Anh tử, không sao, còn có bọn tớ”.

Một loại cảm giác xúc động dâng lên đầu tôi, tôi ôm chặt lấy cô ấy, khóc nức nở : “Diệp Tử ...”.

Cô gái đứng bên cạnh, mím môi, oán tránh tôi một câu : “Cậu đấy, đúng là khiến người khác phải lo lắng”.

Tôi khẽ mỉm cười, Diệp Tử, Như Yên, trong lúc này còn có các cậu, thật tốt.

Tôi quyết định sinh hạ đứa nhỏ, lúc nghe được quyết định này, Diệp Tử và Như Yên cũng không tỏ vẻ quá ngạc nhiên, các cô ấy nói, người thiện lương như tôi, nhất định rất yêu con mình, sẽ không dễ dàng bỏ nó.

Thế là, trong quá trình mang thai, có Diệp Tử và Như Yên làm bạn.

Lúc sinh sản, vì sức khỏe của con, tôi không sẵn lòng dùng quá nhiều thuốc tê, cho nên lúc đó đau đến mức ngất đi.

Trong đầu tôi bỗng nhiên xuất hiện hình ảnh, một thiếu niên mặc áo sơ mi trắng, ống tay áo kéo nửa, tựa như mỉm cười nhẹ nhàng nói : “Món nợ này vẫn còn chờ bạn trả, sao có thể đi được ?”.

Nỗi đau đớn như giằng xé trái tim, rồi đến lúc tôi nghe một tiếng khóc to mới bỏ sức mình nằm lên bàn giải phẫu.

Tôi nói với y tá : “Cho tôi nhìn đứa nhỏ”. Yếu ớt mở to mắt, tôi thấy một đứa nhỏ làn da trắng hồng khỏe nhàn mặt. Bên cạnh y tá cười nói : “Là con gái, rất xinh đẹp”.

Tôi mỉm cười, áp mặt vào má con, thật ấm áp mà ướt át.

Nước mắt lẳng lặng chảy xuống. Lúc Dương Quá đi, tôi không khóc, lúc tôi quyết định một mình nuôi nấng đứa nhỏ, tôi không khóc, lúc tự tử lại được cứu sống, tôi không khóc, nhưng lúc tôi nhìn thấy ánh mắt sáng ngời và bàn tay nhỏ bé của con gái, tôi khóc không thành tiếng.

Tôi mãi mãi nhớ, ngày tôi sinh nó, đau đến giằng xé tim, nhưng lòng lại rất vui mừng.

Tôi đặt tên cho nó là Niệm Hạ.

Tôi và ba nó, quen biết vào mùa hạ, cũng kết thúc vào mùa hạ.

Vì thế nên muốn kéo dài mãi mùa hạ.

Ngoại truyện 2

Ngoại truyện về Hướng Huy.

Ngôn ngữ của mười một đóa hoa dành dành.

I

Lúc này thời tiết London âm u mưa phùn, điều đó làm tôi nhớ đến, thời tiết Thượng Hải cũng thường xuyên như vậy.

Đi đến đầu đường, tâm tình giống như sự thay đổi bất thường của khí hậu, chợt vui lại chợt buồn.

Nghĩ đến ngày mai về nước cùng với Eric, vui vì xa nhau 4 năm tôi và cô ấy lại được gặp lại, buồn là, năm đó bỏ đi như vậy, chúng tôi liệu có thể trở lại như trước hay không.

Châm một điều thuốc, tôi nheo mắt lại, tưởng tượng những ngày tháng không có tôi, hẳn cô ấy cảm thấy rất cô đơn.

Sau khi ra đi, quay đầu lại nhìn vào dòng người, sẽ phát hiện, mỗi người đều mang hình bóng của cô ấy.

Tôi mạnh mẽ hít một làn khói, đột nhiên tinh thần hốt hoảng.

Cô ấy chắc chắn sẽ không nhớ thực ra mười một năm trước chúng tôi đã từng gặp mặt nhau.

Vào lúc đó, tôi cực đoan, suy sút, hút thuốc, trốn học, là một học sinh cá biệt khiến các giáo viên trong trường phải nhức đầu.

Cô ấy sẽ không biết, buổi nói chuyện của cô ấy đã thay đổi tôi, thay đổi cả cuộc đời tôi.

Ngày đó tôi vẫn như thường lệ, mỗi ngày đều trốn vào một góc trong sân thể dục hút thuốc, tôi chôn vùi bản thân mình trong mùi thuốc lá, chỉ có như vậy, tôi mới có thể tạm thời quên đi thời khắc này, quên đi nỗi đau khắc sâu trong lòng.

Ba bỏ đi, mẹ tuyệt tình, cuộc sống với tôi, dường như cũng không còn ý nghĩa gì quá lớn.

Bên tai thấp thoáng truyền tới âm thanh khóc nức nở, tôi nhú mày, mặc dù tránh được đám người, mà vẫn không được an tĩnh.

Tôi đi về phía hình bóng bé nhỏ đang ghé đầu vào lan can quát : “Khóc cái gì mà khóc, muốn khóc thì về nhà mà khóc đi”.

Cô ấy ngẩng đầu, gương mặt còn đẫm hai hàng nước mắt, miệng cong lên, có vẻ như muốn khóc thành tiếng.

Tôi dừng lại, đầu như muốn nổ tung, cho dù là lúc đánh nhau tôi cũng không bao giờ sợ hãi, nhưng lúc đối mặt với cô gái bé nhỏ này, tay chân tôi lại hoảng loạn. Muốn dịu dàng an ủi cô ấy, nhưng lại không biết nói từ đâu.

Cô ấy lộn xộn dùng ống tay áo lau khô nước mắt, ánh mắt trong trẻo nhìn chằm chằm vào điều thuốc trong tay tôi, nhả mặt, “Anh hút thuốc à ?”.

Tôi vội vàng ném nửa điều thuốc xuống, dùng chân di mạnh, cô ấy không nói một tiếng nhặt lên, bỏ vào thùng rác. Làm việc cứ nhất quán theo ý mình, cũng không thèm để ý người khác hay nhìn tôi, ở trước mặt cô ấy tôi nảy sinh một cảm giác xấu hổ.

“Anh còn trốn học nữa”. Cô ấy nhẹ nói.

Tôi cười, quản lý khá rộng rãi. “Cô không phải cũng trốn học sao?”. Nâng cổ tay xem giờ, ba giờ chiều, chính là thời gian học của lớp thứ hai.

Mặt cô ấy dần đỏ lên, cả nửa buổi không nói ra lời.

Không biết sao, tôi liền nghĩ muốn trêu chọc cô ấy, “Thoạt nhìn chúng ta cũng là tám lạng nửa cân, cô có muốn cùng dùng một điều không ?”.

Tôi lấy ra một hộp thuốc lá, cố ý đưa đến trước mặt cô ấy, ngay lập tức nhận được ánh mắt ghê tởm của cô ấy, đồng thời còn lui về sau một bước dài.

“Tôi không nói chuyện với những học sinh hư hỏng”. Cô ấy ngẩng cao cổ, hành động cao ngạo như khổng tước.

“Thật không ?”. Tôi chẳng hề để ý hỏi lại : “Vậy bây giờ cô đang nói chuyện với ai ?” .

Cô ấy nhưn mi, một tiếng hừ lạnh bật từ chóp mũi. “Vì sao anh lại trốn học?”. Giọng nói của cô ấy, trong sạch như tiếng nước chảy róc rách, rất lâu sau này, tôi mới biết rõ, giọng nói như vậy, đã rời khỏi ngoài trần thế mênh mông, nhưng vẫn còn nán lại vào trong những giấc mơ của tôi mỗi đêm khuya.

Tôi lại cười, “Chuyện này liên quan gì đến cô?”.

Cô ấy đột nhiên như con nhím xù lông, khẩu khí khó chịu nói : “Dù sao đi học cũng không phải vì giáo viên, không phải vì ba mẹ, đi học chính là cho bản thân mình”.

Nha đầu này còn định giáo dục người khác nữa đấy. Tôi khinh thường hỏi : “Ồ ? Nói rất có đạo lý. Vậy vì sao cô lại trốn học?”.

“Tôi... “. Gương mặt cô ấy lần thứ hai vẩy lên một tầng đỏ ửng, cúi đầu nhìn mũi chân mình, mãi một lúc cũng không nói gì.

Tôi trêu chọc. “Không phải thất tình hả?”.

Cô ấy ngẩng đầu, mặt tựa hồ càng đỏ. Tôi khoa trương kéo dài âm cuối “hả”, càng làm cô ấy xấu hổ vô cùng.

Tôi hiếu kì nhìn vào đôi mắt của cô ấy, khuôn mặt thanh tú, cũng rất bình thường, chỉ đôi mắt to thông minh chớp linh động, như con thỏ tinh ranh.

Cô ấy cúi đầu nhìn mũi chân, hai gò má nháy mắt ửng hồng, tôi bước lên từng bước, cô ấy bỗng nhiên mỉm cười khinh khỉnh với tôi, “Đừng có tùy tiện làm bậy, vô phép vô thiên là anh hùng, phản nghịch đơn giản chỉ khiến nhiều người quan tâm. Cách làm của anh quả thực chỉ như một đứa trẻ ngỗ nghịch, quá trẻ con”.

Một đao kiến huyết. Cùng làm tôi giận tái mặt.

Cô ấy không chút sợ hãi nói, “Muốn để người khác phải ngưỡng mộ, để người khác coi trọng có rất nhiều cách, vậy mà anh cứ cố chấp dùng theo cách thấp nhất. Chỉ làm người khác càng ghét bỏ và khinh bỉ thôi”.

Tôi không tức ngược lại còn cười nói : “Nói rất đúng. Còn có cao kiến gì, nói hết ra đi “.

Cô ấy cắn môi dưới, nhanh liếc nhìn tôi ngượng ngùng, “Tôi xin lỗi”.

Tôi chợt thấy buồn cười, giờ cô ấy thu hồi toàn bộ vũ trang mà vừa nãy còn giương nanh múa vuốt, tựa như hai người, tim tôi hơi rung động, đáy lòng dường như có cái gì đó không rõ ngoài tầm kiểm soát của tôi, lần đầu tiên xuất hiện.

Cô ấy sẽ không biết, đã từ lâu kể từ ngày hôm nay, cô ấy đã dùng cách lặng lẽ đi vào cuộc sống của tôi.

II

“Cô ấy là ai?”. Ân Chân chỉ vào bức ảnh trong ví tiền của tôi hỏi.

“Là người phụ nữ duy nhất trong cuộc đời này tôi yêu”. Tôi nói như thế.

Cậu ta hơi cười, bỏ qua ý tưởng muốn đưa em gái đến giới thiệu cho tôi gặp.

Tôi không nghĩ đến, Diệp Tử ở trong tâm trí tôi rất rõ ràng, rõ ràng đến nỗi mỗi khi nghĩ đến, tim sẽ như đau âm ỉ khi bị một dao cùn đâm. Ngay cả mỗi khi trên đường đi, tôi đều cảm thấy, có một khuôn mặt thanh tú như thế, cô gái có nụ cười rục rờ như ánh mặt trời ở bên cạnh tôi liền thoảng nói không ngừng. Tôi đột nhiên rất muốn trở về nhìn cô ấy một lần, thậm chí chỉ liếc mắt một lần cũng đủ. Nhưng mỗi lần đến giờ phút này, lồng ngực cảm giác đau đớn sẽ nhắc nhở tôi, ở đây, ở trong cái thành phố phồn hoa xa lạ này, tôi đã rời bỏ cô ấy, cách xa ngàn dặm.

Thực ra, buổi sáng sớm hôm đó tôi đã nhận ra cô ấy.

Bốn năm trước là tóc ngắn qua tai, bây giờ vẫn như thế. Ngoài chiều cao ra, gần như không có bất kì thay đổi. Cũng đúng là như thế, mới có thể để tôi chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra.

Ngay cả tính khí cũng không thay đổi, vẫn thích can dự nhiều chuyện, tuy rằng trong mắt cô ấy là người lạ.

Lần thứ hai cô ấy xuất hiện, khiến tôi hồi hận một năm hoang đường qua, hồi hận vì đã chủ động với Từ Văn Tiệp xinh đẹp, khiến tôi rơi vào cục diện bị động này.

Cô ấy đơn thuần và ngây ngô, khiến tôi không dám tùy tiện tiếp cận.

Vì thế, tôi cố ý đổi từ điển, để sau đó hẹn cô ấy gặp mặt. Tôi cẩn thận sắp xếp cuộc gặp mặt, lại bị Từ Văn Tiệp đột nhiên xuất hiện chấm dứt.

Cô ấy ghi danh vào CLB Thanh nhạc không nằm trong kế hoạch của tôi, nhưng không thể nghi ngờ điều đó đã cho tôi càng nhiều cơ hội.

Đề nghị cô ấy giúp đỡ làm bảng tin và poster, chỉ là lý do để tôi tiếp cận cô ấy.

Bài kiểm tra trắc nghiệm tin học, cuộc thi ca nhạc, hát đối tình ca, tình hình hướng tới lý tưởng hóa phát triển quỹ tích.

Trong hôn lễ của chị họ Diệp Tử có thể được gặp cô ấy, đúng là chuyện ngoài ý muốn, tôi không thể diễn tả được cảm giác lúc đó, tràn đầy kích thích, tận sâu thẳm nơi nào đó cảm thấy hai chữ duyên phận này được viết dành riêng cho tôi và cô ấy.

Bởi vì không có tự tin nên tôi đã chậm chạp không dám biểu lộ lòng mình cho cô ấy, bởi vì quá quan tâm nên tôi càng không muốn cô ấy bị tổn thương.

Chỉ là tôi, thiên tính vạn tính không có chưa tính đến Trần Vũ Hoa phá ngang mọi chuyện, làm rối loạn toàn bộ kế hoạch của tôi.

Kỳ thật tôi nên nghĩ đến, Diệp Tử xinh đẹp, dáng vẻ đung đưa của hoa thủy tiên, cô ấy không tự biết, nhưng người khác không có cách nào bỏ qua được.

Lúc tôi sắp sửa mất lòng tin hoàn toàn, sự tình đã có thể xoay chuyển, vở kịch đã có sự thay đổi đáng kể. Sau đó, tôi không ngần ngại nữa, ở trước mặt mọi người tôi đã thổ lộ với cô ấy, tuy rằng đối xử như vậy không công bằng với Từ Văn Tiệp, nhưng tôi không thể dừng lại, tôi chỉ biết đây là cơ hội duy nhất của tôi.

Lúc này nghĩ lại, nếu như trước giờ cô ấy không yêu tôi, liệu có phải bây giờ, cô ấy sẽ rất vui vẻ hay không ?

Nếu như tôi không rời bỏ cô ấy, liệu có phải bây giờ có thể càng đến gần cô ấy hơn?

Tôi lắc lắc đầu, nếu như ông trời lại cho tôi một cơ hội nữa, tôi sợ rằng vẫn lựa chọn phụ cô ấy.

Lâm Sâm.

Tôi ghen tỵ anh ta làm bạn Diệp Tử ba năm học cao trung, lại cảm kích anh ta đã đưa cô ấy đến bên cạnh tôi.

Là anh ta nói với tôi, Diệp Tử nếu đang ở trạng thái căng thẳng cực độ sẽ đột ngột mất tiếng nói, chuyện này bắt nguồn từ cuộc thi năm lớp 11, cô ấy và một cô gái xuất sắc nữa cùng nhau diễn thuyết một chủ đề giống nhau.

Tôi đột nhiên nghĩ đến trận chung kết ca nhạc đã thấy hành động khác thường của Diệp Tử, vì mình đã không thể phát hiện đúng lúc nên cảm thấy rất khó chịu.

Đánh nhau là cách giải quyết vấn đề của đàn ông, tôi và Lâm Sâm cũng không ngoại lệ.

Chẳng qua lúc đánh xong bắt tay kết thúc, anh ta lại trịnh trọng chúc phúc cho chúng tôi, điều này tôi chưa từng nghĩ đến.

Tôi đã bị thái độ độ lượng và khoan dung của anh ta cảm động.

Chưa từng lường trước một điều, không bao lâu sau, lại hội ngộ một tình cảnh tương tự, lần này đối tượng đánh nhau đổi thành Trần Vũ Hoa.

Cậu ta giống như nổi điên không nể tình gì đâm cho tôi một phát, tôi biết cậu ta vì bệnh vực Diệp Tử, tôi chịu đựng nhận lấy, bởi vì đây là tôi nợ Diệp Tử.

Cậu ta nói : “Cậu căn bản không xứng với trái tim của Diệp Tử”.

Tôi không phản bác được. Tình cảm Trần Vũ Hoa đối với Diệp Tử cũng không hề kém tôi, sau khi tôi đi, nếu như có cậu ta chăm sóc Diệp Tử, tôi nên cảm thấy yên tâm. Nhưng tôi lại không cam tâm.

Thời gian bốn năm cảnh xuân tươi đẹp, vội vàng mà qua.

Mỗi lần nữa đặt chân lên mảnh đất quê hương, trong lòng không hiểu sao thấy yên ổn.

Cuối cùng tôi và cô ấy lại được sống dưới cùng một bầu trời.

III

Ta vào cửa tương tư, mới biết tương tư đau khổ [1]. Tôi vẫn cho rằng câu này chỉ là truyền thuyết nói quá lên, nhưng chưa từng nghĩ đến, khi tôi thực sự cảm thấy, mới hiểu rõ nỗi đau đớn đến thấu xương trong đó.

Càng khát vọng được gặp mặt, gặp mặt rồi lại không biết mở miệng ra sao. Ngăn cách giữa bốn năm ly biệt, từ lâu vốn chỉ là cảnh còn người mất.

Tôi nhìn cô ấy, lại dựa vào cánh tay Trần Vũ Hoa. Dường như trở lại cái ngày bảy năm trước cô ấy đứng trước mặt tôi nhận lời Trần Vũ Hoa, tôi cười khổ, nếu như nói Diệp Tử là kiếp số đã định của số phận tôi, thì Trần Vũ Hoa chính là tai nạn ở giữa số phận của tôi.

Nhưng, tất cả mọi chuyện nên trách ai đây ?

Hận Diệp Tử ? Không thể.

Hận Trần Vũ Hoa ? Tôi không có lập trường.

Tôi chỉ trách số phận đã trêu người, ai cũng không thể chống lại số phận đã an bài giống như nắng mưa thất thường.

Quán bar, Trần Vũ Hoa yên lặng ở bên cạnh Diệp Tử, thay vị trí ban đầu của tôi, trong phút chốc đó lòng tôi như dao cắt.

Coi thường tình cảm bông bột của hai người, những hồi ức ngày xưa đổ xô về phía chúng tôi.

Vạn vật sống lại ngày xuân, cô ấy mỉm cười đi tới chỗ tôi, ánh mặt trời ở trên tóc cô ấy nhảy múa, chói mắt mà sáng ngời.

Thời tiết đêm hè nóng bức, chúng tôi bước chậm trên con đường mòn, cô ấy tựa như đứa trẻ nắm giữ bóng dáng của mình, thỉnh thoảng quay đầu cùng đi, tôi hiểu ý mỉm cười.

Hương thơm của kim quế mùa thu, tôi gạt cô ấy đeo nhẫn, trên môi cô ấy mang ấn kí độc quyền thuộc về tôi.

Mùa đông trời lạnh đất băng, cô ấy nép mình trong ngực tôi, e lệ rụt rè hỏi tôi, vì sao lại thích cô ấy.

.....

IV

Tôi không quên, mỗi khi tôi đi lang thang dưới tán cây xanh trong khuôn viên trường, đều nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười của cô ấy. Tôi đã từng không cho phép mình rời bỏ cô ấy, không cho phép mình được xoay người rời bỏ, nhưng số phận mệnh mông trước mặt, tôi không còn đường khác để đi. Chỉ có lúc nhìn cô ấy rời đi, mới lặng lẽ nhẹ nói với chính mình, đáng tiếc không phải là tôi, để đi cùng em đến cuối cùng.

Cuộc sống đã mất đi, nhưng sau đó ấy được quá trình. Có một ít mất mát, cũng như cánh hoa mùa thu khô héo có được một cơ hội mở lại, và có một ít, chỉ bỏ lỡ một khoảnh khắc, đã thành bỏ lỡ cả cuộc đời ...

Sau khi từ Indonexia thoát hiểm trở về, tôi ôm mười một đóa hoa dành dành, chuẩn bị tặng cho Diệp Tử một bất ngờ, nhưng trở về lại thấy cô ấy vội vàng ra cửa.

Tôi theo chân cô ấy đến bệnh viện, nghe thấy cuộc đối thoại của cô ấy và Trần Vũ Hoa, sửng sốt đến tột đỉnh.

So với nguy hiểm quên mình của Trần Vũ Hoa, tôi tự thấy tình yêu vĩ đại của mình quả không bằng.

Tôi thì thầm tự hỏi mình, nếu như lúc ấy tôi ở đó, tôi liệu có thể liều lĩnh làm được như cậu ta hay không ?

Tôi đối với Diệp Tử tiếc nuối si mê, ở trước mặt cậu ta hóa ra thật nhỏ bé.

Ngôn ngữ của mười một đóa hoa dành dành, mãi mãi chờ đợi.

Chỉ là, tôi đã đem cả cuộc đời này chỉ mơ tưởng đến một người, nhưng mãi mãi mất đi cũng trên chính con đường đó.

Sân bay Phố Đông, tiếng người ồn ào, cũng như bốn năm về trước lúc tôi ra đi.

Cuộc sống là cái vòng tuần hoàn lặp đi lặp lại, cùng là rời đi, nhưng lần này, tôi càng thấy cô đơn.

Mở điện thoại di động ra, một tin nhắn gửi đến, nỗi cô đơn vừa rồi nháy mắt trở thành niềm vui mừng.

“Diệp Tử đi tìm cậu, lần này đừng làm cô ấy phải thất vọng”.

Ngẩng đầu lên, phía cửa kính không xa kia, ngăn cách trong dòng người qua lại, có một hình bóng quen thuộc, vội vã hướng đến chỗ tôi, cũng như buổi chiều tươi đẹp nhiều năm trước đây ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dang-tiec-khong-phai-anh>